

DEVRİMCİ KÜLTÜR

VE

AHLAK

ABBAS ARKADAŞ

SAKİNE CANSIZ PKK OCAĞI YAYINLARI- 18
DEVRİMCİ KÜLTÜR VE AHLAK

Basım Tarihi: 2016
Basım Yeri: Azadi Matbaası

İÇİNDEKİLER

SUNUM	7
GİRİŞ	9
1-DEV-GENÇ'TEN DEM-GENÇ'E APOCU GENÇLİK HAREKETİ OLARAK PKK TARİHİ ÜZERİNE	15
2- EĞİTİMİN ANLAM VE ÖNEMİ	29
a-Eğitim Nedir?	33
b-Neden ve Nasıl Kendimizi Eğitmeliyiz?	39
c) Apocu Okul	54
3- DEVRİMCİ ÜSLUP VE HİTABET	69
4- İDEOLOJİK MÜCADELE İLE SINIF VE CİNS MÜCADELELERİ	81
5- PARTİ KÜLTÜRÜ VE AHLAKI	99
Ahlak Nedir?	105
Kültür Nedir?	105
Apoculuğun İlkeleri	106
a-Tarih Bilinci	109
b-Ülke ve Topluma Bağlılık	118
c-Şehitlere Bağlılık	124

d-Halk Severlik ve Halka Yaklaşım	132
e-İnsanlık Sevgisi	137
f-Yoldaşlık İlişkileri ve Yoldaşlık Bağı	145
g-Emek Olgusuna Yaklaşım	151
h-Değerlere Yaklaşım	153
i-Apoculuk, Maddiyatçılığın, Tüketiciliğin ve Hazırcılığın Reddidir ..	155
j-Nerede, Nasıl Davranmalı?	163
k-Önderlik Sevgisi ve Bağlılığı	164
l-Özgür Eş Yaşam	166
6- ÖRGÜT ÖRGÜTSEL SİSTEM VE ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ	173
a-Örgüt Nedir? Örgüt Bilinci Nasıl Oluşur?	175
b-Parti Nasıl Bir Örgüttür?	182
c) Örgütsel Sistemimiz Nasıldır?	189
d) Örgütsel İşleyişin Esasları Nelerdir?	196
-Dikey ve Yatay İlişki	197
-Alt-Üst İlişkileri	200
-Örgütsel İşleyişe Yaklaşım	203
-Ortak Karar ve İş Bölümü Temelinde Uygulama	208
-Toplantı Düzeni	212
-Rapor ve Talimat Sistemi	220
-Düzen ve Disiplin	228
-Gizlilik ve Açıklık	232
-Eleştiri ve Özeleştiri	236
7- SORU-CEVAP	243
8- SONUÇ	281
ÖZGÜR BİREY – DEMOKRATİK ÖRGÜT	281

“PKK Önderlik gerçekliğinde ahlaki tutum ideolojik, politik ve örgütsel çizgi temelinde oluşan yeni toplumsallığa kanun ve kurallardan da öte tutkuyla bağlanmayı ifade eder. Bu yeni toplumsallığı yaşamın var oluş biçimi olarak algılar. Yaşam yeni toplumsallığımızdır. Bunun dışındaki yaşam arayışları, kaçamakları boşluk, kayıp anlamına gelmektedir. Mümince bir yaşamdan ziyade bilimselliği esas alan, politik özgürlüğü yeni yaratımların çabası olarak gören bir yaşam ustalığı, bilgeliğidir; çağdaş müminliktir. Bu ahlaki gücü gösteremeyenin her çabası sapmalara uğramaktan kurtulamaz. Ahlaki yaşam özünde insan toplumunun var oluş tarzına sürekli zihniyet ve özgür irade ile katılım gücünü göstermeyi ifade eder. PKK’nin gerçek büyük değerleri bu ahlaki tutuma sahip olanlarca gerçekleştirilmiştir. Gerçekten PKK çizgisinde bir yaşam çizgisine sahip olmak isteyenler bu ahlaki gücü göstermek durumundadır.”

Önder Abdullah Öcalan – Bir Halkı Savunmak

SUNUM

Değerli arkadaşlar;

Bu kitap, Abbas arkadaşın Şehit Ali Çiçek Akademisi’nde Devrimci Kültür Ve Ahlak dersi anlatımları esas alınarak hazırlanmıştır. Ders anlatımlarına, Abbas arkadaşın, ders kapsamındaki kimi değerlendirme ve yazıları da bütünlüğü bozmamaya dikkat edilerek eklenmiştir.

Eğitim, Örgütsel işleyiş, ideolojik-Örgütsel Mücadele, Sınıf ve Cins Mücadelesi, Parti Kültürü ve Ahlakı ve dahası Apocu Militanın Özellikleri, kitap içeriğini oluşturan konulardan bazılarıdır. Alt başlıklarıyla birlikte tüm konular Önderlik ve PKK gerçeği bağlamında ele alınmış, mevcut kadro duruşumuz da bu gerçekliğe göre analiz edilmiştir.

Bu ders Komalên Ciwan bünyesindeki okullarda verilen bir ders olduğu için gençliği daha fazla ilgilendirmekte hatta bağlamaktadır. Ancak bütün PKK militanları için bir rehber kitap olarak ele alınabilir. Çünkü 26 Haziran 2014 tarihli talimatında Önderlik, “yürüttüğünüz pratik benim düşüncelerimin uygulanması değildir” diyerek var olan durumumuzu kimseyi ayırt etmeden net ortaya koymuştur. Buradan hareketle bu kitabın, Önderliğin düşüncelerinin uygulaması olmayan pratiğimizi eleştirel-özeleştirel temelde sorgulayıp yeniden partileşerek kişilik devrimimizi gerçekleştirmek için önemli katkılar sunacağına inancımız tamdır.

Bu inançla Devrimci Kültür Ve Ahlak isimli kitabı sunuyor, tüm arkadaşlara özgürlük mücadelemizde başarılar diliyoruz.

Yoldaşça Selam Ve Saygılar

PKK Basın Birimi

OCAK 2016

GİRİŞ

Önderlik, 1978 yazında, Amed'te yayın komitesiyle birlikte manifesto hazırladı. Bu manifesto, 78 Eylülünde PKK'nın ilk yayın organı olan Serxwebûn dergisinin ilk sayısında yayınlandı. Önderliğin ilk manifestoda "Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun içine düşürüldüğü durumu utanç duygusu" olarak ortaya koydu. Bu durum, utanç duyulacak bir durumdur. Buradan duyduğumuz utanç duygusu bütün görevlerimizi başarmada temel güç kaynağımızdır. O nedenle Önderlik başarısızlıkları ve içinde bulunulan durumu eleştirdi. Başarısızlığın temelinde, sömürgeci ile birlikte köle olarak yaşamayı kabul etmeyi görmüştür. Başarının kaynağını da böyle bir köle yaşamı asla kabul etmeme, onu reddetme duygusu ve tutumu olarak göstermiştir.

PKK, Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun içine düşürüldüğü durumdan utanç duygusunu kendine temel güç kaynağı yapan Önder Apo'nun cisimleşmesidir. Böyle bir işgalci-sömürgeci saldırı altında bulunan bir toplum olarak, Kürtlerin ölüm-kalım çizgisinde örgüte dönüşmesidir. Bundan dolayı Kürtler açısından örgütlülük ekmekten-sudan daha hayatidir.

Kültürel soykırım için önce Kürt toplum örgütlülüğünün dağıtılması gerekiyordu. Bireyi asimile edebilmek için o bireysel özellikleri veren toplumsal yapıyı dağıtmak ve parçalamak gerekir ki, ondan sonra toplumsallığından kopmuş, ortada sudan çıkmış balığa dönmüş bireyi istediği gibi şekillendirerek asimile edebilsin. Böyle oldu mu inkâr ve imhayı daha kolay başaracağını, Kürt toplumunu daha rahat köleleştirip boyun eğdirterek itaat eder bir konuma getireceğini düşündü.

O nedenle kültürel soykırım sisteminin yönelttiği saldırının esas olarak toplumsal örgütlülüğü parçalamaya, dağıtmaya, yok etmeye dönük olduğunu bilmek gerekiyor. Toplumsallıktan koptu mu, o bireyin örgütlülüğü de kalmaz. Önder Apo'nun deyişiyle, "serseri mayın gibi ortada dolaşan" konuma gelinir. İçine düşürüldüğü durumdan değil de kimliğin-

den utanan ve kaçan, kendisi için düşünemeyen, karar alıp plan yapamayan, bir araya gelip ortak çalışamayan, dolayısıyla gelecek ön göremeyen ve yaratamayan bir varlık konumuna düşölür. Bu duruma getirilen bir birey üzerinde de egemenlik sağlamak, onu istenen amaçlar doğrultusunda şekillendirmek, yönlendirmek elbette çok kolay olur.

Kürdistan’da inkâr ve imha dediğimiz sistemin, kültürel soykırım rejiminin temel karakteri budur. PKK de buna karşı bir mücadele olarak ortaya çıkmıştır. Önder Apo bu gidişe dur demiştir. Ona karşı sadece isyan etmemiş, direnişe geçmiştir. Bugüne kadar gelen mücadele bu dayatmayı durdurmaya, baş aşağı gidişi durdurarak Demokratik Ulus çizgisinde yeniden bir demokratik toplum olmaya dönük bir çabadır. Bunun da demokratik toplum bilincini, örgütlülüğünü yaratmayı ve geliştirmeyi esas aldığı bir gerçektir.

Demokratik Ulus bilinci ve örgütlülüğü Önderlik felsefesi, teorisi ve ideolojik-politik çizgisidir. PKK bunun çekirdeği olan parti örgütüdür. Önderlik ‘kök parti’ demıştır. PKK, böyle bir demokratik ulus olma, demokratik toplum olarak örgütlenme mücadelesinin çekirdeğidir. Partide yaratılan çözüm, örgütlenme bilinci, iradesi ve sistemi topluma yayılarak örgütlü toplum ortaya çıkarılmaktadır. Buna demokratik toplum diyoruz. Demokratik toplum, örgütlü toplum demektir.

Demokratik Ulus, kendini örgütlemiş, kendisini kendi örgütleriyle yöneten ulus demektir. Örgütsüz ulusa demokratik ulus denemez. Bir yönüyle demokrasi örgütlülük demektir. Neden? Çünkü demokrasiyi, kendi olmak, kendi kendini yönetmek olarak tanımlıyorsak; insan kendini ancak örgütlenerek yönetebilir. Örgütlü birey ancak planlı, projeli ve başkalarıyla birlikte çalışarak yapı kazanabilir. Dolayısıyla demokratik toplum, demokratik ulusun bireyi de örgütlü bireydir. Buna özgür birey diyoruz. Özgür birey olmanın temel karakteri örgütlü olmasıdır. Özgürlükle örgütlülük başattır. Örgütlü olmayanın özgürlüğü olmaz. Çünkü iradesi olmaz. Özgürlüğün çok önemli bir boyutu iradeyse, bu irade örgütlülükle sağlanır.

Önder Apo PKK’nin çıkış yaptığı dönemi değerlendirirken, “bir tavuk için gözünü kırpmadan komşusunu vuran, ama ülke için, hak için, özgürlük için kılını bile kıpırdatmayan insan gerçeği ortaya çıkartılmıştı” tespiti yaptı. Kültürel soykırım rejiminin ortaya çıkardığı insan böyleydi. 1970’lerde Bakurê Kürdistan’daki geçerli insan ölçüsü böyleydi. Sağı solu

suçlamak için Önder Apo'nun söylediği sözler de değildi. Toplumun ve bireyin içinde bulunduğu durumdu.

Öyle bir insan gerçeğinden, bugün dünyayı arkasına alıp imha etmek için bütün gericiliğin, AKP-DAİŞ faşizminin saldırdığı, ama bütün saldırılara karşı kendini bilinçlendirmiş ve örgütlemiş, her türlü fedakârlığı göstererek bedeli göze alan, ülke için, özgür geleceği için ölümüne direnen bir halk olmuştur. Bunun arkasında ne bir devlet, ne de doğru dürüst bir örgüt var; toplumun kendisi vardır.

Toplum kendini örgütlemekte, kendi örgütlülüğüyle direnmektedir. Doğru dürüst bir parti öncülüğümüz de yoktur. Halk bu mücadele içerisinde edindiği bilinç, tarihten gelen toplumsallığını böyle bir mücadeleyle birleştirdiğinde ortaya çıkardığı yeni toplum, demokratik ulus olma gerçeğiyle direnmektedir. Bu mücadelede belirleyici olan toplumun direnen gerçeğidir.

Halk bu hale nasıl geldi? İşte bunun anlaşılması gerekiyor. Bilimsel olarak, edebi olarak da izah edilmesi gerekmektedir. Önderlik, bütün bu gelişmelere yol açan gerçekliğin doğru anlaşılmasını ve analiz edilmesini istedi. Bu da Önderlik gerçeğinin, şehit ve parti gerçeğinin, çizginin anlaşılmasını gerektirmektedir.

Değişim, bireyde ve toplumda; onun kültüründe, ahlakında, ruhunda, duygularında, değer yargılarındadır. Kürt toplumu Önderlik ve Parti gerçeğiyle köklü bir paradigma değişimi yaşamıştır. Hala da bu devam etmektedir. Sömürgeciliğin, iktidarcı-devletçi sistemin, milliyetçiliğin oluşturmaya çalıştığı paradigmayı kırarak yerle bir etmiştir. Bugün kahramanca direnen halk gerçekliği böyle ortaya çıkmıştır.

Bu sonucu ne yarattı? Sorusuna da bu temelde cevap aramak gerekir. PKK'nin gerçek güç kaynağını doğru anlamak ve açığa çıkarmak gerekir. Tabi şuan hiç tereddütsüz, bu biçimde direnen Kürt halkının gerçek güç kaynağı PKK'dir. Toplum; direnme ruhunu, bilincini, birliğini, iradesini, iddiasını, örgütünü, aracını kısacası her şeyini PKK'den almaktadır. Bütün bunların toplamına PKK ve PAJK, Parti öncülüğü demektir. Bütün bunları açığa çıkaran Önderlik gerçeğinin partiye dönüşmesi olan PKK ve PAJK gerçeğidir.

Parti kültürü ve ahlakı, parti yaşamı da böyle bir başarıyı yaratan, gücü oluşturan gerçek kaynaktır. Yenilmezliğini, toplumu etkileme gücünü, başarısını buraya dayandırarak gerçekleştirmektedir. O halde gerçek PKK'yi kültürü, ahlakı, yaşamı ve ona yol açan ilke ve ölçülerile ele

almak gerekiyor. Yoksa dar bir siyasi-askeri hareket olarak görmek, PKK'yi hiç anlamamak ve yanlış tanımlamak olur. O şekilde yaklaşanlar PKK'ye ne militan olabilir, ne dost, ne de düşman olabilir.

PKK'nin gerçek güç kaynağı ve sırrı onun felsefesi, teorisi ve ideolojik-örgütsel çizgisinde saklıdır. Bu temelde oluşturduğu yeni bir kültür, ahlak ve yaşamda saklıdır. Onur, itibar, haysiyet, imkân, yaşam PKK'nin öncülük ettiği özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşanmakta ve elde edilmektedir.

Dolayısıyla herkes buraya katılmak ve içinde olmak istemektedir. Hatta önünde olmak istemektedir. Ortaya çıkan değerlerin kullanıcısı olmak da istemektedir. Fakat bu değerler nasıl yaratılmakta, nasıl korunmakta, nasıl bir yaşamla, militanlıkla, devrimcilikle olmaktadır? Böyle bir soru sorulduğunda, bu alana birçoğumuz girmek istememektedir. "Orası bizi ilgilendirmez" hatta "ortaya çıkan sonuç önemli, sadece oraya bakalım" diyenler de bulunmaktadır. Hatta bu değerleri kendisinin yarattığını sananlar dahi çıkmaktadır. Fazla katkıları olmadığı halde ortaya çıkan değerlerin yaratıcısıymış gibi sahiplenmek isteyenler bulunmaktadır. Önü alınmazsa, ortaya çıkan değerler üzerinden hırsızlık yapmak isteyenler az değildir.

Mücadelenin bu düzeye gelmesi şöyle bir durumu artık netleştirmiştir. Kim devrimci kim değil, kim yurtsever kim değil, kim dar günlerin, kim iyi günlerin dostu açığa çıkarmıştır. PKK bir yenilenmeyi, arınmayı ve netleşmeyi yaşamaktadır. Mevcut mücadele ona yol açmaktadır.

Peki, bunlar olurken netleşme hangi yönde olmaktadır? PKK'nin doğrusu nedir? Yeni yapılanma mücadelesi içerisinde bizi başarıya götürecektir parti gerçeği, halk gerçekliği nasıl olmalı? Bunun ideolojik, yaşam ölçüleri, ahlakı, kültürü nasıl oluşmalı? Bu sorulara da doğru cevap vermemiz gerekir. Çünkü böylesi dönemlerde saptırmak isteyenler, tasfiyeciler, sahte yurtsever ve devrimciler de ortaya çıkabilmektedir. Eğer devrimci öncülük zayıfsa ve kendini tanımlayıp mücadeleyi doğru yolda götürüyororsa onu saptırabilmektedirler.

Önderlik çıkışı sadece Kürde dayatılan kültürel soykırımın, inkâr ve imhanın alternatif yaşamı değildir. Önderlik çıkışı aynı zamanda beş bin yıllık erkek egemen iktidarcı ve devletçi düzenin ortaya çıkardığı yaşam anlayışı, duruşu, felsefesi ve ilkesine karşı; demokratik komünal yaşamı esas alan, demokratik toplumu özgür birey temelinde geliştirmeyi esas alan bir çıkıştır.

Böyle tanımlanmaz ve anlaşılmaz ise PKK'nin gerçek güç kaynağı anlaşılamaz. PKK tarihinden yeterli dersler kesinlikle çıkarılamaz. Çünkü parti ve mücadele böyle bir Önderliksel doğuşun örgüte ve eyleme dönüştürüldüğü alandır. Diğerleri araçtır. Gerçek ve esas olan parti yaşamı ve kültürü diye de ifade ettiğimiz Önderlik ilke ve ölçüleridir. Kısacası Apoculuk denen olaydır.

Apoculuğun ilkelerinin şimdiye kadar yeterince ve somut olarak incelenmemesi bir eksikliktir. Apoculuğun ilkeleri yazılabilir ve çok yönlü tartışılabilirdi. Önderlik bunları birçok boyutuyla ortaya koymuştur. Onları derleyip toparlayıp materyal haline getirebilirdik. Herkesin anlayıp öğrenmesi, yeni toplumun bu temelde kendisini eğitmesi için bunu yapabilirdik. Ciddi ve yeterli yaklaşmamanın bir göstergesi de budur.

Oysa Apoculuk bir ruh, bir bilinç, bir yaşam felsefesi, bir ilkeler ve ölçüler toplamı, özgür birey, özgür kadın gerçeğidir. Böyle bir Önderlik gerçeğinin ilkeleri ve ölçüleri nelerdir? Dolayısıyla ahlakı, kültürü, yaşamı nedir? Bu, ne kadar kendisini pratikleştirdi, örgüte ve eyleme ne kadar dönüştürdü, ne kadar dönüştüremedi?

Dilimizin ucuyla Apoculuk dememek gerekir. Apoculuğu genel bir yurtseverlik olarak tanımlayıp muğlaklaştırmamak da gerekir. Bir devrimci militanlık, fedai militan yaşam gerçeği, şehitler gerçeğinde dile gelen ruh, direnme gerçeği, cesaret ve fedakârlık olayıdır. Mazlum arkadaş "Bir gün gelecek göğsümüzü kabarta kabarta 'biz Apocuyuz' diyeceğiz ve Apoculuğun ölçülerıyla bu toplum yürüyecek" diyordu. Mazlum arkadaşın cezaevinde bile arkadaşlara hep şunu söylemiş: "Siz PKK'li olabilirsiniz, ben Apocuyum!" Mazlum arkadaşın Apoculukla kastettiği neydi? Kuşkusuz PKK Apoculuktan ayrı değildir. PKK'nin ruhu, bilinci ve ilkeleri öyle oluşmaktadır. Ama sonunda PKK örgütsel sistemdir. Eğer öz doğru konulmazsa biçim bürokratizme, şematizme, dogmatizme kayabilir; sarmaya uğrayabilir. Apoculuk burada özü, ruhu, bilinci, ilkeyi temsil etmektedir. Parti bunların örgüte ve eyleme dönüştüğü alandır. Burada parti önemsiz mi? Kesinlikle önemsiz değildir. Ruha ve bilince uygun doğru parti zorunludur. O, ruhun bedenleştiği yerdir. Güce dönüştüğü yerdir. Felsefe, bilinç, duygu ve ölçü önemlidir.

Partiyi her zaman özü doğru temsil eden, yaşar ve yaşatır kılmak gerekir. Partileşme mücadelesi bunu başarmayı ifade eder. Demokratik ulus inşası da bu özün yeni topluma dönüşmesi, örgütlü ve demokratik toplum haline gelmesini ifade etmektedir. Parti bir bedenleşme yeridir.

Dolayısıyla demokratik ulus, demokratik toplum bir bedenleşme ve pratikleşme, örgüt ve eylem haline gelme yeridir. Bu ruh olmazsa bu bedenleşmeler bir anlam taşımaz ve gerçekleşmez. O halde bu ruhu iyi anlamak, tanımak, ilkelerini iyi görmek gerekir.

Önderliğin temsil ettiği ilkeleri özümsemek, ona katılmak, Önderlik felsefesini özümseyip o felsefeyle bütünleşmek, Önderlik ideolojik ilke ve ölçülerini bilince çıkartıp onlarla bütünleşmek gerekiyor. Devrimci militan olmak, tutarlı yurtsever olmak buradan geçmektedir.

Yeni özgür insan bilinci, kültürü ve ahlakı burada oluşmaktadır. Toplumsal ahlak ve kültür, tarihin derinliklerinden gelir. Ama o ahlak ve kültür olduğu gibi esas alınamaz. Birçok ilke ve ölçüsü günümüze cevap vermemektedir. Kültürel soykırım rejiminin saldırıları o ahlakı ezmiş, yerle bir etmiştir. Şimdi Kültürel soykırım rejimini de, inkâr ve imhayı da yenilgiye uğratacak ve bu temelde demokratik toplumu ortaya çıkartacak kültür ve ahlak gereklidir. İşte Apoculuk, parti ahlakı ve kültürü de bunu ifade etmektedir. Bu, Önderliğin ilke ve ölçüleridir. Bu ahlak muğlak değildir. Her isteyenin kendine göre tanımlaması söz konusu değildir. Bütün bunlar da bizi yine Önderlik gerçeğini doğru anlamaya ve özümsemeye götürür. Nereden çıkarsak çıkalım ulaştığımız yerin kaynağı ve başı olan Önderlik gerçeğidir.

1-DEV-GENÇ'TEN DEM-GENÇ'E APOCU GENÇLİK HAREKETİ OLARAK PKK TARİHİ ÜZERİNE

Apoculuk bir aydın gençlik hareketi olarak doğup gelişmiştir. Önder Apo bir gençlik Önderliği olarak oluşmuş ve şekillenmiştir. Bu temelde doğuş yapmış ve harekete geçmiştir. Kendisini gençlik ruhuyla, bilinciyle, coşkusuyla, heyecanıyla, saflığı ve temizliğiyle şekillendirmiştir. Apocu gruplaşma bir gençlik hareketi, gençlik çıkışı, gençlik örgütlülüğü olarak var olmuştur. Kendisi tarih olmuş bir direniş hareketidir.

İlk başta Ankara'da yükseköğrenim gençliğine dayalı olarak şekillenen bir aydın gençlik, ideolojik gruplaşması olmuş, ardından Bakurê Kürdistan'ın kentlerinde bir gençlik hareketi haline gelmiştir. En başta öğrenci gençlik olmak üzere işçi, işsiz ve çalışan gençliğe dayalı bir devrimci grup şekillenmesi olarak ortaya çıkmıştır. İlk adlandırması ve kendini ilk kimliğe kavuşturması da Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği şeklindedir. 70'lerin 12 Mart faşist darbesine karşı özellikle yükseköğrenim gençliği-

nin DEV-GENÇ içerisindeki büyük direniş, 70'lerin ikinci yarısında Kürdistan'a devrimci gençlik hareketi olarak yansıtılmış ve ifadeye kavuşturulmuştur.

DEV-GENÇ ruhu Kürdistan devrimci gençliğini, onun örgütlülüğünü, bilincini ve iradesini şekillendirmiştir. Şimdi DEV-GENÇ'ten DEM-GENÇ'e gelen 45 yıllık bir mücadele tarihi vardır. DEV-GENÇ'in emperyalizme, faşizme, gericiliğe, sömürgecilığe, her türlü baskı ve sömürüye karşı Deniz Gezmişlerde, Mahir Çayanlarda, İbrahim Kaypakkayalarda dile gelen çikarsız fedai devrimci ruhu Önder Apo öncülüğündeki Kürdistan devrimci gençliğinin bilinç ve örgüt haline gelmesine yol göstermiş ve öncülük etmiştir. Böylece Önderlik çıkışımız 12 Mart darbesine karşı direnen önderlerin katledilmesi ardından, onların anılarını yaşatma ve sahip çıkma iradesi, cesaret ve fedakârlığı olarak şekillenmiştir.

Bu Önderliksel çıkış da kendisini bir gençlik hareketi olarak ortaya koymuştur. Bugün Kürdistan Özgürlük Devrimi'ne ruh veren, ölçü kazandıran devrimci öncülük, devrimci yaşam bir bütünüyle aydın gençlik ruhunun, mücadelesinin, amaçlarının, ilke ve ölçülerinin bilinçli ve örgütlü bir şekilde ifadeye kavuşturulmasıdır.

Devrimci Gençlik Birliği, halkı bilinçlendirip harekete geçirecek bir örgütlülüğe ulaştığında, propaganda ve eğitimden öte siyasi ve askeri mücadele yürütebilir hale geldiğinde, kendisini PKK olarak adlandırmış, kimliğini PKK biçiminde bir parti kimliği olarak ortaya koymuştur. Böylece kimliğini amaca daha uygun, toplumu daha çok kapsayan, her türlü mücadele yürütmeye muktedir bir kimlik haline getirmiştir.

Kuşkusuz temelinde devrimci gençlik bilinci ve örgütlülüğü var. Her zaman parti hareketimizin motor gücü gençlik hareketi olmuştur. Daha somut olarak gençliği örgütleme, harekete geçirme ve ona dayanma gerçeği olmuştur. Parti kendisini örgütlemeyi hedeflediğinde ilk yöneldiği ve özgün olarak örgütlemeyi öngördüğü alan kuşkusuz gençlik alanı olmuştur.

79 sonu 80 başında parti olarak kendisini örgütlemeye çalışırken, partinin motor gücü olacak şekilde bir gençlik örgütlülüğü yaratmayı vazgeçilmez bir görev olarak görmüştür. Bu süreç 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle durdurulmak istenmiştir.

12 Eylül faşizmine karşı bir gençlik hareketi olarak şekillenen ve kendisini devrimci bir parti olarak isimlendiren özgürlük hareketimiz, 12 Ey-

lül faşizmine karşı direnişte kendini bir gerilla öncülüğü halinde şekillendirmeyi esas almıştır. Partiyi, halkı ve toplumun bütün kesimlerini böyle bir direniş çizgisi içerisinde ve ona hizmet edecek şekilde örgütlemeyi öngörerek gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Böylece gerilla, 12 Eylül faşizmi karşısındaki yeni örgütlenme tarzı, mücadele biçimi, yeni kimliği olarak ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan gerillada kendini ifadeye kavuşturan Kürdistan gençliğinin faşizme ve sömürgeciliğe karşı fedai çizgisindeki direnişi olmuştur. Gerilla böyle bir kimliği, ilkeyi, ölçüyü ifade etmiştir.

Gençlik alanı; faşizme karşı gerilla hamlesinin geliştirildiği, ulusal halk direniş cephesinin örgütlenmesi gerektiği bir ortamda, yine 15 Ağustos 1984 Atılımı sonrası 3. Kongre kararları doğrultusunda ilk özgün örgütlenilen alandır. Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği, 1987'den itibaren Avrupa üzerinden yeniden örgütlenilmeye, başta Bakurê Kürdistan olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarına taşırılmaya çalışılmıştır. Bu temelde özgürlük devrimine öncülük edecek bilinçli ve örgütlü bir gençlik hareketi yaratılması amaçlanmıştır. Bunun gelişim çizgisi ve hikâyesi az çok bilinmektedir.

Büyük militanlar yetiştiren, 12 Eylül faşizmine ve onun topyekûn özel savaş konseptine karşı kahramanlık çizgisinde kendini gerilla ve gençlik hareketi olarak en büyük direnişi örgütleyen özgürlük öncülüğümüzü yürütmüştür. 90'lı yıllar halk tarihimizin en büyük direniş yıllarıdır. Faşist sömürgeciliğin örgüt gelişimini imha etmek üzere topyekûn özel savaş saldırısına karşı, Parti öncülüğümüz topyekûn bir halk direnişini gerilla ve gençlik örgütlülüğünü örgütleyip yürütmüştür. Bu dönemin gençlik kimliği, Avrupa'da Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği olarak ifadelendirilen gençlik örgütlülüğünün Bakurê Kürdistan'a yansıtılan biçimiyle YCK olarak kendini ortaya koymuştur.

YCK'nin uluslararası komploya karşı Önder Apo'yu koruma ve savunma mücadelesinin en temel dinamiği ve öncü gücü, gerillayla birlikte en vurucu gücü olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bakurê Kürdistan'da ve yurtdışında, dünyanın dört bir yanında uluslararası komploya karşı geliştirdiği topyekûn direniş komplocuları ürkütmüş, korkutmuş ve komplocuları planladıkları imhayı gerçekleştiremez kılacak bir noktaya götürmüştür. Bu, çok büyük bir mücadeleyi ifade etmektedir. Nasıl ki, Mazlumlar öncülüğünde gelişen büyük zindan direnişi Diyarbakır cezaevi

zulmünü yaratan 12 Eylül faşist cuntacılarına diz çöktürmüş, başarısızlıklarını itiraf ettirmişse, uluslararası komploya karşı gerilla ve YCK direnişi de komploculara başarısız olduklarını itiraf ettirecek kadar etkide bulunmuştur. Komployu düzenleyenler, “tepki bekliyorduk ama bu kadarını da değil” diyerek bu gerçekliği itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Komplodan sonraki süreç daha karmaşıktır. Komploya karşı mücadelede yeni zihniyet, yeni ideolojik-politik çizgi ve örgütsel sistemi oluşturma dalgalı ve parçalı olarak gerçekleşmiştir. Kuşkusuz komploya karşı başarılı mücadele edebilmek için var olan zihniyet durumunu, ideolojik-politik çizgiyi, mücadele tarz ve üslubunu yeniden ele alıp değerlendirmeyi, eleştiri-özeleştiri temelinde yeniden şekillendirmeyi gerekli kılmıştır. Çünkü bir komploya karşı karşıya kalınmış, komployu engelleyemez ve aşamaz bir duruş gösterilmiştir. Dolayısıyla bu duruş devam ettirilseydi komplocuları yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi ortaya çıkarmak elbette mümkün olmayacaktı.

Kürde dayatılan kültürel soykırım rejimi, kendisini uluslararası komplo biçiminde planlayıp yeniden harekete geçirmek istemiştir. Bunun karşısında 1970’lerin başından itibaren örgütlenerek ideolojik-politik çıkış yapan, 80’lerde büyük bir gerilla direnişi haline gelen, 90’larda ise gerilla ve halk serhildanlarını iç içe geliştiren özgürlük hareketimizin başarı kazanmak için var olan düzeyini aşarak kendini her bakımdan yenilemesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Komplonun bu biçimde gerçekleşmiş olması hareketimize böyle bir değişim ve dönüşümü dayatmıştır. Bu, 9 Ekim’den sonra gerçekleşen bir dayatma değildir. Özgürlük hareketimiz, 1990’ların ortasından itibaren yeterince çözüm üretemeyen ve pata durumunu aşamayan noktaya geldiği andan itibaren böyle bir durumla karşı karşıya gelmiştir. Önder Apo bu durumu aşma arayışı ve çabası içerisindeyken ona uluslararası komplo saldırısı dayatılmıştır. Dolayısıyla komployu aşacak, komplo karşısında başarıyla mücadele edecek bir zihniyet ve tarzı yeniden şekillendirmek zorunludur.

Bu değişim ve dönüşüm sürecinin Önder Apo’nun deyimiyle ideolojik bunalım dönemlerinden geçtiği ve sürece yayıldığı bilinmektedir. Dolayısıyla komploya karşı mücadelenin zihniyetini, ideolojik-politik çizgisini, tarz ve üslubunu oluşturmak büyük çaba, emek, her zamankinden fazla yoğunlaşma ve daha ciddi bir mücadele gerektirmiştir.

Önder Apo bütün bunları paradigma değişimi temelinde gerçekleştirmiştir. Uluslararası komploya karşı mücadelenin gerektirdiği değişim ve yeniden yapılanma içerdiği zorluklar kadar, zihniyette, çizgide ve tarzda çok köklü bir değişimi de gerekli kılmıştır. Bu değişim sadece Kürt Özgürlük Hareketi'nde yaşanan sorunların, ortaya çıkan engellerin aşılmasını ifade eden bir değişim olmaktan ötedir. 5 bin yıllık iktidar ve devlet sistemine, erkek egemen düzene karşı tüm ezilenlerin özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik ve demokrasi mücadelelerinde yaşanan sorunların köklü biçimde aşılmasını getirecek derinlikte bir değişim olmuştur.

Paradigma değişimi ile uluslararası komploya karşı mücadele edebilmek için, komponun dayandığı paradigmadan ve o paradigmanın oluşturduğu sistemden tümüyle kopma, kendini teorik, ideolojik, politik boyutta alternatif bir sistem olarak tanımlama ve pratik şekillendirme gerçekleştirilmiştir. Bu, köklü ve tarihsel değişim-dönüşümü ifade etmektedir. Önder Apo buna "3. Önderliksel doğuş" demiştir. Tarih boyunca ezilenlerin yürüttüğü özgürlük mücadelelerinin başarıya ulaşmama nedenlerini köklü biçimde sorgulayarak onları çözüme kavuşturmayı içermiştir. Böylece özgürlük mücadelelerinin zafer yolunu göstermektedir. Böyle bir zaferi garantilemektedir.

Bu çerçevede köklü ve derinlikli değişim ve buna göre de aynı derinlikte örgütsel yeniden yapılanma, mücadele, tarz, üslup ve yönteminde zenginlik, derinlik, yeniden şekillenme gerekli olmuştur. Bu süreç hareketimiz tarafından sancılı, uzun süreye yayılan, zorluklarla gelişen bir süreç olarak yaşanmıştır. Hala da bazı sancılar yaşanmaya devam etmektedir. Her şeyden önce yaşadığımız köklü zihniyet değişim dönüşümünü anlama, özümseme sorunları vardır.

Diğer yandan doğru anlamak kadar yaratıcı ve yetkin uygulama sorunları bulunmaktadır. Pratiği şekillendirme ve pratiğe öncülük etme sorunları da söz konusudur. Değişim ve dönüşüm anları, hareketlerin zayıf, savunmasız ve saldırıya açık oldukları anlardır. Sistemler yıkılırken ve yenileri kurulmak için çalışılırken ortada mevzilenme ve sistem zayıflıkları, dolayısıyla da karşıtlarının saldırı yapmasına zemin sunan açıklıkların olması durumu fazlasıyla yaşanmaktadır. Hareketimizde de bu durum yoğun biçimde yaşanmıştır. Öyle bir durumu yaşamamak için böyle bir sürecin gelişmesine fırsat bile vermemek gerekirdi. Böyle zorlukları yaşamayan bir hareket olabilseydik, böyle bir komploya da izin verilmeyecekti.

Komployu engelleyemediğimize göre bünyemizde zihniyet, sistem ve tarz olarak ciddi zayıflıklar, terslikler bulunmaktaydı. Bunları, Önderlik çizgisinde doğru ve yeterli partileşememe olarak tanımlayabiliriz. Bunlar parti dışlıklar biçiminde de ifadelendirilebilir. Bu terslik, Önderlik gerçeğinden ve çizgisinden uzaklıktı. Aynı zamanda bizim için eleştiri-özeleştiri gerçeği idi.

Bunu “mezar taşıma borçlu yazılsın” diyerek zafer kazanan zindan direnişçiliği ortaya koymuştur. Neden? Ancak yaşamını ortaya koyarak mücadele etme ve başarma gerçeğini yakalayabildiği içindir. Zindan direniş öncülüğü, başarıyı ancak yaşamını ortaya koyarak sağlayabilmişti. Hem yaşayıp hem de başarı kazanmanın zihniyet ve tarzını ortaya koyamamıştı. Borçluluğu yaratan zayıflıklar bu biçimde ortaya çıkmıştı. Bu durum pratikte şekillenen PKK’de, reel PKK’de her zaman tartışma konusu olan bir husustu. Eleştiri-özeleştiri, bu yanlışlığı Önderlik çizgisinde düzeltmenin, eksiklikleri tamamlamanın ve kendini eğiterek Önderlik çizgisine daha yakın hale getirmenin gereği olmuştur. Zaten uluslararası komplo da buna dayanmıştır. Önder Apo buna “yetersiz yoldaşlık” dedi ve komplo nun 15 Şubat biçiminde şekillenmesinin bu yetersiz yoldaşlıktan güç aldığını net biçimde belirtti.

Komplo etkili ve çok boyutlu bir saldırıydı. Sadece politik ve askeri alanı ilgilendiren bir saldırı da değildi. Başta parti hareketimiz olmak üzere tüm Kürt halkını ruhsal, duygusal, zihinsel, düşünsel olarak köklü sarsan ve sorgulatan bir saldırıydı. Birey ve toplumu her düzeyde etkileyen bir saldırıydı. Denebilir ki, böyle köklü bir sarsılma, düzeltmeyi, kendini eğitmeyi ve doğruya ulaşmayı getirebilirdi. Bunu kısmen gerçekleştirdi. Komplo öncesindeki Önderlik gerçeğinden kopuş durumunu gidererek azaltarak yönetimi ve kadroyu Önderlik gerçeğine daha fazla yakınlıktı. Ama bunun çok derin olduğunu, bütün eksiklikleri giderdiğini ve Önderlik gerçeğinden uzaklığı tümünden ortadan kaldırdığını söylemek mümkün değildir. Uzaklığı kısmen giderse de Önderlik gerçeğine ulaşmada, partileşmede gerekli zihniyet ve irade bütünlüğüne ulaşmada ciddi zayıflıklar yaşanmaya devam etmiştir.

Ciddiyet eksikliği, yoğunlaşma zayıflığı, sorumluluğun azlığı, irade zayıflığı, bireycilik, kendini örgütleyememek, potansiyelini bir bütün olarak harekete geçiremeyen ve aktifleştiremeyen kişilik böyle bir süreci doğru ve başarılı yürütmeyi gerçekleştirememiştir. Bu bakımdan büyük

zorluklar ortamında, tepeden tırnağa kendini yenileyerek değişim ve dönüşümü yaşayan, paradigma değişimi temelinde yeni bir Önderliksel çıkış konumuna getiren Önder Apo gerçeğini ve Üçüncü Partileşme Dönemi çözümsemde yüzeysellik, kendine görelilik ve parçalılık fazlasıyla yaşanmıştır.

Bu zayıf, parçalı ve kendine göre duruş pratiğe daha olumsuz yansımıştır. Örgüt ve eylem alanını parçalamış, hata ve eksikliklerle dolu kılmıştır. Yaratıcılıktan uzak ve eskiyi tekrarlayan yüzeysel bir tarz içerisinde tutmuştur. Bunun oluşturduğu boşluktan düşman yararlanmıştır. Provokatif tasfiyeciler saldırılar böyle bir ortamda ve yaşanan zayıflıklara dayanarak partiyi Önderlik çizgisinden uzaklaştırma ve sistem içerisine çekme saldırısı olarak gündeme gelmiştir. Önderliği doğru anlama ve etkili uygulama çabalarını sabote etmiştir. Zihniyet karışıklığından örgütsel karmaşaya kadar bir sürü bozguncu tutum, duruş geliştirilmiş ve hareket tümünden Önderlik çizgisinden koparılıp kapitalist modernite sistemine entegre edilme noktasına getirilmiştir.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç şudur: Yeniden yapılanma süreci çok dalgalı geçmiştir. Bütün parti, yönetim, kadro böyle bir süreçten zarar görmüştür. Tasfiyecilik eritmiş, dağıtmış ve zayıflatmıştır. Önderlik mücadelesinin etkileriyle kendini yenileyip tasfiyecilik karşısında bir duruş geliştirilmeye çalışsa da bu uzun sürece yayıldığından zararları da büyük olmuştur.

Bu süreçte en çok zorlanan, üzerinde en çok oynanan, en fazla sapıtılmaya ve tersyüz edilmeye çalışılan alanlardan bir tanesi kuşkusuz gençlik alanı olmuştur. Mücadelenin motor gücü ve devrimin öncü gücü olması itibarıyla de bu durum anlaşılırdır. Hem değişim ve dönüşüm sürecinde gençlik hareketinin yeniden yapılanması dalgalı olmuş, uzun sürece yayılmış hem de ciddi zorluklar, zihinsel ve pratiksel erime durumları yaşanmıştır.

Komplodan sonra 2004 ve 2005'e kadar Bir Halkı Savunmak kitabıyla Önderliğin tasfiyeciliği tasfiye eden mücadele hamlesine kadar ciddi sorunlar yaşanmıştır. Gençlik cephesinde de birçok aşamadan geçilerek Komalên Ciwan örgütlenmesine ulaşılmıştır. Yeni paradigma temelinde, Demokratik Konfederalizm çizgisini hayata geçirecek, Kürt sorununu bu temelde Demokratik Özerklik devrimiyle gerçekleştirecek bir mücadelenin öncülüğünü yapacak bir gençlik örgütlülüğü ortaya çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Kürdistan parçalarında, yurtdışında ve farklı zeminlerde, bulunduğu yerin koşulları da gözetilerek farklı isimler, kimlikler ortaya çıkarılsa da hepsi merkezi olarak 3. Partileşme Dönemi'mizin Komalên Ciwan örgüt-lülüğünün parçaları olarak şekillenmektedir. Kürdistan'ın bütün parçala-rında böyle bir çaba bulunmaktadır. Bakur'da olduğu kadar Başur'da, Rojava'da, Rojhilat'ta, Avrupa ve diğer alanlarda da bu tarz girişimler oldu. Bakur'daki gelişmeler bütün bunlara öncülük edici ve belirleyici du-rumdadır. Devrimimizin diyalektiği ve Kürdistan'ın stratejik şekillenmesi gereği bu gerçeklik kendini bu biçimde ortaya koymuştur. Bu çerçevede pratikte gençlere daha çok ulaşmayı sağlayacak, harekete geçirecek ör-gütlenme tarzı ve örgüt biçimi aranmaktadır. Legal ya da illegal imkânlar gözden geçirilmekte ve değerlendirilmektedir. Bu temelde birçok örgüt-sel adım atılmıştır. Her alana uygun gençlik örgütlenmesi yapılmaya ça-lışılmıştır. Aslında bu süreçte epeyce dağınık ve parçalı bir durum da açığa çıkmıştır. Yeni çizgiyi anlama ve yaratıcı tarzdaki iradi zayıflıklar bunlara yol açmıştır. Bir taraf bu zayıflıklardan doğan parçalılıktır. Diğer taraf ise içinde bulunulan mücadelenin zenginliği gereğidir. Düz, dogma-tik, kalıpcı bir yaklaşımla bu iş yürümektedir. Yaratıcı olmak ve zemini doğru tanımak, o zeminde başarıyla mücadele yürütmenin örgütsel tar-zını bulabilmek gerekir. Bu da çok yönlü olmayı, yaratıcı yaklaşmayı ge-rektirmektedir.

Bütün bunların içerisinde ortaya çıkmış birçok gençlik çalışması bu-lunmaktadır. Örgütsel isimden mücadele tarzına kadar legal ya da illegal koşulları da değerlendirme temelinde birçok çalışma yürütülmektedir. Bütün bunlar şimdi DEM-GENÇ'le yeni bir ortak çatıya kavuşturulmuştur. 15 yıllık bu değişim, dönüşüm ve yeniden yapılanma sürecinin Bakurê Kürdistan'da ulaştığı yeni düzey DEM-GENÇ örgütlülüğüdür. Demokratik Özerklik Devrimi'ni doğru bir biçimde yürütecek gençlik öncülüğünü ge-liştirme arayışının bir sonucu olarak gerçekleşmektedir. Devrimimizin en derin ve kapsamlı geliştiği Bakurê Kürdistan alanındaki başarılı somut-laşma çabalarının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu bir arayış ve ça-badadır. Önder Apo'nun uyarıları ve görüşleri temelinde gerçekleşmekte-dir. Bu biçimde gençlik örgütlülüğündeki zayıflık ve parçalılık, Demokra-tik Özerklik Devrimi'nde zayıf kalan gençlik örgütlülüğünün yeterli hale getirilmesi sağlanmak istenmektedir.

DEM-GENÇ'in rolü ve fonksiyonu bu tarzda gündeme gelmiştir, kuruluşu da bu biçimde gerçekleşmektedir. Hem büyük bir potansiyel vardır ve o potansiyeli güçlü biçimde bilince ve örgütlülüğe kavuşturmak gerekmektedir, hem de var olan yetersizlik, parçalılık ve zayıflığı doğru bir anlayış ve pratikle aşmak gerekmektedir. Kendini doğru tanımlamayan, yeterli biçimde örgütleyerek pratiğe geçiremeyen bir gençliğin devrime öncülük etmesi ya da öncü konumda devrim yapması, devrimde zaferi yaratması kuşkusuz ki mümkün olmayacaktır. Önder Apo bu durumu devrim yapmaktan korkmak olarak tanımlamıştır. Sorunu dar bir korku ve cesaret sorunu olarak da ortaya koymamak gerekir. Anlayış, irade, tarz sorunu olarak da ortaya koymak, devrime yürüyemeyen, devrime cesaret edemeyen duruşların arkasındaki bu anlayışı ve tarzı görüp onu mutlaka düzeltmek gerekmektedir.

Şimdi gençlik hareketinin DEM-GENÇ'in Önderlik çizgisinde kendini düzeltip doğruya çekme ve devrimde zaferi yaratma temelinde bir yenden yapılanmayı gerçekleştirme hareketi olarak ortaya çıkmaktadır.

Bundan dolayı böyle bir kuruluşu ihtiyaç olmuştur. Buna göre kendini planlamış, program ve ilkelerini bu temelde oluşturmuştur. Dönem görevlerini de bu çerçevede omuzladığı ortadadır. Bunun düşünsel yoğunluğu ve tartışması vardır. Bunu gerçekleştirecek gücü, enerjisi, iradesi, coşkusu ve heyecanı da vardır. Bunların hepsi halkımızın yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı mücadele temelinde en yüksek boyuttur. Aslında zirveyi temsil etmektedir. Faşizmin, gericiliğin ve sömürgeciliğin yüreğine korku salmaktadır. Böyle bir gençlikle nasıl başa çıkacaklarını büyük bir kaygı içerisinde sabah akşam tartışmaktadırlar.

DEM-GENÇ'i böyle tanımlamak, anlamak ve böyle bir temelde yapılandırırken güncel görevlerini de doğru ortaya koymak gerekir. Kuşkusuz bu 1970'lerin DEV-GENÇ'i değildir. Kuşkusuz bu 1970 sonunun Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği değildir. 1980'lerin Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği olmadığı gibi 1990'ların YCK'si de değildir. 2000'den sonra çok dalgalı biçimde yaşanan ve birçok isimle ortaya konan örgütsel arayışlar da değildir. Onlardan çıkan dersler ve geçen dönem mücadelelerinin ortaya çıkardığı birikim üzerinden devrime yürüyen, Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni zafere taşımaya çalışan bir sürecin öncü gücünün, gençliğinin örgütlülüğüdür. Toplumsal örgütlülüğüdür. Dolayısıyla zafere yürüyen bir devrimin öncülüğünün örgüte kavuşması, kendini bilinçli ve örgütlü bir biçimde zafer kazanma çizgisinde ortaya koymasıdır. Dönem

iyi kavranmalı, DEM-GENÇ'in hangi dönemin örgütsel kimliği olduğu iyi bilinmelidir. Bu anlamda DEM-GENÇ'in hangi görev ve sorumluluklarla yüklü olduğu doğru görülmelidir. Hem süreç açısından başarması gereken tarihi görevleri, Demokratik Özerklik Devrimi'ni demokratik özyönetimler temelinde büyük bir direniş mücadelesi içerisinde gerçekleştirme, hem de bunun temeli olarak savaşılan halk gerçekliğini, tüm boyutları üzerinde demokratik ulus inşasını sağlayacak şekilde pratikleştirme görevi vardır.

Bu temelde bir de bununla çelişen, zihniyet ve pratikte hata ve eksiklik biçimde ifadelendirdiğimiz yanları düzeltme, değiştirme-dönüştürme, yeniden yapılandırma görev ve sorumlulukları vardır. Yoksa "her şey iyi, sadece yeni bir isim takıyoruz" şeklinde değişim değildir. Öyle yaklaşırsa DEM-GENÇ doğru anlaşılmayacak ve daha baştan zaferden alıkonulacaktır.

Bu örgütlenme iki temel ihtiyaçtan doğmaktadır. Birincisi, düzeltilmesi gereken hata ve eksiklikler bulunmaktadır. İkincisi, bir devrim yaşanmakta ve hareketimiz tarihi bir zafer hamlesi içerisinde, bunu gerçekleştirecek bir örgütlü öncülüğe ihtiyaç duymaktadır. Gençlik öncülüğünün bunu başaracak bir örgütlü güce ulaşması gerekir. İşte DEM-GENÇ bu ikisini yapmakla yükümlüdür. Kendisini örgütleyerek büyük bir devrim öncüsü ve bütün görevleri başarıyla yapan örgütsel güç haline getirmesi gerekmektedir. Bunu başarabilmesi için de var olan durumuna eleştirel-özeleştirel yaklaşması, hata ve eksiklikleri zihniyette, ideolojik-politik çizgide, örgütsel sistemde gidermesi, mücadele taktik ve tarzındaki yetersizlikleri aşması, köklü bir düzeltmeyi gerçekleştirmesi temel bir yükümlülüktür. Özellikle de gençlik hareketinde var olan darlığı ve parçalılığı gidermek gerekmektedir. Genel hareketten, dahası toplumdan kopukluğunu gidermelidir. En büyük zaaf kendini burada ortaya koymaktadır. Bunun giderilmesi için başa dönmek gerekmektedir.

Bu hareket nasıl doğdu? Kürdistan gençliği nasıl bir bilinçle, sorumlulukla, pratikle kendini örgütledi ve harekete geçirdi? Bütün bu gelişmeler nasıl bir yaklaşımla sağlandı?

Önderliksel çıkış, bir bütün aydın gençlik hareketi döneminin taşıdığı sorumluluk, kapsam, bütünlük bilincine ve örgütlülüğüne ulaşılması gerekmektedir. Hareketin büyümesi, örgütlülüğün çeşitliliği demokratik konfederalizmin bütün farklılıkların kendini özgürce örgütleyip pratiğe

katma durumundan gençlik hareketinin yanlış etkilenme durumu söz konusudur. “Böyle ise biz de bir parçayız” diyerek kendini bütünden koparan, toplumsal zeminden ve hareketin bütününden koparan, kendini kendisiyle sınırlandıran anlayış ve örgütsel duruş vardır. Bu, gençliğin öncülük misyonunu reddetmesi anlamına gelmektedir. Gençliğin kendi gücünü ve enerjisini toplumsal devrime sevk etmek yerine bu darlık içinde tüketmesi, pasifize etmesi anlamına gelmektedir. Bu anlayış parti gerçeğiyle, PKK’nin aydın gençlik hareketi olması gerçeğiyle temelden çelişmektedir.

Öyle olmak yerine partinin temel gücü, devrimin motor ve öncü gücü, örgütün ve eylemin gerçekleştircisi olmak yerine, kendi darlığı içerisinde kendi kendine örgütlenip, kendisini bütünden koparan, enerjisini tüketen, kısırlaştıran, toplumun enerjisiyle de bütünleştirmeyen bir durum yaşanmaktadır. Bu yanlış ve tehlikeli olduğu gibi mutlaka düzeltmeyi de gerektiren bir durumdur.

Bu zihniyet ve pratik nasıl ortaya çıktı, tasfiyecilik bunun ortaya çıkmasında ne tür roller oynadı? Bu konular araştırmaya değerdir. Fakat yanlışlık içinde olduğumuz pratikle net biçimde ortaya çıkmış bir durumdur. DEM-GENÇ Bakurê Kürdistan’da gençlik hareketini kurtararak, bu parçalılığı ve kopukluğu yok ederek, Demokratik Özerklik Devrimi’ni ve demokratik özyönetim direnişini demokratik ulus inşasına öncülük etme temelinde başarıya götürmenin örgütsel adımı ve hamlesi olma özelliği taşımaktadır.

Bunun sağlanabilmesi için büyük bir bilinçlenme hareketine ihtiyaç vardır. Her şeyden önce kendini doğru biçimde eğitmek ve düzeltmek gerekir. Bu misyonu yerine getirebilmek için önce o misyonun gerektirdiği zihniyete ulaşılmalıdır. Yoksa dar, sığ, yetersiz zihniyet duruşuyla devrimci öncülük görevleri başarılamayacaktır. Her genç, ne kadar çok kendini eğitse o kadar yeridir. DEM-GENÇ’in büyük bir eğitim hareketi olma görev sorumluluğu vardır. Başarılı olabilmesinin öncelikli ve birincil yolu böyle bir bilinçlendirme sürecini gündemleştirmekten, gençlik eğitimini gerçekleştirmesinden geçer. Bunun için yeterli zemin, imkân ve fırsatlar vardır.

Önderlik savunmaları ve 45 yıllık mücadele tarihi fazlasıyla böyle bir bilinçlenmeyi sağlayacak fırsatı sunmaktadır. Gerisi bunları doğru anlamak, ciddi ele almak, üzerinde yoğunlaşmak ve çalışmaktır. Gençliğin bunu yapabilecek gücü vardır. Gençlik dinçtir, yorulmamıştır, fiziksel ve

zihinsel olarak doğru anlamaya ve başarıyla uygulamaya en açık ve hazır olunan çağı yaşamaktadır. Dolayısıyla bunu yapamamak, anlamamak, hatalı ya da sınırlı yapmak diye bir durum kesinlikle söz konusu olamaz.

O tür yaklaşımların hepsi oportünist ve gerekçeli yaklaşımlardır. Gerçeği tersyüz eden tasfiyeci yaklaşımlardır. Onların hiçbirine pirim vermemek ve bu tasfiyeci yaklaşımları hareketimiz içerisinde tutmamak gerekir. Büyük bir başarıma azmiyle yaklaşarak bu büyük bilinçlenme hareketini zihniyet ve vicdan devrimi temelinde, büyük devrimci kültür devrimi temelinde, Apocu kişiliği ortaya çıkarma temelinde sürdürmek şarttır. Böyle bir sürece girilir ve böyle bir bilinçlenme esas alınırsa gerisi gelecektir. Sonraki adım; çok zengin, doğru, iradeli, başaran bir örgüt ve eylem çizgisine kavuşmak şeklinde gelecektir. Toplumun tümünü örgütleyip harekete geçirmeyi öngören bir yapı kesinlikle ortaya çıkartılır. Bunun için her şeyden önce rolü ve misyonu doğru tanımlamaya, sürecin yüklediği görevleri doğru görmeye, geçmişin derslerini doğru çıkararak eleştiri-özeleştiri temelinde bilinçlenmeye ihtiyaç vardır. Bu bilinçlenme eğitimle iç içe onunla birlikte eylem alanındaki gerekli düzeltmeleri, değişim ve yeniden yapılandırmaları gerçekleştirme temelinde olmalıdır. Yani her şey fikir, zikir ve eylem birliği temelinde, iç içe ve bütünlüklü olarak yürütülmelidir. DEM-GENÇ bu gerekliliğin bir ürünü olarak ortaya çıktığından büyük bir iddiayla kendini ortaya koymuştur. Bu görev ve sorumlulukları da başaracaktır. Büyük bir bilinç açıklığı, enerji, cesaret ve fedakârlık, yoğun bir coşku, heyecan, istem ve mücadele azmi bulunmaktadır. Bu temelde doğru bilinç ve örgütlülüğe kavuşturacak çalışmalar yürütüldükçe DEM-GENÇ'in ihtiyaç duyulan bir gençlik örgütlülüğü yaratacağı ve özgürlük devriminde zafer öncülüğü haline geleceği kesindir. Bu temelde yapılması gerekenlere istek ve coşkuyla yönelimi sağlamak temel amacımızdır. Burada bu konuları ele alarak, böyle bir devrimci gerçekleşme için gerekenler söz ve bilinç düzeyinde neyse, bunları temel bölümler halinde ortaya koymaya çalışacağız. Bu çalışmamızın temel amacı ve işlevi budur. Yine bu çalışmayla en azından bir çerçeve ortaya çıkararak bir tartışma gündemi yaratılabilir. Bu sağlanırsa da amaca asgari düzeyde ulaşılmış olacaktır. Böyle olursa gençlik ruhu, bilinci ve iradesi partimize yön veren, devrime öncülük eden bir düzeye gelecektir. Böyle olursa Apocu hareketin, PKK'nin bir gençlik hareketi, gençlik partisi olma gerçeği şekillenecektir. Mevcut haliyle buralarda zayıflık ve kopukluklar vardır. Bu zayıflıklar ve kopukluklar giderilmeden söz olarak

“öyleyiz” dense de bu tam yerini bulmamaktadır. Onun için çok güç harcanmakta, emek verilmekte, bedel ödenmekte ama az sonuç alınmaktadır. Onun için sadece söz ve bir iddia düzeyinde değil bir gerçeklik olarak bunlar ortaya konulmalıdır.

Baştaki aydın gençlik hareketi olma ruhuna, bilincine ve gerçeğine uygun biçimde, ama devrimimizin geldiği final ve zafer mücadelesinin gereklerini de dikkate alarak görev ve sorumluluklarını gören, planlayıp programlayan, bilince çıkaran ve onları pratikleştirmeyi ön gören bir çözüm ortaya çıkarılmalıdır. DEM-GENÇ’in kendini böyle bir çözüm gücü ve iradesi haline getirmesi gereklidir. Bunun önündeki engellerin giderilmesi, bunu gerçekleştirecek doğru anlayış, tutum, ilke ve ölçülerin ortaya konması böyle bir pratikleşmeye güç katacaktır. Yüzlerce, binlerce genç büyük bir cesaret ve fedakârlıkla, yaşamını ortaya koyarak 24 saat yemeden, içmeden, büyük zorluklar içerisinde mücadele ederek bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Mücadelenin ve devrimin ruhu, partinin ve Apoculuğun ruhu budur. O ruhu yaşıyorlar ve Apocu gençlik olmanın gereklerini büyük bir çabayla coşku ve heyecan içerisinde yerine getirmeye çalışıyorlar. Bunu bütün dünya görmektedir. Halklar, emekçiler, ezilenler bundan büyük bir gurur duyarken, faşizm ve gericilik de bundan korkmaktadır.

Böyle bir militanlığın temel ilkelerinin daha çok tartışılarak netleştirilmesi, militanlığın başarısı için de gereklidir. Pratikte gerçekleşen bu militanlığın daha büyük bir başarıyı gerçekleştirebilmesi için nelere dikkat etmesi gerektiğini, hangi eksiklikleri yaşadığını ve nasıl aşacağını, nasıl bir yaklaşımla hangi adımları atması gerektiğini ortaya çıkarmak istiyoruz. Bu çalışmayla ulaşmak istediğimiz amaç budur.

Yine bu çalışmamızda, belli bölümler halinde birçok konu üzerinde durulacaktır. Eğitim, Örgütsel İşleyiş, İdeolojik Mücadele ve Devrimci Militanın Özellikleri bu konu başlıklarından bazılarıdır. Daha da önemlisi çalışmamızın sonunda günceli irdeleyen ve ihtiyacı karşılayan zihinsel çözümler ortaya çıkarmayı sağlayacağız. Bu çözümler de daha büyük katkı sunacaktır.

2- EĞİTİMİN ANLAM VE ÖNEMİ

Her şeyin başında zihniyet ve bilinç gelir. Doğru bir bilinç edinmek, derin ve doğru bir anlayış gücü kazanabilmek ve yeni bir zihniyet şekillen-

direbilmek için kendimizi eğitmemiz gerekmektedir. Bunu nasıl yapmalıyız? Neden eğitim bu kadar önemlidir? Kendimizi nasıl eğiteceğiz? Ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı bilince nasıl çıkaracağız? Bu hususlar önemlidir. Bu bakımdan birinci konu olarak eğitimin anlam ve önemi üzerinde durmak gerekir.

Eğitimlerimizin birinci gündemi elbette Önderlik savunmalarının okunması ve anlaşılmasıdır. Neden? Çünkü Önderlik savunmaları bizim doğrularımızı temsil etmektedir. Kendimizi eğitmeliyiz, ama neye göre eğitmeliyiz? Eğitmek, ne demektir? Bu soruların cevabı, kendimizi Önderlik çizgisine, Önderlik ve şehitler gerçeğinde ortaya çıkan ilke ve ölçülere göre eğitmeli ve yeniden şekillendirmeliyiz, şeklinde somutlaşmaktadır. Yoksa herkes kendini eğitmek istemekte, eğitimler yapmaktadır.

Eğitimin toplumla doğrudan bağlantılı olduğu bilinmektedir. Her toplum ve onun parçası olan topluluklar kendi ilke ve ölçülerini, değer yargılarını, kültür ve ahlakını devam ettirebilmek için onları yeni nesillere öğretmektedir. Doğuştan itibaren çocuklar o temelde eğitilmektedir. Toplumun değer yargıları, ölçüleri, ilkeleri ve ahlakıyla yetişsin, dolayısıyla da toplumun bu özelliklerini benimsesin, toplumu yaşayan ve yaşatan olsun, toplumsal değerleri devam ettirsin, diye her toplum kendi fertlerini eğitmektedir. Bu bakımdan toplumla eğitimin, toplum olmakla birey eğitiminin bir biriyle kopmaz bağları vardır. Bu, bütün canlılar açısından da böyledir.

Eğitimi sadece insan ve toplum açısından değerlendirmek de aşırı insan merkezli bir yaklaşım olur. Öz itibarıyla bütün canlılar âlemi için eğitim söz konusudur. Bütün canlılar kendi varlıklarını sadece fiziki olarak devam ettirmemekte, bütün özellikleriyle devam ettirmeye çalışmaktadır. Bitkiler de kendi özelliklerini edinecek şekilde büyümek için büyük bir çaba harcamaktadır. Hayvanlar âleminde bu daha belirgindir. Her hayvan türü kendi türünü devam ettirebilmek için yeni nesilleri oluşturacak olan yavrularını eğitmektedir. Elbette türü ifade eden genler var, ama onların aktifleşmesi eğitimle olur. Eğer bir kedi, yavrularını avcılık konusunda eğitmezse, o kedi yavrusu doğuştan avcı olmayacaktır. Fare tutmayı öğrenmeyen bir kedi yavrusu fare avcısı olamamaktadır. Belli

refleksleri olsa da kendisini savunmayı ve ihtiyaçlarını gidermeyi öğrenmesi eğitimle gerçekleştirilebilir. Gözlemlediğimizde bütün hayvan türlerinde bu gerçeklik rahatlıkla görülecektir.

İnsan düşüncesi bu durumu şimdiye kadar içgüdüyle tanımlamaktaydı. Bu durumun içgüdüsel ve doğal olarak işlediği söylenmekteydi. Şimdi ise akılla ilişkilendiriliyor. Aklın kullanımının sadece insana ait bir özellik olmadığını, dolayısıyla da hayvanlar âlemindeki türlerin yaşamının sadece içgüdüyle ifade edilemeyeceğini, onlarda da bir düzeyde aklın olduğu belirtilmektedir. Akıllı en ileri düzeyde kullanan, duygusal zekâyı analitik zekâ düzeyine çıkaran, daha ileri düzeyde örgütlenerek yeni şeyler inşa eden tür ise insandır. İnsanı diğer canlılardan ayıran temel özellik budur. Diğer canlılar bir düzeyi tekrar ederken, insan onu farklılaştırma ve çeşitlendirme yetisine sahiptir. Analitik akıl o gücü vermektedir. Ortak yaşamı yaratmakla insanlar çok daha ileri ve büyük bir güce ulaşmıştır. Toplum bunu ifade etmektedir. Böyle olunca büyümüş bir birliğin disiplini içerisinde olması, yaşam ahengini sürdürebilmesi için eğitim daha fazla önem taşır hale gelmektedir. İnsan yeni nesilleri buna uygun eğittiği ölçüde toplum olma bilincini edinmekte; toplumsal değerleri, toplumsal yaşamı sürdürebilmektedir.

O halde toplumsallaşma bir tür kendini eğitme olarak ortaya çıkmaktadır. Toplumsallığın devamı eğitimle sağlanmaktadır. Bu devamlılık kendi kültür ve ahlakını yaşayan ve yaşatan yeni nesiller yetiştirmekle; yeni bireyleri ruh, duygu, düşünce ve davranış bakımından kendi kültür ve ahlakıyla donanmış ve ona göre yaşamaya çalışan bireyler haline getirmekle sağlanmaktadır.

Devlet sistemi başta buna yabancıdır. Devlet, toplumun içinden çıkıp o topluma ait bazı görevleri yerine getirme iddiasıyla şekillendikten sonra içinden çıktığı toplumun üzerinde yer almaktadır. Bazı örgütsel işlevleri yerine getirirken, onun karşılığı olarak toplum üzerinde bir ayrıcalık gücü, baskı ve sömürü gücü haline gelmektedir. Bu aşamadan sonra devletçi sistem toplumdan ayrırmakta, kopmaktadır. Kendisini var edebilmek, devam ettirebilmek ve toplum üzerinde bir egemenlik gücü olmak için çeşitli teknik araçlara, örgütsel güce dayanmaktadır. Fakat en çok da eğitimin gücüne, eğitimden kaynaklanan örgütlenmenin gücüne dayanmak istemektedir. Bu noktada devlet toplumsal eğitimle ilgili değildir, ama kendi mensuplarını eğitmek için toplumdan çok daha fazla

çaba harcamaktadır. Neden? Toplumun üzerinde egemenliğini sürdürecek güce sahip olması gerekir. Bu gücü yaratan en önemli kaynaklardan birisi eğitimidir. Düşünce eğitimi ve teknik eğitim bunların başında gelmektedir.

İnsanların becerisi eğitimle geliştirilmeye çalışılıyor. Bu bakımdan insan eğitime daha fazla önem vermekte, o eğitimi daha da derinleştirmektedir. İnsan, her bakımdan okul eğitimi düzenini geliştirmiştir. Bu eğitim düzeni devleti toplumdan ayrı olarak kendi misyonunu sürdürecektir. Bu noktada iktidar ve devlet sisteminin eğitimle bağı vardır. İktidar ve devlet elinin eğitilmiş bir topluluk olduğu kesindir. Örgütlü, disiplinli, işleyişe sahip bir güç olabilmesi için buna göre eğitilmiş olması şarttır. Bu bakımdan devlet kendini eğitmektedir. Kendine lazım olan gücü, kendi memurlarını eğitmektedir. Uzun tarihsel süreç böyle geçmiştir.

Şimdi ulus-devlet sisteminde bu durum biraz değişikliğe uğramıştır. Ulus-devlet; devletin toplum, toplumun devlet olmaya zorlandığı sistemdir. Aslında toplum üzerinde egemenlik sürdürmenin en temel yöntemi olarak toplumu devletleştirmeyi ya da devleti toplumlaştırmayı öngörmektedir. Devlet ve iktidar daha önceki süreçlerde toplumdan kopmuş, uzaklaşmış, toplumun üzerinde ayrı bir tabaka haline gelmiş bir örgütlenmedir. Ulus-devlet sistemiyle devlet ve iktidar ikinci bir topluluk olma konumundan çıkıp, kendisini toplumun gözeneklerine kadar giren, işleyen, bireye kadar nüfuz eden bir gerçeklik haline getirmeyi öngörmektedir. Böyle olursa toplum üzerindeki egemenliğini daha fazla sürdürecektir, toplumun tamamını kendi fertleri ve militanları haline getirecektir.

Önder Apo'nun da savunmalarında somut ve derinlikli bir biçimde ifade ettiği gibi ulus devlet, devletin kendini büyütmesidir. Eskiden devletler küçüktü, ayrıydı, farklı topluluklar biçimindeydi. Şimdi kapitalist modernitenin geliştirdiği ulus-devlet, devletin en büyük halini ifade etmektedir. Bürokrasi olarak kendi aygıtını çok büyüttüğü gibi bütün ölçü ve ilkelerini topluma yedirerek bütün toplumu kendine benzetmeyi, böylece toplum üzerinde egemenliğini daha fazla sürdürmeyi öngörmektedir. Devlet-toplum bütünlüğü yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için de en temel araç olarak yine eğitimi kullanmaktadır. Eskiden kendi elamanlarını, görevlilerini, memurlarını eğiten devlet şimdi ulus-devlet döneminde benzer biçimde bütün toplumu eğitmeyi öngörmekte ve

esas almaktadır. Eğitimle kendini bireye ve topluma yedirmektedir. Bu yönüyle eğitimi toplumdan alıp devletleştirmektedir.

Eskiden her topluluk kendi bireyini kendi ahlakı, ölçüleri ve kültürüyle eğitirken ve eğitimi kendi işi bilirken, şimdi ulus-devlet sisteminde bütün bunları devlet yapmaktadır. Eğitimi kendi tekeline almakta ve devleti topluma yedirmenin en yaygın aracı olarak kullanmaktadır. Okul sistemi onun için bu kadar yaygınlaştırılmıştır. Devlet, eğitimi her ferde ulaştırarak egemenliği altındaki bütün insanları devletin ilke ve ölçüleriyle şekillendirmektedir. Çocukları beş yaşında aileden almakta ve hayatı boyunca eğitmektedir. Doğuştan itibaren evde ve ailede dahi devletin isteklerine göre eğitilmelerini öngörmektedir. Bunu bütün topluma dayatmaktadır.

Ulus-devlet toplumu eğitimle eritmekte ve bitirmektedir. Birey ulus-devlet sistemi altında küçük bir devlet haline gelmektedir. İktidar ruhu ve bilinciyle eğitilmektedir. Maddiyatçılık ve bunları ifade eden çıkarıcılık bu temelde devlet tarafından verilmektedir. Toplum bireyi değil, devlet bireyi yaratılmaktadır. Toplumun tüm fertleri küçük memurcuklar haline getirilmektedir.

Eskiden bireyin, toplum içerisinde, sokakta ve ailede şekillendiği söylenirken şimdi ailenin, okulun, sokağın tamamı devletin ilke ve ölçülerine göre şekillenmiştir. İnsanlar iktidar ve devletin ruhuyla, bilinciyle donatılmaktadır ve hepsi birer devletçik haline getirilmektedir. İktidarın öngördüğü bencillik, bireycilik, çıkarıcılık ve maddiyatçılıkla dolu kılınmaktadır.

Demek ki eğitim, bu denli önemlidir. Günümüzde ulus-devlet sistemi birey ve toplum üzerinde sadece baskı ve sömürü uygulamamakta, onu en çok da eğitimle kendine benzeştirmekte, teslim almaktadır. Kendisinin doğal bir uzantısı, parçası haline getirmektedir. Böyle bir süreç yaşanmaktadır. Düzen, kavramıyla kastedilen de bu biçimde işleyen devlet sistemidir.

a-Eğitim Nedir?

Bizim açımızdan eğitim nedir? Birincisi, eğitim toplumsallaşmanın aracıdır. İçinde bulunduğumuz toplumsal değerleri, onun kültürünü ve ahlakını anlama ve özümsemedir. Tarihsel toplum gelişimi içinde oluşmuş kültür ve ahlakı özümseme işidir. İkincisi, ulus-devletin, bireye dayattığı iktidarcı-devletçi ruh, duygu, düşünce, davranış sisteminden kur-

tulmak içindir. Kendini o saldırının etkilerinin tamamından arındırma anlamına gelir. Dolayısıyla da kendini eğiterek yeniden yaratma ve doğurma işidir. Çünkü onu yapamazsa, düzen kişiliği, ilke ve ölçüleri sürdürülecektir. Ulus-devlet Kürdistan'da kültürel soykırım gerçeğidir. Eğitim olmazsa düzen ölçüleri toplum ve devrim hareketi içinde yaşanacaktır. Ondan kurtulmak için de büyük bir mücadeleye gerekiyor. Bu mücadelenin bir parçası olarak eğitime kesinlikle ihtiyaç vardır.

Üçüncüsü, büyük bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütülmektedir. Dolayısıyla sadece ulus-devletin ve kültürel soykırım rejiminin ilke ve ölçülerinden kurtulup ortada kalmıyoruz. Onun yerine tarihsel toplumun kültürel ve ahlaki değerlerini, toplumsallığın gereği olarak inşa etmeyi öngörmekteyiz. Ama onları da olduğu gibi yaşayan, devam ettiren olmayacağız. Yeni bir özgürlük ahlakı, eşitlik-adalet ilkesi temelinde, o toplumsallığı yeniden yaratmayı hedeflemekteyiz. Bir demokratik devrim, toplumsal devrim ve daha da önemlisi kadın özgürlüğü temelinde, özgürlük devrimi yürütmekteyiz.

Yani devletçi-iktidarcı düzenin etkilerini, ölçülerini atıyoruz. Onun yerine yeni bir demokratik toplum, özgür birey ilke ve ölçülerini koymaktayız. Diğer yandan tarihsel toplumun ilke ve ölçülerini anlayıp özümseyiyoruz. Ama onu olduğu gibi almıyor ve onu yeniden yapılanmaya tabi tutuyoruz. Eskimiş, yeni dönem toplumsallığına hizmet etmeyen yanlarını atıyoruz. Özgür birey ve demokratik toplum gerçeğiyle uyumlu olmayan yanlarını ayıkliyoruz. Onun yerine özgür birey ve demokratik toplum ahlakını, kültürünü ve ilkelerini koyuyoruz.

Bu bakımdan yeni bir toplumsallık ortaya çıkarılmaktadır. Tarihsel toplumun kültürel ve ahlaki değerleri, devrimci değişimden geçirilerek yeni bir sentez haline getirilmektedir. Bütün bunları başarıyla yürüten öncü militan olmanın eğitimi verilmektedir. O halde bizim için eğitim, düzenden kopmayı hedeflemektedir. Eğitim tarihsel toplum değerlerini öğrenmeyi amaçlamaktadır. Özgür birey ve demokratik toplum ahlakı, felsefesi, ilkeleri temelinde kendi kişilik devrimini gerçekleştirmeyi ifade etmektedir. Bu temelde de mücadele eden, iş yapan, görevleri yerine getiren özgür birey haline gelmeyi içermektedir. Son tahlilde devrimin bir militanı olmak her alanda devrimi başarıyla temsil etmeyi ifade etmektedir. Onun öngördüğü görevleri başarıyla yerine getiren bireyler haline gelmeyi ifade etmektedir. Bu bakımdan eğitimi, bireyin kendisini başarıyla iş yapar, görev yürütür hale getirmesi olarak tanımlamaktayız.

Peki, hangi işleri yapacak, hangi görevleri yürüteceğiz? Görev, yeni demokratik toplumun inşa görevidir. O toplumun politikasını yürütme, ahlakını devam ettirme görevidir. Tabii devrimci kadro olmak isteyen kişiler olarak kendimizi eğitmek, özgürlük ve demokrasi devriminin istediği, gerekli gördüğü bir kişilik haline gelmektir.

Mücadelenin ön gördüğü görevleri her yerde ve koşulda başarıyla yürütmektir. Doğru tarz, üslup ve yeterli tempoyla başarıyla görevleri yürütmeye hazır bireyler haline gelmektir. Bunun ruhuyla, duygusuyla, bilinciyle dolmayı ifade etmektedir. Sorumluluğunu, kararlılığını ortaya çıkarmayı sağlamaktadır. Tarzına, üslubuna ve temposuna ulaşmayı amaçlamaktadır. Örgüt ve eylem tarzını, biçimlerini yaratıcı biçimde uygulayacak güce kavuşmayı ifade etmektedir. Eğitim de aslında budur.

Dar anlamda eğitimi ruh, duygu ve düşünce olarak kendimizi iş yapmaya ve devrimci görevleri başarıyla yürütmeye hazır hale getirme biçiminde tanımlamaktayız. Bu iş ve görevler, kuşkusuz devrimin işleri, özgür birey ve demokratik toplumu yaratma görevleridir. Bunun için kendini eğitmek; düzenden kopmaktır. Tarihsel toplum değerleriyle, yeni özgür birey ve demokratik toplum ilke ve ölçüleri temelinde kendini yeniden yaratmaktır. Kişilik devrimiyle kendini yeniden şekillendirmektir.

Bizde eğitim bir devrim olayıdır. Kişilik devriminde ifadesini bulur. Zihniyet, vicdan, düşünce, duygu, ruh ve bin bir çeşit davranış devrimidir. Var olan kişiliği, özgür birey ve demokratik toplum değerleri çerçevesinde yapılandırmayı ifade etmektedir. Parti ahlakı ve ölçüleriyle, Önderlik ilke ve paradigması temelinde kendini yeniden yaratmayı ve şekillendirmeyi ifade etmektedir. Eğitimi böyle ele almalıyız ve böyle tanımlamalıyız. Demokratik topluma hizmet eden birey haline gelebilmemiz için kendimizi bu temelde eğitmemiz kesinlikle gereklidir. Bunları bilmez, anlamaz ve kendimizi eğitmezsek, özgür bir birey olamayız. Yine demokratik toplumun mensubu, devrimci militanı olamayız. Dahası ilke ve ölçüleri esas alan bir örgüte doğru katılamayız. Onun kadrosu haline gelmeyi de gerçekleştiremeyiz.

O halde katılım, kendini eğitmektir. Kendini eğiterek kişilik devrimi yapmak ile katılım arasında kopmaz bağlar bulunmaktadır. Bu anlamda PKK'ye katılmak iki temel esası içerir.

Birincisi, kapitalist modernite ya da kültürel soykırım rejimi olarak şekillenen düzenden kopma kararlılığıdır.

İkincisi, politik ahlaki toplum ilkelerine ya da özgür birey ve demokratik toplum ahlakına ve ölçülerine göre kendini eğitime ve yeniden şekillendirme çabası ve mücadelesidir. Katılım, böyle gerçekleşmektedir. Bu bakımdan PKK'ye katılımı kendini eğitime arasında kopmaz bağ vardır. Bu, baştan beri böyledir. Eğitim ile katılım iç içe yürümektedir. Neye katıldığını bilmeden, eski bildikleriyle, toplumun ya da sistemin özellikleriyle PKK'ye katılım olmaz. PKK'ye katılım için önce o düzenden köklü biçimden kopmak, köprüleri yakmak gerekmektedir. Eskiyle bağları bıçakla keser gibi kesip atmak gerekir. Hem düzen içinde, hem PKK içinde olunamaz. PKK devrimciliği öyle değildir. PKK'yi diğer bütün devrimciliklerden, solculuklardan, sosyalistlerden ayıran budur. Bunun düzenden kopuşla bağı çok önemlidir.

Düzenden kopuşun önemli bir boyutu sömürgecilikten kopuştu. Örneğin, Bakur'da Türk sömürgeciliğinden kopmaktı. Çünkü sömürgecilik kendini asimilasyon, kültürel soykırım olarak ortaya koyuyordu. Kürt ulusal varlığından uzaklaşarak başkalaşıma uğramayı, öz itibarıyla Türkleşmeyi ifade ediyordu. Kürt toplumuna dayatılan sömürgecilik buydu. Bir kültürel soykırımdı. Dolayısıyla PKK'ye katılmak kültürel soykırıma karşı çıkmaktı. Kürde dayatılan asimilasyondan, Türkleşmeden kopmak, onu reddetmekti. O sistemden koparak tarihsel olarak oluşmuş, Kürt ulusal demokratik değerlerini özümseyip içselleştirmeydi. Bu temelde kişiliğini, dilini, kültürünü ve ahlakını yeniden şekillendirmeyi ve yaşamayı ifade etmekteydi. Bu nedenle PKK'nin düzenden kopuşu köklüydü.

Kültürel soykırım rejimini yaratan devlet ve iktidar düzeninin son aşaması kapitalist modernitedir. Diğer bir boyut ise, kapitalist moderniteden kopmayı, onun ahlakından, kültüründen, ilkesinden kopmayı gerektiriyordu. Çünkü Kürde dayatılan kültürel soykırım sistemi, sınırlı bir gücün yaptığı bir şey değildir. Kapitalist modernite dediğimiz, bütün devletlerin içinde yer aldığı sistemin oluşturduğu düzendi. Dolayısıyla da, kültürel soykırıma karşı çıkmak, Türk uluslaşmasından kopmak, Kürt ulusal değerleriyle donanmak gerekiyordu. Bunu bütünlüklü biçimde yapmak, kapitalist modernite düzeninden kopmaya götürmekteydi. Bunu yüzeysel yapanlar vardı. Biraz Türklüğü, biraz da Kürtlüğü yaşayanlar vardı. İkinin ortasında kalan, melez yaklaşımlar da oluyordu. Bunlar da işbirlikçi, ne oldukları belli olmayan, kraldan daha çok kralcı geçinenlerdi. Bunlar Türk'ten daha çok Türkçülük yapan Kürtlerdi ve Türklerdi. Beyaz

Türklük denilen yapı da böyle oluşturulmuştur. Tarihsel olarak gerçekleşmiş Türklükle, ulus-devlet tarafından oluşturulmuş Türklük arasında çok büyük farklar vardır.

Ulus-devletin oluşturduğu, adına beyaz Türklük denen Türklük, aslında Kürdü inkâr eden Türklüktür. Kürdün inkarı kadar, Türk toplumunu, Türk tarihini, Türk halk varlığını da inkâr etmektedir. Bu, devşirme bir Türklüktür. Devşirilenler arasında Kürtler de bulunmaktadır. Devşirmeyi kabul eden, asimilasyonu kabul eden, Kürtlüğüne ihanet edenler de çok fazladır. Bu ayrı bir kategoridir. Ama “Kürt tarihsel toplum özellikleriyle, ahlakı ve ilkesiyle, Kürt toplumsallığı içerisinde yaşayacağım” deniyorsa, o halde kültürel soykırım rejiminden kopmak gerekir. Bu da o rejime yol açan kapitalist modernite düzeninden kopmayı gerekli kılar.

Bu bakımdan PKK’ye katılım çok köklü bir kopuşu ifade etmektedir. Bu kopuş kadın özgürlüğü bağlamında da çok tartışılmaktadır. Daha doğru anlaşılması açısından onunla da kıyaslanabilir. Özgür kadın olmak, erkek egemen düzenden kopuşu gerektiriyor. Bu aynı zamanda özgür erkek olmanın da bir zorunluluğudur. Tıpkı bunun gibi özgür Kürt olmak da, demokratik Kürt toplumsallığını geliştirmek için de kültürel soykırım rejiminden kopmak gerekiyor. Buda kapitalist modernite düzeninden köklü bir kopuşu gerektirmektedir.

PKK tarihinde kopuş, öncelikle bu düzenden kopuş olarak başlamıştır. Kültürel soykırım ve kapitalist modernite düzeninden köklü bir kopuşu gerçekleştirmek temelinde PKK’ye katılmak, büyük bir devrimci hamleydi. Kürtler açısından da bütün halklar, demokratik güçler açısından da kişilik devrimi ve toplumsal devrim hamlesiydi. İkinci büyük hamle, erkek egemen düzenden kopmayı ifadeyi eden ve kadın özgürlüğü eksenine dayanan yeni bir özgürlük devrimi hamlesi oldu. Bu da sadece mevcut iktidarcı ve devletçi düzenden değil, onun çelik çekirdeği olan erkek egemen düzenden kopmayı ifade etmekteydi.

Önder Apo savunmalarında düzenden kopuşun ve ona karşı mücadelenin ölçüsü olarak, “o düzenin değer yargılarını kusarcasına reddetmek gerekir” dedi. Baştan beri de adım adım böyle bir kopuş gerçekleşmektedir. Önderliksel kopuş bu derece derinlikli bir kopuştur. Baştan beri PKK’ye katılmak böyle bir kopuşu göze almak ve onu yaşamakla mümkün olmuştur. İki düzeni birden yaşayan solculuğu ve Kürtçülüğü, daha baştan beri Önderlik gerçeği ve PKK reddetmiştir. PKK, o solculuğu sosyal şovenizm olarak tanımlamıştır. O Kürtçülüğü ise ilkel, reformist,

orta yolcu ve küçük burjuva milliyetçiliği olarak tanımlamıştır. Bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde olan duruşlar ve zihniyetler olarak değerlendirmiştir. Teslimiyetçilik ve işbirlikçilik olarak ortaya koymuştur.

Şimdi devrim ortamında bu biçimde yaşamaya çalışan birçok kesim bulunmaktadır. İlkel ve reformist milliyetçiliğin zihin ve davranıştaki etkileri çok güçlüdür. PKK'nin ortaya çıkardığı yurtseverliği de bu temelde muğlaklaştırmaya çalışanlar vardır. Düzenle işbirlikçi hale getiren, düzenle devrimi birlikte yaşamak isteyenler vardır. Kültürel soykırımla PKK'yi uzlaştırmaya çalışan, ikisini birden yaşamak isteyen ve bunu da devrime dayatan çevreler vardır. Buna orta sınıf çizgisi denilmektedir. Baştan beri devrimci mücadele içerisinde var olan, PKK'yi hep zorlayan bir çizgidir bu. Aslında PKK'de ihanetin ve başarısızlığın kaynağı konumunda bulunan bir eğilim olarak sürmektedir hala.

Bu eğilim, alına mühür olarak basılmış bazı insanların tutumu değildir. Bir eğilim olarak sürmektedir. Bu husus şimdi Bakur'da da tartışılmaktadır. Anlamalı bir tartışmadır, fakat tartışma yanlış yürütülmektedir. Buradaki yanlış, sadece bazı kesimlere orta sınıf denilmesidir. Oysaki öyle bir sınıf tanımı yanlıştır. Maddi durumla sınıf tanımlamak, çok kaba ve ilkel bir sınıf ayrıştırmasıdır. Sınıf; zihniyet, ideolojik-politik çizgi olarak kendini ortaya koymaktadır. Birisi çok yoksul olabilir, açıktan ölebilir. Ama düzenin de iyi bir militanı, düzenle uzlaşmaya çalışan iyi bir orta sınıf zihniyetine sahip kişilik olarak ortaya çıkabilir. Diğer taraftan birisi varlıklı olabilir. Ama düzenden tümüyle kopuşu öngörerek, kendini yurtseverliği, devrimciliğin en seçkin temsilcisi haline getirebilir.

Orta sınıf nedir, diye sorulduğunda; işbirlikçiliği ve teslimiyeti temsil eden sınıf olarak cevaplayabiliriz. Yani devrim saflarında kültürel soykırım rejiminden ve kapitalist moderniteden kopmamayı ifade eder. PKK ile TC düzenini birlikte yaşamak istemi, düşüncesi, davranışı ve eğilimi olarak tanımlayabiliriz. Bu eğilim kimde varsa, işte o orta sınıf elamanıdır. Böyle bir kişi devrim hareketi içerisindeyse, orta sınıfın ajanıdır. Devrimci harekete orta sınıf ölçülerini dayatan kişi demektir.

Kişiliğimizi istedikleri ölçülerle şekillendirmek için aile, okul, sokak yani yaşamın her alanı kullanılmaktadır. "Bu tür etkileri yaşamıyorum" denilemez. Kimse bundan muaf değildir. Bütün bu olumsuz etkileri üzerimizden atmak eğitimle olur. Düzenden köklü kopuşu sağlayabilmek için kendimizi eğitmeliyiz. Hem de düzeni kusarcasına eğitmeliyiz.

Kendimizi düzenin kirinden pasından temizlerken, yerine yenisini de eğitimle koyabiliriz. Yenisinin ne olduğunu öğrenmek, bilmek gerekir. Özgür bireyin ve ahlaki politik toplumun özellikleri, ölçüleri, kültürüyle kendimizi yeniden doldurmamız. Bu anlamda hiç kimse “benim eğitime ihtiyacım yok” diyemez. Düzen, doğuşumuzdan itibaren 15-20 yılda bize bir kişilik kazandırmıştır. Şimdi devrimci ortama girerken bunları çok kısa zamanda atarak, kendimizi köklü bir değişime dönüşüme tabi tutmamız gerekmektedir. Adeta çocukluktan başlayıp yeniden olgunlaşır gibi, kendimizi kendi çabamızla yeniden yaratmalıyız. Kişilik devriminin ve kendini eğitmenin esası budur. Vicdanlı ve ahlaklı bir Kürt bireyi, yurtsever bir Kürt bireyi haline gelebilmek için bu gereklidir. Devrimci militan olmak istiyoruz. Devrimci militan olabilmek için yurtseverlik eğitimimizi çok köklü ve güçlü yapmak gerekiyor. Bu şekilde Apocu fedai militan çizgiye kendimizi ulaştırmış oluruz.

O halde Apocu fedai militanın özellikleri nelerdir? Bu militan nasıl düşünür, nasıl yaşar, nasıl savaşı? Apocu militanın yaşam ve mücadele tarzı nasıldır, üslubu ve temposu nasıldır? Düzene nasıl yaklaşır, topluma nasıl yaklaşır? Kendi içinde nasıl yaşar? Önderlik bütün bunları “fikir, zikir ve eylem birliği içerisinde örgütlenmiş ve eyleme geçmiş bir hakikat” biçiminde tanımladı. Bu sorulara, bu düzeyde cevap verir hale gelinmelidir. Onun için bu gerçekliği doğru ve yeterli biçimde öğrenmeye ve özümsemeye ihtiyaç vardır. Hem bileceğiz, hem de doğruluğuna inana-
cağız ve iman getireceğiz.

Bu ilke ve ölçüler temelinde kendimizi sürekli, eleştiri-özeleştiri süzge-
cinden geçireceğiz. Var olan ile Apocu çizginin istediği duygu, düşünce ve davranışlarımız arasındaki farkı, çelişkiyi ortaya koyacağız. Bunları ortaya çıkarmaktan korkmayacağız. Ortaya koyduğumuzda Apocu olanı esas alarak, onunla çelişen özelliklerimizi atacağız. Düzen ölçülerine karşı etkili, aktif bir iç mücadele, sınıf ve cins mücadelesi yürüteceğiz. Demek ki düzen etkilerine, orta sınıfın uzlaştıracılığına karşı keskin bir sınıf mücadelesi yürüteceğiz. Yine bunu kadın özgürlük çizgisinde yapabilmek için, erkek egemen düşünceye, ruh haline, duygu ve davranışa karşı cins mücadelesi yürüteceğiz. Eğitim, bu mücadeleleri yürütmekle eğitim olabilir. Böyle bir mücadeleyle kendini, kişiliğini yeniden yaratmakla eğitim gerçekleşecektir. Önder Apo bu nedenle “benim temel karakterim ideolojik, örgütsel çizgi mücadeleciliğimdir” dedi. Başarıyı

böyle bir mücadeleyle sağladığını ortaya koydu. Ancak böyle yaparak kendimizi eğitebiliriz. Buda bizi yeni özgür birey olmaya götürür.

b-Neden ve Nasıl Kendimizi Eğitmeliyiz?

Kendimizi nasıl eğiteceğimiz konusunda da ciddi zorluklar yaşamaktayız. Yapılan eğitimlerden çıkan sonuçlar yeterli değildir. Bundan dolayı eğitim sistemimiz, sürekli tartışma konusu yapılmalıdır. Kendimizi daha hızlı eğitebilmemiz için, hangi tarz ve sistem esas alınmalı? Eğitim programı ve işleyişi nasıl olmalı? Bu sorular da sürekli gündemimizde olan ve cevap bekleyen sorulardır.

Çok eğitim yapmak gereklidir. Ama eğitimde başarı, sonuç alıcılık da gereklidir. Başarılı olunmaz ve sonuç alıcı kılınmazsa, çok eğitim yapmak çorba içmek gibi olacaktır. Sadece karın şişirecek, ama öteye gitmeyecektir. Dahası doğru ve yeterli eğitim olmayınca, yanılgılar da ortaya çıkabilir. Eğitim görmeyen arkadaşlarımız hiç olmazsa “eğitim görmemişim, eğitime ihtiyacım var” diyebilmektedir. Ama yetersiz bir eğitimden geçen kişi, kendini eğittiğini sanacak ve yanılacaktır. Dolayısıyla Apocu fedai militan haline geldiğini sanacaktır. Düşünce ve davranışının Apocu militan ölçüleri temsil ettiğini sanıp, büyük bir yanılgılar yaşayacaktır.

Kişi, “kendimi eğiteyim, hakikate ulaştırayım” derken, kendini yanıltmış ve kandırmış olacaktır. Kendini kandırmak da çok tehlikeli bir durumdur. Önder Apo’nun en çok üzerinde durduğu, eleştirdiği, uyardığı noktalardan birisi de budur. Önder Apo, “Kendini yanıltan kişilik en tehlikeli kişiliktir” demektedir. Eğitim kendini bu yanılgıdan kurtarma yeri-dir. Ancak doğru eğitim olur ve başarı getirirse, yanılgıdan kurtuluş olabilir.

“Kendimizi nasıl eğiteceğiz” sorusuna cevap ararken, önce ne durumda olduğumuza bakmamız gerekir. Durumumuza somut ve doğru analiz etmeliyiz ki, onu nasıl değiştirebileceğimizin yol ve yöntemini bulabilelim. Hiç teşhis koymadan tedavi gelişir mi? Bir hastalığın ne olduğunu bilmeden, nasıl tedavi edeceğimizi bulabilir miyiz? Bu mümkün değildir. Eğer eğitim de bir tedavi olarak tanımlanıyorsa, tedaviyi nasıl yapacağımızı bilmemiz için, hastalıklarımızı teşhis etmemiz gerekir. Kendi durumumuzu teşhis etmeliyiz. Buna kadro durumunun parti içi analizi denilmektedir. Kadro sorunlarının, kadro politikasının, kadro durumunun değerlendirilmesi, analiz edilmesidir. Peki, kadro sorunlarımız var mıdır?

Evet, PKK hareketi olarak ciddi kadro sorunlarımız vardır. İçinde bulunduğumuz durumda kadro sorunu şu biçimlerde ortaya çıkmaktadır:

Birincisi, kadro nicelik olarak yetersizdir. Sadece, gençlik hareketini ele alalım. Dört parça Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında çalışma yürüten devasa bir harekettir. Bütün bu çalışmalar ve örgütlülük ancak yeterli sayıda kadro ile yürütülebilir. Üç beş kişinin işi değildir. O halde büyüyen ve gelişen örgütün, mücadelenin ihtiyaçlarına göre yeterli sayıda kadro katmak gerekir. Bunun içinde kadro eğitmek gerekmektedir. Örgütümüzü de bu anlamda büyütmemiz gerekmektedir. Mevcut nicelik düzey yeterli değildir.

Şimdi her alan ve çalışmadan kadro talep edilmektedir. Her yerde kadro ihtiyacı bulunmaktadır. Buradaki büyük yanlış ise kadronun üstten istenmesidir. Herkes kendi üstünden, bütün örgütler merkezden kadro istemektedir.

Hâlbuki kadro merkezden çıkmaz, tabandan çıkar. Toplumsal çalışmanın içinden çıkar. Her parti kadrosunun, her devrimcinin yürüttüğü görevlerden önce ve onun dışında kadro katma görevi vardır. Kadro eğitme, partiyi büyütme görevi vardır. Bu sadece birilerinin görevi değildir. Kadro katmayı, eğitmeyi ve örgütü büyütmeyi görev olarak esas almayan, bilmeyen birisine parti kadrosu denmez. Öyle bir örgüte, parti örgütü denmez. O temeldeki duruşa, çalışmaya parti çalışması denmez. 11. PKK Kongresi bunu bir kere daha teyit etmiştir.

Nicelik olarak ortaya çıkan yetersizlik de buradan kaynağını almaktadır. Bu, çalışma tarzındaki yanlışlardan kaynaklanmaktadır. Hazır kadro istemekten, kadronun merkezden beklenmesinden, hazırla iş yapma arayışından kaynaklanmaktadır. Çalışıp da kadro bulamama diye bir durum yoktur. Kürt gençliğinin, Kürt kadınlarının, Kürt toplumunun devrime katılma, profesyonelleşme sorunu yoktur. Devrimci örgütlülüğü büyütme için katılım göstermesinde bir zayıflığı yoktur. Geçmişte bu sorunlar vardı. Ama bugün çok ileri düzeyde bir potansiyel açığa çıkmıştır. Tüm Kürdistan'da, her yerdeki toplumumuzda, gençlikte daha çok katılma ve kadrolaşma istemi bulunmaktadır. Ama bunların yapılabilmesi için, örgütlü bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Her alandaki örgütlerimiz doğru çalışsalar, kadro katmayı ve eğitmeyi kendi görevleri bilseler, böyle bir sorun yaşanmaz. Öncelikli işlerinin o olduğunu, diğer işlerle birlikte bunu

yapmakla yükümlü olduğunu bilseler yaparlar. Etrafları kadro adaylarıyla, sempatanlarla ve taraftarlarla doludur. Dört parça Kürdistan'da, yurtdışında böyledir. Özellikle de gençlik hareketi böyledir.

Kürt gençliği şu an birebir partiyle ilişkilirmek istemektedir. Partileşmek, kadrolaşmak ve devrimci militan haline gelmek istemektedir. Ama bir sürü yerde gençlik örgütlerimiz, çalışanlarımız "Kadro yok, kadro lazım" demektedir. Hint fakirinin elini açıp, eline ceviz düşsün diye dua etmesi gibidir bu durum. Bizde de yukarıdan kadro gelsin diye, dua edilmektedir adeta. Tabii ki gökten kadro gelmeyecektir.

Kadro da nicelik sorunu, katılım ve eğitim sorunudur. Bu da potansiyelin olmamasından kaynağını almamaktadır. Her alandaki ve her düzeydeki parti kadrolarımızın, komitelerimizin çalışma tarzındaki yanlışlığı ve hazırcılığından kaynaklanmaktadır. Bu işi kendine görev bilip gereklerini yapmamasından, görevden kaçmasından kaynaklanmaktadır. Kimse sağı solu suçlamaya kalkmamalıdır. Bu, kadronun, parti komitelerinin, örgüt yönetimlerimizin eleştirilmesi gereken en temel konudur. Gençlikten ya da toplumdaki katılıp, işleri yapmıyorlar diye örgütü ve toplumu suçlamaktalar. Hâlbuki suçlu ve yanlış olan kendileridir. Bu konuda düzeltme olmaz ise nicel büyümeyi sağlayamayız.

Önemli bir tedavi de, bu yanlış anlayıştan kendini kurtarmadır. Buda ideolojik mücadeleyle, doğru, etkili yönetim tarzıyla çözülmesi gereken bir sorundur. Bu, bilinmiyor değil. Çok az insan böyle bir iş yapması gerektiğini, bilmediğinden yapmıyor. Büyük çoğunluk ise zahmet etmiyor, hazır istiyor. Kendisi katar ise sorumlu kendisi oluyor, ama örgüt düzenlerse "sizden gelen böyle" diyor. Yazılan raporların çoğunda "sizin gönderdiğiniz kadro böyledir..." denilmektedir. Tamam, bizim gönderdiklerimiz öyle de, senin yarattığın nedir? Senin oluşturduğun kadro ne durumdadır? Öbürünü beğenmiyorsun, kaldı ki çalıştırmadığın için işlevsiz kalmaktadır. Ama kendisi hiç yapmamakta, görev bile bilmemektedir. Sonra da parti müfettişi gibi sağı-solu hep eleştirmekle, suçlamakla yetinmektedir. Nicelik sorunu da bu yanlış anlayıştan kaynaklanmaktadır. Çok önemli bir adımın, bu yanlış düzeltmekten geçtiği ortadadır.

11. Kongre bu konuda kararlar da almıştır. Kongrede, "Parti kadrolarının başarı ölçüsü olarak, yeni kadro katma ve eğitime düzeyi görülme-lidir" dendi. Birinci ölçü ne kadar kadro katmış ve eğitmiş? Partiyi ve örgütü büyütme faaliyetine ne kadar katılmış? Kongre bu konuda karar almıştır. Zaten devrimciliğin esası da budur.

İkincisi, yaşanan nitelik sorunudur. Var olan kadronun da verimli, yeterli, işlevsel ve üretken olamama, yetkin çalışmama durumu vardır. Önder Apo, “% 1 kapasiteyle çalışıyorsunuz” dedi. Önderliğin 26 Haziran 2014 tarihli talimatı ortadadır. Açılıp bir değil, yüz defa okunmalıdır. “İmkân ve fırsatları değerlendirme durumu % 1’dir” dedi. Yani % 99 işlevsiz, avare-asi duruş vardır. İmkânlar ve fırsatlar heder olmakta, kadro da ortada gezip durmaktadır. Kadro kendini işlevsiz kılmakta, imkân ve fırsatları değerlendirmemektedir. Bu da kadrodaki zihniyet, tarz ve bilinç sorunu kadar, ahlaki bir sorundur. Kadronun göreve, çalışmaya, mücadeleye nasıl yaklaştığıyla bağlantılıdır.

Buradan bakıldığında kadroda nitelik sorunları, çeşitli kadro hastalıkları, parti dışı anlayış ve tutumlar olarak ortaya çıkmaktadır. Bu anlamda mevcut kadroda, bir aşınma ve yozlaşma vardır. Devrimci görev ve sorumluluklardan kopuş vardır. Partiyi, örgütü, özgürlük mücadelesi için temel mücadele alanı olarak görmek zayıftır. Bazıları hastane olarak görmekte, bazıları bakım evi olarak görmekte, bazıları sığınak olarak görmektedir. Bazıları ise keyif çatma yeri, alavere dalavere yeri olarak görmektedir. Bir rapor gelmişti, “Benim hastalığım var! Tedavi olma sorunlarım çözülmezse hiçbir şey olmaz!” yazmıştı. Darülacezelik bir kişi! Bu anlayış partiyi bakım evi, hastane sanmaktadır.

Düzenden, kültürel soykırım rejiminden yediği darbelerin ve kaptığı hastalıkların tedavi edilme yeri olarak partiyi görmektedir. Parti de diyor ki, “Buyur! Mücadele et, özgürlük bilincini edin, düşmanın orada, ona karşı mücadele et.” “Yok! Sen benim maddi imkânlarımı düzelteceksin. Benim bireysel rahat yaşamamı sağlayacaksın!” Partiyi ve örgütü böyle anlamaktadır. Örgütü; özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokrasi, adalet gibi yüce ilkeleri gerçekleştirme yeri görmemektedir. Topluma dayatılan baskıyı, sömürüyü, kültürel soykırımı yıkacak bir mücadele alanı olarak ele almamaktadır. Toplumu bilinçlendirme, örgütlenme ve mücadeleye sevk etmede öncülük etme yeri ve görevi olarak görmemektedir. Partiyi, bireysel olarak kendini kurtarma ve rahat yaşatma yeri olarak görmektedir. Toplumu kurtarmak için değil, kendini kurtarmak için partiye gelmiştir böyleleri. Toplumu kurtarmak ve zafer kazanmak için değil de, yaşamını ortaya koymak, ölmek için gelmişlerdir.

Önderlik, “Bu partiye niye geldiniz? Siz bu toplumu eğitmek ve kurtarmak için gelmediniz mi?” diye sorunca, bir arkadaş şunu ifade ediyor:

“Doğrudan cevap vermedim ama içimden, vallahi ben bunun için gelmemiştim, ölmek için gelmiştim!” Bu da şu anlama gelmektedir: ‘Parti de ölme imkânı da bulamadım, şimdi perişan haldeyim. Çünkü Önderlik ölmeye de izin vermemektedir. Zaferi, başarıyı, yaşamı dayatmaktadır. Bende ise o irade yoktur. O halde öncülük etmek yerine, partide sorun haline geliyorum. Partinin işlerini, görevlerini yapan, devrime hizmet eden birisi olamıyorum. Tersine sorun yaşayan, zorluk yaşayan biri konumuna geliyorum.’ Böylece sorun oluyoruz. Önderliğin yüklerini paylaşmak yerine, Önderliğe yük olan konumdayız. Böyle hastalıklar vardır.

Partinin ideolojik, politik sorunu yoktur. Kadro tanımında ya da kadro politikasında bir eksiklik veya yetersizlik yoktur. Yaklaşık 45 yıldır Önder Apo’nun çabasıyla, otuz bin şehidin kanı ve emeğiyle ortaya çıkarılmış çok somut, belirgin değer ve ölçüler vardır. Partinin teorik olarak herhangi bir ideolojik, politik, örgütsel sorunu yoktur.

Savunmalarda Önderlik hepsini çözmüş, çözüm yolunu göstermiştir. Parti çözümsüz değildir. Fakat insanlar partinin çözümüne kendini yatırmamaktadır. Parti çözümü kabul edilmemektedir. Parti çözümünü kabul etmek, Önderliğin çözüm olarak koyduğu anlayışları, yöntemleri kabul etmek demektir. Ama bizde kendi bireyci, orta sınıf yöntemlerini dayatma vardır. Dolayısıyla devrime hizmet edecek, mücadeleye katılacak bir birey olma yaşanmıyor. Bunun yerine devrimin ortaya çıkardığı değerler üzerinde kendini yaşatma istemi, şu veya bu biçimde bulunmaktadır. Bireycilik, bireysel hesaplar, bireysel duruş ve tutkular ileri düzeydedir. Böylece kadro sorunları ortaya çıkmaktadır.

Kadro sorunu, partinin teorik-felsefik sorunu değildir. Partinin kadroyu tanımlamasında da bir sorun yoktur. Tüzük ve yönetmeliklerinde kadronun kim olduğu, ölçüleri, özellikleri, görev ve sorumlulukları belirlenmiştir. Bu anlamda belirsizlik yoktur. Ama kadronun bunları kabul etmemesi durumu vardır. Kendini parti çizgisinde ameliyata yatırmama vardır. Çizgiden kaçma, kenarından ve kıyısından geçme vardır. Ayrı bir çizgiyi, farklı ölçüleri partiye dayatma vardır. Parti dışlıklar, parti karşılıkları vardır. Kadrolardaki nitelik sorunu böyle ortaya çıkmaktadır. Sorun, partiden kaynaklı bir sorun değildir. Bireylerden kaynaklanan bir sorundur. Partiye katılmış olanlardan kaynaklanan bir sorundur.

Partiye katılmış bireylerden, kadrodan kaynaklanan sorunlar nasıl ortaya çıkmaktadır? Bir defa yönetim zayıflıklarımız bulunmaktadır. Örgütsel parçalılığımız vardır. Kadro politikası bütünlüklü ve yetkin şekilde

yürütülememektedir. Bunları tartışmaktayız. Böyle olmasaydı kadroyu yönlendirir, yönetir, denetler, hesap sorar ve birçok sorunu pratik içerisinde çözerdik. Yönetim tarzımız bu temelde işlememektedir. Hesap sormamakta, yeterince görev vermemekte, yapmayanın yakasını tutmamakta, yeterince denetlememektedir. Çok fazla boşluk bırakılmaktadır. Bireyler de bu boşluktan ustaca yararlanmaktadır. O boşluk ise bir sürü parti dışı hastalığın ortaya çıkmasına kaynaklık etmekte, zemin sunmaktadır.

Onun için örgütsel işleyişle, örgüt mücadelesiyle, doğru yönetimle çözümlenecek birçok sorun çözümlenmemektedir. Böylece sorunlar daha çok büyüyerek kangrenleşmekte, sonuçta örgütün ve yönetimin üzerine daha fazla gelmektedir. Bunlar da eğitimin üzerine atılmakta ve “eğitim çözsün” denilmektedir. Bu sorunu sadece eğitim çözemeyecektir. Esas olarak bu sorunu yönetimin çözmesi gerekmektedir. Örgütsel işleyiş içerisinde çözülmesi gerekmektedir. Eğitim sadece okullarda olmaz, sözle olmaz, günlük yaşamın tamamı eğitimidir. Örgüt, çalışma düzeni eğitimidir. Örgütsel işleyiş ve örgütsel yönetimin kendisi, eğitim demektir. Doğru ilkeler ve ölçülerle, emir-talimat düzenine göre, rapor sistemi temelinde örgütsel işleyiş olursa, herkes kendini eğitir. Örgütsel işleyiş olmazsa bir sürü parti dışı anlayış, kadro hastalığı ortaya çıkar. Farklı zihniyetler, hesaplar, tutumlar ve davranışlar gelişir.

Yönetim, kadro politikasını etkin, yetkin, doğru bir tarzda ve bütünlüklü olarak uygulamakla sorumludur. Yoksa onun bırakacağı boşluğu karşı devrimci anlayışlar, orta sınıf özellikleri doldurur. Buda kadroyu farklı şekillendirir, mücadeleden alı koyar. Sömürgeciliğe, gericiliğe, kültürel soykırım rejimine ve faşizme karşı mücadeleden alı koyar. Tersine partiye karşı mücadele eden konuma getirir. Şu anı düğmeye basar gibi durduralım. Partinin resmini çıkaralım. Kadro denen topluluk içinde kim ne kadar mücadele ediyor, kime karşı mücadele ediyor? Yüzde kaç kapasite ile çalışıyor? Çalıştığı, mücadele ettiği düşmana karşı mı, partiye karşı mı? Önderlik bu soruların cevabı olarak % 1 dedi. Çok düşük kapasitede çalışılmaktadır. Verimsizlik, işlevsizlik fazladır, üretkenlik yoktur. Çoğu insan çalışmasıyla, günlük yediğinin onda birinin karşılığını bile vermemektedir. Partiden yemektir. Verimsiz çalışmakta, birçoğu da aslında partiye karşı mücadele etmektedir. Öyle herhangi bir çalışması yok-

tur. Örgüte ve partiye dayatmada bulunmaktadır. Bunlar ciddi problemlerdir. Bu sorunlar büyük ölçüde örgüt ve yönetim tarzıyla çözülmesi gereken sorunlardır.

Kadro politikamızı daha doğru, etkili ve bütünlüklü olarak nasıl uygulamak gerekli? Bunun için daha etkili bir yönetim duruşu nasıl geliştirilmeli? Bu konuda etkili ve yeterli kadroyu hazırlayan, dolgun görevlendiren, perspektif veren, yön veren bir yönetim tarzı yaratmalıyız. Yine kadronun yapıp yapmadığını denetleyen bir yönetim ve örgütsel işleyiş tarzını geliştirmemiz gerekmektedir. Mevcut kadro sorunlarımız için bir çözüm yolu budur.

Diğer yandan, eğitimlerle de çözülmesi gereken yanlar vardır. Kadro hastalıklarının önemli bir çözüm boyutu, örgütsel işleyişin ve yönetim tarzının Önderlik tarzına yaklaştırılmasıdır. Bir boyut da kadroların eğitimidir. Parti dışı anlayış ve tutumlara karşı mücadele ederek, kadroyu doğru çalışan, verimli ve nitelikli hale getirmenin yöntemidir. Bu bakımdan yönetim tarzı yanında, eğitim sistemimizi de geliştirmemiz gerekmektedir.

Eğitim sistemimizde düzeltmemiz gerekenler iki boyutludur.

Birincisi, bilgi eksikliğinden, bilinç zayıflığından, aslında eğitimsizlikten kaynaklı parti dışılıklar olarak ortaya çıkmaktadır. Daha çok yeni katılımlı olanlar, genç arkadaşlarda bu özellikler görülüyor. Bunların sorunu gerçekten eğitim sorunudur. Ne kadar çok eğitim yapılırsa Önderlik gerçeği, Parti gerçeği, devrimci ilkler gerçeği, şehitler gerçeği öğretilirse, o oranda gelişme olur. Partimizin ilke ve ölçüleri, ahlakı ve kültürü ne kadar fazla söz konusu yapıya verilirse, gelişme ve düzeltme o oranda hızlanır. Kadrolaşma, militanlaşma o kadar çok gelişir. Ciddi bir eğitim sorunu burada ortaya çıkmaktadır. Bu, öğrenme ve bilme eğitimidir. Bilmediğinden ya da eksik ve yanlış bildiğinden kaynaklı hata yapmakta, işleri doğru ve başarılı yürütememektedir. Böyle olanı bilgilendirmek gerekir. Bilgi edinmesi için Önderlik ve Parti gerçeği üzerinde yeterince eğitim yapılmalıdır. Eğitilmeyen kadro, neyi nasıl yapacağını bilememektedir.

Bilgi eksikliği, okuma ve öğrenme eksikliği olduğu gibi, bir de ters bilmeler vardır. Partiyi partiden, Önderliği Önderlikten öğrenmek yerine, düzenden ve sokaktan öğrenme vardır. Çoğu Türk gazetelerinden, televizyonlarından öğrenmektedir. Düşmanı dinleyerek ya da bazı çevrelerin

tartışmalarını dinleyerek öğrenmekte ve PKK'yi öyle sanmaktadır. Önderlik kitaplarını okumamış, parti eğitimi görmemiş, PKK'nin ilke ve ölçülerini bilmemektedir. Önderlik felsefesinin, teorisinin, ideolojik-politik duruşunun esaslarını bilmemektedir. Bunları yapamaması materyal yokluğundan değildir. Fırsatı olmadığından, parti okuluna gitmediğinden, bireysel olarak kendini eğitmekten uzak kaldığındandır. Dolayısıyla bunu gidermek için yetkin, yoğun eğitim yapılması gerekir. Bu durumda olan herkes mutlaka eğitilmelidir. Hiç kimse eğitilmeden PKK çalışması yapamaz.

Bazıları katılıyor, PKK'ye ilişkin bir kelime bile öğrenmeden görevli olarak binlerce insanın başına gönderiliyor. Bir şehre ya da bir bölgeye yönetim oluyor. Yüz binlerce insanın yöneticisi oluyor ve haklarında hüküm verebiliyor. PKK'yi bilmeyenler bunu neye göre yapmaktadır! Bu, çok tuhaf bir durum olduğu kadar, çok tehlikelidir. Kendi bireysel tutumlarını konuşturuyorlar, kendilerini dayatıyorlar. Böyle duruşlar olunca 'PKK böyledir!' diye bir imaj ortaya çıkabiliyor. Bu durum toplumu çok zorlamakta, yanılsa götürmektedir. O nedenle eğitilmeden, Önderlik ve Parti gerçeği öğrenilmeden, Apocu hareket içerisinde hiçbir örgütün kadrosu olunamayacağı iyi bilinmelidir. Yurtseverlik ölçülerini de, Önderlik gerçeğinden ve partiden öğrenmek gerekir. Başkalarından öğrenilenlerle PKK işleri yürütülemez, özgürlük devrimini başarıyla yürütmek mümkün olmaz. Bunu herkes böyle bilmelidir. Aslında eğitmeden hiç kimseye görev ve sorumluluk verilmemelidir.

PKK bir eğitim hareketidir. "Ben katılıyorum" derken bir devre değil, birkaç eğitim devresinden geçmek gerekiyor. Sonra adım adım dar çalışmalar içerisinde tecrübe edinmek gerekiyor. Böylece parti ilke ve ölçülerini bilir, ona göre yaşar, ona göre konuşur, ona göre çalışır hale geldikten sonra, daha fazla görev ve sorumluluk almak gerekir. PKK'nin ilk anından itibaren örgütlenmesi böyledir. Görevler çoğalmıştır, ama imkânlar daha fazla çoğalmıştır. Eskiden hiçbir imkân yoktu. "İki kelimeyle yola çıktık" dedi Önder Apo, "Kürdistan sömürgeci dedik" ve bunlar sözdü. Kürdistan nedir, sömürge nedir, belli bile değildi. İçeriği bile analiz edilmemişti. Bu kadar imkânsızlık içerisinde insanlar, o kadar eğitim yaptılar, kendilerine doğru yol buldular. Şimdi bu kadar gelişmiş değerler, imkânlar üzerinde eğitim yapılamaz mı? Yapılır ama yapmıyorlar. Kim "imkân ve fırsat olmadığından eğitim yapamıyoruz" derse yalan söylemiş olur. Bunun gerçekle ilgisi yoktur. Yapmıyordur, kendini ona

göre planlamıyor, örgütlemiyor ve o temelde çalışmıyordur. Tarzı yanlış, eski alışkanlıklarda takılı kalmıştır, yaratıcı değildir. Ondandır da sorumluluğu başkalarına yüklemektedir. Gerekçelere sığınmaktadır. O kabul edilebilir bir durum değildir. Görevler bir çoğalmışsa, ona karşı imkân ve fırsatlar on çoğalmıştır. Dolayısıyla eğitim on kat daha fazla yapılır.

İkincisi, tüm sorunlar bilgi eksikliğinden, partiyi ve Önderliği bilmekten kaynaklı değildir. Biz bir örgütüz, bu kadar mücadele ediyor ve çalışıyoruz. Apocu hareket yaklaşık 45 yıllık bir harekettir. 10 binlerce şehidi, 10 binlerce kadrosu, milyonlarca yurtseveri var. 40 milyonluk bir toplumu yönlendiren bir harekettir. 40 yıllık tecrübe biriktirmiş, yüzlerce kitap ortaya çıkarmış, yüzlerce okul kurmuş ve eğitimler yapmaktadır.

5 yıl, 10 yıl, 20 yıl, hatta 40 yıldır bu harekete katılmış olanlar var. Onlarca örgüt toplantısına katılmışlar. Birçok kongre ve konferansta yer almışlar. Üç beş eğitim devresinden geçmişler, doğrudan Önderlik eğitimi görmüşler. Hareketin böyle olan kadrolar az değildir. Bunlara genel kavram olarak “eski kadrolar” denilmektedir. Tabi eski kavramı iyi bir kavram değildir. Bu, eskimiş demek anlamına gelmektedir. Gerçekten de hatalar ve eksiklikler, hastalıklar dile getirildi mi eskimiş olarak gözükmekte ya da ihtiyarlaşmış olarak görülmektedir. Bu da yanlıştır. Bir kadro için öyle denemez. Eski kadro ya da ihtiyar kadro olmaz.

Önderliğe, gençlik yönetiminden bir arkadaş İmralı Heyeti’yle bilgi gönderdi. Önderlik “kim o gençler benden genci mi var” dedi. PKK böyledir. PKK’de emeklilik yoktur, bundan dolayı da eskimiş kadro yoktur. Bu bir ruh, bir düşünce, bir yaşam tarzıdır. Fizikle ilişkili olan bir durum değildir. PKK’nin gençliğini sadece yaşla ölçmek yanlıştır. Kişinin genç olup olmadığına karar vermek için ruha, düşünceye, yaşam tarzına, heycana bakılmalıdır.

Dolayısıyla önceden katılmış olan ya da, uzun süredir örgüt içinde olan kadroların bilmeme sorunu yoktur. Önderliği okumuşlar ve biliyorlar. Ama doğru temsilde hata ve eksiklikler ortaya çıkmaktadır. Bu konuda da şunu söylemek gerekir. Her yeni gelişme olduğunda kendini yenilemek, ona göre görüş oluşturmak gereklidir. Sürekli gelişen ve değişen bir hareket, yenilik istemektedir. Dolayısıyla her zaman yeni bir bakış açısı gerekir. Önder Apo, “PKK’lilik her gün kendini yeniden yaratmaktır. Her gün yeni bir başlangıç yapmaktır” dedi. Bu bakımdan 40 sene de ör-

güt içinde olsa, her yeni gelişmeyi karşılamak için, her gün yeni bir başlangıç yapması gerekir. Tabi bir de eski alışkanlıklar bulunmaktadır. Kendine görelıklar, kurnazlıklar, darlık ve tutuculuklar vardır. Gelişmeye göre kendini eğitememiş ve değıştirmemiş, kendini katmış ama zafer çizgisinde katmamış duruşlar vardır. Ölümüne, ya da idare etmeye katmış ve zafer çizgisinde yürüyememiş olanlar vardır.

Farklı tutum ve davranışlar olarak yaşanan gerçeklikler bulunmaktadır. Bunları kişi, bilgiyle ya da toplantıyla aşamaz. Öylelerini eğitmek için eleştiri-özeleştiriye 24 saat uygulamak, sürekli bir ideolojik-örgütsel mücadele yürütmek gerekir. Bu da eğitimin bir yöntemidir. Parti dışılıklara karşı parti disiplinini hayata geçirmek, gerekiyorsa yaptırımlar uygulamak da mümkündür. Öyle müsamaha etmemek, göz yummamak gerekir. Çünkü yanlışlıklar düzeltilmezse yozlaşma yaratacaktır. Farklı partiler ve ölçüler açığa çıkacaktır. Çok uzun süre partide kalmış olan, tekrarı yaşayan, rapor yazmaya üşenen, talimat vermeyi dil ucuyla yapanlar var. Parti ölçüleriyle yaşamayı artık kendisi için gurur incitici durum olarak görenler var. Yine “bu kadar yıllık militanız, halka mı gideceğiz, onlar bize gelsin!” diyenler dahi çıkmaktadır. “Hala gidip halktan para mı toplayacağız, parti bize para vermeli, parti bize ev tutsun ve memur gibi yaşayalım!” Partinin komünal yaşam ve kolektif çalışma ilkesi içinde erimeme vardır. Oraya bireyci ve kendi ölçüleriyle yaklaşım vardır. Farklı ideolojik-örgütsel duruşlar ve çizgiler vardır. Bu, ister 10 yıllık, ister 40 yıllık olsun fark etmemektedir. Farklı çizgi farklı çizgidir. Değıştirmemez, düzeltemez, kendini mücadele ile doğruya çekmezse ortaya farklı çizgi olarak çıkacaktır. Onlara karşı da ideolojik-örgütsel mücadele yürütülmelidir.

Bu bakımdan eğitimin, partileşmenin önemli bir yöntemi de, ideolojik-örgütsel mücadeledir. Sınıf ve cins mücadelesi temelinde geliştirilen, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesidir. Bunu çok yetkin ve etkili yürütmek gerekir. Ancak bununla hata ve eksiklikler düzeltilebilir. Kadrodaki gerilikler, kendini eğitmeyen, yeni döneme hazırlamayan, kendini değıştirmeyen durumları aşmayı gerçekleştirebilir. Ama bütün bunlara rağmen aşılamıyor ve bir kişi ısrarla kendi geriliklerini dayatıyorsa ne yapılmalıdır? Öylelerini parti kadroluğundan düşürmek gerekir. Bunlar geçmişte yapılmıştır ve doğru olan tarzdır. Yani fedai militanlıktan düşürüp, yurtsever çizgide çalışmasını sağlatmak gerekir. Oraya da doğru yaklaşmıyorsa kovmak gerekir. Ama kovmak bir çözüm değildir. Kovan değil de

dünyanın dört bir yanındaki sorunları toplayıp, çözmeye çalışan bir hareketiz. Önderlik hareketi sadece Kürtlerin sorunlarıyla değil, bütün insanlığın, tüm ezilenlerin sorunlarıyla uğraşmaktadır. O bakımdan kovacak bir yerimiz de yoktur. Ne yapıp yapıp öyleleriyle mücadele ederek, içimizde eritebilmeliyiz. Çizgi doğru temsil edilse bu gerçekleşebilir. En azından zarar vermeyen bir yurtsever çizgisine çekilebilir.

Gözü dönmüş, karşıt birisi karşısında toplumu korumak için tedbir almak gerekir. Eğer öyle değilse, bir yurtseverlik ölçüsünde herkes çalışır kılınabilir. Ama mutlaka partinin fedai militan ölçüleriyle, yurtseverlik ölçülerini karıştırmamak lazım. Fedai militan çizgide olamayan birisini, yurtseverlik çizgisine düşürerek orada katılmasını sağlamak gerekir. Bir çözüm olarak bunu görmek gerekir, ama yurtseverlik ölçüleriyle profesyonel devrimci ölçüler asla karıştırılmamalıdır. Kadroyu doğru tanımlamak gerekir.

Genel kadro da, hangi örgütün kadrosu? Kadro bir örgütün üyesi demektir. PKK kadrosu PKK üyesidir. KCK kadrosu KCK üyesidir. Komalên Ciwan kadrosu Komalên Ciwan üyesidir. O örgütün amaç ve ilkelerine göre özellikleri şekillenir. PKK'nin amaç ve ilkeleri, dolayısıyla ölçüleri ve özellikleri farklıdır, KCK'nin, Komalên Ciwan'ın, HPG'nin daha farklıdır. Bu farklılıkları görmek ve birbirine karıştırmamak gerekir. Yurtseverlikle, profesyonel devrimciliği aynı tutmamak lazım. Aynı tutulması çok tehlikelidir. Bir yurtseverliğe profesyonel devrimci ölçüyü dayattın mı, yapmaz. O zaman da onu kovman gerekir. Bir profesyonel devrimciliği yurtsever ölçüsüne düşürdün mü, o zaman öncü fedailik ortadan kalkar, devrimci militanlık, dolayısıyla da parti biter. O nedenle de mesela çok kimliklilik, örgüt ve kadro kimlikliliği hareketimiz içinde vardır. Kadro deyip aynılaştırmamak gerekir. Apocu hareket, Apocu kadro deyip işin içinden çıkmamak lazım. Herkes Apocudur. Önderlik felsefesi ve ilkeleriyle hareket eden herkes Apocudur. Ama onun yurtseveri, taraftarı var, bir de profesyonel devrimci kadrosu var.

PKK'nin profesyonel devrimci kadroları var, sempatizanları var, taraftarları var. PKK, tüzüğünde ayrı ayrı katılımları tanımlamaktadır. Hepsi aynı tutmamaktadır. Onun için diğer örgütler içerisinde profesyonel, devrimci, militan katılım, PKK'nin fedai-militan ölçülerini temsil etmemektedir. Diğer örgütlerin içerisinde var, ama mesela Komalên Ciwan'ın hepsi parti militanı değildir, olmamalıdır da. Parti kimliğini de, Komalên

Ciwan kimliğini de birlikte taşımalıdır. Parti militanı olamayan sempati-zan olarak kalmalıdır. Ama PKK'ye taraftar olmayanlar, Komalên Ciwan'da yer alamaz. Komalên Ciwan, PKK'nin gençlik hareketidir. Apocu gençlik hareketi olması da oradan ileri gelir. Komalên Ciwan örgütlülüğü içerisinde ölçüler homojen değildir. Parti militanları var, yurt-severlik ölçüsünde katılanlar, aktif olarak yerelde katılanlar var. Dahası taraftar olanlar var. Milyonlarca kitleyi harekete geçirmektedir. Taraftarı taraftar olarak görmek, yerel kadroyu ya da yurtseveri de yurtsever olarak görüp, öyle yaklaşmak gerekir.

Profesyonel devrimci kadro, yeri geldiğinde kurnazlık yaparak kendisini yerel kadronun ya da yurtseverin ölçüsüne düşürmemelidir. "Bu rahatmış, ben de böyle yaşayayım" dememelidir. Bütün bunları ayarlayacak olan öncü militandır. Ölçüleri doğru tutturmak önemlidir. O halde profesyonel, fedai-militan ölçüyü net tutmak gerekir. Bulanıklaştırmamak gerekir. Onunla çelişen tutum ve davranışlara karşı, yoğun ideolojik-örgütsel mücadele yürütüp, onları bertaraf etmeye çalışmak lazım. Bütün çabaya rağmen bu gerçekleşmiyorsa o zaman, o kişinin tanımını ve ölçüsünü değiştirmek gerekir. Bütün bunlara girmiyorsa, zararlı oluyorsa ve toplum için tehlike arz eden bir kişilikse de, tedbir almak gerekir.

Biz örgüt olarak eğitimi bir görev biliyoruz. Partide eğitim görmeyi, kadronun bir hakkı olarak tanımlıyoruz. Tabi yılın her günü, ya da ömür boyunca eğitimden bahsetmiyoruz. Önderlik ikinci kere eğitim gündeme geldiğinde reddediyordu. Ölçü olarak Kemal Pir'i koydu: "Yarım saat beni dinledi, ömrü boyunca düşüncelerimi uygulamaya çalıştı" dedi. O nedenle örgütlü eğitim yapıyoruz, kadronun eğitim görme hakkı var. Örgütün kendi kadrosunu, kendi anlayışıyla eğitme, ondan sonra da görevlendirip çalıştırma görev ve sorumluluğu vardır. Örgüt adına bunları ilgili yönetimler yerine getirmektedir. Tabi bir de kadronun, militanın kendini eğitme sorumluluğu vardır. Önderlik ve Parti çizgisini özümseme, onun gereklerini pratikte hayata geçirme, görevi vardır.

Bir kadro gelip taş gibi partinin ortasına kendisini atamaz. "Beni şekillendirin, eğitin, düzenleyin, doğru bir insan haline getirin, başarılı iş yapın yapayım, adım ünüm çıksın" diyemez. Parti bunları yapıyor, ama partiye katılım gönüllüdür, kişinin isteğiyle olmaktadır. Doğru katılım ve başarılı çalışmayı, isteği ve çabasıyla kadronun kendisi yapmaktadır.

Burada memur duruşu yoktur. Onun için de başarıyla iş yapmak kadar, kendini Önderlik ve Parti çizgisinde eğitmek de her kadronun, görev

ve sorumluluğu kapsamındadır. Bireye parti ve yoldaşlar güç verir, imkân ve ortam sunar. Bu anlamda yaşamın, mücadelenin her alanı bir eğitim yeridir. Ama birey kendini eğitir. Militan kendi kendini eğiterek, kararlaştırarak ve var olan imkânları kullanarak kendini yaratır. O bakımdan eğitimi sadece partiden, yoldaşlardan bekleyip, her şeyi kendi dışındaki mekanizmalara yüklememek gerekir. Kimse “örgüt gelsin kafamın içine akıl koysun, pratikte elimden tutarak beni yürütsün” diyemez.

Militan önderdir, kurtarıcıdır, bilendir, toplumu bilinçlendirip örgütleyen, eğiten, yönlendirendir. O halde bütün bunları yapacak formasyona ve çabaya kadro kendisi sahip olmalıdır. Kendini böyle bir formasyona getirmek için kendini eğitmelidir. Yoğun bir eğitim çabası, çalışması içerisinde olmalıdır. Eğitime bu anlamda doğru yaklaşmalıdır. Kendini eğittikçe de toplumu eğiten ve örgütleyen, öncülük eden konumuna geleceğini bilmelidir. Bu anlamda eğitimi önemsemeli, esas almalı, 24 saat kendini eğitmekle uğraşmalıdır. Önder Apo, “Ben hangi okulda kendimi eğitiyorum. Herkes benden eğitim bekliyor, peki beni eğiten var mı, yoktur. Ben kendimi eğitiyorum” dedi. İlke ve ölçü Önderlikse, eğitimde de Önderlik esas alınmalıdır.

Kendini eğitmenin yolu ve yöntemi kişinin kendisinin olduğunu bileceğiz. Kendimizi eğitip eğitmekten partiyi, yönetimi ya da yoldaşları değil, kendimizi sorumlu tutacağız. Kişinin eğitimi için dış etkenler destek verir, yardımcı olur. Gerçekleşme iç, öz çabayla olur. O da kişinin kendini eğitmesi için çaba harcamasıdır. Parti eğitiminde militan, kendi kendini eğitmeyi öğrenecek. Ondan sonra her gün yeni başlangıç yapma çerçevesinde, kendilerini eğitecekler. Her gün eleştiri-özeleştiriye tabi tutarak, hata ve eksikliklerini düzeltecek, hata ve eksiklikten ders çıkarıp kendilerini o temelde yenileyecekler. Bu mümkündür ve doğru tarz, Apocu tarz budur.

Önder Apo bunu “düşünürken yapan, yaparken düşünen tarz” olarak ortaya koydu. Yani bir yandan pratik yapacaksın, diğer yandan kendini eğiteceksin. Her iki süreç iç içedir ve koparılamaz. Bir sefer parti okuluna geldin, o okulda pratik içinde kendini eğitmenin yöntemlerini öğrendikten sonra, pratikte hep öyle yapacaksın. Böylesi bir eğitim görüldükten sonra, pratikte koparıcı eylem örgütlendirilmemişse tarz Apocu tarz değildir. Kemal Pir tarzı için; eğitimi, örgütlemeyi ve eylemi iç içe gerçekleştiren tarz denilmektedir. Önder Apo “fikir, zikir, eylem birliği” dedi. Fikir kendini eğitmek, zikir örgütlemek, eylem de pratiğe geçmek

demektir. Bu süreçler birbirinden koparılmamalıdır. Bu süreçleri birbirinden koparan tarz, Önderlik tarzı değildir. Yaşamı böyle yürütmeyen kişilik, Önderlik kişiliğinden uzak demektir. Onun için süreçler birbirinden koparılmamalıdır. Eğitimlerimizde de bunun yolunu, yöntemini öğrenerek hayata geçireceğiz.

Bu konuda üzerinde durulması gereken diğer bir husus ise, eğitimin duygu, ruh, düşünce-zihniyet ve davranış boyutları vardır. Eğitim kişilik devrimidir, kişiliği yeniden yaratmadır. Her boyutta bu eğitimi yapabilmeliyiz. Eğitimi sadece düşünce boyutu ile görmemeliyiz. Davranışla eğitimi birlikte ele almalıyız. Düşüncenin somutlaştığı, görüldüğü yer davranıştır. Davranış ne ise, düşünce o demektir. Tersini kandırmaz. Zihniyetimizin ne olduğu günlük ne yaptığımız, nasıl davrandığımız ve nasıl yaşadığımızla bağlantılıdır. Düşüncelerimiz pratiğe geçiyor, bizim doğrularımız da pratikte yaptıklarımız oluyor. O nedenle pratikle düşünce, bütünlük içinde ele alınmalıdır.

Teorik bilgi edinmek elbette gereklidir. Ama bilgiyi bir yük gibi de almamak gerekir. Onu bilince dönüştürmek, yani günlük yaşama dönüştürmek, bildiğine göre yaşamak gerekir. Bilgileri bir yaşam ilkesi haline getirmek, dönüştürmek gereklidir. Yoksa kuru bilgi, ezbere bilgi, soyut bilgi hiçbir şeye yaramayacaktır. Bilip söylemek, ama söylediği gibi yapmamak, söylediklerine göre yaşamamak olmaz. Sözle davranış, teoriyle pratiği bir olan duruş esastır. Önderlik gerçeği de böyledir. Söylediğini yapan, yaptıklarını söyleyen tarz esas alınmalıdır.

Eğitim, sadece bazı konuları öğrenme olarak da görülmemelidir. Bazı konuları öğrenmekten daha fazla anlayışlarımızı, karar düzeyimizi, davranışlarımızı değiştirme olarak görülmelidir. Mesela askeri eğitimler davranış eğitimidir. Kişilik ölçüleri vermektedir. Ama ölçüler zihniyeti de değiştirmektedir. Ona göre bir anlayış oluşturmaktadır. Doğru-yanlış, güzel-çirkin, ret-kabul ölçülerimiz ve paradigmamız böyle değişmektedir. Savunmaları okuyup tartışarak, teorik bilgilerle de bunu yapmaktayız. Önderliği tartışıyoruz, “ilkeler, ölçüler böyleymiş o halde davranışlarımız buna göre olmalı” diyoruz. Bilgi olarak öğrendiklerimizi, mutlaka davranışa dönüştürmeye çalışmalıyız. Davranışsal olarak öğrendiklerimizi de, mutlaka bir anlayışa kavuşturmalıyız. Onun bir anlayış boyutunu ortaya çıkarmalıyız ki, bütünlüklü bir değişim dönüşüm yaşayabilelim.

Bu bakımdan PKK’de, kişinin kendini eğitmesi için her türlü veri vardır. İsteyen okuyarak inceleyerek kendini eğitebilir. İsteyen bakarak, görerek, günlük mücadeleyi takip ederek kendini eğitebilir. İsteyen davranışlarını değiştirerek kendini değiştirebilir. Bu kadar mücadele deneyimi, ortada bu kadar yazılmış kitap var. Bugün PKK’de her türlü veri vardır. Bundan dolayı herkes kendini eğitebilir. Onun için kitap kurdu olmaya gerek yoktur. Okuyarak kendini eğittiği gibi, hiç okuma yazma bilmeden, Önderliğe bakarak, mücadeleye bakarak, yaşamdan ders çıkararak kitap okumuştan çok daha fazla kendini eğitebilir insan. Kendini eğitmenin önemli bir yöntemi olarak da, yaşamı eğitime dönüştürmeyi, yaşam derslerine dayanarak kendi bilincini oluşturmayı esas almak gerekir. Bunun için de eğitim soyut değil de, somut bir olay olarak görülmelidir.

Düşünce ve davranış ayrı olamaz. Kimse “Sen benim yaptığıma bakma, içimde ne fırtınalar koparıyorum” diyemez. O sadece kendini kandırmak olur. Yine “Önderlik ayrı, biz ayrıyız” dememek gerekir. Önderlik bizim örneğimiz, devrimci ilke ve ölçülerin temsilcisidir. Profesyonel devrimci militan, Önderlik ilke ve ölçülerine göre olur. “Biz Önderlik gibi olamayız, kendimize göre oluruz” demek tasfiyeciliğin görüşüdür. Ferhat-Botan tasfiyeciliği onu savunmuştur. O bakımdan biz, Önderlik gibi olmak durumundayız. Önder Apo diyordu, “Niye hep birbirinizi örnek alıyorsunuz da, beni almıyorsunuz! Niye birbirinize benzemeye çalışıyorsunuz da, hiç bana benzemeye çalışmıyorsunuz!” Oysaki doğrusu Önderliğe benzemek olmalıdır. O halde Önderlik nasıl düşünüyorsa, nasıl çalışıyorsa, nasıl yaşıyorsa öyle yaşamalıyız. Önderliğimiz neye iyi, neye güzel, neye kötü ya da çirkin diyorsa biz de öyle demeliyiz. Ne yiyor, nasıl yaşıyor, nasıl konuşuyor, nasıl tartışıyor ise biz de öyle yapmalıyız. “Önderlik ayrı yapar ben ayrı yaparım, ama ben de Önderlik militanı olurum” diyemeyiz. Büyük düşüncelere öyle katılım olmaz. İslamiyet’te buna münafıklık denmektedir. Sosyal bilimde oportünist, revizyonist denilmektedir. Münafık ya da oportünist olmamak için, Önderlik ilke ve ölçülerine göre zihniyet ve davranış oluşturmak gerekir. Önderliğin ret-kabul ölçülerine kavuşmayan, Apocu militan da olamayacaktır.

c) Apocu Okul

Eğitim ile birlikte, eğitim sistemimiz üzerinde durulması tamamlayıcı olacaktır. Bir eğitim hareketi olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bir okul düzenindeyiz ve bu Apocu Okulu doğru anlamak, tanımak, ona

doğru katılmayı gerçekleştirmek gerekir. Düzendan kopuş ve bu temelde de bir alternatif yaşam sistemi olma, bir eğitim sistemi yaratmayı, bir okul olmayı gerektirmektedir. Dolayısıyla PKK bir eğitim hareketi olarak gerçekleşmiştir. Önderlik sistemini bir okul, eğitim sistemi olarak ifade-lendirmek hatalı değildir. Bir terbiye sistemi, her bakımdan kendini ye-niden yaratma, şekillendirme sistemidir.

Özgür birey, demokratik toplum oluşturma amacımız vardır. Bunun tarihsel olarak bir şekillenışı vardır. Fakat onu olduğu gibi de esas alma-maktadır. Tarihi olarak oluşmuş toplumsallığı, paradigmanın süzgecin-den geçirerek, yeniden yaratmayı ifade eder. Bu paradigma Demokratik-Ekolojik-Kadın Özgürlükçü, Toplum Paradigması'dır. Önder Apo Demok-ratik Modernite olarak da tanımlamıştır. Özgür Birey-Demokratik Top-lum Paradigması diye de ifade edebiliriz. Bu temelde kendini yeniden ya-ratma ve şekillendirme işidir.

Önderlik gerçeğinin kendisini bu temelde oluşturduğu, yeniden ya-rattığı gerçekliktir. Önderliksel şekillenmemin ve doğuşun, böyle bir ye-niden yaratma işi olduğu bilinmelidir. Yoksa öyle bazı siyasi, askeri kav-ramlarla, amaçlarla ilgili ya da sınırlı bir durum değildir. Ulusal Kurtuluş Devrimini gerçekleştirmek, siyasi-askeri mücadele yürütmekle sınırlı bir durum değildir. Parti kurmak ya da gerilla oluşturmak gibi genel kavram-ların ötesinde bir boyutu vardır. Kürdistan'da bunların var olması, daha derin bir yaklaşıma bağlıdır. İnkâr edilmiş, yok edilmek istenen bir top-lum, bir ülke ve bir halktır söz konusu olan.

Bazı hakları elinden alınmış, bazı bakımlardan baskı gören, sömürü altında tutulan bir toplum değildir. Bu anlamda inkâr ve imha doğru an-laşılmalıdır. Yani yok sayılan, yok edilmek istenen bir toplumdur. Bunun için de her türlü aracın, alanın, yöntemin bütünlüklü olarak saldırı ama-cıyla üzerinde uygulandığı bir toplumdur. Bu yeniden var olmayı gerek-tirmektedir. Ulusal kurtuluş, özgürlük, demokrasi, eşitlik ve benzeri kav-ramlar bir yeniden varoluşa, dirilişe bağlıdır. O nedenle 90'lardaki dev-rime "Ulusal Diriliş Devrimi" dendi. Ulusal imhaya karşı diriliş, yeniden var olma devrimi.

1990'ların başında ortaya çıkan, toplumsal gelişmeye bağlı değildir. Öyle bir toplumsal gelişmenin ilk adımı, Önderliksel doğuştur. Önderlik-sel doğuşun temel ilkeleri ideolojik, örgütsel, siyasi, askeri mücadeleye dönüştüğünde ve bu belli bir toplumsal etkinlikte yürütüldüğünde Kürt

toplumunu Ulusal Diriliş Devrimi'ne götürmüştür. Demek ki bütün bu gelişmeler Önderliksel doğuş, çıkışla, etle tırnak gibi bağlıdır. O halde Önderliksel doğuş, ulusal inkâr ve imhaya karşı bir yeniden var oluşturmaya da bu yeniden var oluş, yaratılış yeni bir doğuşu, yeni yaşamın bütün özelliklerini ifade etmektedir.

Önderliksel doğuş yapmak, çizgi haline gelmek demek bütün bunları ortaya çıkarmak demektir. Bu da kendini yeniden yaratacak temelde bir eğitimi gerektirir. Bu eğitim kendini terbiye etmeyi, bir anlayış, davranış, tutum, kişilik, yaşam ölçüsü kazanmayı ifade etmektedir. Önderliksel doğuş, sadece bir fikir gücü ya da politik-askeri çizgi olarak görülmemelidir. Birey ve toplum olarak yeniden var oluşu, onun bütün yaşam ölçü ve özelliklerinin yaratılması, ortaya çıkartılması ve şekillendirilmesi olarak görmek gereklidir. PKK'de Önderliksel doğuş ve gerçekleşme bunu ifade eder. Bunun da ne anlama geldiği açıktır. Tepeden tırnağa kendini eğitime, değiştirme, yeniden yapılandırma, var etmedir. Bu çok büyük bir terbiye ve eğitim hareketidir. Kendini belli ilkeler temelinde, belli amaçlar çerçevesinde yeni anlayış ve davranışa kavuşturma durumudur. Yeni yaşam ve davranış ölçüleri ortaya çıkarmadır.

Önderliksel doğuşu, bir anda belli bir bilincin oluşması olarak görmek de yetersiz kalacaktır. Önder Apo, yedi yaşından itibaren nasıl bir iç mücadele yaşadığını açıkça ifade etmiştir. Duygularını, ruh halini, düşüncesini, davranışlarını nasıl değiştirdiğini çarpıcı ortaya koymuştur. Yine kendini nasıl şekillendirdiğini, terbiye ettiğini, bunun için kendi içiyle ve dışıyla nasıl bir mücadele yürüttüğünü çokça anlatmıştır. Çözümlemelerde bunların hepsi vardır. Öyle mücadelesiz bir kişilik olmadığını açıkça ortaya koymuştur. Önderliksel şekillenmenin öyle rahat, mücadelesiz ve bir anda, kendiliğinden oluşmadığını bize göstermiştir. Yeniden var oluşun özellikleri de, Önderlik özellikleridir. İlk önce Önderlikte şekillenmiştir bu özellikler. Ondan sonra da adım adım bir yandan Önderlik mücadelesiyle gelişip yetkinleşirken, diğer yandan başkalarına da taşırılmıştır. Bu taşırılma; grup olan, gençlik hareketi olan, parti olan, gerilla olan, halk olan, ulusal dirilişle demokratik ulus olmaya adım atan büyük bir yeniden yapılanmayı ifade etmektedir. Bütün bunları da eğitim olarak tanımlayabiliriz. Felsefik, ideolojik, örgütsel mücadele olarak tanımlayabiliriz.

Bu da şu anlama gelmektedir: Önderlik olayı, kendini terbiye etme, sürekli yenilenme, mücadeleyle kendini geliştirme, eğitime olayıdır. Yani

bir okuldur. Önderliği tanımlamak gerekirse, birincil planda bir okul olarak tanımlamak ve bu şekilde anlayarak katılmak en doğrusu olacaktır. Bunun için bir Apocu okul sistemi vardır. Önder Apo'nun bir eğitim gerçeği olduğu tartışmasızdır.

Bununla birlikte ortaya çıkan önemli sorular vardır. Bu okul kendini nasıl eğitmektedir? Bu okul nasıl çalışmaktadır? İşleyişi, yöntemi nedir, gelişimi nasıl olmuştur? Bu sorulara da cevap oluşturmak gerekir. "Allah vergisi" ya da "bir gün olmuş, ondan sonra olduğu gibi sürmektedir" de denilemez. Önder Apo bu gelişmelerin, büyük bir iç muhasebenin mücadelenin, emeğin ve çabanın ürünü olduğunu söylemiştir. Emek ve mücadele işidir. Bu kaba bir emek değil, sadece kendi dışında harcanmış maddi emek de değildir. Ruh, duygu terbiyesi, düşünce oluşumu, davranış şekillendirilmesi olarak kendi içinde yaşanan büyük bir mücadeledir. Tabi aynı ilke ve tutarlılıkla, herhangi geri çekilmeye, korkuya kapılmadan, ama eskiyi yıkarken yeniyi inşa etmeyi esas alan, dışa dönük mücadeleye işi olduğu da bilinmelidir. Bu okulun böyle bir mücadele gerçeği olduğu ortadadır. Bu mücadeleyle eskiyi yıkıp yeniyi yarattığı, köklü değişim dönüşümler, altüst oluşlar, yeniden yaratılışlar ortaya çıkardığı bilinmelidir.

Önderlikten başlayarak adım adım çoğalan, yöntem ve içerik bakımından zenginleşen bir mücadeledir. Bu gelişmenin günümüzde demokratik toplum haline gelen, bölge halklarına yayılan, taşan, hitap eden bir düzey kazandığı görülmelidir. Buna böyle bakmak, özgürlük hareketimizi bu temelde anlamak en doğru olanıdır. Ve kendini bu esas üzerinden katıp eğitmek, yeniden var etmek esastır. Bir kopuş ve yeniden varoluş hareketiyiz. Düzenin beşikten başlayıp şekillendirmeye çalıştığı köle kişiliğe karşı, özgür bireyi oluşturmak için yürütülen büyük mücadele hareketiyiz. Bu yüzden eğitimi, devrimci militanın Önderliksel varoluş temelinde, gelişim gerçeği olarak görmek gerekir.

Her şey var olanı, gerici ve egemenlikçi olanı, toplum ve özgürlük karşıtı olanları yıkmak ve yok etmeyle başlar. Ona karşı toplumcu, özgürlükçü olanı inşa etmeyle anlam kazanır. Demek ki Önderlik okulunun iki temel boyutu, yıkmak ve yapmadır. Yıkıcılığı da, yapıcılığı da bulunmaktadır. Tek boyutlu ele almak, Önderliği yanlış anlamak olur. Evet, erkek egemenliğini yıkıyor. Devletçi-iktidarcı zihniyeti ve davranış kalıplarını yıkıyor. Kapitalist modernitenin yaşam alışkanlıklarını ve düşünce kalıplarını kusarcasına atıyor. Kültürel soykırıma tepeden tırnağa karşıdır. Ama

bunlara alternatif olarak bir yaşam, birey ve toplum öngörmektedir. Alternatifini yaratmayı da ifade etmektedir. Bu anlamda yapıcılığı var, inşa ediciliği vardır. Önemli olan bunu neyin üzerine inşa ediyor, neyi inşa ediyor, neyi kabul ediyor, neyi kabul etmiyor? Bunları da ayırt etmek gerekir.

Düzenin verdiği üzerine yeniyi inşa etmek değildir. O kişiliği zaten yeniyi almayacaktır. Eğer eski yıkılmazsa, yeniyi koyacak yer bulunamayacaktır. Öyle yapmaya kalkmak, yeni ile eskiyi uzlaştırmak olur. Yeni ile eskinin iç içe var olduğu bir oluşum yaratmak olur ki, Apocu gerçeklik kesinlikle öyle değildir. Eskinin, düzenin, sömürgecinin, soykırımcının, kapitalist modernitenin yıkılması ve atılması temelinde, yeni bir kişilik inşa etme olayıdır. O bakımdan da Önderlik gerçeğinin bu iki boyutunu görmek gerekir. Bu da Önderlik eğitiminin iki boyutu demektir. Bu iki boyutun sıralanması da yanıltır. Bu süreçler bir birinden koparılamaz, ancak iç içe yürütülebilirler. Yıkarken alternatifini inşa etmekte, inşa ederken başka şeyleri yıkmaktadır.

Bu temelde bir Önderliksel yapılanmanın eğitim düzeni tarihsel olarak nasıl gelişti? Önce bir kişide gerçekleşen bir yaratılış vardır. O kişinin kendini yeniden var edebilmek, diriltebilmek için yürüttüğü çok büyük bir kendini eğitime, terbiye etme, eskiden kopararak yeniyi inşa etme çabası vardır. Çocukluktan örgüt kurmaya adım atana kadar, öyle bir bilinç ve kararlılık oluşturan kadar, Önder Apo'nun yaşadıkları ve yürüttüğü mücadele, kendini yeniden yaratmayı, eğitimi ifade etmektedir. Bu, vahiy yoluyla gelmemekte ya da başkaları vermemektedir. Araştırıyor, inceliyor, hissediyor, müthiş bir iç mücadele yaşıyor, var olan her şeye kuşkuyla bakıyor.

Önderlik, "En temel özelliğim kuşkuculuğumdur" dedi. Var olanın doğruluğundan hep kuşku duyuyor. Onların doğru olmayacağını ihtimal dâhilinde görerek, doğru, güzel olanı sürekli aramaktadır. Arayışçılık müthiştir. Araştırmacı olduğu için dinamiktir, akışkandır. "Cıva gibiydim" demesi de bu özelliğini tanımlamasıdır. Ele avuca sığmayan, kabına sığmayan bir hareketlilik vardır. Çünkü yeni şeyler aramaktadır. Var olanla yaşanmayacağını hissetmiştir ve giderek bilince çıkarmıştır. "Böyle yaşanmaz, bu bir insan ve toplum yaşamı değildir. Bu gelecek kurmaz, tarihe iz bırakmaz. O halde doğru olan yaşam, kalıcı olan yaşam nedir ve nasıldır?" sorusuyla onun peşine düşmüş ve aramaktadır.

Bu arayışı gezip görerek, okuyup inceleyerek, görüp değerlendirerek, iç ve dış mücadele yürüterek sürdürmektedir. Buna göre müthiş bir muhakeme gücü, zekâ, hafıza var. Tarihi inceliyor, toplumu inceliyor, herkesten daha fazla analiz ve muhakeme etme gücü geliştiriyor. Bu ihtiyaç ve istek de oraya yönlendiriyor. Normal bireyler gibi kapitalist modernite düzeninin, sömürgeciliğin bahsettiği yaşama balıklama dalarak yaşamak istemiyor. Ona yaşam da demiyor. Onu durdurmuş, kendine ait olanı, yeni olanı, özgür olanı, toplumcu olanı aramaktadır. Eğitim de bu arayış temelinde ortaya çıkmaktadır. Bunun için herkesin öğrendiğinin, bildiğinin ötesinde bir öğrenme ve bir de amacı doğrultusunda yorum yapma, muhakeme etme gücü geliştirmektedir. Önderliğin kendini eğitmesi bu temeldedir.

Başkasından beklemek bir çare yaratmamaktadır. Önderlik kendini çare yapmaktadır. Çözümü kendinde yaratacaksın. O halde kendini de buna göre eğitecek, bilinçlendirecek, şekillendireceksin. Kendini terbiye edecek, ilke ve ölçü kazandıracaksın. Alternatifi kendinde yaratarak o sistemden kopup, insanlık için başka bir yaşamın imkân dâhilinde olduğunu gösterecek, kanıtlayacaksın ki, başkalarını etkileyebileşin. Buradan Önderliğin kendi kendini eğitime yöntemlerini çıkarabiliriz. Bir defa büyük bir araştırma-inceleme durumu var. Bir okula gitmemekte ama kendi okulunu yaratmaktadır. Rastgele değil, bir amaç doğrultusunda okuma yapmaktadır. Bizde çoğu okuma yöntemi rastgeledir. Önderlik onu “gözünüze ve zamanınıza yazık” diye eleştiriyordu. “Bir şeyi okuyorsanız bir kaç soruna çözüm bulmalısınız, okuduğunuzdan bir sonuç çıkarmalısınız” diyordu.

Önderlik, karşı karşıya olduğu sorunlara çözüm bulmak için okuma ve inceleme yapmaktadır. Kuru bilgi kafama dolsun diye okumaz. Bazı sorunlara çözüm bulmak üzere araştırma yapar. Yine gezip görüyor, duyuyor dinliyor, tartışıyor. Müthiş bir tartışmacıdır. Nerede ufak bir bilgi buluyorsa okuyor. Gezilip görülecek yer buluyorsa gidip geziyor. Keyif olsun diye dolaşmıyor. Bilinç oluşturmak ve yeni şeyler öğrenmek için okuyor, tarihi yerlere gidiyor, tarih hakkında bilgi alıyor, olayları inceliyor. Zekâsını ve yorum gücünü bu temelde geliştiriyor. Bu temelde müthiş bir bilgi biriktiriyor. Bunları sistemli bir teorik analize tabi tutan ve böylece giderek sistemli, anlaşılır, yaşamın bazı sorunlarına çözüm üreten düşünceler oluşturmaya vardiıyor. Demek ki kendimizi eğitirken, bi-

zim de böyle yapmamız gerekir. Her şeyden önce günlük yaşamın derslerini çıkarabilmeyi başarmalıyız. Yoksa dar ve kitabi bilgilerle bir yere varılamaz.

Önderlik çabasının tamamı, kendi eğitim-okul düzeniyle belli bir doğuş geliştirdikten sonra da, yarattığını paylaşmaktır. Ortaya çıkardığı yeni yaşam ilke ve ölçülerini başkalarına taşımak, onları ikna etmek, kazanmak önderlikte esastır. Ulaştığı düzeyi onlarda da inşaya dönüştürmek, onlardaki düzen etkilerine karşı ideolojik-örgütsel mücadele yürüterek, sınıf ve cins mücadelesi yürüterek onları kazanma işin esası olmaktadır. Örgüte dönüşme de böyle başlamaktadır. Birinci süreç kendini yeniden yaratma süreci iken, ikinci süreç ortaya çıkardığı değerleri örgüte ve eyleme dönüştürme sürecidir. 1973 Newroz’undan itibaren grup olma, başkalarıyla ortak amaçlar doğrultusunda bir araya gelmeye çalışma ve onları eğitip örgütleme bu temelde gelişmektedir. Başkalarını kazanmanın, örgüt ve eylemi geliştirmenin tek yolu eğitimidir. Ortada hazır hiçbir güç yoktur.

Önderlik, “Bu toplumun kendine ihanet etmemiş tek bir ferdi bile kalmamıştır” dedi. Önderliğin örgütleme çalışması, düzenin kazandığı, kendi gerçeğine ihanet etmiş insanı oradan tutup çıkarmayı amaçlamaktadır. Bu insanı özgür yaşama, politik-ahlaki toplum gerçeğine çekme mücadelesi ve çabasıdır. Bunun da esası eğitimidir. Kendinde olan eğitim sistemini, kendi dışına da yansıtmakta ve uygulamaktadır. Böylece hem düzen etkilerini yıkmaya, hem de onları yeniyi inşa etmeye, yapılandırmaya yönelmektedir. Bunun için örgütten ve eylemden önce eğitim gelmektedir. Fikirsiz, eğitimsiz, zihniyetsiz, ön aydınlatılmadan hiçbir ciddi adım atılamaz. Çünkü düzen herkesi eğitmiş ve kazanmıştır. Hazır ve boş kimse yoktur. Düzenin kazandığı ve kendine mal ettiği insanları, düzenden tekrar çekip koparacaksın ve alacaksın.

İkincisi ise, kendi amaçların doğrultusunda eğitip bilinçlendireceksin ki, o amaçlar doğrultusunda çalışmasını sağlayabilesin. Eğitim sistemimiz de böyle gelişmiştir. Apocu okul böyle oluşmuştur. Özgürlük Hareketimizin bir eğitim hareketi olması, bu nedenle ve bu temelde ortaya çıktı ve yaşandı. Her şey eğitimle yürüdü. Eğitimle insanlar kazanılmadan, mücadele, örgüt ve eylem bakımından bir adım bile atılamamıştır. Her şey eğitimle kazanılmıştır. İnsan eğitimi temelinde bu ideolojik, politik, askeri mücadele sürmüştür. Mücadele edecek güçler açığa çıkarıldıkça, mücadele yürüdü. Yoksa mücadele edecek güçler açığa çıkarılmadan, “ben

mücadele etmek istiyorum” demekle, böyle bir mücadele yürümez ve başarıya gitmezdi.

Bu çerçevede Önderliğin yaşamı bir eğitim yaşamıdır. Eğitimsiz geçen bir anı yoktur. Ya kendisini eğitmek için çaba harcar, ya da çevresindekileri eğitmek için. Çünkü ancak eyleme böyle geçilebilmektedir. Ancak eğittiğin ölçüde örgütleyebiliyorsun, örgüt kurduğun ölçüde siyasi ve askeri mücadele yürütebiliyorsun. Önderlik de hep böyle yapmıştır. Yaşamı baştan itibaren bir eğitim, okul düzeninde olmuştur. Olduğu yeri, gittiği her alanı, bulunduğu her ortamı bir okula ve eğitime dönüştürmüştür. Bunun için de İmralı’yı bir okula dönüştürdü. İmralı’ya giden arkadaşlar “Mahsum Korkmaz Akademisi neydiyse burası da odur. O akademide nasıl yaşıyorduyse burada da aynı düzende yaşıyor” demektedir.

Önderlik İmralı’yı bir kuyuya benzetti. İçine atıldığı bir kuyuyu bile okula, eğitim alanına dönüştürmüştür. 3. Önderlikse doğuşu orada gerçekleştirmiştir. Hepimizin zihinsel gıda almaya çalıştığı birikimi, o koşullarda yaratmıştır. Bu kadar imkân ve fırsatla biz ne yaptığımıza bakalım, bir de Önderliğin o kadar imkânsızlık ve zorluklar ortamında yaptıklarına bakalım. Buna bakarak Sezar’ın hakkını Sezar’a verelim. Önderlik gerçeğini doğru anlamak sadece anlayıp gören, onu metheden, öven olmak değildir. Devrimciliğin o olduğunu gören, kabul eden ve onun gibi olmaya çaba harcayan konum içinde olunmalıdır. Devrimcileşmek ve Apocu militan haline gelmek de, ancak bununla mümkün olur.

Ben Önderliği ilk gördüğüm hali, oturmuş kitap okurken ki haliydi. Sadece “merhaba, nasılsın?” dedi, o kadar. Sonra okumasına devam etti. Daha grup yeni olmuştu, ama bulunduğu ev bir okul düzenindeydi. Biz de o eve kitap almaya gitmiştik. Kitabımızı aldık, kısa bir hal hatır sorduk, çıkıp gittik. Çünkü bir okul gibiydi. Oraya ancak kitap almaya ya da tartışmaya giderdin. Tartışma konumuz yoktu, kitap almaya gitmişsen al ve gidersin. Oturup zamanı öldüren bir yaklaşım içerisine giremezsin, çünkü öyle bir ortam yok. Zaman planlanmış, müthiş bir disiplinli eğitim sistemi ve çalışması var. Önderliğin yaşadığı evi, ortamı böyle tanımlayabiliriz. Ondan sonra bulunduğu her evi, o hale getirmiştir.

1970’li yıllarda PKK’nin en temel çalışması eğitim çalışmasıydı. Çünkü propaganda-ajitasyon yapabilmek, başkalarını gruba kazanabilmek için bir şeyleri bilmek ve öğrenmek gerekiyordu. Onun için de okumak, incelemek ve eğitim yapmak gerekiyordu. Bu eğitim evlerde oldu.

Her evi bir okul haline getirdi. “Bura benim evim, bura iş yerim, bura eğitim yerim” demedi. Yaşadığı ve çalıştığı yer aynı oldu, komün düzeni de odur. Ev denen mekânı hem yaşama, hem örgütsel çalışma, hem yönetsel çalışma yeri, hem de okul ve eğitim yeri haline getirdi. Böyle bir tarz geliştirildi. Ankara’da ilk başlarda bir ev, bir ev oldu iki ev, dört ev... İnsanları tanıyıp imkânları geliştirdikçe, bu “ev” adı verdiğimiz okul düzeni gelişmiştir.

PKK’ye her katılan arkadaş ilk adım olarak düzenden koptu. İkinci adım olarak da eğitim gruplarına katıldı ve kendini eğitti. O zamanki eğitim sistemi okuma ve tartışmaydı. Okuyup tartışma temelinde grup çalışmasıydı. O grup çalışmaları da çok öğreticidir. Örneğin 4-5 kişi, başlık başlık okuma yapıp, okuduklarını tartıştığında bireysel okumaya göre müthiş kendilerini eğitebilmektedir. İdeolojik grup döneminin eğitim sistemi de böyledir. Ortada eğitim görebileceğimiz materyallerimiz, eğitim kitaplarımız da yoktu. Başkalarının kitaplarından kendimizi eğitiyorduk. Sosyal bilimi, sosyalist bilimi öğrenmek üzere, bu ilmi bize vereceğine inandığımız bir eğitim programı çıkarmıştık. Şimdiki okullarımızın ders programı gibiydi. Okunacak ve tartışılacak kitaplar programı. Eğitim bir aylık olacaksa hangi kitapların okunacağı, iki ay olacaksa hangi kitapların okunacağı, bir sıralama dâhilinde belirlenmişti. Her ev böyle grup eğitim çalışmasının yapıldığı bir okuldu.

PKK’ye katılan, katılmaya çalışan herkes bir okulun öğrencisiydi, mutlaka eğitime katılıyordu. Onun dışında kendisi bireysel olarak çaba harcıyor, okuyup inceliyor, birçok bilgiyi öğrenmeye ve onları anlamlandırmaya çalışıyordu. Propaganda çalışması yapabilmek, başkalarını bilgilendirebilmek, ikna ederek bir şeylere çekebilmek için bilgi sahibi olmak gerekirdi. Kendini eğitmemiş birisi propaganda-ajitasyon çalışması yapamazdı ve o haliyle de PKK’ye katılamazdı. Çünkü eğitimsiz olan kişi PKK’nin işlerini yapamazdı. Böylece müthiş bir eğitim hareketi oluştu. Öyle ki, 78-79’da bir gençlik örgütü haline geldiğinde, Kürdistan’ın kentlerinde yüzlerce, binlerce eğitim grubu vardı.

İnsanlar bir yandan propaganda-ajitasyon çalışması yapıp, tartışmalar yürütüyordu. Bir yandan da zamanının bir bölümünü grup çalışmaları temelinde kendilerini eğitmekle geçiriyordu. Bu önemli bir başarı getirdi. Doğru bir tarz oldu. Bir, eğitim sistemi geliştirdi. İki, komünal yaşamı ortaya çıkardı. Üç, herhangi bir yazılı materyal yokken, ayaklı gazete gibi ortak şeyi propaganda edecek kadar bilgi ve bilinç sahibi kıldı. Böyle bir

örgütsel güç ortaya çıkardı, kadro şekillendirdi. Sonuçta parti kuruluşunu gerçekleştirerek görev ve amacını başardı.

Ankara'da ideolojik grup olundu, Kürdistan'da önce gençlik hareketi, ardından da Hilvan ve Siverek direnişiyle halk hareketi haline gelen parti olundu. Böylece nicel ve nitel büyüklüğü, bir yeni topluluğu ortaya çıkardı. Son derece bilinçli, örgütlü, eğitilmiş, belli bir amaç doğrultusunda komünal yaşayan ve kolektif çalışan bir topluluğu yarattı. İşte PKK böyle bir topluluktur. Parti bu topluluğu ifade etmektedir. Partileşme, bu topluluğun bir örgütsel işleyiş sistemine kavuşturulmasını içermektedir.

Ardından 12 Eylül askeri darbesi oldu ki, darbe bu oluşumu imha etmek için saldırıya geçti. PKK için de gerekli olan kendini savunmaktı. Savunabilmesi için sadece bilinç edinme, ideolojik eğitim yetmiyordu. Aynı zamanda askeri eğitim de gerekmekteydi. Sadece komünal yaşam yetmiyordu, askeri birlik düzenine girmek, tim ve takım olmak, gerilla olmak gerekiyordu. İdeolojik eğitime, askeri eğitim de eklendi. İdeolojik eğitimlerin yapıldığı evler bu sefer kamplara dönüştü. 80'den 87'ye kadar böyle bir askeri kamp düzeninde, hem komünal yaşam hem kolektif çalışma, ideolojik ve askeri eğitim ve faaliyetler sürdürüldü. Bu da oldukça sonuç veren, bir eğitim yöntemi ve tarzıydı. 15 Ağustos gerilla atılımını geliştirerek, Kürdistan'da gerillayı var ederek, başarılı sonuçlar verdi. Unutmayalım ki, PKK'yi böyle bir gerillaya yönelten cesaret ve fedakârlığı kazandıran ideolojik ve askeri eğitimin gücüdür. Burada da Önderliğin eğitim tarzının başarılı olduğu görüldü.

Yurtdışına çıkan, askeri eğitim gören sadece PKK değildi. PKK'nin dışında bir sürü Türk ve Kürt örgütü vardı. Lübnan ve Filistin alanında, Güney Kürdistan'da, Doğu Kürdistan'da bu örgütler vardı ve hepsinin sayısı PKK'den daha fazlaydı. İlişkileri daha güçlüydü, daha fazla destek alıyorlardı. Sözde kendilerini de daha fazla eğitmişlerdi, ama o eğitimler ülkeye geri döndürme ve savaş yaptırma sonucunu vermedi. İnsanları o güce kavuşturmadı. Önderlik eğitimi ve Apocu okul bunu başardı. Başka hiç kimse başaramadı. Ülkeye dönüp bakamadılar, ülkeye doğru bir adım dahi atamadılar. Silahlarını atıp, sağda solda düzen yaşamına doludizgin koştular. Onlarca örgüt de böyle dağıldı.

Zindan da öyleydi. Zindana düşen sadece PKK değildi, ama zindanda sadece PKK direndi. Bu nasıl oldu? O zaman zindanda direnen neydi, PKK'ydi. PKK de Önderlik gerçeğini ifade ediyordu. Dolayısıyla zindanda

direnen Önderlik gerçeği oldu. Demek ki Önderlik, zindanda olmamasına rağmen, zindanda direnmeyi temsil etti. Diğer önderlik iddiasında olanlar, direnme yönünde bir adım dahi atamadılar. Teslimiyeti, uzlaşmayı ve işbirlikçiliği seçtiler. Önderlik iradesi, bilinci hem direnme gücünü gösterdi, hem de zafer kazanacak bir direniş gerçeğini ortaya çıkardı.

Eğitim düzeninin gelişiminin diğer bölümü, 3. Kongre'den sonra 1987 başında oluşturulan Mahsum Korkmaz Akademisi'ydi. Altı yıllık bir çalışma süreci içerisinde TC'nin özel savaş sistemini yenilgiye uğrattı bu akademi. Kürdistan'ın bütün bölgelerinde, eyaletlerinde direnen gerilla gerçeğini ortaya çıkaran bir ideolojik, askeri akademi oldu Mahsum Korkmaz Akademisi. Gerillanın teorik eğitimi de, askeri eğitimi de yaptı. Ama aynı zamanda da bir parti okuluydu. En kapsamlı teorik sorunların tartışıldığı, en güçlü felsefik gelişimin yaşandığı, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin en aktif biçimde verildiği, sınıf ve cins mücadelesinin geliştirildiği bir felsefik, teorik, ideolojik, örgütsel okuldu. Bununla birlikte gerilla okuluydu.

Önderlik bütün teorik ve pratik askeri sorunları düşüncede de, örgüt ve eylem alanında da bu okulda çözdü. "Burada çözümlenen birey değil toplum, an değil tarihtir" dedi. Tarihsel olarak Kürt toplumsal gerçeğini, PKK'ye katılan militanlar şahsında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde çözümlendi. O çözümü gerilla olarak örgütleyip, mücadeleye sevk etti. Gerillayla da o toplumdaki gerici düşüncüyü, zihniyeti, zayıflığı, teslimiyeti yıkarak, 1990 serhildanını ortaya çıkardı. Ulusal Diriliş Devrimi'ni başardı. Kürt toplumunun demokratik ulus, demokratik toplum haline gelmesini sağladı. İnkâr edilen ve yok edilmeye çalışılan toplumu, demokratik ulus olarak yeniden var etti.

Mahsum Korkmaz Akademisi yurtdışında örgütlenmiş bir gerilla akademisiydi. O kadar uzak mesafeden savaşı yürütmek, savaşın en genel teorik, felsefik sorunlarından en ayrıntılı tarz, taktik sorunlarına, komuta sorunlarına kadar hepsini gündemleştirip çözmek önemliydi. Yine her türlü topyekûn özel savaş saldırısından, çeteci iç saldırılara kadar, hepsine karşı etkili mücadele yürüten ve başarı kazanan bir okul oldu. Düşman Kürdistan'da bu okulun eğittiği gerillayı ezemeyince bütün o diplomatik ilişkilerini kullanarak bu okulu kapattırmaya çalıştı. Bu şekilde partiyi, Önderlik gerçeğini yenilgiye uğratmak istedi.

Nitekim 92 gznde Mahsum Korkmaz Akademisi kapatıldı. Önderlik bir süre grup çalışmalarıyla süreci götürmek istese de, o kadar büyümüş hareket öyle ynetilemedi. Sonunda 93 gözünden itibaren “Parti Merkez Okulu” düzenini geliştirdi. Mahsum Korkmaz Akademisi gibi askeri, pratik eēitim yapma imkânı yoktu. Ama Parti Merkez Okulu askeri teoriyi, diēer ideolojik-politik ve örgütsel sorunlarla birlikte kendini programladı. Tartışan, çözüme ulaştıran ve kendini müthiş bir teorik çözüm alanı haline getiren bir eēitim okulu oldu.

Komploya kadar da bütün ideolojik, siyasi, askeri sorunları çözen, çalışmaları örgütleyip geliştiren böyle bir okuldu. Bunlar hep nderliēin çalışma yrttēēı okullardı. Komplodan sonra da bu okul, İmralı’da devam etti. Hiç kimsenin akıl edemeyeceēēi, bařaramayacaēēı, bařarılacaēēına inanmayacaēēı şeyi yaptı. İmralı zindanını da her türlü teorik, felsefik, ideolojik, politik sorunların, askeri taktik sorunların çözüme kavuřturulduēu bir okula dönüştürmeyi nder Apo başardı. Böyle bir başarı elde eden başka kimse yoktur. Bırakalım İmralı’yı, mevcut cezaevlerinde on binlerce siyasi tutuklu var. Sadece bizim 6 binden fazla tutuklumuz bulunmaktadır. Geçmişte bu tutuklu sayısı çok daha fazlaydı. Bütün cezaevlerinin imkânı da İmralı’dan daha fazladır. Diēerleri dřnldēēinde İmralı bir cezaevi deēildir. Aslında çürütmek için insanların içine konduēu, ortaaē zindanıdır. Yusuf’un içine atıldıēı kuyu misali bir zindandır. Önderlik yle bir yeri okula çevirdi. Ama o kadar imkâna sahip diēer zindanlar okula çevrildi mi, hayır. Dışarıda yle bir okul var mı, o da yoktur. Demek ki durumun imkâna baēlantısı yoktur, kişiyle, çalışma tarzıyla, amaçla baēlantısı vardır.

Dikkat edilirse PKK’nin işleri imkânla yrmemektedir. “şurada imkân var iş yaparız, burada imkân yok iş yapamayız!” söylemi PKK’de olamaz. PKK’nin işleri, imknsızlıkları imkâna dönüştürmeyi başarma temelinde yürümektedir. Önderlik de imkânları deēerlendirmekle yürümektedir. Önderlik bu temel zelliēini savunmalarında da yazdı: “Nerede ne kadar imkân varsa kullanır, deēerlendirir, bir gelişmeye dnştrrsn. Saēlam durursan bunlar birikir ve bir örgüte, bir eyleme, büyük bir güce dönüşür.” Ama nderliēin imkân dediēēi de, İmralı gibi bir şeydir. İmralı’da imkân neydi? Sadece öldürmediler, o kadar. Onun dışında imkân diye bir şey yoktu. Her türlü baskı, psikolojik işkence vardı. Sadece belli düzeyde, ama çok sıkı kurallara baēlanmış şekilde, psikolojik baskı ortamında kitap okuyabilme imkânı buldu. Her zaman yanında en fazla

üç kitap bulundurabiliyordu. Bir anda 3 kitaptan fazla kitap bulundurmıyor, dolayısıyla araştırma yaparken, “hele şu kitaba da bakayım” biçiminde bir imkânı yoktur. Haftada alabildiği 3 kitap vardır.

İmralı koşullarına rağmen Önderlik müthiş örgütlü ve disiplinli bir çalışma düzeni kurarak, o kadar kitabı okudu, inceleme yaptı. Bütün ezilenlere yol gösteren, 5 ciltlik Demokratik Uygarlık Manifestosu’nu ortaya çıkardı. Bu dünyada böyle çalışma yapma imkânı olan Önder Apo’dur. Dağ başındaki çoban yüz kat daha fazla imkâna sahiptir. Ama demek ki mesele imkân meselesi değildir. Dolayısıyla devrimciliği imkâna bağlayan yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. PKK tarihi ve diyalektiği, onun yanlış olduğunu ortaya koymuştur. Önderlik, “PKK’de bir kaç doğru kelime, tutarlı bir yaklaşım, biraz da emek ve çaba başarının anahtarıdır” dedi. Mücadelede başarıyla sonuç almayı bunlara bağlamıştır. Dünyadan en fazla tecrit edilen, en az imkâna sahip hale getirilen kişi Önderliktir. Buna rağmen bütün dünyayı, tarihsel süreçle birlikte yeniden yorumlayarak tüm halkların, emekçilerin, ezilenlerin, kadın ve gençlerin kurtuluş ideolojisini, çizgisini, teorisini ortaya çıkardı. Zafer paradigmasını geliştirdi. İşte Önderlik okulunu da böyle anlamak gereklidir.

Komplodan itibaren, öncesinde de gerilla eğitimi kapsamında, gerillaya yeni katılımları değerlendirmek üzere bazı alanlarda yeni savaşçı eğitimlerimiz oldu. Düzenli bir okul ise Kürdistan’ın hiçbir yerinde oluşmadı. Eğitimi sağlayan, mücadelenin ihtiyaç duyduğu eğitilmiş gücü yaratan Önder Apo’nun yürüttüğü Mahsum Korkmaz Akademisi’yle, Parti Merkez Okulu’ydü. Ama komployla hareketin ihtiyaç duyduğu kadro ve savaşçıyı yetiştirmek üzere, ülke sahasında çok sayıda okul örgütlendirildi. O zamana kadar düzenli bir okul sistemi yoktu. Yeni savaşçılar için devreler düzenleniyordu. Diğerlerinin tamamını Önderlik yürütüyordu.

Bizde kamp düzeni, birlik düzeni hep oldu. En azından askeri eğitim kesilmedi. Azalsa da, çetecilik tarafından sabote edilse de, yine de en azından kış dönemlerinde birlik eğitimleri ve kamp eğitimleri görüldü. Bunlar olmasa hareket yürümezdi. Şimdi de öyledir. Kışın eğitim yapıyor, yazın iş yapabiliyor. Kış eğitimleri, dönemsel eğitimler veya zaman yaratılıp eğitimler yürütmesek başarı yakalamamızın, mücadelede süreklilik sağlamamızın imkanı olmuyor. Komplodan sonra Önderlik eğitim yürütemez, dolayısıyla da örgütün ihtiyacını karşılayamaz hale gelmişti. Örgüt yönetimimiz kendi ihtiyaçlarını karşılayacak düzenli okullar kurdu ve eğitimlerini bu temelde sürdürmek istedi. Çünkü şu açığa çıkmıştı;

okul-eğitim düzeni olmasa, parti ayakta kalamaz, mücadele yürütülemez. Yeterli ya da yetersiz, ama mutlaka eğitim düzeni olmalıdır biçiminde bir yaklaşımla, okul düzeni gerekli görüldü.

Kadro okulu olarak Mazlum Doğan Parti Merkez Okulu kuruldu ve 99'dan itibaren yürüdü. Özgür Kadın Hareketi Zeynep Kınacı Özgür Kadın Akademisi'ni kurdu. Gerilla kendisini yeniden yapılandırmada Mahsum Korkmaz Akademisi'ni ülkeye taşımaya çalıştı. İdeolojik, askeri eğitimler veren ve kadın özgünlüğünü içeren diğer birçok akademik sistem geliştirdi. Gençlik Hareketi kendisini örgütleyip, toparlayıp, yeniden yapılandırdıktan sonra, Ali Çiçek Akademisi'ni, biraz daha gecikmiş olarak örgütledi.

2004'ten itibaren PKK Ocağı sisteme eklendi. 2001 AİHM Savunmasıyla birlikte, PKK'nin adının da değiştirilebileceği biçiminde Önderliğin belirlemeleri çerçevesinde, 2002 Nisanı'nda gerçekleşen 8. Kongrede PKK adını değiştirdi. 2004'e kadar KADEK adıyla böyle geçti. 2004 baharından itibaren paradigma değişimine dayalı olarak, yeni bir ideolojik netleşme ortaya çıktı. PKK'nin yeni paradigma temelinde yeniden inşası gündeme geldi. Bu da PKK'nin yeniden inşasını gerçekleştirmek üzere yeni bir eğitim sistemi, yeni bir okula ihtiyaç gösterdi. PKK Ocağı bu temelde gündeme geldi.

Aslında diğer okulların hepsi parti çizgisinde eğitim yapan okullardı. Ama PKK Ocağı yeniden inşa, onu ifade eden yeniden yapılanma okulu olarak gündeme geldi. Bir parti okulu olarak, yeniden partileşme sorunlarını tartışarak, onu yürüten kadroları yetiştiren okul olması hedeflendi.

Nicelik olarak her alana ideolojik, teorik, askeri eğitimler yayıldı. Yeni savaşçı eğitim okulları, bütün eyaletler ve alanlarda kuruldu. Hareketin ihtiyaç duyduğu çok sayıda kadro, komuta ve savaşçıyı hazırlamak üzere eğitimler yapıldı. Nicel ve nitel bakımdan mücadelenin kadro ve savaşçı ihtiyacını karşılamak üzere böyle bir okul düzeni, eğitim sistemi geliştirildi. Okul ve akademi düzeni her tarafa yayıldı. Genel olduğu kadar özgün alanlarda, Kürdistan parçaları da kendi eğitim sistemlerini, ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde geliştirdi. Şimdi bu temelde çok sayıda okul düzenimiz vardır. Her bir örgütlenmenin neredeyse onlarca okulu, ya da akademisi bulunmaktadır. Her devrede en az 300 ile 500 arası kadro ve komuta eğitilmektedir. Binlerce diyebileceğimiz düzeyde savaşçılar eğitilmektedir. Yeni savaşçı okullarında ve branş okullarında nitelikli

askeri eğitim verilmektedir. Aslında şu an görünen, büyük ve örgütlü bir eğitim sistemi olduğumuzdur.

Bütün bunlara rağmen mücadelemizin ihtiyaçlarını, nicel ve nitel olarak karşılayamamaktadır. Daha fazla eğitim ve kadro çalışması gerekmektedir. İdeolojik ve askeri eğitimleri daha çok geliştirmek, köklü hale getirmek gerekmektedir. Önderlik çizgisini teorik, felsefik, ideolojik, politik, stratejik ve taktik bakımdan daha derin anlamaya, özümsemeye yol açacak bir eğitim düzeni geliştirmeye ihtiyaç vardır. İhtiyaç duydukça da bu tür okullar açılmaktadır. Özellikle de farklı alan örgütlenmeleri, kendi kadrolarını daha eğitilmiş kılabilmek için böyle okullar açıyorlar. Ama diğer yandan da bu okulların ortaya çıkardığı sonuçları da tartışıyor ve değerlendiriyoruz. Bu eğitim sistemi, büyüyen örgütün ve mücadelenin ihtiyacını nicelik olarak da, nitelik olarak da karşılamamaktadır. Belki kadro anlamında eğitilenler yeterli ama kadro adayı, savaşçı düzeyindeki eğitimler kesinlikle yeterli değildir. Büyük bir gerilla ordusu oluşturmaya ihtiyaç vardır. Dört parça Kürdistan'daki mücadele bunun gereğini net göstermektedir. Bunu yaratabilmek için çok boyutlu eğitime ihtiyaç vardır.

Mevcut eğitim sistemimiz, değişim ve dönüşüm yaratmada, parti dışlıkları zihniyet, sistem ve tarzda gidermede çok etkili ve dönüştürücü değildir. İdeolojik-örgütsel mücadelesi zayıftır. Hiç mücadele yok denemez, ya da böyle bir mücadele hiç sonuç vermiyor da denemez. Mücadele var ve sonuç vermektedir. Ama uzun süre partide olan kadronun farklı eğilimler, anlayışlar, alışkanlıklar edinmesi durumunda, onları gidermede zayıf kalmaktadır. Bundan dolayı da parti dışı anlayış ve tutumlar tekrar etmektedir. Bunlar artık eleştiriden çıkmış, şikâyetle dönüşmüştür. Giderilmezlerse de tehlikelidir. Eğer örgüt ve yönetim tarzımız, yine eğitim tarzımız bunları aştırmazsa, tehlike yaşanacaktır. Artık bazı şeyler kalıcılaşır, değişmez sanılır. Dolayısıyla da bunlara karşı boyun eğme ortaya çıkar. O da partide başkalaşım ve çizgide sapma demektir. Tehlike de buradadır.

Eğitim, doğru çözüm bulamazsa en kötü oportünizm ve sapmanın yaşandığı yer olabilir. Onun için eğitime önem verip, doğru yürütmemiz gerekir. Eğitimle doğru kadrolaşma ve partileşme gerçekleştiği gibi, tersine sapmaların ortaya çıkması, partiyi yıkacak bir yozlaşmanın gerçekleşmesi de mümkün olabilir. Eğitim, rolünü zamanında ve yerinde, doğru ve yeterli biçimde oynamazsa parti böyle bir durumla yüz yüze gelecek-

tir. Yanlıları aşamazsak, parti dışlıklarla mücadele edip onları gidere-
mezsek zorlanırız. Onlarla birlikte yaşayarak adım adım onların pençe-
sinde kıvranan bir hareket haline geliriz. Parti dışlıklar bir ahtapot gibi
büyüerek, bütün partiyi sarıp çökertebilir. Reel Sosyalizm de, reel sos-
yalist partiler de böyle çökmüştür. Eğitim ve yönetim tarzı, parti dışlık-
lara karşı aktif mücadele edip onları gideremezse olmaz. İnsanları deği-
şime ve dönüşüme uğratamaz, yeniden parti ruhuna ve dinamizmine çe-
kemezsek tehlike büyür. O birikim ve yığılma çoğala çoğala partiyi yoz-
laştırır ve yıkımla yüz yüze getirebilir. Buna kesinlikle izin ve fırsat ver-
memek gerekir.

3- DEVRİMCİ ÜSLUP VE HİTABET

Devrimci üslup ve hitabet de, kendini eğitimcinin önemli bir parçası-
dır. Buna, Önderlik üslubu ve hitabeti de diyebiliriz. Üslup, hitabet ve
davranış, biçime ilişkin konular gibi görünebilir. Ama her biçim de bir özü
yansıtır. Özün ne olduğu kendini biçimde ortaya koyar. Onun için biçim
de önemlidir. Bunun yanında biçime dönüşmeyen bir özden fayda gel-
memektedir. Biçim kazanmayan özün nasıl olduğunu ölçme imkânı da
yoktur. Özün ne olduğunu görebildiğimiz ve ölçebildiğimiz yer biçimdir.
Özün pratikleştiği yer biçimdir. Dolayısıyla da “sen bakma biçime, içimde
ne cevherler dolaşıyor” demek, çok anlamlı değildir. Senin içinde fırtına-
lar kopabilir, ama dışarıya bir esinti dahi yansımadıktan sonra hiçbir de-
ęeri yoktur. İçindeki cevher pratiğe dönüşmedikten sonra, eyleme geç-
medikten sonra o fırtınanın hiçbir değeri yoktur. O bakımdan da var olan
özün ne olduğunu, ne kadar geliştiiğini bilebilmek için biçimi önemsemek
gerekir.

Önderlik davranış kalıplarını ve biçimlerini esas alıyor ve çok önem-
siyordu. Söz olsun, pratik davranışlar olsun özgürlüğü, iradeyi, dik du-
ruşu yansıtmayan her söz ve davranışı kölelik olarak değerlendiriyordu.
Buna karşı müthiş öfke duyuyordu. Başka bir şeye fazla kızmazdı, ama
bu tür hatalara çok öfke duyuyordu. Önderlik, örgüte yansıyan son de-
ğerlendirmelerde de bunları dile getirdi. Etik ve estetik üzerinde durdu.
Doğru biçimlenme ve şekillenme üzerinde durdu. Önderliğin alternatif
yaşam sisteminin bir üslubu temsil ettiği tartışma götürmezdir. Kendisi-
nin de bir üslubu vardı ve üslubu önemsiyordu. Ona fazla dikkat etme-
yenleri uyarıyordu: “Bizim de bir üslubumuz var ve kazandıran üslup bi-
zimkidir. Dolayısıyla doğrusu, başarılı olan bizimkidir” diyordu.

Başkalarını eğip büken ama hiçbir sonuç vermeyen üslubun, hitabın örnek alınacak bir yanı yoktur. Bunları söylüyor ve ifade ediyordu. Bazen de “herkesin bir yemek yiyişi varmış, bizim ki de böyledir” diyordu. Dünyanın birleşip saldırmamasına rağmen yine de çekici olan, akıcı olan, kazandıran ve etkileyen Önderlik üslubudur. Şu an birçok aydın ve yazar Bakur’da yaşanan çatışmadan değil, Önderlikle görüşmenin olmamasından şikâyetçiler. Yani Önderlik düşüncelerinin topluma yansımamasından rahatsızlık duymaktadır. Niye, çünkü Önderliğin düşüncelerine ihtiyaç duymaktalar. Çünkü Önderliğin bakış açısı, ifade tarzı ve üslubu gerçekleri daha somut ortaya koyuyor, analiz ediyor. Herkes biraz kendi gerçeğini de, dışındaki gerçekliği de oradan daha iyi görüyor. Bu nedenle de Önderliğe ihtiyaçları vardır.

Üslup, hitabet, davranış konuları da önemsenmelidir. Bunlar Parti Merkez Okulu’nun önemli bir dersiydi. Önderlik bu dersi koymuştu ve yaşamda, okulda, derste denetliyordu. Oturuş, duruş, davranış olarak denetliyordu, dışarıda hareket tarzı ve çalışma tarzı olarak denetliyordu. Gözetlemek ve denetlemek için hiçbir alan bulamazsa, spor yapıyordu. Top oynuyordu, voleybol oynuyordu ve onunla insanları denemeye, anlamaya, tanımaya çalışıyordu. Nasıl durulduğuna, davranıldığına dikkat ediyordu. Bu bakımdan bizim de bu konular üzerinde ciddiyetle durmamız, üslup ve hitabeti tanımlamamız gerekir.

Hitap, kendini sözle ifade etme, daha dar anlamda konuşma tarzı olarak da tanımlanmaktadır. Ama üslup, bir tür tarz gibidir. Üslup da dar anlamda ifade ve konuşma tarzı olarak ifade edilse de, sadece sözle ya da yazıyla bağlantılı değildir. Hareket tarzıyla da bağlantılıdır. Üslup, en genel haliyle, bir ortamda kendini yansıtmı biçimi olarak da tanımlanabilir. Bir ortama, kendini diken gibi batarak mı, var olanı tepkiyle, gerginlikle bozarak mı, bütün çıkış kapılarını kapatıp karamsar, kötümser bir ortam yaratarak mı yansıyoruz? Yoksa bir çekim gücü, bir akışkanlık, bir çözüm gücü, en zor sorunların bile çözüldüğü, en zor ortamların bile aşıldığı çözüm ortamı mı yaratıyorsun? İşte burada çözümleyicilik, çekicilik, akışkanlık, ikna edicilik, kazanımcılık çok önemlidir. Bu, sadece iyi şeyler konuşma anlamında değildir. Önderlik en çok eleştiren olmasına rağmen, eleştirilenler Önderliğe koşmaktadır. Çünkü eleştiriyle onun önünü kapatmıyor, daraltmıyor, boğmuyor. Tersine yeniden yaratıyor, doğuş yaptırıyor, ön açıyor, onu güç irade ve yürüyüş sahibi kılıyor. Bu denli çekici, etkileyici ve kazanımcıdır.

Önder Apo “umut zaferden daha değerlidir” dedi. Hep çözüm üret, ışık tutan, umut veren mi, yoksa ön kapatan, karanlığa boğup karamsar kılan mı? Önderliğinki birincisidir. Ama şu da değildir: Hep şerbetçi ol, hataya da, güzele de, iyiye de, çirkine de, yanlışa da evet de! Bu ilkesizlik, paradigmasızlıktır. Burada kendini ve karşı tarafı aldatma çabası vardır. Önderliğinki öyle değildir. Önderlik tarzı büyük bir mücadeleciktir. Ret-kabul ölçüsü, doğru-yanlış ölçüleri ve ilkeleri vardır. Buna göre eleştiri gücü vardır. Ama eleştiri tek yanlı ya da yıkıcı değildir. Yanlışı, olumsuzluğu ortaya çıkartıcı, ondan sonra onun yerine doğru olanı, güzel olanı, geliştirici olanı koymayı da içermektedir. Dolayısıyla eleştirip yıktığında yeni olanı, doğru ve güzel olanı yaratmaktadır. Bunun sonucunda insan kendini yenilenmiş, doğruyu bulmuş, çözüm gücü haline getirmiş olarak görmektedir.

Ciddiyeti, disiplini, mücadeleciliği, çekiciliği, kazandırıcılığı ve inşa ediciliği, Önderlik üslubunun temel özellikleri olarak ifade edebiliriz.

Önderlik büyük bir ciddiyet duruşudur. Ciddiyet, asık suratlı olma, turşu gibi yüzünü ekşitme, diken gibi her tarafa batma değildir. Ciddiyet disiplin işidir. Zamanı doğru değerlendirme, planlı hareket etme, karşıdakine bir şeyler vermeyi ve almayı becerme işidir. Önderlik, dışarıda işler yürümeyince, “gidin onlara söyleyin Apo ciddi adamdır, dikkat etsinler” dedi. Önderliğin ciddiyeti, başkalarını körelten bir ciddiyet değildir. Tam tersine her türlü laubaliliğe, disiplinsizliğe, zamanı boşa geçirmeye, enerjiyi boş yere tüketmeye karşıdır. Bütün imkânları planlı, örgütlü biçimde kullanmayı, özgürlük için, demokrasi için ve insanların güzel yaşamaları için kullanmayı ifade eden bir ciddiyettir. Bu bakımdan da Önderlik gerçeğini, büyük bir ciddiyet ve disiplin gerçeği olarak görmek gerekir.

Önderlik “24 saatte bir sefer düşünüyorsunuz, oysa ben 24 saatin tamamında düşünüyorum” demektedir. İmralı için, “17 yıldır burada bir dakikam plansız geçmemiştir” demektedir. “Hangi saatte nerede olacağım, ne yapacağım, nasıl değerlendireceğim? Hepsini bir plan ve örgütlülük dâhilinde kullanıyorum, yürütüyorum” demektedir. Önderlik duruşu böyle bir disiplindir. Örgütlü birey olma da bu anlamda çok önemlidir. Bireyin kendini yeniden yapılandırmasını, eğitmesini, inşa etmesini örgütlülük olarak tanımlıyordu. Örgütlü kişilik özgür kişiliktir diyordu. Özgür birey örgütlü bireydir. Dolayısıyla kendini örgütleyemeyen, yani di-

sipline edemeyen, ciddi yaklaşamayan, planlı çalışamayan birisinin enerjisini, potansiyelini doğru kullanması, bu bakımdan da devrime kazandırıcı bir militan olması mümkün değildir.

Mücadelecilik, üslubun önemli bir bölümüdür. Yani uzlaşıcı değildir. Önderlik üslubu uzlaşmazdır. Fakat bu uzlaşmazlık, karşıtı yok eden bir uzlaşmazlık değildir. Karşıtın yanlışlarını eleştirip mahkûm ederken, ona doğruyu ve olması gerekeni gösteren bir uzlaşmazlıktır. Karşıdaki kim olursa olsun hatasını görmezlikten gelmemiştir. Derhal davranışıyla, sözüyle müdahale eder. Önderliğin karşısında hiç kimse laubalilik yapamaz, boş konuşamaz, lakayt ve rastgele duramaz. Büyük bir ciddiyet ve disiplin içinde durmak zorundadır. Kendi duruşuyla herkesi hizaya çeker. Ölüme getirir. Çünkü laubaliliğe, boş sohbetçiliğe fırsat vermez.

“Ensesine vur, lokmayı ağzından al” türünden bir liberal de değildir. Bazıları öyle tanımlamak istemektedir. Kendi zayıflığını, fukaralığını “Önderlik böyledir” diyerek, çarpıtmaya çalışmaktadır. Bunlar yanlıştır. Bu yanlış giderek insanları Önderlik hakkında yanlış bilgilenebilir, dolayısıyla da kendini yanlış şekillendirmeye götürmektedir. Bunlardan uzak durulmalıdır.

Önderlik üslubu en zor problemlere bile çözüm bulan üsluptur. Önderlik de “olmaz” ya da “çözumsuzlük” yoktur. Çare kişiliği esastır. Yine kazanımcılık ve inşa edicilik esastır. Önderlik tarzı ve üslubunda imkânla hareket etme yoktur. “Biz bu işe sıfırdan başladık ve buraya getirdik” dedi. İğne ucuyla kuyu kazarcasına bir mücadele ve çalışma tarzı olarak kendi tarzını ve üslubunu tanımladı. Kürdistan’da yaptığı işi böyle tanımladı. Bu kadar emek harcıyor, titiz davranıyor, bu kadar duyarlı, inatçı, iddialı, sabırlı, yeri geldiğinde atak ve mücadelecidir. Bunun yerini ve zamanını iyi tayin etmektedir.

Devrimci üslup ve hitabet Önderlikte tarifini bulmaktadır. Bunu başka yerde ya da başka biçimlerde aramamak gerekir. Önderlik her şeyden daha fazla üslup ve hitabet konusunda, davranış konusunda incelenmelidir. Zayıflığı ifade eden, kölece olan, hiç bir sözü ve davranışı kabul etmeyen bir duruşu vardır. Kimse Önderliğe zayıflığı kabul ettiremez. “Hiç kimse benden zayıflığa ve köleliğe özgürlük istemesin” demiştir.

Önderliğin en çok nefret ettiği duruşlardan birisi de kendini acındırma durumudur. Zayıflığı meşru gösterme durumudur. Zayıf insandan, hastalıklı insandan, kötümser insandan nefret eder. Kişilik devrimi buna karşıdır. Önderlik “benim öfkem ve mücadelem bu kişiliğe karşı geliştirdi”

diyordu. Bir defa birisi karşı tarafla cihaz üzeri Önderlik adına konuşuyor, karşıdakine “efendim” dedi. Önderlik bu söyleme çok öfkelenmişti. “Sen kim oluyorsun da benim adıma ‘efendim’ diyorsun! O kim ki ben ona efendim diyeyim!” Bu tarza müthiş öfke duyuyordu.

Önderlik benden bir makale yazmamı istemişti. Ben de yazdım ve götürüp verdim. Mütevazılık olsun diye, “Çok iyi olmadı” dedim. Bana, “Olsaydı! Niye iyi olmadı!” dedi. Birçoğumuzdaki geçerli ölçüler, Önderliğin kabul ettiği ölçüler değildir. Örneğin, burada Önderlik ders yapıyor olsa böyle oturamazsınız, dimdik oturmak zorundasınız. Biriniz kaleminizi düşüremezsiniz. Düşürdüğünüz an tepkiyi görürsünüz. Laubali, üstün körü, eli ayağı birbirine dolaşan insanı Önderlik kabul etmez. Özellikle kamburu çıkan kadın arkadaşları gördü mü, basıyordu omzuna “dik dur” diyordu. Parti Merkez Okulu’nda biz herkesi tek tek çıkarıyorduk, tek tek yürütüyorduk. Başı dik durmak, keskin bakmak, dik oturmak, hitabette net konuşmak esastı. Önderliğin telefon konuşmaları var, gençlik festivallerine de konuşmuştur. O konuşmaları bir dinleyelim, hiçbir pürüz var mıdır, şiir okur gibi konuşuyor. İfadeleri hep nettir. Hiç muğlaklık ya da birbirine dolaşan yanı var mıdır?

Biçim almak, tutum ve davranış göstermek önemli hususlardır. Büyük bir duyarlılık, ciddiyet gerektiren hususlardır. Bunun mücadeleye, eğitime, militanlıkla ne alakası var, denebilir. Şu alakası var: Kazanan militan, davranışıyla bellidir. Her şeyi kabul eden, her kalıba giren birisinin doğru bir tarz, etkili bir taktik geliştirmesi mümkün değildir. Onun sonu yenilgidir, başarısızlıktır. Bütün bunların başarıyla ve zaferle ilişkisi vardır. Onun için “ne anlamı ve gereği var” demeyelim. Zafer kişiliği, başaran kişilik böyle oluyor, doğru militanlık böyle oluyor. Ancak her şeye dikkat eden, büyük bir duyarlılık gösteren, titizlik gösteren bir tarzla başaran, zafer kazanan bir mücadeleyi ortaya çıkarabilirsin. Yoksa bizde çokça olduğu gibi, eli ayağı birbirine dolaşan, kendi mayınına basan, kendi planıyla kendini ele veren, yolunu kaybeden bir tarzla başarı kazanılamaz. Bırakalım başarı kazanmayı, bunların hepsi sahibini vurur. Önderliğin bütün bunlardaki duyarlılığı başarıya kilitlenmesiyle, zafer tarzına kilitlenmesiyle bağlantılıdır. Başarmak ve kazanmak için bunu yapmaktadır. Önderlik, “komutan olunuyor ama karşısındakini hop oturup, hop kaldıracak denli etkileyici bir hitap yapan komutanımız çıkmadı. İnsanları sıraya dizen, bölük-bölük, tabur-tabur, bir konuşmayla savaşa sevk eden komutan çıkmadı!” diyordu.

Karşı taraftakini etkileyemezsen, örgütleyemezsin. Bundan dolayı her insan etkileyebilme gücünü geliştirmelidir. Ama bu etkileme gücümüzü fukaralıkla, zayıflıkla, ahbab çavuşlukla yapmayalım. Birbirimize hep tatlı söz söyleyerek ya da hediyeler vererek yapmayalım. O hastalıklı ve zayıf insanın yöntemidir. Güçlü insan, başaran insan doğrular üzerinde, ilkeler temelinde bunu yapar. Oradan etkileme ve eğitime çıkar. Karşıdakini doğruya ve ciddiye çekme ortaya çıkar. Bu kadar insanı, böyle bir mücadeleye bağlayan, ona çeken, yönlendiren, Önderliğin böyle bir kişilik olması, üslubunun, tarzının bu temelde oluşmasından kaynaklanmaktadır. Bunu çok iyi anlamamız, görmemiz gereklidir. Gördüğü, görmediği milyonlarca insan Önderliğin rüzgârından etkilenmektedir.

Bir defasında, Önderlikle birlikte okula derse gidiyorduk, biz peşinden yürüyorduk. Tam kapının önüne gelince, Başurlu bir kadın arkadaşı dersten çıkarıyorlardı. Önderliğin geldiğini bilmiyorlardı, karşılaştıklarında “Nereye?” diye Önderlik sordu. “Türkçe bilmediği için arkadaşı dışarıya çıkartmak istedik” dediler. Önderlik “İçeri götürün, benim havam eğitir, anlamış anlamamış ne önemi var” dedi. Burada belirtilen hava biçimdir, tarzdır. Üslup hava demektir.

Önderlik, “Ben şaşıyorum. Her yere girip çıkıyorsunuz, her işe el atıyorsunuz, herkesle konuşuyorsunuz. Ben bir kişiyle görüşme yapmadan önce saatlerce uğraşırım, hazırlık yaparım. O kişiyle karşılaşmalı mıyım, karşılaşırsam bu kişiye ne vermeliyim, ne almalıyım? Bir şey verebileceksem, ondan bir şey alabileceksem görüşürüm. Alacağım ve yapacağım kadarıyla karşı karşıya dururum. İşim biterse tekrar yerime çekilirim. Siz saatlerce, günlerce bir arada kalıyorsunuz, ama bir etkileme gücü de yoktur. Oradan laubalilik çıkıyor. Ben öyle yapmam. Bu kadar etkim ve gücüm var. Ama hala yeni katılmış bir gençle bile karşılaşacaksam ona ne vermeliyim, ondan ne almalıyım, sorusunu sorar ve kendimi hazırlarım. Hazır değilsem karşılaşmam, kendimi hazırlamak için çekilirim, kendimle uğraşırım” diyordu.

Önderlik, ortaya çıkardığı gelişmeleri ve kendi duruşunu, çalışma düzenini, büyük bir yalnızlığın patlaması olarak tanımladı. Gerekliğinde günlerce yalnız kalarak düşünür, inceler, araştırırdı. “Sorun varsa o sorunu kendime mesele yaparım. Kendime yüklenirim araştırırım, incelerim, yoğunlaşıyorum. Kendimi zorlarım ve çözümü bularak başkasına çözüm sunarım” diyordu. “Bakin ben size hiç sorun sunuyorum muym, tam tersine çözüm sunuyorum” diyordu. “Şu sorunlar böyle çözülür. Buyurun

önünüzü aydınlatıyorum, çözün ve iş yapın diye. Siz ise topluyor bütün sorunları bana getiriyorsunuz. Bütün sorunlarınızı, can sıkıntılarınızı, rahatsızlıklarınızı, düzenin zorlamalarının hepsini benim üzerime atarak ‘bizi bundan kurtar’ diyorsunuz. Bu, yoldaşığa sığar mı? Doğru katılım böyle olur mu? Bu, doğru ve kazandırıcı, karşıdakini etkileyici bir ilişki olur mu? Olmaz.” diyordu.

Bunlar tarz olarak da tanımlanabilir. Zaten üslup ile tarz, bir birinden uzak değildir. Pratiğe döndü mü, Önderlik gerçeği bir tarz ve üsluptur. Önderlik kadroları pratiğe militan hazırlarken ve pratiğe gönderirken “şurayı burayı anladın mı” diye sormazdı “Önderlik tarzını, temposunu ve üslubunu gördün mü? Anladın mı? Sen de böyle davranabilir misin? Buna göre yaşayabilir misin? Böyle yapabilir misin?” diye sorardı. 24 saat gerillacılık, 24 saat mücadelecilik, 24 saat militan temposu. Son olarak yine eleştirmişti, “24 saatte bir düşünmekle, iş yapmakla bu iş başarıya gitmez. 24 saatin her anında çalışacaksın, her anında uyanık ve duyarlı olacaksın” diyordu. Mesela Önderliği uyurken hiç kimse göremezdi. “Tavşan gibi olmuşum” diyordu, en küçük bir değişikliği fark ediyordu. Önderlik, yatağında yatıyor olsa bile, bir örgütsel sorun gelse, yatağından fırlar ve sorunun üzerinde dururdu. Derhal çözümlemeye hazır bir zihin durumu vardı. Zaten zihninde onunla dolu yaşamaktadır. Bundan dolayı çözümü hazırır ve anında cevabını verir. Dersin ki, uykudadır, nasıl böyle yapıyor! Uyuyor olsa da, düşüncesi sürekli onunla yoğunluktur. Hangi konu olursa olsun, ne iş olursa olsun döndürüyor, getiriyor ve amaca bağlıyor. Amaca o kadar kilitlenmiş ki, onun başarısı dışında hiçbir düşüncesi ve yaşamı yoktur. Nerede ne gerçekleşmiş olursa olsun, mutlaka getiriyor ve kendi amacıyla bağlıyor. Amaca kilitlenme budur. Başarı da böyle bir kilitlenmeyle olmaktadır.

Önderlik yaşamının hiç bir anında amaçtan kopukluk yoktur. ‘Hele şimdi çalışayım, amaca bağlı düşüneyim işim bitti, mesaim bitti, evime gidip yatayım. Dinlenme zamanım gelsin, tatilimi yapayım, sonra gelir tekrar çalışırım’ tarzı yoktur. Dolayısıyla Önderlik disiplini, mücadeleciliği bürokratik, memurvari, kalıpcı değildir. Ama bu disiplin örgütlüdür, akışkandır ve şekilci değildir. Çözümleyici ve iş bitiricidir. Dolayısıyla karşıdakini bastırıcı değildir. Tam tersine ön açıcı ve harekete geçiricidir. Heyecan ve coşku vericidir. Bürokratik üslup, Önderlikten çok uzaktır. Önderliğin en çok nefret ettiği şeylerden biri de bürokratik üslup, boş sohbetçilik, zavallı ve boyun eğen yaklaşımlardır. Tabi bir de ezop dil ve mızımız

slubu hiç kabul etmeyendir. Söylediğini doğru söyleyemeyen, kendini doğru ifade edemeyen, sözle söylenmesi gerekeni syleyemeyip davranışla, imalarla gösteren yaklaşımları çok sert eleştirmiştir. Onları kölelik belirtiileri olarak ifadelendirmiştir.

Üslubun dille kopmaz bağı vardır. Üslup yalnız başına konuşmak değildir, ama dil üslubun çok önemli bir aracıdır. O halde ezop dilini köle dili olarak tanımlamıştır. Buna “Kürt tarzı” da diyordu. “Bu Kürt tarzı dövüşten uzak duralım. Ben size bilimsel ölçülerle eleştiri yapıyorum. Teoriyle, felsefeyle, askerlikle, ideolojiyle bütün bunların bağı vardır. Bunların edebiyatla, sanatla, siyasetle bağı var. Ama siz hiç bunlara sığmayan tutum ve davranışlar gösteriyorsunuz. Dolayısıyla Kürdistan’da insan gerçeği o kadar kördüğüm haline gelmiş ki, bilim çözememektedir. Bilimsel ölçülerle izah edemiyorsun.”

Kültürel soykırım rejiminin Kürdistan’da yarattığı köle kişiliğin ölçülerini ve özelliklerini böyle tanımlıyordu. Bunu çok zararlı ve tehlikeli görüyordu. Esas kişilik devrimini bu tür duruşlardan, ölçülerden kurtulmak için gündeme getiriyordu.

Kişilik devrimi yapan tepeden tırnağa kendini yenilemiş, örgütlemiş, eğitmiş, planlı ve disiplinli yaşayan, mücadele eden ve çalışan kişiliktir. Bir de her işi böyle yapan kişiliktir. Eskiden gerilladan bazı arkadaşlar “Burada konuşmak ayrı, hele bir savaş alanına gidelim, siz o zaman beni grn! Kimin ne olduğu orada belli olur” diyorlardı. Buna karşı önderlik ise, “Her şey burada belli olur. Burada ne isen orada da osun” diyordu. Bunları hep kendini kandırma olarak tanımladı. O nedenle de mücadele alanında başka davranırım, farklı alanda başka davranırım diye bir şey önderlik ölçülerinde yoktur. Mücadele ve yaşam ortaktır. Mücadele yaşam, yaşam mücadeledir. Dolayısıyla 24 saatin her anı hem yaşam, hem de mücadeledir. Ona göre tutum, davranış gösterdi ve yaşamın her anını bilimsel olarak çözümledi ve ders çıkarma anı yaptı.

Önderlik çocukluğundan, okuldan, anasıyla ve babasıyla ilişkisinden, memurluk yaşamından dersler ve sonuçlar çıkardı. “Bunlar mücadele dışıdır, siyaset ve askerlik dışıdır, örgüt dışıdır” demedi. Kendini mücadele olarak bile grmeyeceğimiz yaşamı içerisinde zmledi.

“İlk isyan” dedi. Köy ve çocukluk yaşamını, aslında PKK’yi PKK yapan bütün ilkelerin ortaya çıktığı, şekillendiği bir dönem olarak tanımladı. “Bütün ipuçları, nüveler burada oluştu, önderlik kişiliğini arıyorsanız

Amara'daki yaşamı çözümlen, beni tanırsınız" dedi. Bir kişi mücadele ortamına girmiyorsa yürüyüşüne baktı, yemek yiyişine baktı, işlere el atışına baktı, olayları yorumlama durumuna baktı. Yaşamda hareket tarzına baktı. Biz Önderlik spor yapmayı çok seviyor, sanıyorduk. Çoğu zaman arkadaşlar da öyle tanımlıyordu. Bir günde günün yarısından çoğu ders olduktan sonra gerisi futbol, voleybol, basketbol peş peşe yapılıyordu. Sonra anladık ki, aslında spor meraklısı değil ama insanları orada tanımak istiyor. Bir defa voleybol oynanıyordu. Bir top geldi, arkasındaki kişi düştü. Bir top daha geldi, arkadan vuran olamadı. Geri döndü, "kendini yormayan kişilik" dedi, oyundan çıktı.

Top oynama tarzıyla savaş yapma tarzı arasında hiç fark görmedi. Yemek yeme tarzıyla yaşamın her anına yaklaşım tarzıyla, cephede savaşma tarzı arasında hiç fark görmedi. Bunları etle tırnak gibi birbirine bağlı olaylar olarak ele aldı. Onun için hep "Siz esas savaşta değil, yaşamda kaybediyorsunuz" dedi. "Kaybetmiş bir yaşamla varsınız ve o tarzla gideceğiniz her cephede kaybediyorsunuz. Size kaybettiren yaşamınızdır" dedi.

Ne demek istiyordu? "Savaşın gerektirdiğı cesaret ve fedakârlığın yoksunu değilsiniz, hatta bu konularda çok daha güçlü ve ilersiniz. Bu konuda size denilecek hiçbir şey yoktur, ama yaşamda kaybediyorsunuz. Ciddiyetiniz, disiplininiz, örgütlüğünüz eksik. Aklınızı kullanmanız eksik. Sadece cesaret ve fedakârlığınız kazanmak için yetmez. Başarmak için cesaret ve fedakârlığı yaratıcı tarzla, çekici ve yapıcı üslupla, maraton koşucusu düzeyindeki bir tempoyla birleştirmek gerekir. Bunlar olmazsa diğeri bir yığıtlıktır, kahramanca mücadele de ortaya çıkarır, ama yenilgi getirecektir." Önderlik bunu sonunda intihar çizgisi olarak tanımlamıştır. Sadece cesaret ve fedakârlığa dayalı kadro duruşunu, militan duruşu intihar çizgisi olarak tanımladı. Akıldan, örgütten, plan ve disiplinden yoksun, yaşamdan yoksun kadro duruşunu, intihar duruşu olarak gördü.

Önderlik, yüz hatası, bir doğrusu olan kişinin, o bir doğrusunu sahiplenerek onu da katmıştır. Bütün akımların özgürlük mücadelesine katkı sunan düşünce, davranışlarını ve doğrularını aldı. Düşünsel sentezini öyle yarattı. Yanlış olarak gördüklerini de attı. Böylece yüz hatası olup, bir doğrusu olana da değer biçti. "Yüz hatası olanı atalım" diye hiç bir akımı kötülemedi, dışlamadı. En küçük olumluluğı varsa onu da aldı, kattı. Bu nedenle, "% 1 başarı umudu olan varsa, biz oradan tutarak onu yeniden yaratmanın tarzını geliştirdik, üslubunu oluşturduk" diyordu.

Kürdistan’da devrimci tarz, Apocu tarz budur. Devrimci ve kazanımcı üslup budur. Yoksa bir hatası varsa vur suratına tokadı, “senden bir şey çıkmaz” diye kov! Böyle olsa, elle tutulur hiç kimse yoktu ve PKK olmazdı. Önderlik hiç kimseyle birlikte yürümezdi. Önderliğin hazırlık düzeyine uygun hiç kimse yoktu. Onun için hazır kimse beklemedi, “% 100 benim gibi olsunlar, onlarla hareket edeyim” demedi.

Önderlik Kürdistan gerçeğini ve kültürel soykırımın yarattığı insan gerçeğini gördü. “Bu toplumda kendine ihanet ettirilmemiş bir tek insan bile bırakılmamıştır. O halde önce insanları kurtaracaksın, bir kişiyi militan yapacaksın, oradan tutup çekeceksin. Hazır yok, olumlu yok. Sen yaratacağısın. Kişinin yüzde bir olumluluğu varsa, oradan tutup yüzde 99 olumsuzluğunu eğiterek bertaraf edip, onu devrim ve özgürlük için mücadele eder, savaşır kılacaksın.” İşte Apocu tarz, üslup budur. Önderliğin kazanımcı tarzı kesinlikle budur. Böyle olmasaydı iki kişi bile olamazdı. En küçük bir örgütlülük, topluluk kesinlikle yaratamazdı.

Burada hata ve eksikliklerle mücadelecilik ile bu hatalarla uzlaşmayı karıştırmamak gerekir. % 1 olumluluğundan tutuyorsa, geriye kalan yüzde 99 olumsuzluğuyla uzlaşıyor sanmamak gerekir. Onunla da hep mücadele etmiştir. İşte orada uzlaşmazlığı vardır. Hata ve eksiklikle, kölelikle uzlaşmadı.

Tekrar belirtmek gerekirse, “Hiç kimse benden köleliğe özgürlük istemesin” dedi. Kölece olanı asla kabul etmedi. Önderlik, “Aramızda bir fark var. Ben yanlışlıklarla uzlaşmıyorum. Onları mesele yapıyorum ve mücadele ediyorum. Siz parti dışılıklarla, yanlışlarla uzlaşıyor, birlikte yaşıyorsunuz. Olduğunuz yerde hata var, görmezden geliyorsunuz, ses çıkarmıyorsunuz. Olduğunuz yerde curcuna gibi her şey oluyor, mücadele etmiyor, düzeltmiyorsunuz. Onlarla bile yaşanır görüyorsunuz. Ben onu kabul etmiyorum, yaşanır görmüyorum. Parti dışılıklarla asla birleşmiyorum. Olumsuzluklarla kazanımcı üslupla mücadele ediyorum. Kendimde sorun haline getiriyorum, kendimde çözüyorum, kendi çözümümü başkalarına yansıtıyorum. Kendimde çözdüğüm için başkaları da çözüm yolu için ışık görüyor, dolayısıyla da benden etkileniyor.” diyordu.

Bazı şeyler de 'basit' denilerek hasıraltı edilmemelidir. Basit gibi görünen ama zamanında giderilmezse giderek büyüyen ve her şeyi altüst eden hususlar, anlayışlar, ruh halleri duygu ve düşünceler bize kaybetti. Bir meydan kavgası yapar gibi, kendi içimizde kavga etmeliyiz. Doğru

eğitim kesinlikle böyle olur. "Bunu nasıl yapacağız, beceremiyoruz," dememek gerekir. Samimi yaklaşan herkes, kendini nasıl eğiteceğini rahatlıkla bulur ve yapar. Tecrübe var, güncel gelişme var, doğru yolu ve gerçekleri gösteren her şey önümüzde var.

Kitaptan öğrenmek isteyenler için istediği kadar kitap var. Yaşamdan öğrenmek isteyenler için istediği kadar yaşam var. Mücadelenin kendisi var. Geçmiş, günlük yaşananı var. Gözle anlıyorsan gözle, kulakla anlıyorsan kulakla, deriyle anlıyorsan deriyle, beyinle anlıyorsan beyinle anla. Hepsine hitap eden pratik veri ortada var. Ama "ben hiçbir şeyden anlamam, hiçbir şey beni etkilemez" diyorsan, o da olmaz. Önderlik ona ziftlenmiş kişilik diyordu. Bütün duyu organlarımız, beynimiz ve yüreğimiz ziftle kaplanmış, hiçbir etkileşim göstermiyorsa bizde yaşam emaresi kalmamış demektir. Öyle bir durumdan da başarı çıkmaz, anlama çıkmaz, kendini değiştirme çıkmaz. Eğer öyle ise o kişilik duruşlarına karşı mücadele edilmelidir.

Bugün Kürdistan'da insanın kendini eğitip şekillendirmesi için her şey fazlasıyla vardır. İnsan eğitimi için en elverişli coğrafya Kürdistan coğrafyası, en etkileyici veriye sahip toplum Kürt toplumdur. Kimse bunun aksini kesinlikle iddia edemez, gösteremez, kabul ettiremez. Gerçekler ortada. Bu kadar şehit veriyor. Günlük bu kadar mücadele var. Düşmanın söz ve davranışları var. Her şey gözümüzün önünde, çok fazla beyin gücüne yüklenmeye gerek yok ki, günlük yaşama bir bakalım. Kürdistan'ın dört parçasında, dört bir yanda olup bitenlere bakalım. İmralı'ya bakalım. Amed'e bakalım, Colemerg'e bakalım, Qamişlo'ya, Başur'a, Rojhilat'a bakalım... Eğer gözümüz görüyorsa gerçekler çok yalın ve çıplaktır. Gözümüz görmüyorsa kulağımızı açalım, dinleyelim; o kadar söz söyleniyor. O nedenle "anlamadık, bilemiyoruz" söylemi doğru değildir.

Tercihlerimiz, ölçülerimiz, anlayışlarımız farklıdır. Mesele "Anlamadık" değildir, anlayışımız farklıdır. O nedenle Önderlik ölçülerini, anlayışını yeterli bulmuyoruz. Kısmen doğru buluyoruz, parçalıyoruz, uzlaşmak istiyoruz. Bir kısmını alıyor, hepsini almıyoruz. Mesele bundan ibarettir. Kendine görelilik denen de budur.

Kendine görelilik ne oluyor; kendi kendimize düşünce mi yaratıyoruz, yok. Sömürgeci soykırım düzeninden aldığımız anlayışlar, ölçüler, yaklaşımlar, davranışlar, alışkanlıklar bizi sarmış durumdadır. Onlardan kurtulamıyoruz. Onunla Önderliği uzlaştırmaya çalışıyoruz, ucube anlayış,

davranışlar ortaya çıkarıyoruz. Kendi beynimizde, tutumlarımızla, davranışlarımızla bir sürü ortayolcu versiyon yaratıyoruz. Yoksa "Önderlik anlaşılmaz" demek yalancılıktır.

Kırk yıllık mücadele var, Kürdistan'da hiçbir şey olmamış demek yalancılıktır. Bunlar birer gerçektir. Dünya âlem herkes görüyor. Şimdi herkes Kürdistan'dan öğreniyor, Önderlikten öğrenmeye çalışıyor. Başkaları bu kadar görüyor ve öğreniyor. Kürdistan'daki gelişmeyi bu kadar görüyor, değer veriyor. Biz mi göremeyecek, değer veremeyecek durumdayız? Görüyoruz ve biliyoruz. Ama hesabımıza gelmiyor. Doğrularımız farklıdır.

"Gerçeğe, yaşananlara, ülkede olup bitenlere, halkın mücadelesine kendini kapatarak militan olunmaz, duyarlı insan olmaz. Değil devrimci militan, dürüst insan bile olmaz" diye tanımladı Önder Apo. Günlük mücadeleyi değerlendirmek, ders çıkarmak, kendini daha doğru ve başarılı mücadele yürütecek bir güç haline getirmek için kendini hazırlamak gerekir.

Buradan hareketle, tüm arkadaşlarımız Önderliği okuyup incelemelidir. Sözlerinin üzerinde durmalı, dinlemeli ve okumalıdır. Ama daha da önemlisi arkadaşlarımızın Önderliğin çözümleme görüntülerini izlemeleridir. Hatta tekrar tekrar izlenerek gözlenmelidir. Önderliğin hareket tarzına, eğitim tarzına, açıklamalarına, konuşmalarına bakılmalıdır. Oradaki tutumu, davranışı, onun doğallığı, disiplini, ciddiyeti görülmelidir. Nerede nasıl davranmaktadır? Neye karşı nasıl tutum almakta ve refleks göstermektedir? Neyi nasıl reddetmekte, neyi benimsemektedir? Bunlar çok önemlidir. Üslup da budur. Kişilik gerçeği de böyle ortaya çıkmaktadır. Buna Önderlik ahlakı, kültürü de diyebiliriz. Çünkü Önderlik üslubu bir ahlak ve kültür haline gelmiş durumdadır. Bunları incelemek, izlemek, görmek, eğitimi bunlar üzerinde yapmak, kendini bu esas üzerinde eğitmeye ve değiştirmeye çalışmak çok önemlidir. Önderliği doğru anlamak ve özümsemek de kesinlikle buradan geçmektedir.

Önderliği kendimize göre tanımlayıp, Önderliği bize katmaya çalışmayacağız. Kendimizi önderlik yerine koymayacağız. Önderliği kendi dışımızda tanımlayıp, anlayıp kendimizi oraya katacağız. Katarken de onunla çelişen neyimiz varsa atacağız. Önderliğe doğru katılım budur. Apocu militan haline gelmek, Önderliği doğru öğrenmek ve onun doğru ve başarılı uygulayıcısı haline gelmek bununla mümkündür. Böyle bir yaklaşım ve tutum gösterilirse, Önderlik gerçeği, üslubu, tarzı, davranışı, ideolojik ilke ve ölçüleri daha iyi görülür ve anlaşılır. Kendilerini o ölçü ve ilkelere kavuşturmak için daha yoğun ve ciddi bir ideolojik, örgütsel mücadele yaşanır.

4- İDEOLOJİK MÜCADELE İLE SINIF VE CİNS MÜCADELELERİ

Kendini eğitmenin, yeniden yaratmanın, devrimci çizgide tutmanın alanı ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesidir. Hem kendini, hem de çevresini devrimci kılmaya, devrimci olarak tutmaya ancak ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesiyle varılmaktadır. Önder Apo, bu çizgi duruşunu ve mücadelesini, kendisinin temel karakteri olarak tanımlamıştır. Bütün kazanımları bu temelde elde ettiğini ve savunduğunu ifade etmiştir. Bizde ideolojik mücadeleye yaklaşımda zayıflık ve yüzeysellik vardır. Aslında bu mücadeleden bir tür kaçış olduğu da söylenebilir. İdeolojik mücadele alanına girmek istememe vardır. Daha çok siyaset ve askerlikle ilgilenme, devrimci mücadele deyince siyasi-askeri mücadele olarak görme vardır. PKK'yi de, siyasi-askeri mücadele yürüten bir örgüt olarak tanımlama yaklaşımı, eğilimi ve istemi vardır.

Bu sonucun eleştiri-özeleştiri yaklaşımından kaynaklandığı söylenebilir. İdeolojik-örgütsel mücadele, doğrudan kişinin kendisiyle ilgili bir iç mücadeledir, nefis mücadelesidir. Bu mücadele de insanın canı incinmektedir. Dıştan verilmiş, çevrenin ve düzenin kazandırmış olduğu özellikleri değiştirmeyi gerektirmektedir. Kültürel soykırım rejiminin, kapitalist modernite sisteminin medya, sanat ve edebiyat gibi araçlar üzerinden sürekli bombardımanı karşısında, direnmeyi gerektirmektedir. Bu da biraz zorumuza gitmektedir. Biraz da anlamını ve önemini kavramada zayıflık vardır. Çünkü siyasi-askeri mücadele gibi, o kadar gözle görülmemektedir. Birçok şey içten olmaktadır. İnsanın duygusunda, ruhunda, düşünce-sinde yaşadığı iç mücadele olarak ortaya çıkmaktadır. İç düşmana karşı mücadele dediğimiz ya da düşmanın içimizdeki etkilerine, uzantılarına karşı mücadele dediğimiz bir mücadeledir. Dolayısıyla da gözle görülmediği için, anlamı ve önemi tam kavranamamaktadır.

Kürtler kültürel soykırımın gereği, iktidarcı-devletçi sistemin saldırıları altında iyice zihniyet kırımına uğratılmışlardır. Bu nedenle Kürde “aklı gözlerindedir, gördüğüne inanır” denilmektedir. Doğru bir söz olarak kabul edilmemelidir. Bu aslında kültürel soykırıma tabi tutulmuş, zihniyet kırımı yaşatılmış insana getirilen tanımlamadır. Yoksa öz itibarıyla öyle bir Kürt gerçekliği yoktur. Akli gözlerinde değil ruhunda, duygusundadır. Kürtler, edebiyat ve sanatın gelişmesine, toplumsal ahlakın gelişmesine en çok katkı sunmuş toplumlardan biridir. İnsanlığın en kadim topluluklarından birisidir. Dolayısıyla aklın gözde olma gibi bir durumu yoktur. Fakat beş bin yıllık iktidarcı-devletçi sistem egemenliğinin Mezopo-

tamya'ya sürekli saldırıları var. Yine son iki yüzyıldır da kapitalist modernite sisteminin dayattığı kültürel soykırım sistemi altında Kürt insanı ve toplumu böyle bir duruma getirilmiştir. Beyinsel sömürgecilik gerçekleşmiştir. Zihniyet kırımı ortaya çıkmıştır.

Önder Apo, ilk manifestoda bunu beyinsel sömürgecilik olarak değerlendirmişti. Buna da sömürgeciliğin en tehlikeli biçimi demişti. Kendisi için düşünemeyen, kendine bir gelecek öngöremeyen, tasarlamayan, başkaları için düşünür hale gelmiş insan durumunun ortaya çıkarılması olarak tanımlamıştı. Son manifestoda, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus çözümünde bunu zihniyet kırımı olarak ifade etmiştir. Ulus devletin toplumlar üzerinde geliştirdiği toplum kırımının en uç biçimi olarak, zihniyet kırımını tanımlamıştır. Kültürel soykırım, soykırımın en tehlikeli boyuta vardırılmasıdır. Aklın gözde olması da, o anlama gelmektedir. Gözle düşünülemez. Sadece gördüğünü anlayan, görebildiğine inanan, ondan öteye bir inancı, anlam gücü olmayan insan durumu ifade edilmektedir.

Bizde görünen mücadeleye önem veren, göremediğini ise anlamlandıramayan duruşların, buradan kaynaklanmış olma ihtimali güçlüdür. İdeolojik-örgütsel mücadeleden kaçışın ya da onun önemini görmemenin kültürel soykırım rejimiyle, sömürgecilikle bağı da buradan gelir. Onun ortaya çıkardığı bir sonuçtur. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi önemsememe vardır. Üzerinde ciddi durmama, doğru yöntemlerle etkili biçimde, sürekli yürütmeme vardır. Bunu esas olarak Önderliğe yükleme yaşanmaktadır. Önder Apo son olarak “şu eksikliğim var, bu eksikliğim var, deyip kendinizi kenara çekiyor, bütün yükü benim üzerime yıkıyorsunuz” demiştir. Bu bir izah değildir. Görev ve sorumluluklardan kaçıştır. Öncülük misyonunu üstlenip yürütmekten kaçıştır. Ama diğer taraftan mücadele eden ve değer yaratanların ortaya çıkardığı sonuçları da istemektedir. Kendisi ise mücadeleye girmemektedir. Öyle bir mücadelenin öznesi olmak istemektedir.

Devrimcileşememenin, devrimci duruşu etkili, ölçülere uygun, sürekli ve yerli yerince gösterememenin çok önemli bir nedeni budur. Siyasi-askeri mücadele parti olmadan da yürütülebilir. Tarihsel olarak PKK'nin gelişimine bağlı bir biçimde, siyasi-askeri mücadele yürütür hale geldi Kürt toplumu. Onun zeminini PKK'nin gelişimi yarattı. Siyasi-askeri mücadele yürütmek gündeme geldiğinde, o mücadeleler için PKK başka örgütler kurdu. Cephe kurdu, ARGK'yi kurdu, HPG'yi kurdu; kitle örgütleri kurdu, kadın ve gençlik örgütleri kurdu, işçi ve emekçi örgütleri

kurdu. Bütün bunlar siyasi ve askeri mücadele yürütmenin araçlarıdır. PKK'nin siyasi-askeri mücadele alanına girişini ifade etti ve bu mücadeleyi yürüttü.

Kuşkusuz ihtiyaçlar temelinde kurduğumuz örgütlerimiz de parti mücadelesinin birer parçasıdır. Pratikleşme, somutlaşma alanlarını ifade ederler. Ama bir de doğrudan partinin kendi iç mücadelesi vardır. Bu da partileşme, parti olma mücadelesidir. İdeolojik-örgütsel mücadele de bunu ifade etmektedir. Dolayısıyla parti, siyasi-askeri mücadeleyle gelişme sağlamaktadır. Kendi felsefesini ve teorisini, politikasını, programını, pratikleştirmektedir. Bu temelde gelişmeler de yaratmaktadır. Bunlar doğru ve birer gerçektir, ama ideolojik-örgütsel mücadeleyle var olmaktadır. PKK kendini ne kadar var edebilirse, o kadar siyasi-askeri mücadele yürütebilir. O bakımdan ideolojik-örgütsel mücadele, siyasi-askeri mücadeleye bağlı değildir. Bunun tersi doğrudur. Dolayısıyla formül şudur: Ne kadar ideolojik-örgütsel mücadele yürütülürse, o kadar siyasi-askeri mücadele yürütülebilmektedir. Bir kişi ne kadar çok partileşirse, o kadar fazla siyasileşmekte, askerileşmekte ve komutanlaşmaktadır.

Önderliğin “İdeolojik-örgütsel mücadele benim temel karakterimdir” deyişi de buradan ileri gelmektedir. İdeolojik-örgütsel mücadele vermezsen, kendini ve partiyi her türlü saldırıya karşı kendi içinde savunamazsan, dışarıda pratikleştiremezsin. Kale içten fethedildi mi, dıştan saldırıya gerek kalmaz. En tehlikeli saldırılar, içten geliştirilen saldırılardır. İdeolojik mücadele de, saldırılara karşı iç mücadeleyi ifade etmektedir. Dolayısıyla partinin ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi, içine yöneltilmiş her türlü kapitalist modernite, iktidarcı-devletçi sistem ve kültürel soykırım etkilerine karşı durmaktır. Buna karşı kadronun ve partinin kendini savunması mücadelesidir. İçte düşman etkilerini ve saldırılarını açığa çıkarıp, yenilgiye uğratmayı ifade etmektedir. Dıştaki düşmana karşı saldırı yapabilmek, bu saldırının strateji ve taktiklerini oluşturabilmek, güçlü bir pratikleşme ortaya çıkarabilmek için, içte düşmanı yenmiş olmak gerekir.

Kişi içten çürümüşse, düşman her yanından saldırmış ve kişinin beynini, ruhunu, düşünce ve davranışlarını fethetmişse o kişi savaşılamaz. Düşman seni kendisini yaşar hale getirmişse, öyle bir kişi nasıl siyasi-askeri mücadele yürütebilir? Zaten o kişi düşmanı yaşamaktadır. Yaşadığı ölçüde de düşmana hizmet etmektedir. Bu, devrim hareketi içerisinde

düşman ajanlığı yapmaktır. Önder Apo bunu bir dönem objektif ajanlık olarak tanımlamıştı. Bir dönem sınıf mücadelesi anlamında, sosyal ajanlık ya da sınıf ajanlığı olarak da tanımlandı. Yani başka sınıf özelliklerini, başka ideolojik-politik etkileri kişiliğine yedirerek devrim hareketi içerisine gelmeyi ifade ediyor. Devrimci hareket içerisinde onları yaşamak, yaşatmak, dayatmak sosyal ajanlık oluyor. Bu duruşuyla devrimci hareketi kendi içinde çelişkili ve çatışmalı kılarak, dışta düşmana karşı politik ve askeri mücadele yürütemez duruma düşürüyor.

Önderlik, “savaştan önce yaşamda kaybediyorsunuz” dedi. Yaşamda kaybetmek, ideolojik-örgütsel mücadelede ve ideolojik duruşta kaybetmektir. İlke ve ölçülere göre duramamayı ifade etmektedir. Böyle olunca da kişi kendini eğitememektedir. Dolayısıyla eğitimimizin çok önemli bir bölümü, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesidir. Bilen bir kişi eğer onun gereklerini yerine getiremiyorsa ya inanmıyordur, ya da inansa da onu uygulayacak kararlılığa, tutarlılığa, iddiaya sahip değildir. Disiplinden ve örgütlülüğten yoksundur. Dejenere olmuş, kişilik ölçülerini kaybetmiş, sınıf ve toplum ölçülerini kaybetmiştir. Sınıf dışı bir durum ortaya çıkmıştır. Lümpen ve serseri bir kişilik haline gelmiştir. Kuşkusuz serseriler doğru, planlı, örgütlü mücadele yürütemezler.

Önderlik yine de bunun inançla bağına kurmuştur. Ne kadar inanıp inanmadığımızın sorgulanmasını istemiştir. “Pratikte tarz sahibi olunamıyor, doğru kararlar verilemiyor ve örgüt geliştirilemiyorsa inancınızı sorgulayın. Etkili şekilde toplum örgütlendirilip mücadeleye sevk edilemiyor, dolayısıyla yerinde ve zamanında ne yapılacağı bilinmiyorsa, ilk önce inancınıza bakın. Eğer amaca her şeyinizle bağlanmışsanız, başarıya inanmışsanız, bunda bir yanlışınız yoksa vuruş, duruş, hareket, örgütleme tarzınız belirlenmiştir. Öyle birisinin nerede, ne zaman, nasıl yapacağını bilememesi, anlamaması, pratikleştirememesi asla mümkün olamaz. Öyle birisi gittiği köyü fetheder, girdiği mahalleyi fetheder, ulaştığı ortamı devrimcileştirir, değişime ve dönüşüme uğratır. Öyle bir kişinin sözü doğru, eylemi sonuç alıcıdır. Çünkü kimi kazanacağını, kimi nerede nasıl vuracağını tereddütsüz bilir. Neden? Çünkü amaca kilitlenmiş ve amacın başarısına inanmaktadır. O başarıyı da kesinlikle gerçekleştirmek istemektedir” dedi. Önder Apo sorunu böyle ortaya koymuştur. Buradan bakıldığında da, siyasi-askeri mücadelenin bir sonuç olduğu görülebilir. Devrimcilerin ve devrimci partilerin aynası siyasi-askeri mücadeledir. Onun ne kadar parti olduğunun, partileştiğinin, Önderlik gerçeğiyle ne

kadar bütünleştığının aynasıdır. Önderlik amaçlarına ne kadar bağlandığının ve inandığının net görüldüğü aynadır. Bir kişinin, kadronun, partinin ideolojik-örgütsel duruşunun açığa çıktığı yer siyasi ve askeri mücadeledir. Aynası iştir kişinin, denir. Dolayısıyla kadronun ya da partinin aynası da laf değil, pratikleşme durumudur. Siyasi-askeri durum da, ideolojik-örgütsel duruşun açığa çıktığı, net görüldüğü aynadır.

Doğru ve yeterli biçimde politik-askeri görevleri yerine getirememenin, pratik yapamamanın altında, doğru ve yeterli ideolojik-örgütsel duruş ve mücadele yürütememe yatmaktadır. Partileşememe yatmaktadır. Onunu için sorun partileşememededir demekteyiz. Parti öncülüğünü, politik-askeri mücadeledeki her türlü hatadan, eksiklikten, başarısızlıktan dolayı sorumlu tutuyoruz. Sorumlu tutulan partileşme de, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesidir.

Burada kendini kandırma vardır. Sistem ve düzen tarafından farklı şekillendirme vardır. Örneğin Türkiye devlet sistemi asla özeleştirici yapamaz. O, her zaman haklıdır. Ne yapıyorsa doğrudur. Hiç kimse ona haksızsın ve yanlış yapıyorsun, dedirtemez. Çünkü düsturları bir ordu-devlet sistemidir. O ordunun da birinci emri şudur: Birinci madde, komutan her zaman haklıdır. İkinci madde, komutanın haksız olduğu durumda birinci madde geçerlidir. Dolayısıyla hak tek adamındır. Başbakan, “devlet her şeyi yapar!” demektedir. Ama başkaları hiçbir şey yapamaz, konuşamazlar. Silah kullanamazlar, kendilerini savunamazlar. Ama gelinen noktada bu biçimde olmayacağını ortaya çıkarmaktadır. Devlet aklına, iktidar mantığına, egemen sisteme göre konuşma, irade beyan etme hakkı da yoktur. Her şey devlettir, toplum hiçbir şeydir! Toplum devletin istediğini yapan bir kul, köledir. Hegel’in tanımıyla, ulus devlet gökten inmiş tanrıdır. Dolayısıyla da toplum da onun tebaasıdır. Her bakımdan itaat etmesi gereken kesimdir. Anlayış budur. Kişiliklerimizin düzen tarafından şekillendirilmesi de böyledir. Düzen etkileri budur.

İdeolojik-örgütsel mücadeleye, sınıf ve cins mücadelesine yabancıklık ve kapalılık vardır. Bu mücadele can acıtmaktadır. Kişilik, ruh ve duygu şekillenmesi, zihniyet ve davranış şekillenmesi düzene göre olmuştur. O halde hepsi değiştirilmelidir. Değiştirmek için de mücadele edecek, kendinden bir şeyler koparacak ve yerine yeni şeyler koyacaksın. Böyle yaparak da devrimi kendinde yapacak, değişim ve dönüşümü önce kendinde gerçekleştireceksin. Bir şeyleri yıkar ve yeni şeyler koyarken, her zaman zorluk ve acı olur. Yenilik ve değişimin kolay olduğunu, sancısız

olduğunu hiç kimse söyleyemez. Bu nedenle gurur meselesi yapılmaktadır. Diğer yandan ise kendimizi doğru görmeye, haklı görmeye alıştırmışız. Öyle bir şey olunca da bir şeyler kaybedeceğimize inanıyoruz. Kuşkusuz, düzenin verdiklerini kaybediyor, yerine yenisini koyuyoruz. Ama sanki düzeni kaybetmiyor da kendi insanlığımızdan, kişiliğimizden bir şey kaybediyormuşuz gibi görüyoruz. Çünkü düzen bize “senin kişiliğin budur ve böyle olsun” diyerek, bizi eğitmiştir. Dolayısıyla da onu kaybetmek istemiyoruz.

Diğer bir durum ise ideolojik-örgütsel mücadelenin yaşamda, devrimci mücadelede, siyasi-askeri mücadelede belirleyici fonksiyonu görülmemektedir. Bu konuda ters ve yetersiz bakış açıları vardır. Böyle yaparak da ideolojik-örgütsel mücadele, siyasi-askeri mücadeleden koparılmaktadır. Dolayısıyla da yaşamla mücadele birbirinden koparılmaktadır. Gerillada, içimizde “haydi aslanım savaşa, dön istediğin gibi yaşa!” gibi yaklaşımlar da çıkmıştır. Yaşamla mücadele birbirinden bu kadar koparılmıştı. Önderlik buna karşı “24 saat gerillacılık, 24 saat partililik, 24 saat Önderlik çizgisinde yaşam” dedi. Dolayısıyla “PKK’lileşelim savaşı kazanalım” dedi. Savaşı kazanmanın, siyasi mücadelede başarılı olmanın tek ölçüsü olarak PKK’lileşmeyi, partileşmeyi koydu. Doğru partileşildiği ölçüde, siyasi-askeri mücadelede başarı kazanılacağını söyledi.

Doğru partileşmek; ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini daimi yürütmek demektir. PKK ve PAJK çizgisinde, doğru ideolojik-örgütsel duruş için olmak demektir. Ideolojik mücadele sürekli ve her zaman vardır. Çünkü düşmanın, kapitalist modernite sisteminin toplum ve devrimciler üzerinde ideolojik-politik saldırısı sürekli ve her türlü araçla bunu yapmaktadır. Sadece görünen maddi araçlarla değil, yaşamın her alanı kullanılarak, saldırılarını sürdürmektedir. Sanat gibi, edebiyat gibi insanın ruhuna, duygusuna hitap eden alanlar bile, araç olarak etkili biçimde kullanılmaktadır. Onun için ideolojik-örgütsel mücadele sürekli ve zorunludur. Her şeyin başında ideolojik-örgütsel mücadele gelmektedir.

Peki, ideolojik-örgütsel mücadeleyi nasıl yürütebiliriz?

Şimdiye kadar ortaya koymak istediğimiz, gerçeğin bütünlüklü görünmesi ve doğru anlaşılmasıdır. İdeolojik-örgütsel mücadelenin siyaset ve askerlik üzerindeki belirleyiciliğini belirtmek istedik. Sonuç olarak da şu formül ortaya çıktı: Ne kadar ideolojik-örgütsel mücadele ve başarı, o kadar siyasi-askeri mücadele ve o kadar başarıdır. Bunun tersini iddia

edenler yanılığ ı içerisinde. Her zaman savaş olmayabilir, ama ideolojik-örgütsel mücadele her zaman olur. Burada duraksama, erteleme olmaz. Her duraksama ve zayıflık, karşı saldırıyı ve darbe yemeyi getirir. Dolayısıyla da ilkeli, katı ve sert olmayı gerektiren mücadele alanı, ideolojik-örgütsel mücadele alanıdır.

İdeolojik mücadele alanında sınıf ve cins mücadelesi gerçeğı de tüm boyutlarıyla ortaya konulmalıdır. Birçok sınıf tanımlaması vardır. Eskiden beri egemenler, aristokratlar, feodaller, burjuvalar sınıf olarak tanımlanmıştır. Ona karşı “sınıf mücadelesi yürütüyoruz, devrimcilik bir sınıf mücadelesidir” şeklinde tanımlanmıştır. Reel Sosyalizm de bunun üzerine kuruldu. Bu esas üzerinden devrimler yapıldı, yeni sistemlerin kurulduğu iddia edildi. Bu temelde tarihsel süreçler yaşandı. Fakat bizim kendi pratiğimizden çıkardığımız şudur; PKK olayında dile gelen sınıf mücadelesi gerçekliğı nedir? İlk önce egemen olanla doğrudan bir mücadeleyi ifade etmediğini söyleyebiliriz. O siyasi-askeri boyuta dönüşmektedir. Çünkü onlar siyasi ve askeri egemenlik olarak da ortaya çıkmaktadır. Onun için de mücadele, siyasi-askeri alana kaymaktadır.

Dolayısıyla İdeolojik-örgütsel mücadele kapsamındaki sınıf mücadelesinin esas ı şöyle belirtile bilinir. Egemen sınıf denen güçlerin etkisi altında kalan, onların ajanı gibi hareket eden kişilik şekillenmemiz var. Yine egemen güçlerin karşısında doğru ve yöntemli mücadeleyle duramayan, hep boyun eğmeyi, geriye çekilmeyi ve zayıf kalmayı ifade eden duygudüşüncelerimiz var. Tüm bu duruş duygu ve düşüncelere karşı kendi içinde, bilincinde, duygusunda ve ruhunda bireyin mücadele etmesidir. Sınıf mücadelesi, egemen güçlerin kadro ve parti üzerindeki etkilerine karşı mücadele etmeyi içermektedir. O etkilere de orta sınıf gerçeğı denilmektedir. Ortada bir orta sınıf yoktur. Kimin orta sınıf olduğu da belli değildir. Orta sınıf, egemen güçlerin toplum üzerinde egemenliğini meşru gösteren, kabul eden, ona karşı duramayan, mücadele edemeyen duygu, düşünce, ruh hali ve davranış demektir. Başka da herhangi bir orta sınıf yoktur.

Bir devrimci hareket içerisinde sınıf mücadelesi ise, egemen sınıflarla yumruklaşmak değildir. Orta sınıf denen bu etkilere karşı mücadele etmektir ve bu etkiler sürekli vardır. Orta sınıf da bir maddi güç olmaktan öteye, tümüyle bu etkileri ifade eder. Farklı eğilimler, ruh halleri, farklı düşünceler. Bunlar devrimci hareketi, devrimci düşüncüyü ve duyguyu

sürekli saptıran, revize eden, sağa sola çeken, gücünü azaltan etkilemelerdir.

Sınıf mücadelesi de esasında bunlara karşı mücadeledir. Bunlara parti dışı anlayış ve tutumlar, etkiler de demekteyiz. Parti ilkesinin ve ölçüsünün dışında, bunları bozmak için dıştan yönlendirilen saldırılar, olarak da ortaya çıkmaktadırlar. Demek ki bu tür etkilemeler ve saldırılara karşı sürekli duyarlılık ve etkinlik içinde olmak gerekir. Bir kişinin devrimci olabilmesi, doğru partileşebilmesi için, orta sınıf saldırısı denen parti dışı etkilere karşı sürekli, 24 saat mücadele halinde olması gerekir. Bunun yolu da sürekli eleştirel-özeleştirel yaklaşım içerisinde olunmasıdır.

Eleştiri-özeleştiri ideolojik mücadelenin en temel aracıdır. Kişi sürekli eleştirel-özeleştirel mücadele içerisinde olursa, kendini kontrol eder. Saldırıları görür ve açığa çıkarır. Onlara karşı durma, mücadele etme yaşanır. Kendi nefsinin, duygusunu ve düşüncesini temiz tutma gerçekleşir.

Bizde artık sınıf mücadelesi kavramı az kullanılmaktadır. Reel Sosyalizmin salt sınıfçı anlayışının, kaba yaklaşımının çok geçerli olmadığı ifade edilince yanlış anlaşıldı bu. O zaman sınıflar ortadan kalkmış, sınıf mücadelesi yok olmuş gibi bir değerlendirmeye gidildi. Bu da ideolojik mücadeledeki zayıflamaya yol açan etkenlerden birisidir. Bundan dolayı eleştiri-özeleştiri zayıflamaktadır. Kendi içimizdeki düşmana karşı mücadele, nefis mücadelesinde bir zayıflık ortaya çıkmaktadır. Kapitalist modernitenin etki ve özelliklerine karşı mücadele zayıflamaktadır. Dahası onları meşru gören, etkilenen, fırsat buldukça o etkileri adım adım içimize sokan, yaşatmak isteyen tutumlar ortaya çıkmaktadır.

Bu, doğrudan yaşamla ilgilidir. Giyim kuşamla, yiyecek, günlük örgütlü ya da komünal yaşayıp yaşayamamakla ilgilidir. Birbiriyle ilişkide, çalışmaya katılımda, emekte, fedakârlık ve cesaretle ortaya çıkan durumlarıdır. Bu konularda bozulmalar, zayıflamalar olarak kendini göstermektedir. Yoksa bir fiziki saldırı olarak ortaya çıkmamaktadır.

Evet, sınıflara dayalı bir toplum tahlili ve devrim öngörmek yanlıştı, dardı. Bunun dar olduğu reel sosyalizmin çöküşüyle zaten pratik olarak görüldü. Onun anlaşılmayan ya da savunulacak bir yanı yoktur. Ama bu, toplumda sınıf eğilimleri, sınıf farklılıkları ortadan kalktı anlamına gelmez. Farklı sınıfların etkileme durumları ortadan kalktı ve dolayısıyla

devrimci hareketler için sınıf mücadelesi ortadan kalktı anlamına da gelmez. Böyle olursa tümüyle devrimci hareket, egemen sınıfın ve sistemin saldırısına açık hale gelir. Kapitalist modernitenin tüm saldırılarına açık olunur ve kapitalist modernite insanı fetheder. Zaten çoğu zaman kapitalizm tarafından fethedilmiş insanlar kalkıp “kapitalizme karşı mücadele ediyoruz” demektedir. Bu gerçek dışı bir durumdur. O mücadeleden başarı da çıkmaz. Sen gırtlığına kadar kapitalizmi yaşa, kapitalist modernitenin ruhunu, düşüncesini, davranışını taşı ama ona karşıyım de. “kapitalizme karşı şöyle savaşıyorum” de. Hangi kapitalizme karşı savaşıyorsun? Kapitalizm seni fethetmiştir. Sen olmuşsun kapitalizm. Eğer savaşırsan öncelikle biraz kendindeki kapitalizme karşı savaş. Böyle ele almayan, kapitalizme karşı da mücadele edemez.

Onun için sınıf mücadelesi zayıflatılamaz ve görmezden gelinemez. İdeolojik mücadelenin çok önemli bir boyutudur. Parti dışı anlayışlar, tutumlar dediklerimizin hepsi farklı sınıf saldırılarıdır. Farklı ideolojik-politik saldırılardır. Tüm bunlara karşı sürekli ideolojik-örgütsel çizgi mücadele içerisinde olmak gerekir. Bu devrimci olarak kalabilmek ve başarıyla mücadele edebilmek açısından gerekli ve zorunludur.

Önder Apo küçük burjuva tanımlamasını çok yaptı. PKK’yi geliştirirken de esasta, küçük burjuva ruh hali, düşünce ve anlayışları mahkûm etme temelinde işe başladı. İdeolojik mücadelenin merkezine bunu koydu. Bu temelde ideolojik mücadele yürüttü. Küçük burjuva anlayış ve tutumları gerilettikçe, PKK’yi bir yeni parti olarak kurdu, geliştirdi, kadrolar yarattı. Küçük burjuva etki ve anlayışları kırdıkça da kültürel soykırım rejimiyle, sömürgecilikle siyasi ve askeri mücadele yapabilecek bir konuma ulaştı. Eğer küçük burjuva anlayışları mahkûm edip aşmasaydı, sömürgecilğe karşı siyasi-askeri mücadele yürütecek bir konuma gelemezdi. Çünkü bu orta sınıf etkileri denen, devrimci hareket içinde o sınıfın ajanı olmaktadır. Egemen güçlere karşı başarılı mücadele etmeyi engellemektedir. Zayıflatarak, saptırarak, geri çekerek, içte karışıklık yaratarak, didiştirip çekiştirerek bozmakta ve hareketin gücünü azaltmaktadır. Partinin çizgisini saptırmakta, kararını zayıflatmaktadır. Bütün bunların hepsi orta sınıf etkileri, yani küçük burjuvalıktır.

PKK’de küçük burjuvalık eskiden en ağır suçlamaydı. Küçük burjuva etkileri altında dendi mi oradan kurtulmak ve derhal ona karşı mücadele etmek zorunluydu. Şimdi bunlar yeterince görülmemekte ve söylenmemektedir. Söylense de etkisi fazla yoktur, “ne olacak, küçük burjuvaysa

küçük burjuva olur” denilmektedir. Öyle olmaz! Küçük burjuva olarak PKK içerisinde kalıyorsan, o zaman kültürel soykırım rejiminin ajanısın demektir. Ajana karşı da mücadele edilmek durumundadır.

Reel sosyalizm, sınıf farklılaşmasına dayalı bir toplum ve devrimci mücadele tanımlamaktaydı. Dolayısıyla devrimci olmanın özellikleri, sınıf özelliklerine göre şekilleniyordu. “Kurtuluş; sınıfın kurtuluşuyla, özgürlük işçi sınıfının egemenliğiyle sağlanacak” deniliyordu. Dolayısıyla ideolojik mücadelenin temeli, sınıf mücadelesi üzerine kuruluyordu. PKK toplumun sınıflar halinde tanımlanmasını, devrimin sınıf devrimi olarak görülmesini yetersiz gördü ve bunu aştı. Toplum tanımlanmasında ilk sınıf ve ilk toplum tanımlanmasına da ulaşarak, toplumda kölelik ve egemenlik ayrışması temelinde, kadın üzerindeki erkek egemenliğini gördü. Bunu toplumda ilk ve temel ayrışma, farklılaşma olarak ortaya koydu. Özgürlüğün, eşitliğin, bütünlüğün kaybedilerek egemen-köle ilişkisinin, dolayısıyla baskı ve sömürünün ortaya çıkmasının başlangıcı olarak gördü. Bütün egemenliklerin, bu egemenliğe dayalı olarak geliştiğini tespit etti. Dolayısıyla da toplum içerisindeki tüm özgürlüklerin ancak başlangıçtaki bu farklılaşmanın, egemen olmanın ortadan kaldırılmasıyla yaratılabileceğini ortaya koydu. Yani kadın özgürlüğünün sağlanmasıyla gerçekleşeceğini değerlendirdi. Bunu çok kapsamlı teorik çözümlemelere, oradan felsefik anlayışa kavuşturdu. Yine bunu programa, stratejiye, mücadele taktiklerine, örgüt ve eylem çizgisine kavuşturdu.

Parti olarak cins mücadelesini, partinin amaçları ve stratejik hedefleri arasına koyan ender hareketlerden biriyiz. Cins mücadelesi ilk ezilenin mücadelesidir. Bağrında her iki cinsin, toplumun ve doğanın kurtuluşunu taşımaktadır. Bu anlamda öncelikle kadınla ilgilidir, kadınlar ilgilidir. Ama sadece kadın sorunlarıyla ve kurtuluşuyla ilgilenmek gibi dar sorumluluk anlayışına sahip değildir. Cins mücadelesiyle kadın kendi kimliğini ve kişiliğini bulacak, kazanacaktır. Bu kimlik ve kişilikle toplumsal özgürlüğün inşasında yer alacaktır.

Cins mücadelesi her yerde ve zamanda kadının öz değerleriyle, tarihi değerleriyle, kültürüyle tanınması, tanımlanması, açığa çıkarılması, kişiliği ve kimliğiyle yer edinmesidir.

Kadın, cins mücadelesi yürütürken, kendi cinsinin ve onunla beraber halkının savunmasını yapacak kadar bilinçli, örgütlü ve teknik-taktik donanımlı olmalıdır. Bunun etkili dili, hitabeti kadar, iradesi ve inisiyatifi

geliştirilmelidir. Bir yerde kadın gücü ne kadar örgütlü, başarı performansı ve temposu yüksek orası başarıya yakındır. Yine ne kadar kendi özgücüne dayalı, iradesi gelişkin, zihniyeti yenilenen ve dönüşen bir halde olursa o kadar ahlaki, politik değerler de savunuluyor demektir. Cins mücadelesi demek kadın birlikteliğini, bütünlüğünü sağlamlaştırmak demektir. Cins mücadelesi cesaret ister, cesurca yürütülür. Aklın ve yüreğin birlikteliğini katarak, cesareti açığa çıkarmak demektir. Cesaret kadar irade ve kararlılık ister. Gerektiğinde bedel ödemeyi ve tek başına zorluklara göğüs gerebilmeyi ister.

Cins mücadelesi uzun erimli bir mücadeledir. Bunun bilincinde olup, buna göre yüksek bilinç gücüne kavuşmak, kendini ve yoldaşlarını sürekli eğitmek gerekir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş sorunu çözümlense de, özgür yaşam sorunu çözümlenmeyebileceğinden cins mücadelesi ve savaşımları her zamankinden daha fazla öne çıkmak durumundadır. Unutmayalım ki çağımız cins mücadeleleri çağıdır. Özelde de kadın cinsinin öncülüğünde yürütülecek özgürlük savaşları çağıdır.

Önderlik daha 97 yılında bu hususa dikkat çekmiş ve anlayış düzeltmesi yapılmasını istemiştir, “Bu iki cinsin savaşımı değildir. Bu da saptırılıyor. Hayır, gerekli bir çalışmadır. Oldukça güçlendiren bir çalışmadır. Buna herkes elinden gelen katkıyı sunmalıdır. Ne kadar kadın için gerekliyse, erkek için de gereklidir. Tabi bu konuda da köylü toplumunun özellikleri, komuta şekillenmesi çok büyük olumsuzluklar arz ediyor. Bunu da sabırla, giderek yapılması gerekeni adım adım hayata geçirmekle mümkündür. Bu, salt yönetim kararlarıyla, göstermelik bir yönetimle olmaz.”

Cins savaşı, kadının erkeğe karşı yürüttüğü bir savaş değildir. Cins olarak bizi düşüşe götüren devletli- iktidarcı sisteme karşı bir savaşımdır. Sistem kendisini erkek egemenlikli olarak inşa etmiş, buna dayanarak algı-yanıltma operasyonlarıyla erkek cinsini bu egemenliğe dâhil etmiştir. Aslında erkeğin iktidardan, egemenlikten rahatsız olmayıp, ona destek vermesi için adeta ağzına bir parmak bal çalınmıştır. Buda erkeğin de kendini egemenlerin yerine koymasını sağlamıştır. Kadını egemenlik altına aldıktan sonra, bunu erkek üzerinde de, çocuklar üzerinde de, doğa üzerinde de uygulamıştır.

Erkek, kadından çok daha örtük ve dolaylı bir sömürüye tabi tutulmuştur. Ama aşırı abartılmış erkeklik kültürü ve adeta bütünlleştirildiği egemenlik ritüelleriyle kendini göremez hale gelmiştir. Dolayısıyla far-

kında olmadan düzenin en iyi ajanlık rolünü de üstlenmiştir. Sistem karşısında erkeğin durumu, ulus-devlet karşısında halkların durumuna çok benzer. Ulus devlet salt bir ulusa ait öğeleri öne çıkararak ve bunları kutsal kılarak denetimini kurar. Denetimi altındaki ulusu milliyetçilikle kendinden geçirip, kandırır. Erkeğe de cinsiyetçilik silahıyla aynı şeyi yapmaktadır. Nasıl ki devlet hegemonyası altındaki ulus, hükmü altında olduğu devletin kendine ait olduğunu sanıyorsa, erkek de öyle yanıltılıyor. Nasıl ki o ulus var olmasının, o devletin varlığı ve bölünmezliğiyle bir olduğunu düşünüyorsa, erkekte o hale getirilmiştir. Oysa ulusların devleti yoktur. Devleti yönetenler hep bir grup azınlıktır. Ulus devlet idarecilerinin, ulus, din, cins hakikatleriyle bir alakaları yoktur. İşine geldiğinde bunların en ala savunucusu, işine gelmediğinde en ala karşıtı olurlar. Tıpkı inşa edilmiş ulus sembollerini kendi gerçekliği sanması gibi, erkek de inşa edilmiş bir erkekliği kendi gerçekliği zannetmiştir. Kadın da bu inşa edilmiş erkekliğin kendini sahte imparator, kral, koca gibi sahip olarak ilan ettiği, inşa edilmiş bir kadınlık haline getirilmiştir.

Cins mücadelesi her iki cinsin de kurtuluşunu bünyesinde barındırır. Her iki cins için de yaşamsal öneme sahiptir. Kadın ve erkeğin cinsiyetçilikten kurtulması, cinsiyet hegemonyasının aşılması mücadelesi olduğunu bilmek önemlidir. Cins mücadelesinde erkeğin her türlü egemenlikli, geri yaklaşımına, anlayışına karşı mücadele etmek, her kadın arkadaşın günlük görevleri arasında yer alır.

Cins mücadelesi kadının kendini tanıması, başına neler getirildiğini bilmesini gerektirir. “Kadının kölelik tarihinin yazılmadığını, özgürlük tarihinin ise yazılmayı beklediğini söylüyor Önderlik. Cins mücadelesi bu kölelik tarihini açığa çıkarıp, özgürlük tarihinin yazılmasında rol oynamak demektir. Tüm kölelikler kadın köleliği üzerine inşa edilmiştir. Dolayısıyla toplumun özgürlüğü de kadının özgürlüğü ile gerçekleşecektir. Tam da bu nedenle cins mücadelesi toplumsal bir mücadeledir.

Cins mücadelesi özgürlüğe en çok susamış cins olarak Parti doğrularına, dolayısıyla yaşamına en önde katılmaya sahip olmak demektir. Şikâyet etmek yerine, kölelik zincirlerinden boşalmış bir ortamın militanları olmak en değerlisidir. Cins mücadelesinin olduğu yerde, savaş gelişir. Cins mücadelesinin olduğu yerde, cesaret ve fedakârlık gelişir. Cins mücadelesinin olduğu yerde, güzel değerler açığa çıkar ve paylaşılır. Sadece reddetme değil, kabul etme ölçüleri gelişir. Cins mücadelesinin olduğu

verde, zafer geliştirecek şekilde eğitim, örgütlenme ve sürekli tartışarak kararlara bağlanma vardır. Erkeğe de bunu hissettirme vardır.

Cins mücadelesi ve savaşımı ve özgün örgütlülük doğru dönüştürölüp yönetilmezse, hareketi en çok zorlayacak sorunlar kadın etrafında kendisini konumlandırmaya çalışabilir. Ancak doğru bir cins mücadelesi ve partileşme, bu sorunları giderebilir. Parti tarihimiz, cins mücadelesinin Önderlik öncülüğünde yürütölmesinin dersleriyle doludur. Önderlik hem mücadele yürütmüş, hem de mücadele yürütecek kadın ve erkeği yaratma mücadelesini yükseltmiştir.

Bu temelde de çok büyük bir özgür kadın hareketi ortaya çıktı. Pratik olarak siyasi-askeri, ideolojik-örgütsel mücadele yürüten örgütlü bir güç oldu. Cins mücadelesine temel teşkil eden bir örgüt gücü ortaya çıktı. Böyle bir örgütlü gücün ortaya çıkmasına yol açan ise anlayışta yaşanan değişiklik ve zihniyet devrimi oldu. Bu devrimde erkek egemen sistemi bütün boyutlarıyla ortaya koyup çözebilmek gerekiyordu. Yine bu egemenliğin ruhsal, duygusal, düşünsel, pratik-maddi, askeri, kültürel boyutlarını ortaya koyarak çözümlmek gerekiyordu. Buna karşı kadın özgürlüğüne dayalı, bir toplumsal özgürlüğün, demokratik toplumun tanımlanması gerekiyordu. İşte önderlik tüm bunları zihniyet devrimi kapsamında geliştirdi. şimdi yeni paradigma ile bu daha somutluk ve netlik kazandı. Demokratik-Ekolojik-Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması. Ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı, demokratik toplum da diyebiliriz.

Demokratik toplumun iki temel eksenini var:

Birincisi ekolojik boyuttur, ki bu toplumun ve insanın doğayla uyumunu ifade eder. İkincisi kadın özgürlükçü toplum boyutudur. Bu da köleleştirmenin, egemenliğin, başkalaştırmanın açığa çıkartılması ve kaynağının kurutulmasıdır. Her türlü egemenliğe yol açan farklılaşmayı, eşitsizliği, baskıyı ve sömürüyü ortadan kaldırmaktır. Çünkü baskı ve sömürünün birbirine paralel, at başı giden iki boyutu vardır. Biri doğa üzerindeki tahakküm ve tahribat, diğeri ise kadın üzerindeki egemenlik. Kadını ötekileştiren, toplumun öznesi, asli unsuru olmaktan çıkaran zihniyet, anlayış ve bunun üzerine inşa edilen baskı ve sömürü düzeni.

Sınıf mücadelesi, cins mücadelesi ile birleştiğinde bir ideolojik değer taşımaktadır ve tamamlanmış olmaktadır. İdeolojik mücadele dendiğinde, merkeze bu tanımlama gereği cins mücadelesi oturmaktadır. Her tür egemenlikçi ruh halini, anlayışı, davranışı ve tutumu orada görmek

mümkündür. Bütün özgürlükleri böyle bir egemenlik sistemine karşıt durarak, mücadele ederek kazanmak, elde etmek gereklidir. Önderliğimiz savunmalarında, diğerlerinin hepsinin yüzeysel, dar ve basit kaldığını ortaya koydu. Demokratik bir topluma ve özgür yaşama götürmediğini çözümlendi. O yönlü bazı adımlar atılsa da tekrar kapitalizm tarafından, bin bir suratlı liberalizm tarafından ters yüz edildiğini, çok somut ve kapsamlı biçimde ortaya koydu.

Kadının erkek egemen düzen etkilerinden kurtularak, özgür demokratik toplumun öznesi olacak bir özgür yaşama ulaşması gerekir. Özgür kadın gerçeğine kendini ulaştırması gerekir. Böyle büyük bir mücadeleyle birlikte, erkeğin de her türlü egemenlikçi ruh hali, duygu, düşünce ve davranıştan kendini kurtarması lazım. Bunu da derin bir değişim ve dönüşümle, eleştirel-özeleştirel yenilenmeyle, yeni bir duruş ve yaşama kavuşturması gerekir.

Bu konuda belli bir düzey, duyarlılık vardır. Hareketin bu kadar gelişmesi, kadının özgürce ve örgütlü katıldığı ortak mücadele ve yaşamın bu düzeyde geliştirilmiş olması ciddi bir gelişmeye işaret etmektedir. Fakat bunu bir sonuç olarak yeterli görmek, parti içerisinde cins mücadelesinin tüm boyutlarıyla ve başarılı şekilde yürütüldüğünü söylemek doğru olmaz. Özgür kadın ve özgür erkek gerçeğine ulaşıldığını iddia etmek büyük yanılgı olacaktır. O yönlü mücadeleler ve çabalar, kısmi gelişmeler vardır. Ama bu zayıftır. Önderlik de son değerlendirmelerinde bu konuya dikkat çekmiştir. Henüz daha işin başındayız. Burada da kapitalizmin bozuculuğu var. Sahte özgürlük anlayışıyla, bireysel özgürlük gibi insanın toplumsal gerçeğiyle ters düşen dayatmalarla kadını ve erkeği yanıltmaya çalışmaktadır. Kapitalizm bunu doruğa çıkarmış durumdadır. Her gün bu temelde saldırısını yeni araçlara kavuşturmakta, etkili biçimde sürdürmektedir. Bunlara karşı bütünlüklü bir bakış açısına sahip olmak ve bu bakış açısını günlük olarak, örgütlü bir yaşama ve mücadeleye dönüştürmek çok önemlidir. İşte böyle bir duruşta, bakışta ve mücadelede ciddi zayıflıklarımız bulunmaktadır. Yüzeyselliğimiz, darlığımız ve bundan kopukluğumuz var. Daha çok söz olarak söylesek de, işin özünü tam olarak kavrayamama ve buna göre bir mücadele göstere-meme vardır.

Önderlik tanımladığı için reddedilememektedir. Ama derinliğine kavrandığı ve benimsendiği de söylenemez. Bu alanda tarihsel ve güncel

gerçekliği, toplumsal duruşu, iktidarcı sistemin ve kapitalist modernitenin gerçeğini iyi görmek gerekir. Yine buna karşı toplumsal gerçeği ve kadın gerçeğini, demokratik toplum olacak kadın özgürlük gerçeğini doğru anlamak gerekir. Bunun bütün devrimlerin temeli olduğu görülmelidir. Her türlü siyasi-askeri mücadelenin ancak böyle bir ideolojik-örgütsel mücadele ve bunda kat edilecek gelişmeyle sağlanacağını görmek gerekir.

Önderlik, bu alanı Jineloji olarak tanımlamıştır. Böyle bilimsel yaklaşım gösterme ve onun gereklerini pratikleştirmeden uzaklık vardır. Ya dar ve yüzeysel yaklaşımla ele alma var ki, bu tehlikeli ve düzenden kopuşu tam gerçekleştirememektedir. Dolayısıyla özgür kadını ve kadın özgürlüğüne dayalı toplumu tam tanımlayamamaktadır. Ya da fazla anlamak istememek, bu konu üzerinde fazla kafa yormamak, araştırmamak, uzak durmaya çalışmak vardır. Birinci, daha fazla kadın yoldaşların durumu olarak ortaya çıkarken, ikincisi ise erkek yoldaşların duruşu olarak ortaya çıkmaktadır. Kadın yoldaşlar sorunu kadın sorunu olarak ortaya koyan, yeterince ilgi duymayan, çaba harcamayan, kendi içinde mücadele etmeyen, kendini değiştirip dönüştürmeyen erkek duruşunu haklı olarak eleştirmektedir. Fakat şunu da bilmeleri gerekir ki, eğer erkekler öyle yapabilseler toplumsal özgürlüğü, toplumsal devrimi hep egemenler yapabilir, demek gerekir. O zaman ezilenlerin mücadelesine, örgütlenmesine ihtiyaç kalmayacaktır. Oysa gerçek öyle değildir.

Böyle bir özgür kadın hareketinin oluşumu ve mücadelesi, böyle bir mücadeleye girmeyen, yürütmeyen, buna gelmeyen erkek gerçeğini doğru çözümlemez. Mücadeleye çekip, onun anlayış, ruh, duygu ve düşüncede gerekli değişime ve dönüşüme uğramasını sağlamak için büyük bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Bundan kaçılıyor diye umutsuzluğa düşülmemelidir, mücadeleden vazgeçilmemelidir. Tersine bu mücadeleyi ısrarla derinleştirmek ve yöntemlerini zenginleştirmek gereklidir. Cins mücadelesinin derinleşmesi, doğru özgürlük çizgisine dayalı olarak kadın özgürlük mücadelesinin gelişmesine, büyümesine ve güçlenmesine bağlıdır. Etkili bir özgürlük mücadelesi yürütmesine bağlıdır. Böylece zihniyette, duyguda, düşünce ve davranışta egemenlikçi yaklaşımları adım adım kıracaktır. Bununla birlikte siyasi ve örgütsel yaşamda da egemenlikçi, tek yanlı duruşları, oluşumları kırarak ve aşacaktır. Ancak böyle ka-

dın özgürlüğüne dayalı demokratik toplum sistemini, demokratik ulus inşasını, hem zihinsel-düşünsel olarak, hem de pratik, maddi yaşam alanında gerçekleştirme sağlanabilir.

Bu, bir anda olabilecek bir durum da değildir. “Mücadele ettik sonuç almıyor” gibi bir anlayış da doğru değildir. Bir solukta, kısa zamanda, hızla mücadelede sonuç alma ve onu yaşama istemi bir küçük burjuva eğilimidir. “Ben mücadele edeyim de toplum özgürleşsin, demokratik hale gelsin, toplum bunu yaşasın” demek doğru olmaz. “Hızla bir sonuca gideyim ve kendim o sonuçları yaşayayım” demek, en tehlikeli küçük burjuva anlayış ve eğilimlerden birisidir. Küçük burjuva devrimciliğinin temel bir karakteri de odur. PKK devrimciliği böyle değildir ve bunu çoktan aşmıştır.

Bu mücadeleye doğru yaklaşmak, yoğunlaşmak, kendi içinde, yoldaşlar arasında, örgüt ortamında daha doğru bir tutum, anlayış, davranış sahibi olmak, mücadeleciler hale gelmek önemlidir. Militanlaşmanın, özgür birey haline gelmenin yolu kesinlikle buradan geçer. Hatta insanı baskı ve sömürü altına alan, köle yapan, kul yapan o vahşet düzeninden kurtularak insanlaşmak, böyle bir özgürlük mücadelesini yürütmeye bağlıdır. Bu nedenle mücadeleden kaçan ve bu mücadeleye yüzeysel yaklaşan eğilimler, yine bu mücadeleyi kendi mücadelesi olarak görmeyen tutumlar devrimcilikten, partileşmeden ve özgürlükten kaçmayı ifade etmektedir. Bu, partileşmeden kaçışın en tehlikeli biçimidir.

Kimse, “ben yeterli bir cins mücadelesi yürütmeden, bu mücadeleyi sürekli kendime esas almadan, 24 saat böyle bir ideolojik mücadele içinde olmadan da devrimci olurum” diyemez. Apocu olurum, PKK’li olurum, PKK’nin başarılı siyasi-askeri mücadele yürüten komutanı-kadrosu haline gelirim” diyemez. Böyle düşünen kendini kandırmaktadır. Çok kaba biçimde “eşit davranıyoruz” deyip durmak olmaz. Mesafe koyup “ben uzak durarak kendimi koruyayım” demek olmaz. “İnce ayarlamalarla işi geçiştiririm, yeterlidir” demek olmaz. Bunlar büyük yanılgılardır.

Cins mücadelesi ve özgürleşme konusu kaçılacak ya da kenarından geçilecek, bu temelde de kurtulunacak bir şey değildir. O yaklaşım, partiden ve çizgiden kaçmayı, Önderlik ideolojisi ve felsefesinden uzak durulmayı ifade eder. O yöntemler bir çözüm gibi ele alınamaz. O nedenle ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin eksenine cins mücadelesini koymak gerekir. Kadrolaşmanın, fedai militan haline gelmenin özüne kadın

özgürlükçü bir felsefeyi, duygu ve düşünceyi, davranışı koyup geliştirmeyi esas almak zorunludur. Bu, kadın için de erkek için de böyledir. Bu, ideolojik çizgi duruşudur. Böyle olmadıkça Önderlik çizgisinin gerektirdiği bir zihniyete, tutuma ve davranışa ulaşamaz.

Önderlik her şeyin merkezine, paradigması olarak da kadın özgürlüğünü koymuştur. Biz kadın özgürlüğünü teorik, felsefik, ideolojik, örgütsel, duygusal her bakımdan ele almadan, anlamadan ve kendimizi sürekli bir değişim ve dönüşüme uğratmadan, nasıl Önderlik gerçeğini anlayabiliriz? Nasıl Önderliğe doğru katılabiliriz? Nasıl başaran Apocu militan haline gelebiliriz? Bunlar mümkün değildir. Kemal Pir, "Devrimcilerin ruhsal birliği vardır. Benim ruhum Önder Apo'nun ruhudur. Parti içinde ruhsal birlik yaratamayanlar ajandır" dedi.

Öyle yapmadan Apocu olmaya çalışmak, bir fanatik olarak Önderlik örgütü içinde durmaktır. Ona da Önderlik "intihar çizgisi" demiştir. Ya kendini bireysel duruşla dayatmak, ya da intihar çizgisiyle dayatmak!

Gerçek fedaileşme Önderlik felsefesini, teorisini, ideolojik-politik çizgisini, yaşam ve mücadele tarzını doğru anlama ve özümsemeyle olur. Ona göre gerçekleştirilecek yaşam ve mücadeleye fedailik denir. Onun dışındaki Apocu fedailik değildir. Yaşamını ortaya koymak, yalnız başına fedailik anlamına gelmemektedir. Fedailik başarmaktır, doğruyu uygulamaktır, zafer kazanmaktır. Yoksa kendini ateşe atmak ya da intihar etmek değildir. İntiharcılık ayrı, fedailik ayrıdır. PKK fedailiği ile DAİŞ intiharcılığı birbirine yaklaşmaz. Günümüz dünyasında en büyük savaşı yürüten iki olgudur. Dikkat edelim, bu ikisi arasında bağ bile yoktur. PKK'nin fedai anlayışla, DAİŞ intiharcılığı birbiriyle yüz seksen derece karşıt ve çatışma halindedir. O halde öyle bir intiharcı duruşla, doğru PKK'li olunamaz, Önderlik gerçeğini yaşayan ve bu temelde partileşen, PKK ve PAJK çizgisine ulaşan, ona katılan konuma gelemez.

Bu bakımdan da ideolojik mücadeleyi önemsemek, esas almak, bütün mücadelelerin başına koymak gerekir. Eğitimimizin temelini ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesine dayandırmak, bu temelde de eğitimimizi sürekli kılmak gerekir. Eğitimi bir okulda, bir devre eğitiminden çıkarıp, yaşamın her alanına taşımanın ve sürekli kılmanın esas yolu da ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmektir. Sürekli eğitimin alanı burasıdır. Bunun temel yönü, aracı da eleştiri-özeleştirmedir. O halde sürekli eleştiri-özeleştiri halinde olmak, bunu kendi içinde ve parti içinde yapmak gereklidir. Bundan kaçılarak devrimci militan olunamaz. Devrimci militan görevler pratikte doğru ve başarılı biçimde yerine getirilemez.

5- PARTİ KÜLTÜRÜ VE AHLAKI

Parti, yürüttüğü mücadeleyle, savaş cephesinde, siyaset alanında ortaya çıkardığı görüntülerle ele alınmamalıdır. Yarattığı, böyle bir askeri ve siyasi mücadeleye yol açan yeni kültür ve ahlakla ele alınmalı ve anlaşılmalıdır. Resim olarak ortaya çıkanı esas almak yerine onu ortaya çıkaran gerçekler görülmelidir. Önderlik, “resmime bakarak beni anlayamazsınız” dedi. Aynı zamanda “gerçeğin ne olduğunu yaptıklarımızda göreceksiniz” dedi. Resmedilen, yanılgılı yaklaşımlara da götürebilir. Sanki kolay, kendiliğinden gerçekleşiyormuş gibi bir sonuç da verebilir. Bu yanılgıya düşmemek için böyle bir mücadeleyi ortaya çıkaran hakikatin ne olduğu araştırmak, anlamak ve oraya bakmak önemlidir.

Dünya birleşmiş saldırıyor. Bu kadar ekonomik, siyasi, sosyal ve askeri güç kullanılıyor. Özel savaşın Türkiye’de ulaştığı düzeyin bir benzeri dünyada yoktur. Bakurê Kürdistan’da AKP eliyle yürütülen özel savaş düzeyi tarih boyunca ulaşılan en derin, en kapsamlı özel savaş düzeyidir. Silahlı çatışma savaşın bir boyutudur, hatta esası da değildir. Onun ötesi psikolojik, ekonomik, kültürel, diplomatik savaş boyutudur. Türk Genelkurmayı eski Başkanı İlker Başbuğ “yedi boyutlu özel savaş” diyordu. Bunu, ateşkes var, barış yapıyoruz, dedikleri süre içerisinde çok daha derin ve yaygın uyguladılar. Şimdi ise askeri boyut öne çıktı ve çatışmaya dönüştü. Diğer boyutlar da askeri boyuttan geri değildir. Şu an AKP eliyle Kürdistan’da, dünyada düzeyi yakalanmamış bir topyekûn özel savaş yürütülmektedir. Buna rağmen halk direnmekte, karşı koymakta ve mücadele etmektedir. Toplum bir ordu haline gelmiş, yediden yetmişe, kadın erkek, genç yaşlı herkes birlikte direnmektedir. 80’lerde bir öncü güç olarak gerilla örgütlenmeye çalıştı ve 15 Ağustos direniş sürecini başlattı. Şimdi toplumun hepsi gerilla olmuştur. Gerçek bir halk savaşı, halk direnişi yaşanmaktadır. Gerilla kadar eğitilmiş, sıkı disiplinle örgütlenmiş bir durumda değildir. Ama kendi sistemi içerisinde gerilla gibi direnen bir halk gerçekliğine ulaşmıştır.

Direnen ve savaşan halk gerçekliğine nasıl ulaşıldı? Böyle bir direnişi ne yarattı? Bu soruları sorarak konuyu incelemek gerekir. Tabi kimse “hep böyle bir direniş vardı, zaten Kürdistan’da hep böyleydi” diyemez. Bu büyük bir yanılgıdır. Önder Apo, “bir tavuğu için gözünü kırpmadan komşusunu vuran, ama ülke için, hak için, özgürlük için kılını bile kıpırdatmayan insan gerçeği ortaya çıkartılmıştı” dedi. Kültürel soykırım rejiminin ortaya çıkardığı insan böyleydi.

1970'lerde Bakurê Kürdistan'daki geçer insan ölçüsü buydu. Bu abartı değildi. Sağı solu suçlamak için Önder Apo'nun söylediği sözler de değildi. Toplumun ve bireyin içinde bulunduğu durumdu. Öyle bir insan gerçeğinden bugün bütün gericiliğin, AKP-DAİŞ faşizminin saldırılarına kafa tutan bir halk var. Bütün saldırılara karşı gerçek bir demokratik komünal yaşama giden, kendini bilinçlendirmiş ve örgütlemiş bir halk var. Her türlü fedakârlığı göstererek bedeli göze alan, ülke için, geleceği için, özgürlük için ölümüne direnen bir halk var ortada. Ne arkasında bir devlet var, ne doğru dürüst bir örgüt var. Toplumun kendisi var.

Toplum kendini örgütlemekte, kendi örgütlülüğüyle direnmektedir. Doğru dürüst bir parti öncülüğümüz de yoktur. KCK örgütleyeceğiz, dedik ama ortada bir KCK de yok. 35 yıllık bir gerilla mücadelesi var, onun etkisi var ve hala gerillanın duruşu var. O biraz destek ve moral vermekte, şehirlerde de çok dar, daha yeni örgütlenen bir gençlik hareketi var. Onun dışında herkes Ankara'da görüşmelerle, yasal-anayasal düzenlemelerle özgürlük geleceği beklentisi ve umudu içindeydi. Bütün enerjisini oraya döndürmüş temelde çalışmaktaydı. Örgüt denen de budur. Ötesi yoktur. Halk bu mücadele içerisinde edindiği bilinç ve tarihten gelen toplumsallığını böyle bir mücadeleyle birleştiriyor. Ortaya çıkardığı yeni toplum, demokratik ulus olma gerçeğiyle direniyor. Bu mücadelede belirleyici olan toplumun direnen gerçeğidir.

Halk bu hale nasıl geldi? İşte bunun anlaşılması önemlidir. Bunu anlatmak da önemlidir. Bilimsel olarak anlaşılması, edebi olarak da izah edilmesi gerekmektedir. Önderlik, bütün bu gelişmelere yol açan gerçekliğin doğru anlaşılmasını ve analiz edilmesini istedi. Bu da Önderlik gerçeğinin, şehit ve parti gerçeğinin, çizginin anlaşılmasını gerektirmektedir. Bir tavuk için gözünü kırpmadan komşusunu vuran bireyin o bakış açısını, felsefesini, değer yargısını, kıracak bir mücadele gerekmektedir. Özgürlük için kendini feda eden bir insanın bakış açısını, felsefesini, ruhunu, bilincini yaratacak bir mücadele ve çaba olmasaydı, o insandan bu insana gelinmezdi. Değişim bireyde ve toplumda, onun kültüründe, ahlakında, ruhunda, duygularında, değer yargılarındadır. Kürt toplumu Önderlik ve Parti gerçeğiyle köklü bir paradigma değişimi yaşamıştır. Hala da bu devam etmektedir. Sömürgeciliğin, iktidarcı-devletçi sistemin, ilkel milliyetçiliğin oluşturmaya çalıştığı paradigmayı kırmış ve yerle bir etmiştir.

Büyük gelişme bu biçimde yaşanmıştır. Bugün kahramanca direnen halk gerçekliği böyle ortaya çıkmıştır. "Bu sonucu ne yarattı?" sorusuna

da bu temelde cevap aramak gerekir. Burayı anlamak gerekir ki, bugünkü mücadeleyi doğru yürütebilelim ve başarıya götürelim. Zaferin yolu da buradan geçmektedir.

PKK'nin gerçek güç kaynağını doğru anlamak ve açığa çıkarmak gerekir. Tabi şu an hiç tereddütsüz, bu biçimde direnen Kürt halkının gerçek güç kaynağı PKK'dır. Toplum, direnme ruhunu, bilincini, birliğini, iradesini, iddiasını, örgütünü her şeyini PKK'den almaktadır. Bütün bunların toplamına PKK ve PAJK demekteyiz. Parti öncülüğü demekteyiz. Bütün bunları açığa çıkaran Önderlik gerçeğinin partiye dönüşmesi olan PKK ve PAJK gerçeğidir.

Parti kültürü ve ahlakı, parti yaşamı da böyle bir başarıyı yaratan, gücü oluşturan gerçek kaynaktır. Yenilmezliğini, toplumu etkileme gücünü, başarısını buraya dayandırarak gerçekleştirmektedir. O halde PKK'yi; kültürü, ahlakı, yaşamı ve ona yol açan ilke ve ölçüleriyle ele almak, değerlendirmek ve gerçek PKK'yi orada görmek önemlidir. Yoksa dar bir siyasi-askeri hareket olarak görmek PKK'yi hiç anlamamak olur. Yanlış tanımlamak olur. O şekilde yaklaşanlar ne PKK'ye militan olabilir, ne dost, ne de düşman! Çünkü gerçeği olduğu gibi ortaya koyamazlar. Ancak gerçeği gören ve tanımlayanlar olumlu ya da olumsuz yaklaşırlar.

PKK'nin gerçek güç kaynağı, gerçek sırrı felsefesinde, teorisinde, ideolojik-örgütsel çizgisinde saklıdır. Bu temelde oluşturduğu yeni kültür, ahlak ve yaşamda saklıdır. Özellikle Bakur'da kimse PKK'den uzak durmamaktaydı. Bugün PKK'den kopmak, Kürtlükten kopmaktır. PKK'ye karşıt hale geldin mi, o zaman AKP'den yana olacaksın. Kültürel soykırım rejiminin ajanı haline geleceksin. Bunun orta yolu yoktur. Onur, itibar, haysiyet, imkân, yaşam her şey PKK'nin öncülük ettiği özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşanmakta ve elde edilmektedir. Dolayısıyla herkes buraya katılmakta, içinde olmak istemektedir. Hatta önünde olmak istemektedir. Ortaya çıkan değerlerin kullanıcısı olmak da istemektedir. Fakat bu değerler nasıl yaratılmakta, nasıl korunmakta, nasıl bir yaşamla, militanlıkla, devrimcilikle olmaktadır? Böyle bir soru sorulduğunda, bu alana birçoğu girmek istememektedir. "Orası bizi ilgilendirmez" demektedirler. Hatta "ortaya çıkan sonuç önemli, sadece oraya bakalım" diyenler de bulunmaktadır. Hatta bu değerleri kendisinin yarattığını sananlar dahi çıkmaktadır.

Fazla katkıları olmadığı halde her şeyin yaratıcısıymış gibi sahiplenmek isteyenler bulunmaktadır. Önü alınmazsa ortaya çıkan değerler üzerinden hırsızlık yapmak isteyenler az değildir. Bu tür eğilimlere karşı mücadele etmek yerine, görenler nezdinde şikâyet edilmektedir. Bir de karşılıklı yarış çıkmaktadır. “Madem o yapıyorsa ben de yapayım” biçiminde yaklaşılmaktadır. Partinin değerlerinden bu şekilde kopma eğilimleri ortaya çıkmaktadır. Partiden uzaklaşmalar, geri çekilmeler, kopuşlar, erime, tasfiyecilik dediğimiz olgu da bu biçimde ortaya çıkmaktadır. Bugün bir taraftan devrim gelişip, en cesur öncülüğü yaratmaktadır. Diğer taraftan bireyci, menfaatçi, sahte öncülükler de kaçmakta, tasfiye olmaktadır. Onlar partiyi ele geçirip tasfiye etmek isterken, gelişen devrimci mücadele onları tasfiye etmektedir.

Mücadelenin bu düzeye gelmesi de kim devrimci kim değil, kim yurtsever kim değil açığa çıkarmıştır. Yine kim dar günlerin, kim iyi günlerin dostudur, hepsini açığa çıkarmıştır. PKK bir yenilenmeyi, arınmayı ve netleşmeyi yaşamaktadır. Mevcut mücadele ona yol açmaktadır. Peki, bunlar olurken netleşme hangi yönde olmaktadır. PKK’nin doğrusu nedir? Böyle bir mücadele içerisinde bizi başarıya götürecek parti gerçeği, halk gerçekliği nasıl olmalı? Bunun ideolojik, yaşam ölçüleri, ahlaki, kültürü nasıl oluşmalı? Bu sorulara da doğru cevap vermemiz gerekir. Çünkü böylesi dönemlerde saptırıcılar, tasfiyeciler, sahte yurtsever ve devrimciler de ortaya çıkabilmektedir. Eğer devrimci öncülük zayıfsa ve kendini tanımlayıp mücadeleyi doğru yolda götüremiyorsa onu saptırbilmektedirler. Mücadelenin bu temelde hem saptırılma, hem de başarsız kılınma tehlikesi vardır. O tehlikeye karşı uyanık olunmalıdır.

Önderliksel doğuşun alternatif insan ve toplum ve yaşam tanımı üzerinde daha önceki bölümlerde durulmuştu. Ortada sadece politik askeri mücadele için yola çıkmış bir Önderlik gerçeği yoktur. Önderlik çıkışı, sadece Kürde dayatılan kültürel soykırımın, inkâr ve imhanın alternatif yaşamı değildir. Beş bin yıllık erkek egemen iktidarcı ve devletçi düzenin ortaya çıkardığı yaşam anlayışı, duruşu, felsefesi ve ilkesine karşı alternatiftir. Demokratik komünal yaşamı esas alan, demokratik toplumu özgür birey temelinde geliştirmeyi esas alan bir çıkıştır. Böyle tanımlanmaz ve anlaşılmaz ise PKK’nin gerçek güç kaynağı anlaşılamaz. PKK tarihinden yeterli dersler kesinlikle çıkarılamaz. Çünkü parti ve mücadele böyle bir Önderliksel doğuşun örgüte ve eyleme dönüştürüldüğü alandır. Diğerleri

araçtır. Gerçek ve esas olan parti yaşamı ve kültürü diye de ifade ettiğimiz Önderlik ilke ve ölçüleridir. Kısacası Apoculuk denen olaydır.

Apoculuğun ilkelerinin şimdiye kadar yeterince ve somut olarak incelenmemesi bir eksikliktir. Apoculuğun ilkeleri yazılabilir, çok yönlü tartışılabilirdi. Önderlik bunları birçok boyutuyla ortaya koymuştur. Onları derleyip toparlayıp materyal haline getirebilirdik. Herkes anlayıp öğrensin, yeni toplum bu temelde kendini eğitsin diye bunu yapabilirdik. Ciddi ve yeterli yaklaşmamanın bir göstergesi de budur. Oysaki Apoculuk bir ruh, bir bilinç, bir yaşam felsefesi, bir ilkeler ve ölçüler toplamı, özgür birey, özgür kadın gerçeğidir. Böyle bir Önderlik gerçeğinin ilkeleri ve ölçüleri nelerdir? Dolayısıyla ahlakı, kültürü, yaşamı nedir? Bu, ne kadar kendisini pratikleştirdi, örgüte ve eyleme dönüştürdü, ne kadar dönüştüremedi?

Önderlik, komplodan önce, “Düşündüklerimin ancak yüzde beşini hayata geçirtebiliyorum” demişti. 26 Haziran 2014 tarihli talimatında ise “mevcut imkân ve fırsatlar içerisinde ancak yüzde bir oranında pratikleşebiliyorsunuz” dedi. Bu kadar yetersiz görmektedir. Ortaya çıkan gelişmeler Önderlik gerçeğinin bu kadar küçük oranda pratikleşmesiyle ortaya çıkmaktadır. Bu gerçek daha yüksek oranlarda pratikleşmiş olsaydı, nasıl etkili bir devrimci gelişme ortaya çıkardı düşünelim bir. Kürdistan nasıl Ortadoğu devriminin, insanlık devriminin merkezi ve öncüsü haline gelirdi, düşünelim. Önderlik gerçeği doğruya yakın uygulanmış olsaydı, bu gelişmeler, sadece iddia olmayacak daha güçlü yaşanan gerçeklikler olacaktı.

Bütün gelişmelerin temelinde Önderlik gerçeğini görmek gerekir. Bu gerçeğin ifade ettiği kültürü, ahlakı, yaşam ve çalışma ilkelerini görmemiz lazım. Dilimizin ucuyla Apoculuk dememek lazım. Apoculuğu genel bir yurtseverlik olarak tanımlayıp, muğlaklaştırmamak gerekir. Bir devrimci militanlık, fedai militan yaşam gerçeği, şehitler gerçeğinde dile gelen ruh, direnme, gerçeği, cesaret ve fedakârlık olayıdır.

Mazlum arkadaş hep söylüyordu: “Bir gün gelecek göğsümüzü kabarta kabarta ‘biz Apocuyuz’ diyeceğiz. Apoculuğun ölçüleriyle bu toplum yürüyecek.” Mazlum arkadaş cezaevinde bile arkadaşlara hep şunu söylemiş: “Siz PKK’li olabilirsiniz, ben Apocuyum!” Mazlum arkadaşın Apoculukla kastettiği neydi? Ya da PKK Apoculuktan ayrı mı, kuşkusuz değildir. PKK’nin ruhu, bilinci ve ilkeleri öyle oluşmaktadır. Ama sonunda PKK örgütsel sistemdir. Eğer öz doğru konulmazsa, biçim bürokratizme,

şematizme, dogmatizme kayabilir, sapmaya uğrayabilir. Apoculuk burada özü, ruhu, bilinci, ilkeyi temsil etmektedir. Parti bunların örgüte ve eyleme dönüştüğü alandır. Burada parti önemsiz mi? Hayır. Ruha ve bilince uygun doğru parti zorunludur. O, ruhun bedenleştiği yerdir. Güce dönüştüğü yerdir. Felsefe, bilinç, duygu ve ölçü önemlidir.

Özü geliştirip hâkim kılmak, partiyi her zaman yaşar ve yaşatır kılmak gerekir. Partileşme mücadelesi bunu başarmayı ifade eder. Demokratik ulus inşası da bu özün yeni topluma dönüşmesi, örgütlü ve demokratik toplum haline gelmesini ifade etmektedir. Parti bir bedenleşme yeridir. Demokratik ulus ve demokratik toplum bir bedenleşme pratikleşme, örgüt ve eylem haline gelme yeridir. Bu ruh olmazsa da bu bedenleşmeler bir anlam taşımaz ve gerçekleşmez. O halde bu ruhu iyi anlamak, tanımak, ilkelerini iyi görmek gerekir. Önderliğin temsil ettiği ilkeleri özümsemek, ona katılmak esastır. Önderlik felsefesini özümseyip o felsefeyle bütünleşmek gerekir. Önderliğin ideolojik ilke ve ölçülerini bilince çıkartıp onlarla bütünleşmek çok önemlidir. Devrimci militan olmak da, tutarlı yurtsever olmak da buradan geçmektedir.

Yeni özgür insan bilinci ve ahlakı burada oluşmaktadır. Toplumsal ahlak, tarihin derinliklerinden gelir. Ama o ahlak olduğu gibi alınamaz. Birçok ilke ve ölçüsü günümüze cevap vermemektedir. Kültürel soykırım rejiminin saldırıları o ahlakı ezmiş, yerle bir etmiştir. Şimdi kültürel soykırım rejimini de, inkâr ve imhayı da yenilgiye uğratacak ve bu temelde demokratik toplumu ortaya çıkartacak bir ahlak gereklidir. İşte Apocu ahlak, parti ahlakı da bunu ifade etmektedir. Bu ahlak, Önderliğin ilke ve ölçüleridir. Bu ahlak muğlak değildir. Her isteyenin kendine göre tanımlaması söz konusu değildir. Bütün bunlar da bizi yine Önderlik gerçeğini doğru anlamaya ve özümsemeye götürür. Nereden çıkarsak çıkalım ulaştığımız yer, her şeyin kaynağı ve başı olan Önderlik gerçeğidir.

Pratikte her şey Önderlik adına yapılmaktadır. Her şeyde Önderliğin ismi kullanılmaktadır, ama cisimleşme öyle değildir. Önderlik adına oluyor, ama Önderlik gerçeğini inceleme, anlama ve özümseme, ona göre yapmada tutarsızlık var. Onun için Önderlik, “yürüttüğünüz pratik, benim düşüncelerimin uygulanması değildir” dedi. “Biz ne yapıyoruz da Önderliğin uygulanması olmuyor?” sorusunu kendimize sorup, pratiğimizi sorgulamamız gerekir.

Ahlak Nedir?

Önderlik, ahlaki politik toplum değerlendirmelerinde ahlak konusunda da önemli tanımlamalar yapmıştır. Politikayı, toplumun yaşamı için gerekli işlerin bilinci, örgütlenmesi ve planlanması olarak tanımladı. Ahlakı ise, politikayı hayata geçirecek ilkeler, bir yönüyle ideoloji, bir yönü ile tarz ve üslup olarak ortaya koydu. Yaşam ve çalışma ilkeleri, toplumun değer yargıları, dedi. Buna toplumsal etik de denilmektedir. Toplumlar ahlaki ve politik olarak vardırlar. Ahlak ve politikasız toplum yoktur. Ahlak ve politika ortadan kalkarsa, toplum da ortadan kalkar. Her toplumun özelliklerini anlayabilmek için o toplumun politikasını ve ahlakını çözümlemek gerekir. Toplumun etiği nasıldır? Ahlaki politik özellikleri nelerdir? Paradigması, değer yargıları nasıl oluşmuş? Toplumun özelliklerini de bu sorulara verdiğimiz cevaplar ile bulabiliriz. Tabi her toplum aynı ahlaka sahip değildir. Değer yargıları ayrıdır. Farklı toplumlar bu nedenle oluşmaktadır.

Kültür Nedir?

Kültürün de toplumun ahlaki-politik karakteri ile bağı vardır. Kültür, tarihsel olarak oluşan toplumsal değerlerin toplamı olarak tanımlanabilir. Tarihsel toplumun ortaya çıkardığı birikim, felsefe, zihniyet, ideoloji, yaşam ölçü ve ilkeleri kadar, maddi değerlere kadar uzanmaktadır. Birçok değer yargısı, güzellik kendini maddi yapılarda ortaya koymaktadır. Bu anlamda kültür, insanı toplum olarak diğer canlılardan ayıran ve duygusal ve analitik akıl gücünün birlikte ortaya çıkardığı değerleri ifade eden birikimdir. Toplumlar kültürleriyle varlık göstermekte, varlıklarını sürdürebilmektedir. Var olma, yaşama, yeniden üretme, saldırılar karşısında savunma gücünü de kültürel birikimleriyle göstermektedir. Toplum Kültürel gücünü, bilinç ve örgütlülüğe dönüştürerek bunu sağlamaktadır.

Ahlaksız ve politikasız toplum olmayacağı gibi, kültürsüz de toplum olmaz. Bir toplum kendisi için gelecek öngöremezse, planlayıp kararlaştıramazsa ve onları hayata geçirecek ilkelere sahip olmazsa toplum yok olur. İnsan, değerler biriktirerek topluluklardan toplum haline gelmiştir. Bu değer birikimiyle ilk insan topluluklarından bugün ulusal topluluklar dediğimiz büyük toplumlar haline gelmiştir. Toplum haline gelmenin ve toplum olarak kalmanın esaslarından birisi kültürüdür. Bir toplum ne kadar kültürel birikim, zenginlik ve güce sahipse, o toplum o kadar güçlüdür. Ahlakı ve politikası da o kadar işlerlik kazanmaktadır.

Apoculuğun İlkeleri

Kürt toplumsallığını yok ederek, yeni bir Türk uluslaşması yaratmaya çalışan kültürel soykırım rejimine karşı çıkıştır Önderlik gerçeği. Önderlik hakikati; özgür birey ve demokratik toplum ölçüsünde yeni bir alternatif olarak Kürt varlığını koruma ve onu özgür yaşatma iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Apocu gerçeğin kültür oluşturma, ideolojik-örgütsel çizgi geliştirme ve ilkeler yaratmayla başlamıştır çıkışı. Giderek bir ahlaka ve kültür birikimine dönüşmüştür. Bunları geliştirdiği ölçüde de Önderlik birey olmaktan parti olmaya dönüşmüştür. PKK de bir parti olmaktan toplum olmaya ve demokratik ulusa dönüşmektedir. Başlangıçta bir iddia olarak Önderlikte temsilini bulmuştur bu ahlaki ilkeler. Giderek bir parti ahlaki ve demokratik uluslaşma itibarıyla da toplum ahlakına dönüşmektedir. Böylece özgürlük devrimimiz yeni bir ahlaki temsil etmektedir.

Bu ahlak kuşkusuz tarihsel olarak oluşmuş Kürt toplum ahlakını esas almaktadır. Bu onu olduğu gibi sürdürme değildir. Günümüzde kültürel soykırım rejimine karşı savaş ve direniş içerisinde, onu reddetme temeline gelişmektedir. İlkesel bakımdan da kendini yenileyen, yeniden yapılandıran ve gelişen bir düzeyi temsil etmektedir. Önder Apo'nun yaşam ilke ve ölçüleriyle yeni bir boyut kazanmaktadır.

Yenilenme ve değişim neden gereklidir? Çünkü var olan yenilmiştir, ezilmiştir. Sömürgeci ve kültürel soykırımcı saldırıya karşı direnememiştir. Bu saldırılar karşısında direnemeyen duruşu, değer yargılarını, ilkeleri atmak gerekmektedir. Tarihsel olarak bunlar aşılmıştı. Yenisi ise bu saldırılara karşı direnen, onu yenen ve onun alternatif yaşamını yaratandır. Yeni toplumsal ahlak da Önderlik çıkışıyla başlayarak parti, gerilla mücadelesi ve serhildan da halk mücadelesi haline dönüşüp yeni bir toplumsal ahlak haline gelmektedir.

Öncelikle eskiyenleri, yetersiz kalanları ayıklamakta ve atmaktadır. Bu atılanların yerine her türlü saldırı karşısında kendini var edecek bir özgürlük ahlakını, ilkelerini ve değer yargılarını oluşturmakta ve koymaktadır.

Apoculuğun ilkeleri derken de kastettiğimiz budur. Parti yaşamı da bu ilkelerin fedai militan kişilikte ve ortamda hayata geçmesidir. Parti yaşamı, Önderlik felsefesinin, ideolojik ilke ve ölçülerinin kadro topluluğu denen bir grupta yaşama dönüşmesi, pratikleşmesidir. Örgütsel yaşam haline gelmesidir. Bunlar yeni değer yargıları olarak ortaya çıkmıştır.

Parti yaşamı, Önderlikte temsil edilen ilke ve ölçülerin, en somut, en yalın, en homojen ve en ileri düzeyde yaşanmasını ifade eder. Bu yaşam

için söylenecek ilk şey komünal olmasıdır. Bireyci, çıkarıcı yaşamı aşmıştır. Bir dar kadro grubunda komünal yaşam oluşturdu. Daha ileri giderek eskinin devletçi-iktidarcı düzenin gözeneği haline gelmiş ve ona hizmet eden aile yaşamını aştı. Yeni bir kadın-erkek ilişkisi ve ortak yaşamı yarattı. Bugün demokratik toplumda adım adım bu yaşam gerçekleşmektedir. Ne kadar gerçekleşip gerçekleşmediği ise ayrı bir tartışma konusudur.

Parti yaşamının oluşmasında, onun ahlaki değerlerinin şekillenmesinde Önderliğin ilk arkadaşlarıyla ilişkileri belirleyicidir. Parti yaşam ve ahlak ve ilkelerinin büyük çoğunluğunun, örneğin Önderlikle Haki Karer arasındaki ilişkide oluştuğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. O yüzden Önderlik, “benim gizli ruhum gibiydi” dedi. “Biz eskiden arkadaşlarımızla konuşmaz, birbirimizin gözüne bakardık ve ona göre herkes ne yapması gerektiğini anlardı. Böyle bir birliktik ve böyle çalışıyorduk” dedi. Komünal yaşam ilkeleri ve ölçüleri ilk olarak Haki Karer ve Kemal Pir’le birlikte yaşadığı evde oluştu.

Daha sonra Önderlik bunu Fuat ve Cuma arkadaşlarla kurulan yaşamda örgütlemeye ve geliştirmeye çalıştı. İdeolojik grup, o yaşam ilke ve ölçülerine göre kendini yeniden yaratan bir çerçevede ortaya çıktı. Yeni insan ilişkisi de bu temelde oluştu. İki kişi arasındaki ilişki ve yaşam düzeni giderek bir ideolojik grup, gençlik hareketi ve parti yaşamına dönüştü. Temeller orada atıldı. Burada ilişki ve mücadele, gelişme yaratan ve sonuç ortaya çıkarandır.

Sistemin öngördüğü aile düzeninin parçalanması ve kadın erkek arasındaki özgür ilişkiye ulaşmada Önderlikle Fatma arasındaki ilişki ve mücadeleye belirleyici rol oynamıştır. O mücadeleden, kadın ve erkeğin belli amaçlar doğrultusunda yoldaşça yaşayabileceği yeni bir toplumsal yaşam gerçeği ortaya çıkarıldı. Önderlik onun için “Fatma Benim öğretmenim oldu. Ben böyle bir mücadele içerisinde bu sonuçlara ulaştım” dedi.

Önderlik de çevresi ile mücadele içerisinde kendi kişiliğini, anlayışlarını var etti. Parti, onun ahlaki ve yaşamı da Önderlik kişiliğinin örgüte ve eyleme dönüşmesi, pratikleşmesi süreci içerisindeki mücadeleyle ortaya çıktı ve şekillendi. “Başta her şey vardı ve olduğu gibi de devam ediyor” denilemez. Ama “hiçbir şey yoktu, rastgele herkes istediği gibi bunu anladı ve yaşadı” da denemez. Önderlik gerçeğinde temsili, doğuşu ve çıkışı var. Ama onun da bir gelişme süreci vardır. Pratik mücadele içerisinde kendini yenilemesi, büyütmesi, geliştirmesi gerçeği var.

Bunları tartışır ve değerlendirirken ulaşmak istediğimiz sonuç ise, Önderlik gerçeğinde temsilini bulan ahlak ve kültür konularının anlaşılmasıdır. Bu ahlak ve kültür ne kadar partiye dönüştü? Parti içinde bu ne kadar yaşanmaktadır? Bu demokratik ulusa ne kadar taşırılmakta ve dönüşmektedir? Yeni toplum ahlakı, ulusal kültür ve yaşam, bu ilkelere göre ne kadar şekillenmektedir? Anlamak istediğimiz, bu sorulara verilecek cevaplardır. Bizim devrimci militanlar olarak Önderlik gerçeğini doğru anlama ve partiyi en ileri boyutta ulaştırma görevimiz var. Toplum da bu temelde eğitime görev ve sorumluluğumuz var.

Salt siyasi askeri mücadeleyle sınırlı kalan devrim kalıcı olmaz. Bir devrimin kalıcılığı, kültür devrimi haline gelmesiyle, toplumsal ahlaka ve kültüre dönüşmesiyle ölçülür. Salt siyasi-askeri boyutta kalan devrimler kısa sürede yıkılmaya mahkûmdur. Kalıcı olan devrimler bir ahlaka, kültüre dönüşen, toplumda bu şekilde temsiliyetini bulan devrimlerdir. Dolayısıyla devrimimizi politik-askeri gelişme olmaktan çıkarıp, bir toplumsal ahlak ve kültür haline dönüştürebilmemiz gereklidir. Bunun için de siyasi-askeri mücadelenin yanında sanatı, edebiyatı geliştirmek, kültür devrimini geliştirmek gerekmektedir. Bireyi ve toplumu Önderlik ahlakı ve kültürü temelinde eğitecek her türlü çaba verilmelidir. Bunlar da siyasi-askeri çalışmalar kadar, hatta onlardan daha fazla devrimi kalıcı kılan, süreklileştiren alanlardır. En büyük devrimci çalışma da bu çalışmalardır.

a-Tarih Bilinci

Parti ahlakı diyebileceğimiz, kültürel birikim olarak ifade edebileceğimiz, parti yaşamından söz edeceğimiz hususlar nelerdir? Bunlar Önderlik gerçeğinde nasıl dile gelmekte ve temsil edilmektedir? Yaşamın bütün alanlarında nasıl ortaya çıkmaktadır? Bu sorulara verilecek cevapların doğru anlaşılması ve hep incelenmesi gerekir.

Bu konuda ilk ve en önemli konu ise Önderliğin kendinde somutlaştırarak partiye, gerillaya ve topluma dönüştürdüğü tarih bilincidir.

Önderlik, tarihi, “bugünün doğru anlaşılması” olarak tanımladı. “Tarih günümüzde saklı, biz tarihin başlangıcında saklıyız” dedi. Bütün bilimlerin anası olarak değerlendirilen tarih, insanın zihniyet birikimi olarak tanımlanabilir. İnsan eliyle yaratılan her şeyin de bu zihniyet birikimine dayalı olarak gerçekleştiği bir gerçektir. O halde bütün pozitif ve beşeri bilimlerin hepsi tarih bilincinden, tarih biliminden yola çıkarak gelişmiş-

tir. Tarih olarak ifade ettiğimiz insanın zihniyet birikiminden kaynaklanmış ve ona dayalı olarak geliştirilmiştir. Bu ne anlama geliyor? Ne kadar tarih bilimi gelişirse, diğer bilim dalları o kadar çok geliştirilebilir. Tarih biliminde ne kadar zayıf kalınırsa, diğer bilim dallarında da o kadar geri kalınır. Bu nedenle değişik bilim dallarında gelişmek için tarih bilimini geliştirmemiz gerekir. Zihniyet dünyamızı güçlü, zengin yaşam gerçeklerinin çeşitli boyutlarını anlayabilir hale getirmemiz gerekir. İnsanın akıllı ya da toplumsal akıl, oluşan tarih bilincidir. Başka bir alanda insanın yaşam gerçeğini anlayabilme durumu olamaz.

O halde insanın kendini, toplumu, doğayı tanıması toplumsal bilinç sayesinde olur. İnsan toplumsal bilince dayalı olarak gelişir. Hem toplumsal doğa dediğimiz ikinci doğanın, hem de doğa dediğimiz birinci doğanın kavranmasında en temel yeri tarih bilimi tutuyor. Diğer yandan toplumsal gerçekliğin ve yaşam gerçekliğinin anlaşılması tarihsel bilinçle mümkündür. Önderliğin savunmalarında hakikat olarak tanımladığı özgür yaşam gerçeğinin özelliklerinin bilinmesi; onlara bağlı ve onu yaşar hale gelmesi de tamamen tarih bilincine bağlıdır. Bir insan veya bir toplum ne kadar tarihsel olarak bir zihniyet birikimini doğru şekilde gerçekleştirmiş olursa, o kadar hakikate yakındır. Yani yaşamı o kadar doğru anlamaya, onun gereklerine uygun hareket etmeye, özgür iradeli olmaya yakın demektir. Yaşamı bilerek, anlayarak, planlayarak, örgütleyerek gerçekleştiriyor demektir. Bunun tersi de; tarih bilincinin zayıf olması ya da olmamasıdır. Bu da insanı hakikatten, özgür yaşamdan, yaşam gerçeğinden kadar uzak kılar, basitleştirir. Anlayarak, planlayarak bir yaşam sürdüren değil de refleksleriyle, çevrenin yönlendirmesiyle, sürüklenerek bir yaşam sürdüren hale getirir. Öyle bir yaşamın da verimi olmaz. İnsan ve toplum yaşamına herhangi bir katkısı ortaya çıkmaz.

Tarih bilincinin derinliği, özgür yaşam bilincine derinden varmayı getirir. Zayıflığı ise ondan uzak olmayı ifade eder. Tarih bilincinden yoksunluk, insan ve toplum olmaktan çıkma anlamına gelir. Bir toplumun toplum olarak var olma, toplum olarak kalma ve özgür yaşama ulaşmada başta gelen unsur tarih bilincidir. Tarih bilinci, toplumların bugünün yaşamını anlayacak, çözümleyecek, örgütleyecek bir bilince ulaşmasıdır. Tarih bilinci, merkezi uygarlık döneminde üzerinde en çok tartışılan bir konu olmuştur. İnsan aklının ve emeğinin ürettiği artık değer üzerinde egemenlik arayışı ortaya çıkmaya başladığından itibaren bunun yapıla-

bilmesinde iki temel yöntem izlenmiştir. Birinci yöntem “zor” yöntemidir. Oluşmuş artık değeri çok çeşitli biçimlerde zor gücüne dayanarak ele geçirmek, yağmalamak ve talan etmektir.

İkinci yöntem ise, bilinç ve düşünce gücü olarak bir insanın veya toplumun kendi “emek gücüne” sahip çıkar durumdan uzaklaştırılmasıdır. Ya da emek gücünün değerini yeterince anlayamaz ve ona yeteri düzeyde sahip çıkamaz hale getirilmesidir. Değer sömürüsü zor yoluyla gerçekleştiği gibi, bilinç çarpıtmasıyla da gerçekleşir. Hatta tarihsel olarak bilinenin aksine daha fazla artık değer sömürüsü bilinç çarpıtılması ile gerçekleşmiştir. Özellikle günümüzde kapitalist modernite sistemi bunu çok daha fazla uygulamaktadır. Liberalizm denen ideolojik yapılanmanın bütün mahareti, bunun üzerine kurulmasındandır.

Önderlik, “kapitalizmin gücü silahından ya da parasından değil, liberalizminden gelir” dedi. Bununla, insan zekâsının, onu ifade eden tarihsel olarak birikmiş bilincin çarpıtılmasını, zayıflatılmasını ifade etti. Öyle ki emek değeri güçlenmiş ama onun ne anlama geldiğini bilemeyen, ona sahip çıkamayan bir duruma getiriliyor toplum. Böylece sömürülmeye, egemenlik altına alınmaya açık bir toplum yaratılıyor. Herhangi bir zora ihtiyaç kalmadan, neredeyse kendi rızasıyla sömürülür, baskı altına alınır hale geliyor toplum.

Bu bakımdan merkezi uygarlık güçlerinin, iktidarcı ve devletçi güçlerin elinde baskı ve sömürü uygulamada iki temel silah vardır. Biri zor aygıtları, diğeri bilinç aygıtları, bilinç köreltme, saptırma ve zayıflatma durumudur. Bunun da başında tarih bilinci gelir. Her şey tarih bilincine bağlı olarak gerçekleşiyor. İnsan ve toplum varlığı ve özgürlüğü buna dayalı olarak var oluyor. O halde insan ve toplumu baskı ve sömürü altına almanın önemli bir yöntemi olan bilinç saptırmasında da en başta gelen tarih bilincinin saptırılması, tarih biliminin köreltilmesi gelir. Bunu, egemen uygarlık güçleri çok bilinçli, örgütlü ve oldukça planlı şekilde yapar. Önderlik savunmalarda toplum kırım olarak tanımladı bunu. Özellikle kapitalist modernitenin ulus-devlet sistemi toplum kırım düzeyinde bilinç köreltme ve bilinç saptırmayla uğraşır.

Toplum kırımın özü, zihniyet kırımıdır. Zihniyet saptırmasının veya köreltmesinin yaratılması durumudur. Bir kere zihniyet kırıldı mı, insan ve toplum daha rahat sömürülür. Hatta bundan öte, gönüllü, kendi rızasıyla sömürülür, egemenlik altında tutulur hale gelir. Bu, köleliğin katmerleşmiş ve derinleşmiş halidir. Bu nedenle bütün egemen, iktidar ve

devletçi güçler bilinç köreltmeyle, özellikle de tarih bilincinin zayıflatılmasıyla uğraşırlar. Bunu kuşkusuz tarihi yok ederek, tarih gerçeğini toplum yaşamının gündeminden çıkararak yapmaya kalkmıyorlar. Öyle yap-salar hileleri daha açık görülebilir. Bunu içini boşaltarak, özünü saptı-rarak yapıyorlar. Böyle olunca tarih, canlı bir yaşam gerçeği olmaktan çıkar. Ölü, kendisinden yararlanamayan, aslında biraz yük durumuna düşen, yine nostalji olarak tanımlanan hale gelir. Tatlı veya acı anılar biçiminde yaşanmış sayılan kronolojik yığın haline getirilir. Kendileri onun canlı özünden yararlanıp, insan ve toplum gerçeğini derinliğine anlayacak bir bilinç durumu ortaya çıkarırlar. Toplumun önüne ise bu öldürülmüş, içi boşaltılmış, posa haline getirilmiş bilgi yığınlarını koyup, onunla oylar. Bu, maksatlı ve bilinçli bir durumdur. Dolayısıyla tarihi bu biçimde an-la-mak yanıltır.

Tarihi sadece kronolojik bilgiler yığını olarak görmek doğru değildir. İnsan ve toplum gerçeğini yaşayan, canlı, bugünü aydınlatan, geleceğe yön veren birikimi olarak görmek gerekir. Yaşanmış olanın gelecek ya-şam için içerdiği dersleri görebilmek, onları açığa çıkarabilmek tarih bi-linci oluşturma özünü ifade eder.

Sömürgecilik açısından bu durum daha katı ve keskindir. Diğer ikti-dar ve devlet egemenliğinden öte sömürgeci egemenlik sadece ekono-mik, siyasi boyut içermez. Tersine ulusal ve kültürel boyutlar içerdiğini de biliyoruz. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenlik diye ifade ettiğ-i-miz devlet ve iktidar sisteminin sadece siyasi tahakküm ve ekonomik sö-mürü amacı gütmaz. Tümüyle ulusal, kültürel bir egemenliği, sömürüyü, asimilasyonu içerdiğini iyi biliyoruz. Önder Apo buna, “kültürel soykırım rejimi” dedi. Çünkü sürdürülen soykırım sadece siyasi, ekonomik gücü sömürme değildir. Dil, tarih, kültür olarak toplumun ortaya çıkardığı bi-rikimleri sömürme, ele geçirme ve kendi hizmetine koşmayı içermekte-dir. Bu, sömürülerin en kapsamlısı, en katıdır. Bundan daha ağır bir sö-mürünün topluma dayatılma durumu yoktur. Toplumun sadece emek ve artık değer gücüne dönük bir sömürü değildir. Dil, tarih, kültür olarak toplumun yaşattığı her şeye dönük sömürü durumunu ifade eder.

Toplumun tarih boyunca var ettiği bütün değerleri, toplumsal özü sömürmeyi, emmeyi hedefliyor. Bunları kendi egemenliği altına almayı ve geriye posası çıkmış bir toplum bırakmayı öngörüyor. Bu kadar çok boyutlu ve derinlikli bir sömürü yürütmek için de buna uygun bir ege-

menlik biçimini, saldırı biçimini topluma yöneltmesi gerekiyor. İşte, kültürel soykırım rejimi böyle ortaya çıkıyor. Birey ve topluma saldırının daha katmerli olması burada gerçekleşiyor. Burada normal iktidar ve devlet güçlerinin artık değer sömürüsünün çok ötesinde bir saldırı yöneltiliyor birey ve topluma. Bu saldırıların her iki boyutunda en uç noktada uygulanması vardır. Zor boyutunun soykırım, katliam düzeyinde uygulanması var. Bilinç saptırma ise, tümüyle tarih bilincinin yok edilmesi olarak gerçekleşiyor. Bir bireyi ve topluluğu birey ve toplum olmaktan çıkarmanın en etkili yolu onu tarihsiz kılmaktır. Kendine ait bir zihniyet birikiminden yoksun bırakmaktır.

Toplumu ulusal, kültürel varlık olarak yok etmek; ulusal, kültürel değerlerini sömürebilmek için onu tarih bilincinden yoksun bırakmak gerekiyor. Bu işi yapmanın en kolay yöntemi bu oluyor. Bu anlamda en çok tarih bilincine saldırı oluyor. Tarih bilincine saldırı demek, zihniyete ve düşünceye saldırı demektir. Bireyin ve toplumun kendine ait bir zihniyetinin, düşünce birikiminin bırakılmaması demektir. Bu temelde oluşmuş her şeyin yok edilmesi, sömürülmesi demektir. Böyle olunca birey ve toplum kendi gerçeğini göremez. Kendisi için düşünemez. Çıkarlarını bilemez. Kendisi için özgür gelecek tasarlayamaz, planlayamaz, ona yönelemez hale geliyor. Bu da başka değerlere bağlanmayı, toplumsal başkalaşmayı, başka toplumlar haline dönüşmeyi getiriyor. Şimdi Kürdistan’da en çok uygulanan bu oluyor. Kültürel soykırım rejiminin en çok saldırdığı alan burasıdır. Hedefledikleri kültürel soykırımdaki başarıyı, tarih bilincinin yok edilmesindeki başarıya bağlıyorlar. O nedenle ayrı bir tarih anlayışının ve bilincinin oluşmasına asla fırsat vermek istemiyorlar. Kürtleri toplum olmaktan çıkartarak, ulusal başkalaşıma uğratabilmenin temelinde onları var eden, tarih bilincinden yoksun kılmayı öngörüyorlar.

AKP’nin, psikolojik savaşın dayandığı ilkeler bütünlüğünü öngören psikolojik savaş belgesi de en çok buranın üzerinde duruyor. “PKK’ye karşı saldırının merkezine ayrı bir tarih oluşturma çabalarının engellenmesi konmalı” diyorlar. “Eğer, PKK yenilecekse, böyle bir saldırıyla yenilebilir, askeri ve siyasi saldırıyla değil! Siyasi mücadelenin merkezinde de ayrı bir tarih oluşturma çabasının yok edilmesi olmalı.” diyor düşman. Böyle yaklaşıyor. Önderlik düşünceleri ayrı bir tarih bilinci oluşturuyor. Kürt toplumunu tarih bilinci temelinde tanımlıyor; kültürel soykırım rejiminin bütün planlarını yıkıyor, boşa çıkarıyor. Öyle oldukça siyasi, askeri

bakımdan yöneltilecek saldırıların hiç birisiyle sonuç alamayacaklarını görüyorlar.

Bilinç birikimi olarak tarih; yurtseverlikle, halkçılıkla, toplum olma gerçeğine bağlıdır. Tarih bilincinin yok edilmesi; özgürlük ve vatan bilincinin yok edilmesi, ortadan kaldırılması anlamına geliyor. Ya da böyle bir bilincin ortaya çıkmasına, gelişmesine imkân tanımama olarak değerlendirilebilir.

Bütün bunlara karşı Önder Apo, en baştan beri iktidarcı-devletçi egemen sistem gerçeğini, yine sömürgeci, kültürel soykırım gerçeğini derinden idrak etti. Böyle bir sistemin saldırı oklarını tarih bilincine yönelttiğini gördü. Toplumu tarih bilincinden yoksun kılarak ve buna dayalı biçimde toplumu, toplum olmaktan çıkarmayı öngördüğünü erkenden anladı. Bu yüzden kültürel soykırım rejimine karşı mücadelenin merkezine tarih bilincini oturttu. Kültürel soykırıma karşı varlık ve özgürlük mücadelesinin temeline tarih bilincini koydu. Tarih bilincinden yoksunluğu “insan ve toplum olarak yok olma” biçiminde değerlendirildi. Varlık ve özgürlüğü de tarih bilincinin oluşumuna dayandırdı. Ne kadar kapsamlı, derin bir tarih bilinci oluşturulursa, tarihsel dersler çıkarılırsa o kadar bir toplum olarak var olunabilir, toplum haline gelinebilir, dedi. Toplumun tarih bilincini oluşturmak için bütün düşüncelerini, arayışlarını tarihsel temellere oturttu. Yeni bir tarih bilinci, çizgisi, tezi geliştirmeye yöneldi. Savunma ve çözümlemelerinde yoğunca bu konu üzerinde durması bu nedenledir. “Toplumu tarihsiz olarak tanımlamak, tarihten koparmak, asla mümkün değil,” dedi. Toplumu, tarihin yarattığı bir realite ve olgu olarak gördü. Tarih bilinci oluşmadan sömürgeciliğin hiçbir saldırısına karşı doğru ve yeterli mücadele yürütülemeyeceğini söyledi.

Bir toplumun, varlık alanlarına saldırı karşısında direnmesi için, onu var eden gerçekliğe tümüyle sahip olması gerekir. İşte bu da tarihsel bir toplum olma bilincidir. Tarih içinde, şekillenmiş dil, kültür ve yaşam ortaklığında kendini ortaya koymuş bir bilincin var olması, yaratılması olarak gördü. Bütün mücadelelerinin temeline bunu koydu. Mücadelesinin merkezine ideolojiyi, zihniyet mücadelesini yerleştirdi. Bütün çabalarını, toplumun tarih bilincini yeniden oluşturmaya yöneltti. Burada başarı sağladığı, gelişme yaratabildiği oranda da topluma yöneltilmiş ekonomik ve siyasi sömürgeci saldırılara karşı bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele etmeyi geliştirdi.

Önderlik şunu hep söyledi: “İnandığınız, çözümleyebildiğiniz yeterli bir tarih bilinciniz olursa, ne yapmanız gerektiğini, nasıl yapmanız gerektiğini bilmek zor olmayacak. Ne yapacağınızı da, nasıl yapacağınızı da çok iyi görür, kendinizi bu işe tümüyle verirsiniz. O zaman doğru karar almak, etkili söz söyleyememek, başarılı eylem yapamamak için hiçbir neden kalmaz. Eğer bunlarda kusur, eksiklik varsa tarih bilincinizi, zihniyet durumunuzu gözden geçirin. Neye, ne kadar inandığınıza bakın” dedi.

Önderlik pratikteki yetersizliklerin ardında hep zihniyet ve bilinç yetersizliğinin yattığını öngördü, değerlendirdi. Yeterli hale gelmeyi, pratikte başaran hale gelmeyi de zihniyet durumunun güçlendirilmesine, geliştirilmesine bağladı. Bu nedenle eğitime, tartışmaya, araştırmaya bu kadar önem verdi. O nedenle bu kadar inceledi, okudu, yazdı. Çalışma ve mücadelesini çok büyük oranda düşünce alanında yürüttü.

PKK mücadelesinin özü bu oldu. Önderliğin, zihniyet ve vicdan devrimi ile kastettiği buydu. PKK pratiği siyasi, askeri pratik olmaktan önce bir kişilik devrimi pratiği oldu. Kişilik devrimini her şeyin önüne alması, başta gündemleştirmesi bundan ileri geldi. Dikkat edilirse PKK devrimi, bir kişilik ve zihniyet devrimi olarak gerçekleşti. Ne kadar zihniyette değişiklik yapılabildiyse, yeniden toplum olma, özgürlüğe doğru yürüme bu temelde gerçekleşti, gelişti. Zihniyet alanındaki değişiklik ve gelişmenin düzeyi aslında özgürlük devriminin gelişme düzeyi oldu. Özgür toplum olmanın gerçekleşmesi, siyasi ve askeri olarak direnişin geliştirilmesinin düzeyini belirledi. Pratikte siyasi ve askeri mücadeleyi doğru yürüten, yaratıcı tarz bulan, başarılı olan militanlık da zihniyet alanındaki değişikliğe dayalı olarak gerçekleşmektedir.

Önderlik bunu geçen süreçte yoğun olarak ulusal düzeyde yaptı. Üçüncü Önderlikse Doğuş çerçevesinde ise bütün insanlık açısından tarih bilinci oluşturma yaklaşımını geliştirmeye çalıştı. Demokratik Uyarlık Manifestosu bunu içermektedir. Sadece Kürtler açısından değil, bütün insanlık açısından yeni bir tarih bilinci ve tezi yaratmayı öngörmektedir. Birinci Doğuştaki, Önderlikse çıkışta esas olay Kürt tarihinin yaratılması, tanımlanmasıydı. Kürtler açısından, kültürel soykırım rejiminin yok etmeye çalıştığı tarih bilincinin yeniden yaratılıp, özümsetilmesi çabasıydı. Önderliği diğer ‘sözde’ liderlerden ayıran, toplum tarafından benimsenir, pratiğini başarılı yürütür kılan özelliği de bu oldu. Sömürgeciliğin ve

kapitalist modernite sisteminin çeşitli biçimler şeklinde verdiği tarih anlayışını olduğu gibi almayarak sorguladı. Ona karşı Kürt toplumunun özgür varlığını öngören tarih tezi, bilinci yaratma çalışması oldu.

Özgürlük mücadelesiyle birlikte tarih tezi zenginleştikçe ve bilinç geliştikçe de siyasi ve askeri mücadele boyutlandı. Ne kadar saldırı büyürse büyüsün, saldırılar ulusal ve bölgesel düzeyi aşarak küresel düzeye ulaşırsa ulaşsın bu bilinç direndi. Bütün küresel kapitalist modernite sistemi güçlerini birleştirerek saldırır hale gelse bile, hepsine karşı bir direnme gücü gösterdi. Onları yenilgiye uğratmasa da, onların saldırıları karşısında kendisi de yenik düşmedi. Bu kadar direnç nereden geldi? Silahlı gücünden mi, hayır! Ekonomik gücünden mi, hayır! Siyasi gücünden mi, hayır! Dikkat edilirse bunların hepsi en alt sınırlarda seyrediyor. Gerçeği böyle anlayanlar, mücadeleyi hep askeri, siyasi ve ekonomik boyutta görenler aslında Kürtlerin nasıl direndiklerini anlayamıyorlar. Anlamadıkları için de şaşkıncıdır.

Hala da bu işin içinde başka nedenler olabilir mi, diye hep polisiye, istihbari bir yaklaşım gösteriyorlar. Birileri gizliden gizliye destek mi veriyor diye. PKK'yi şunun veya bunun kullandığı bir hareket olarak görmeye, anlamaya çalışıyorlar. Çünkü kendilerinin akli başkasına yetmiyor! O akla, felsefeye göre, pozitivistin çok değişik versiyonları da olsa, her şeyi maddi olgularla değerlendiren gerçeğine göre, aslında PKK'nin var olmaması gerekiyordu. Böyle bir direnişin sürmemesi, başarılmaması gerekiyordu. Şimdi kırk defa yenilmeli, yok olmalıydı ama öyle olmadı, olmuyor. Neden olmadığını anlayamıyorlar! Bazılarının ki bilmezlikten değil bilinçli saptırmayı ifade ediyor. Ama gerçekten anlaşılmayan boyutu da vardır.

Pozitivist felsefeye göre PKK gerçeği anlaşılır değildir. Zaten Önderliğin pozitivist eleştirip aşabilmesi de PKK'nin var olmasına dayanmaktadır. Bazıları soruyor; "PKK yenilmezliğinin sırrı nerede?" diye. PKK yenilmezliğinin sırrı, tarih bilinci oluşturmaktadır.

PKK yenilmezliğini, toplumun kendini ahlaki ve politik olarak tanımlayabilir, anlayabilir duruma gelmesinde görmek gerekir. Bu duruma gelindikten sonra, direnir. Direnişte başarılı olup olmaması durumu; siyasi ve askeri mücadelede gelişme, güç sahibi olma durumu kuşkusuz böyle bir bilincin derinliğiyle bağlantılıdır. Bilinç ne kadar yüzeysel, zayıf olursa politik, askeri mücadele de o kadar dar, yüzeysel dolayısıyla da zayıf kalıyor. Önderlik bunu önce ulusal düzeyde Kürtler açısından yaptı,

belli bir sonuç açığa çıkardı. Ama gördü ki sorun sadece Kürtlerle sınırlı değil. Tarih bilincinin karartılması, tarihsiz kılma, tarih bilincinden yoksun kılma sadece Kürtlere dayatılan bir olgu değildir. Kürtlere dayatılan bu işin en uç noktası, en vahşi, saldırgan ve en acımasız olanıdır. Fakat bütün toplumlara yaklaşım özünde böyledir. Bütün toplumlara iktidarcı-devletçi güçlerin özellikle de kapitalist modernite güçlerinin dayattığı bir toplum kırım var.

Toplum kırımın özü zihniyet kırımıdır. Onun da merkezinde tarih bilincinin yok edilmesi vardır. Toplamların, insanların tarihsiz bırakılması, başka tarihlere bağlanması vardır. Bu saptırma nasıl ortaya çıkıyor; toplumsal gerçekliğin tarihsel var oluşu yok ediliyor, görmezden geliniyor. Saptırılmış bir biçimde bütün tarihsel değerler bazı tekel güçlerinin ortaya çıkarmış olduğu değerler gibi ortaya koyuluyor, gösteriliyor. Uydurma bir tarih yazılıyor. Hiç de hak etmeyen, sahibi olmayan güçlere tarihsel değerler bahşediliyor. Böylece toplum tarihsiz bırakılıyor, tarih devletin eline geçiriliyor. Başta sömürü, tarih sömürüsü oluyor. Maddi, ekonomik, siyasi sömürüden önce tarih sömürüsü geliyor. Toplumun kendi tarihini bilme, yazma, tarih tezi oluşturma gücü bırakılmıyor.

Toplum olmaktan çıkartılıp, devletin kölesi haline böyle getiriliyor. Buna karşı da Önderlik, Demokratik Uygurlık sistemini geliştirdi. Onun tarihsel tezini oluşturdu. Kürtler açısından olduğu kadar bütün halklar açısından da gerekli olan, geçerli olan buydu. 'Devletli tarih' diye ortaya konmuş olan uydurma tarihin karşısında gerçek bir tarih anlayışı, tarih tezi olarak Demokratik Uygurlık tarihini tanımladı. Onu unsurlarıyla, dönemleriyle, günümüzdeki durumu ve yeniden inşa boyutlarıyla ortaya koydu. Böylece toplumsallığı iktidar ve devlet tasavvurundan, baskısından, sömürüsünden kurtarmaya çalıştı. Bir kere böyle bir bilinç, anlayış olmadan, kendini bu biçimde tanımlama gerçekleşmeden toplum kırım durdurulamazdı. Bu bilince dayalı bir gelecek, özgür yaşam tasarısı olmadan toplumların iktidar ve devlet tekelleri elinde sömürüden kurtarılması imkânsızdı. Onlara karşı başarılı bir özgürlük mücadelesi verilmesi mümkün olamazdı.

Önderlik savunmalarında Demokratik Uygurlık sistemini geliştirerek, Demokratik Modernite kuramını oluşturdu. Bütün insanlığı kapitalist modernite sisteminin geliştirdiği baskı ve sömürüye karşı aydınlattı. Özgür, farklılıklara dayalı, eşit ve demokratik yaşama ulaşmak üzere mücadele etme bilincine kavuşmasını sağladı. Önderlik savunmaları böyle

bir bilinci ifade ediyor. Bütün insanlara hitap ediyor. Tüm insanlık için baskı ve sömürden kurtuluş yolunu gösteriyor. Bu kurtuluş yolunun merkezinde ne var, tarih bilincine sahip olma var. Kendi tarihini yaratma var, görme var, anlama var. Kendi tarihini görme, tarihine sahip olma neyi ifade eder; gelecek için ders çıkarmayı ifade eder.

Başkasının tarihinden kendisine yeterince ders çıkaramazsın! Eskiden, “Tarihi olmayanın geleceği de olmaz” derlerdi. Dolayısıyla Kürtler ve diğer halklar açısından da, geleceği yok edebilmek için tarihi yok edildi. Şimdi gelecek yaratabilmek için de tarih bilincine sahip olmak gerekiyor. Kendi tarihini tanımlayabilmek, görebilmek, oradan güç alabilmek gerekiyor. Tarihi doğru anlamak, doğru duruş kazanmak, güncel sorunlara yeterli çözüm bulabilmek, özgür yaşamın başarıyla yaratılmasını sağlayabilmek demektir. Onun üslubunu, yöntemini, duruşunu, ölçülerini, imkânlarını ortaya çıkartabilmek demektir. Tarihsizlik yokluktur! Kölelik, tarih bilincinden koparılma, son derece zayıf bırakılma, başkalarının tarih bilincine bağlanmaktır.

Özgürleşmek, kendi tarih bilincini yaratmaya, ona sahip olmaya bağlıdır. Bunun dışında bir özgür duruş, özgür yaşama ulaşma kesinlikle yoktur. O halde özgürlük mücadelesi yürüteceksek, bunun merkezinde özgür düşünce, zihniyet özgürlüğü vardır. Zihniyet özgürlüğünün merkezinde de tarih bilinci yer almaktadır. Kendi tarihsel gerçeğini bilme, tarihsel değerlerine sahip olmayı ifade eder. Tarihin içerdiği toplum, vatan, kültür, dil değerlerini görebilme, anlayabilme, sahiplenebilme ve onlarla yaşayabilmeyi ifade eder. Bunları tek yaşam gerçeği olarak kabul edebilmek gerekmektedir. Bunun dışında herhangi bir tarih bilinci ve özgür yaşam bilinci kesinlikle yoktur.

b-Ülke ve Topluma Bağlılık

Önderlik, 1978 yazında, Amed’te yayın komitesiyle birlikte manifestoyu hazırladı. Zaten program taslağı hazırlanmıştı. Yayın komitesi bunları redakte etti, bastı ve dağıttı. Program ve manifestonun hazırlanması, kadroların teorik olarak güçlendirilmesi ve bir kongrenin hazırlanmasını ifade ediyordu. Bunu aynı zamanda gizli bir yayın organı çıkarma temelinde yaptı. İlk defa PKK’nin yayın organı olarak 78 Eylülünde Serxwebûn dergisi çıkartıldı. İlk sayıda manifesto yayınlanmıştı. Dergi, merkez yayın organı olarak çıkışını ilan ediyordu. Dergi çıkışıydı, ama PKK çıkışını da ilan ediyor gibiydi.

Önderliğin oradaki belirlemeleri önemliydi. Güç meselesi, imkân meselesi tartışılıyor şu anda. Önderlik orada görevleri başarmada temel güç kaynağı olarak “Kürdistan’ın ve Kürt toplumunun içine düşürüldüğü

durumdan utanç duygusu” diyordu. Bu durum utanç duyulacak bir durumdur. Buradan duyduğumuz utanç duygusu bütün görevlerimizi başarmada temel güç kaynağımızdı. O nedenle Önderlik başarısızlıkları, içinde bulunulan durumu eleştirememeye ve içinde bulunulan durumla da yaşanılabileceğini sanmaya, yüzeyselliğe bağladı. Başarısızlığın temelinde sömürgeci ile birlikte köle olarak yaşamayı kabul etmeyi gördü. Başarının kaynağı olarak da böyle bir yaşamı, köle yaşamı asla kabul etmemeyi, onu reddetme duygusu ve tutumunu gösterdi. Bunu esas aldı.

Utanç duygusu deyip geçmeyelim. Bütün bilinçlerin temelinde var. Bu derinden reddetmeyi ifade ediyor. Bir şeyi reddedemezsen, başka bir şeyi yaratamazsın! Ne kadar reddediyorsan, alternatifini de o kadar geliştirirsin. Az reddedersen yeni şeyi az geliştirirsin. Çünkü “var olanla birlikte yaşanabiliyor” dersin.

Önderlik işte o zamandan reddetti. “Kapitalist modernite sistemiyle hiç uyuşmadım. Sistem çekici geldi, sistemle tanışmak için başkentlere gittim. Onun içine girmeye, içinde yer etmeye çalıştım. Ama sistemle özelliklerim uyuşmadı. Sistem beni asimile edemedi. Bu sistem içinde yaşanabileceğine inanmadım. Yaşananı bir yaşam olarak görmedim. Tersine yaşamın katledilmesi olarak gördüm.” Bu anlayış yeni bir yaşam arayışını ve onun için mücadeleyi ortaya çıkardı.

Mevcut kapitalist modernitenin, inkâr ve imha sisteminin verdiği yaşamı reddetmezsen ve yaşanabilir görürsen tabi ki ona karşı mücadele de geliştiremezsin. Ne duygu-düşünce üretebilirsin, ne yeterli taktik-tarz geliştirebilirsin, nede pratik üretebilirsin.

Alternatif bir varoluş, özgür yaşamı ifade eder. Bunun içinde toplumsal yaşamın bütün alanlarına dair Önderlik ahlakı nasıl oluştuğuna bakarak kendimizi değiştirip dönüştürmek gerekir. Unutmayalım ki, Önderlik büyük bir düşünce gücüydü, başarılıydı. Devlet içine girdiğinde de başarılı oluyordu. TC devletini yöneten yöneticilerin % 70’inden fazlasının eğitildiği okulda, Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde idi.

Sanırım 1991 yılıydı. Yazar Güneri Cıvaoglu’nun bir röportajı vardı. Önderliği izleyip konuştukça ah çekiyordu. “Böyle yapmasa şimdi devletin Dış İlişkiler Bakanı olurdu” diyordu. “Bu Önderlik, devletin temsil ettiği gerçekliği esas alsaydı, çok önemli bir yeri olurdu” diyordu. Şimdi bazıları kıyıda, köşede yemlenmeyi marifet saymaktadır. Önderlik devlette de her türlü imkâna sahip olabilirdi. Onun koşulları da kısmen vardı, ona

gücü ve imkânı da vardı. Fakat bunun tersini yaptı. Öyle yapsa ulus-devlet faşizminin ve Kürt kültürel soykırımının militanı olarak şekillenirdi. Onlara hizmet ederdi. Bunu değil de onun alternatifini, karşıtını yaratmayı tercih etti. Onu yaşanmaz ve tehlikeli gördü. Bir yandan onunla ilişkilenirken, diğer yandan hep kuşku duydu.

Önderlik şöyle söylemişti, “Bu düzen hepinizi yutmuştu ama beni yutamadı. Aslında yutmaya çalışmadı ya da ben de koşmadım değil. Mevzilere girmedim de değil ama hep dikkatli, ölçülüydüm. Kuşkuyla yaklaştım, tehlikeyi gördüm ve oradan koptum, uzaklaştım. Beni yutamadı, eritemedi, dolayısıyla da karşıt olmayı, alternatif geliştirmeyi başardım. Orada yaşam değil yok oluşun olduğunu, büyük bir faşist gericilik yaşandığını gördüm. Oradan koparak aradığım ve bulmak istediğim doğru yaşamda karar kıldım. Israr edip onu inatla geliştirmeye çalıştım. Bütün gücümü buna verdim. Hiçbir şeyi olmayan, yalnız başına, imkânlardan yoksun olan bir kişi olmama rağmen inat, ısrar, çaba ve tutarlılık bütün bu gelişmeleri yarattı.”

Her şey sıfırdan başlayarak, iğne ucuyla kuyu kazarcasına yaşam ve çalışma tarzıyla ortaya çıkartıldı. Ama burada bir iddia, bir sabır ve kararlılık var. Büyük bir sorumluluk var. Doğruyu görünce doğruya sonsuz bir bağlanma var. Aslında düzen yaşamına duyulan kuşku, doğruyu geliştirdikçe ortadan kalkmaktadır. Yerini netliğe ve kararlılığa bırakmaktadır. Böylece yeni alternatif yaşam ortaya çıkmaktadır. Bu temelde gerçekleşe, yeni alternatif yaşam, Kürt yurtseverliğinin ve demokratik komünal toplum gerçeğinin ortaya çıkartılmasını sağladı. Bilinç, örgüt ve eyleme dönüştürülmesini ve buna öncülük edilmesini sağladı.

Önderlik bu iki temel değeri temsil etmektedir. Doğru, tutarlı bir Kürt yurtseverliği, yine doğru, tutarlı bir toplumculuk. Bu iki özellikte derinleşme, ısrar ve çaba bugün Kürt halkına demokratik ulus yolunu gösterdi. İnsanlığa da demokratik komünal toplumsal yaşam yolunu gösteren bir Önderlik gerçeği haline gelmeyi gerçekleştirdi.

Önderlikteki yurtseverliği ülkeye, toprağa, tarihe, kültüre bağlılığı da anlamalı ve bilince çıkarmalıyız. Önderlikteki bu toplumsal değerlere bağlılık aşk düzeyindedir. Büyük bir ilham alıyor, öğreniyor, araştırıyor, onlarla var oluyor. Önderlik hem binlerce yıllık insanlık tarihini, hem de binlerce yılın geleceğini her anında yaşamaktadır. Onu araştırmakta ve düşünmektedir.

Suriye’de kaldığı yıllarda, Önderlik de birçok yeri gezdi, gördü. O tarihi yerlere ya da tarihi eserlerin olduğu yerlere belki beşer kez gitmiş, saatlerce inceleme yapmış, gözlemiş ve anlamaya çalışmıştır. Kendisini ziyarete gidenleri çoğunlukla bu tür yerlere götürüp gezdirerek, tartışarak karşılamıştır. Onlarla yaşıyordu. Onları bırakıp da bugünün maddi yaşamı peşinde koşmamaktaydı.

Bir defa Lazkiye tarafında tarihi yere bizi götürdü. Arkeolojik kazıyla açığa çıkartılmış bir mekândı. Orada tarihte yaşayan toplum, ölülerini evlerini gömermiş. Onu değerlendirdi ve “ölüsüyle birlikte yaşamak! Ölüsünü götürüp başka yere koymuyor, ondan kopmuyor, yanında tutarak kendi geçmişine ne kadar bağlı olduğunu gösteriyor” dedi. Kürdistan’ın tamamını gezmedi, örneğin Doğu ve Güney Kürdistan’ı görmedi. Ama coğrafyayı o kadar öğrenmişti ki, askeri mücadelede planlama yaparken, uzun yıllar orada yaşayanlardan daha fazla bu dağların yapısını ve özelliklerini bildiği görülüyordu. O kadar araştırmış, sormuş ve öğrenmişti. Önderliğin tarihe ilgisi bu düzeydeydi. İçinden geç gel, yaşa ama dönüp bakma! Önderliğin kabul etmediği bir şeydi. “Siz dönüp bakmıyorsunuz bile, ilgi de duymuyorsunuz, orada güzellikler var. İnsana ruh ve duygu verecek, ilham verecek değerler var. Onları görmüyor, sahiplenmiyorsunuz. Çiğneyip geçiyorsunuz, yok sayıyorsunuz” diyordu.

Önderlikte toplumculuk, yurtseverlik, toprak severlik, tarih salt bir söz değildir. Bir duygudur. Gerçekliklerle bütünleşmedir. Kendini o gerçekliğe ait görmedir. Yurtseverliği de böyle tanımlamıştır. Ülkeyi bırak kaç, dünyanın dört bir tarafına savrul, ondan sonra da bizim hakkımız hukukumuz de! Şimdi Türkiye’de AKP faşizmi topladığı milyonlarca Suriyeliyi Avrupa kapılarına dayandırıyor. Geçen yine bir haber yayınlandı. Bir Suriyeli, “Almanya’ya gideceğiz, rahat yaşam bulacağız!” diyordu. Bu hale getirilmiş bir insan gerçeğiyle karşı karşıyayız. İnsanlar televizyonlardan dünyanın her yerini görüyor ve her yerin kendilerinin olduğunu düşünüyor. “İstedğimiz yere gideriz, istediğimiz gibi yaşarız” şeklinde o kadar soyutlaşmış ve maddileşmiş bir insan gerçeği var.

Tarihten, ülkeden, topraktan kopmuş, emekten kopmuş, hazıra gözünü dikmiş olmaktır bu. Hâlbuki böyle bir dünya yoktur. Kimse kimse için bir şey yaratmış değildir. Almanya belki o kişiyi yaşatır, karnını doyurur ama o kişinin yağını da süzer, derisini de yüzer! Beş almazsa bir vermez. Bir lokma ekmeği de karşılıksız vermez. Kapitalizmin mantığı budur. Gerçeklik de budur, ama insanlık da bu hale gelmiştir.

Kameranın çevrildiği, mikrofonu önünde bulan kişi hemen başlıyor konuşmaya: “Demokratik haklarımızı istiyoruz. Adalet yok mu, hukuk yok mu, niye bize vermiyorlar!” Evet, yok! Bütün bunlar ezbere laflardır. Öyle olan, “bunlar yok” deyip nerede varsa oraya gideceğim diye bir çırpıda ülkeyi de bırakır, tarihi de bırakır. Çünkü içinde bulunduğu yaşamı günlük hatta anlık yaşayan, yüzeysel ve düşünceden uzak bir yaşamdır.

Bu yaşamın da duygusu, derinliği yok ve son derece sığ, maddiyatçı hale gelmiştir. Sadece tüketicidir. Sabahtan akşama kadar otlayıp, akşamdan sabaha kadar onu sindirmeye çalışan varlıklardan neredeyse farkı kalmamıştır. İnsan, duygularının derinliğiyle, akıllı yani düşünce gücüyle hayvanlardan ayrı bir canlı türü olarak tanımlanmıştır. Ama ulus-devlet sistemi ve kapitalizmin günümüzde ortaya çıkardığı insan türü be-yinsizleştirilmiş, hayvani düzeye düşürülmüş bir insan türüdür. Kültürel soykırım rejimi Kürdistan’da da tümüyle bunu yaratmaya çalışmaktadır. Büyük devrimci mücadele bunun önünü almıştır. 45 yıldır Önderlik yürüyüşü ve çabası olmasa ve bu biçimde Kürdistan’a yansımaysaydı, Bakurê Kürdistan’da Kürtlükten söz eden kimse kalmazdı. Bu abartı değildir. Kürdistan’da da kimse kalmayabilirdi. Nerede maddi yaşam ve tüketim imkânı var, oraya koşardı. Çünkü bilmiyordu, görmemiş ve yeniliği kendisine gösterene doludizgin koşuş vardı. Bütün toplumlardan önce Kürtler Kürdistan’ı terk eder, bu günlük maddi yaşam içerisinde kaybolurlardı. Hiç bir şeyi düşünmeyen, sadece tüketip öleceği günü bekleyen insanlar haline gelirlerdi. Eğer bu duruma düşülmediyse, Önderlik çabası ve mücadelesiyle bu düşüş önlenmiştir. Büyük devrim bunları önledi ve tersini geliştirdi. Şimdi de çok büyük bir mücadele var, ancak bunu tam başarmamıştır.

Hiç unutmuyorum; Apocu grupla tanıştığımız, bir düşünce sahibi olmaya çalıştığımız bir dönemdi. Kürdistan hakkında bilgi topluyor, Kürtleri tanımaya çalışıyorduk. Sanırım 74 yılıydı. Ankara SBF ve Hukuk Fakültesi’nin yurdunda herkes kendi masasında oturuyordu. Birisi güm diye elini masaya vurdu. Biz bir döndük, koca bıyıklı, Amedli Kaya. Yüzlerce kişi oturuyordu. “İstanbul’a pasaportla gideceksek, böyle Kürdistan’ı istemiyoruz!” dedi. O zaman Amed’in yurtseverliği bu kadardı. Bunları duydum ve hiç unutmuyorum. İstanbul’a pasaportla bile gitmeye razı değil! Kürdistan’dan kopmaya hazır, ama İstanbul’dan kopmaya değil! Öyle Kürdistan istemiyor ama İstanbul’u istiyordu. Ta o zamandan bu hale gelmişti.

Bu durum üzerinden böyle bir mücadele geliştirilmeden 40 yıl geçmiş olsaydı, o insan artık “Kürdistan” da demezdi. Zaten Kürdistan kavramını PKK dışında kimse kullanmıyordu. “Doğu” deniliyordu. 70’lerde çoğunun kafasına vurarak “Kürdistan diyeceksin!” diye kabul ettirdik. O dönem mücadele böyleydi. Kürt, deniliyordu, onun dışında “doğu şöyle, doğu böyle” deniliyordu. Kürdistan diyenler de, “Irak Kürdistan’ı” ya da “İran Kürdistan’ı” diyordu.

Bugün herkesin kullandığı literatürü, kavramların hepsini PKK geliştirdi. Hem de bunları kavgayla, kafaları kırarak geliştirdi. Silahlı çatışmaya girerek oldu. Önder Apo, “PKK’nin 1978’de kurulmuş resmi tarihi önemli, ama ondan önceki beş yıl çok daha önemlidir” dedi. 27 Kasım 1978’de kendine ad-kimlik takarken ortada bir ahlak, kültür, ilke oluşturmuş, birbirine kenetlenmiş bir topluluk olarak ortak amaçta birleşmiş bir örgüt vardı. PKK’nin ahlakı, ilkeleri o zaman oluştu. Onun için, bugün parti yaşamı diye yaşadığımız ilkelerin büyük çoğunluğu Haki Karer’in Önderlikle olan ilişki düzenidir. Orada örgüt oluşmuştur. Böyle deyince bazıları “mübalağa ediliyor, böyle yapılarak şehit yüceltiliyor” sanmaktadır. Hayır, ne abartı ne de mübalağadır. Gerçeklik budur ve PKK de böyle yaşamaktadır.

“Kuzey Kürdistan diyeceksin, Güney Kürdistan diyeceksin...” Kürdistan’a ad böyle takılmıştır. Şimdi neredeyse “Kürdistan demiyor!” diye suçlamaya kalkanlar oluyor. Bu sözleri duyunca Önderlik, “Benim Kürdistan için yaptıklarımı ancak bir zalim tanrı inkâr edebilir” dedi. Birçok sol grup ve Kürdüm diyenler, ülkesinin adını söylemekten korkup kaçıyordu. Şimdi sıfırı tüketmiş sosyal şovenizm, “Ne Kürdistanı! Yenilir mi yutulur mu, o nedir!” diye dalga geçiyorlardı. Çünkü sömürgecilik “gömdüm mezara, üstünü betonladım!” diyerek hâkim olmuştu.

Cumhuriyet Gazetesine karikatür çizmişlerdi. Ağrı Dağı üzerine “Hayali Kürdistan burada metfundur” diye yazıp basmışlardı. Bütün topluma, gençliğe de “Türkiye homojen bir toplumdur. Herkes Türk’tür, Türk dışında kimse yoktur. Kim derse ki ‘Türk değilim’ o vatan hainidir, derhal kafasından vurulmalıdır.” Türk olmadığını söylemek büyük bir cesaret işiydi, ölümü göze almaktı. Vurup kafasına öldürüyorlardı. Birçok insan ölüm döşğinde “ben de Kürdüm” deyip öldü. O zamana kadar kordudan sakladılar. Cemal Süreyya var, Türkiye’nin ünlü şairlerindendi. Mehmet Ali Birand bile ölmeden önce “bende de Kürtlük var” dedi. Ama bunu ölecekleri zaman söylediler. Böyle bir süreçten gelinmiştir.

Bundan dolayı kültürel soykırım rejimi deyip geçmeyelim. Kürdistan’da soykırım ne demek, hangi yöntem ve araçlarla yürütülüyor? Üzerinde kültürel soykırım uygulanan birey ve toplumda ne tür etkiler, değişiklikler yaratıyor? Bunları iyi anlamak gerekir. Bugünkü duruma bakıp da Kürdistan’ı hep böyle sanmak gerçekçi değil. Kürt insanlarını, gençlerini ve kadınlarının hepsini böyle bilinçli, örgütlü, devrimci sanmak büyük bir yanılgı olacaktır. Bütün bunlar mücadeleyle yeniden yaratılmıştır. Bu anlamda sadece devrim değil, gerçekten diriliş vardır. “Öldürdük!” dediler ve “ölüyü dirilttiler” diye şimdi yeniden katletmeye çalışıyorlar. TC’nin gizli kapaklı bütün tartışmalarında öyle yazmaktadır. “PKK mutlaka yok edilmesi gereken bir tehlike” olarak görülmektedir. Bunların hepsi bizim hikâyemizdir ve önemli tarihsel gerçekliklerdir. Bunlar bilinmeden de günümüz doğru anlaşılmayacaktır. Ülke ve tarihe ilişkin çokça Önderlik çözümlemesi bulunmaktadır. Bunlar okunmalı, incelenmelidir.

Önderlikteki yurtseverlik çok derindir, tutku düzeyindedir ve aşkla bağlanmayı ifade etmektedir. Tarım-köy toplumunu, tarım devrimini bu temelde önemsemiştir. Böyle büyük şehirleşmeyi kanserleşme olarak tanımladı ve esas olarak kapitalist modernitenin yarattığı tehlikeli sonuçlar olarak gördü. Kıyamet alameti olarak değerlendirdi. Devrimle önlenmezse, kapitalist modernitenin yarattığı sonuçlar toplumu çöküşe götürecektir. Toplum olmaktan, insan olmaktan, düşünen varlık olmaktan çıkaracaktır. Her gün yiyen, içen, yatan, kalkan ve ölen, sadece tüketen bir varlık olacaktır. İnsan kendini tüketen, çevresini tüketen, doğayı tüketen bir varlık durumuna düşürülecektir. Maneviyat tümünden yok olacaktır. Önderlik bunları görüyor, değerlendiriyor ve büyük dehşet duyuyor. Kapitalizm karışışındaki duruşunun bu kadar keskin ve net olması buradan gelmektedir. İnsanlığın geleceği açısından büyük tehlike görmekte ve dehşet duymaktadır. Bu tehlikenin mutlaka önlenmesi için Demokratik Modernite Devrimi’nin gerçekleşmesini şart görmektedir. Devrim teorisini de buradan kurtuluş olarak geliştirmiştir.

c-Şehitlere Bağlılık

Önderliğin şehitlere bağlılığı da üzerinde derinlikli şekilde durulması gereken konuların başında gelir. Önceki bölümlerde de kısmen bu konu ifade edilmiştir. Şehitler gerçeği ve bu gerçeği ortaya çıkaran Önderlik gerçeği biraz da detaylandırılabilir.

Önderlik PKK'yi "Haki Karer'in, şehidin anısının örgütlenmesi, cisimleşmesi" olarak değerlendirdi. Bu değerlendirmenin yapılmasına kadar olan süreç ise şöyle gelişmişti:

1977 baharında ideolojik grubun Ankara'dan Kürdistan'a taşınabileceği kesinleşince gruba karşı direk saldırılarda başladı. Bu gelişmeyi önlemek üzere hareketimize karşı ilk büyük saldırıyı örgütlemişlerdi. Bu saldırı, 18 Mayıs 1977 tarihinde Antep'te Haki Karer arkadaşın katledilmesiyle pratikleşti. Haki arkadaşın şahsında pratiğe geçirilen bir imha ve tasfiye saldırısıydı. "Eğer devam ederseniz sonunuz bu olur!" denilmekteydi. Devam etmeyi engellemek, üstten bu gelişmeyi önlemeyi amaçlayan bir planlı saldırıydı.

Önderlik kendisine dönük saldırıyı boşa çıkardı, Antep'teki saldırı gerçekleşti. Bu saldırı bir ürkütme mesajı verme rolü oynadı. Herkes için ciddiyetini gördü. Kendine "tamam mı, devam mı?" sorusunu sordu ve katılımını gözden geçirdi. Önderlik de öyle değerlendirdi, "Tepemizden kaynar sular dökülmüş gibi hissettik. Parti adımını atma, direniş adımını atma böyle ortaya çıktı ve gelişti" dedi.

Önderlik Antep'te Haki arkadaşın katledilmesini PKK'nin gelişimi için bir dönemeç olarak değerlendirdi. PKK bir düşünce gücü olarak ortaya çıkıyor, geliyordu. Bir kadro topluluğu, tartışma topluluğu konumundaydı. Parti olmayı, ulusal kurtuluş savaşı vermeyi hedefliyordu. Ama Kemal Pir arkadaşın da sorduğu gibi, bunun nerede olacağı, ne zaman ve nasıl olacağı belli değildi. 18 Mayıs'ta Haki Karer'in katliamı bunun nerede, ne zaman, nasıl olacağının belirlenmesine yol açtı.

O katliam şunu gösterdi: Devam edilecekse direnilecek, silah kullanılacak ve savaşa adım atılacaktı. Bu katliamın intikamı alınmazsa kimnereden yürüme cesareti bulabilirdi ki? Yürüyebilmek için intikam almak, engelleri temizlemek lazımdı. İntikam alabilmek için de daha çok örgütlenmek, partileşmek gerekliydi. İşte bu iki sonuca dayalı olarak hareket ve Önderlik adımlar attı. Bunları Önderlik düzenledi, örgütledi. Hareketin gelişimi ondan sonra bu iki boyutta oldu. Bir taraftan partileşme süreci, parti hazırlıkları geliştirildi. Onun için ön bir örgütlenme biçimi olarak 77 güzünde Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği olarak çok yayılma-yan, duyulmayan bir örgütlenme girişimi geliştirildi. Daha çok da partileşmeye hazırlık yapıldı.

Bunun için de program gerekliydi. 77 güzünde şehit anısına cevap olarak ilk program taslağının hazırlanması oldu. Bu aynı zamanda

PKK'nin ilk yazılı belgesiydi. İlk somut görüşleri, çok sistemli bir biçimde veren belge, o program taslağıdır. Program olması itibariyle oldukça da sistemli özetlenmişti. Bu kadar sistemli, açık ve anlaşılabilirliği ile birlikte bir de ilk belge olması tabi çok etkileyici oldu. Kadrolar için düşünce gücü oluşturmada, inanç ve kararlılık geliştirmede çok etki yarattı. Bu taslak teksir olarak çoğaltıldı, gizli dağıtıldı. Onun üzerinde partileşme tartışmaları yürütüldü.

Antep katliamından sonra 77 ve 78 yılı boyunca yürütülen pratik çalışmalar da hareketi bir kongre yapacak düzeye getirdi. Hem kadro gücünü büyüttü, hem eğitti, hem de kitle gücünün gelişmesine yol açtı. Hareket artık aydın gençlikle sınırlı kalan bir hareket olmaktan çıktı. Bazı yöreler esas olmak üzere halkın değişik kesimleriyle ilişkilenen, onlardan kadro ve dost kazanan bir düzeye geldi.

Hilvan'da başarmıştık, Hilvan'ın tümü PKK'li olmuştu. Diğer yerlerde, Mardin'de, Batman gibi birçok yerde, değişik halk kesimleriyle de ilişki vardı, katılım vardı. Sadece gençlerden değil, işçilerden de katılım vardı. Kadro olmak üzere, bütün o yurtsever kesimler, kadınlar büyük sempati duyuyor, destek veriyorlardı. Halkın imkânları açılmıştı. Yöreyöre, aşiret-aşiret, aile-aile hareketi destekleyen, hareketin kitle tabanı haline gelen bir güç ortaya çıkmıştı. Bunların sonucu birleştirilerek kuruluş kongresine gidildi.

Böyle bir pratik sürecin gelişiminin adımları nelerdi?

Önderlik öncelikle Antep katliamının intikamını alma üzerine yoğunlaştı. Pratik çalışma ve direniş mücadelesi, bir kendini savunma hareketi oldu PKK'nin direnişi. Katillerin cezalandırılması gerekti, bu da ilk bilinçli, planlı silah kullanmayı getirdi. PKK'nin gündemine silah böyle girdi. Rejimin saldırıları karşısında kendini savunmak, korumak üzere bir öz savunma direnişi olarak gündeme geldi. O gün bu gündür esas, özü böyledir. PKK onu aşan bir savaş pozisyonuna her ne kadar bazı dönemlerde ulaşmak istediye de, ulaşamadı. Ulaştıysaydı da bir ulusal kurtuluş savaşı, meşru savunma savaşı olarak şekil alırdı.

Önderlik, 18 Mayıs katliamı karşısında oluşan direnme, intikam alma çizgisinin burada daha örgütlü ve bilinçli şekilde devam ettirilmesi gerektiğine karar verdi. Buna göre bir planlama oldu. Hareket kendisini örgütledi ve bu katliamın hesabını sormak üzere bir intikam mücadelesi, direnişi içine girildi. Partileşmenin stratejisi böyle bir direniş mücadelesi

içinde oldu. Böyle bir süreçle parti kuruluşuna karar verildi. Tabi bu süreç gidişin önemli şehitleri oldu. Serhat'ta oldu, Dersim'de oldu. Süreci belirleyen şahadetler Haki Karer arkadaşla, Halil Çavgun arkadaşın şahadetleriydi. Önderlik 78'de şahadetin birinci yıl dönümünde "Haki Karer'in anısına" diye bir değerlendirme yazdı. 'Kürdistan'da Halk Kahramanlığı' kitabında bu değerlendirme vardır.

Bu, Önderlik tarzının kadrolaşmasını ifade ediyor, kadro ölçülerini veriyor. Daha sonra kadro ölçüleri olarak tanımlanan, tüzüklere madde-halinde geçen ölçü böyle ortaya çıktı. Bunlar yazılı yokken de PKK, Önderlik böyle militanlar ortaya çıkardı. O pratik, teori haline geldi; kanun, yönetmelik haline geldi. Böyle kişilikler yaratıp ölçüler çıkararak PKK kendisini parti yaptı, yazılı hale getirdi, kurumlaştırdı. Bu özellikler, bu kişiliklerin kurumlaşması oldu. PKK, pratikteki gelişmenin, ortaya çıkan militanlığın, devrimci ölçülerin, devrimci yaşamın kurumlaşması oldu. Önce pratikte yaptı, ortaya çıkardı, onları kurumlaştırdı, yazılı hale getirdi, partileştirdi. Sonra da onları büyüttü, toplumun tüm kesimlerine yaydı.

Bu gelişmeleri açığa çıkaran, "PKK şehidin anısının cisimleşmesidir" tanımlaması iyi anlaşılmalıdır. Tabi çeşitli şekillerde yapılan parti tanımlamaları vardır. Şehitler Hareketi olarak da tarih içinde yapılmış tanımlamalar ortaya çıkmaktadır. Özellikle eylemci hareketler mensuplarını cesaretli, fedakâr kılabilmek, harekete geçirebilmek için şehitleri öne çıkarmaktadır. Kendilerini şehitler hareketi olarak tanımlamaktalar. En yakında olan İslamiyet'in öyle bir karakteri vardı. Oldukça fazla şehitler gerçeğine vurgu yapıyorlar. Hz. Muhammet'ten itibaren böyledir. Onunla eylem gücünü artırıyor, mensuplarını harekete geçiriyor. Fakat öyle de olsa örgütlenmelerde yine de kendilerine göre pratik ölçüler koyuyorlar. O sadece bir harekete geçirme etkeni oluyor.

Kendini PKK'nin tanımladığı gibi bir şehitler partisi olarak tanımlayan parti yoktur. Bir parti tanımlamasında bu ilktir. Diğer partiler ve hareketlerde de şehitleri örnek ve ölçü yapmak, kadro ve mensuplarının önüne o ölçüleri koymak esastır. Örneğin Sovyet Rusya pratiğinde böyledir. Rus devrimcileri de şehitleri öncü yapıyorlar. Mensuplarını harekete geçirebilmek açısından, şehitler üzerine değerlendirmeler yapıyorlar. Ama parti tartışılırken parti ölçüleri ne olacak, partinin üyeliği nasıl oluşacak konularındaki tartışmaları farklı bir mecrada seyrediyor. Böyle

bir ölçü koymuyorlar, parti üyelik ölçüsü olarak koydukları ölçü 3 maddede özetleniyor;

1- Parti programını ve tüzüğünü kabul edecek,

2- Partiyi maddi olarak destekleyecek yani aidat verecek. Demek ki aidat verebilmesi için kendi maddi gücü olacak. Kendine göre kazanmak için çalışma imkânı olacak.

3- Herhangi bir parti örgütünde günlük, düzenli pratik faaliyete, taktik uygulamaya katılacak.

Bunlar üyelik kıstası olarak ele alınıyor. PKK kurulurken de, kuruluş kongresindeki tüzüğünde üyelik tanımlaması bu üç maddeden oluşuyordu. Ama PKK kadroların aidatlarından değil parti kolektivizmden besleniyordu. Kendilerine ait bireysel bir varlıkları yoktu. Üçüncüsü de, herhangi bir parti örgütünde günlük olarak düzenli faaliyete katılma değil, 24 saat katılım esastı, başka faaliyetleri yoktu. Başka işle uğraşamıyorlardı, başka işleri varsa bırakıyorlardı. Parti kurulduğu zaman ölçüler o düzeye gelmişti.

Şu ortaya çıkmıştı: “Git kendi işinde çalış, günde bir iki saat de partiye çalış, ayda şu kadar para da aidat ver. Tamam, oldun üye!” O tarz bir partililikle Kürdistan’da Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yürütmek mümkün değildi. Koşullar ona uygun değildi. Düşman ona izin vermezdi. O tarzla bir gün dayanılmaz, mücadele geliştirilemezdi. Dolayısıyla fiiliyatta PKK onu aşmıştı. Aidat sorununu da aşmıştı. 24 saat profesyonel çalışmayı, parti örgütlerinde faaliyet yürütmeyi esas alan bir çizgiye gelmişti. Daha sonra bu da yetmedi. 24 saat bir parti örgütünde çalışıyor olsa da; “Doğru mu çalışıyor, yanlış mı çalışıyor? Başarılı mı çalışıyor, başarısız mı çalışıyor?” gibi sorular gündeme geldi.

Dahası provokasyonlar gündeme geldi. Yani partiye gir, ad yap, yönetime gir, kariyer yap, gerekirse kimlik bile alabilirsin, ondan sonra da kaç! O zaman kaçınca, gittiğin yerde kimliğim var diye ayrı bir PKK kurabilirsin. Partiyi bölme tehlikesi ortaya çıktı. Başarmış mı, başarmamış mı, ne diyeceğiz, nasıl pratiği tanımlayacağımız sorunu ortaya çıktı. Bir de kaçışı, ihaneti nasıl tanımlayacağız, partinin bölünmesini nasıl önleyeceğiz? Birileri partiye sızar, kendini bir yere kadar getirir, sonra çekip gider ve “Ben de PKK’liyim!” derse, diğeri “Ben de PKK’liyim!” derse sonuç ne olur. PKK paramparça olur. Öyle bir potansiyel tehlike vardı.

Kürdistan sorunu, Kürdistan ortamı böyle bir tehlikeyi de kaldırmayan ortamdı. Özellikle 1983, 84, 85 pratiği böyleydi. Bir yandan provokatif tasfiyecı akımlar yüzünden merkez komite içerisinde ciddi bir çatışma yaşanıyordu. İkinci pratikte bu kadar başarısız kalma, eleştiri-özeleştiriye, yaptırıma açık konuma düşme yaşanıyordu. Merkezde yaşanan bu durumlar, parti mensubiyeti olmayı yeniden gündeme getirdi.

3. Kongrede Önderlik o konuda tanımlamalar yaptı. Parti üyesi kimdir? Üye olmanın ölçüleri nelerdir? Parti merkezi nasıl olunur? Merkez üye olmak ne tür görev ve sorumluluk yükler? Bu soruları yeniden tanımladı. Yetersiz, uyduruk, ihanetçi yaklaşımlar karşısında doğru üye ve merkez olmak ne anlama geliyor? PKK'de bunlar nasıl tanımlanacak konularına açıklık getirdi. Bu tür tehlikeleri önlemek, doğru bir ölçü koymak için de yeni bir tanım geliştirdi; "PKK şehitler partisidir. Şehitler gerçekleştirmiş üyedir" dedi. Onun dışındaki kadrolar PKK'li olmaya, üye olmaya çalışan adaylardır. Onun için bürokratik yapılar gibi kimlik verip ortalığa salamayız. Böylece bir mesafe daha aldı, 'Şehitler Partisi' diye daha ileri gitti. O zamana kadar sol-sosyalist hareketler de, İslam Devriminde olduğu gibi PKK şehitlerini örnek gösteriyor, öne çıkarıyor, sembol yapıyordu. Fakat partinin tüzüğünü ilgilendirecek gerçek tanımlama 3. Kongreyle gelişti.

Daha sonra 1. Zindan Konferansı sırasında zindandan çıkan bazı kişiler bu konuda dayatıcı oldu: "Kim parti üyesidir, kim değildir netleşsin. Parti üyelerine kimlikleri verilsin. Parti kimliğiyle gezsinler. Bütün partiler de öyle oluyor." Önderlik o zaman daha da somutlaştırdı, "Şehitler PKK'lidir" dedi. "Yaşayanlar PKK'li olmaya çalışanlardır" dedi. Gerçekleşme ölçüsü olarak şehitleri koydu. Yani bir kişi yaşamının sonuna kadar parti davasında yürüyebildiği zaman parti üyesi olabilir. Yarı yolda bırakıp, ihanet etmelere, onların da kendini PKK'li saymasına karşı tedbir aldı. PKK'nin üyelik ölçülerini yükseltti, zirveye çıkarttı.

Niye böyle yaptı, bu çok soyut bir tanımlama değil mi? Doğru, çok soyut, zor bir tanımlama ama bunun dışındaki bir yaklaşımla Kürdistan'da işler yürümüyordu. Parti olunamıyordu, parti tutmuyordu. Tasfiyecilik çok güçlü, yıkıcılık-bozgunculuk çok güçlüydü. Partiyi ayakta tutmak, birlik içinde tutmak bir de eylem çizgisinde tutmak, taktik çizgi altında tutmak çok zordu. Taktik çizgiyi şehitlerin durumu temsil ediyordu. Dolayısıyla her gün iki saat partiye çalışmayı değil, son nefesine kadar

yaşamını vermeyi üyelik koşulu saydı. Ölçüyü bu kadar yükseltti. Bu, üyelik çitasının ne kadar yüksek olduğunu gösterdi. Bu yeni bir durumdu. Böylece PKK taktik hattını en üst düzeye çıkarmış oldu. Eylem çizgisinde yürümeyi, yarım yamalak yürüme, yarı yolda bırakma yine PKK'de mümkün değildi. Önderlik onu ortadan kaldırdı. Hem ihaneti, hem başarısızlığı mahkûm etmek istedi.

PKK'de ölçü budur. Bu yeni bir tanımlama, yeni bir parti ölçüsüdür. Dünyada bu tarzda tanımlanan benzer bir parti yoktur. İster beğenelim ister beğenmeyelim, kabul edelim ya da etmeyelim ölçü budur. Tasfiyecilik de en çok da buraya saldırdı. Özellikle 2002-2004 tasfiyeciliğinin en çok saldırdığı bir nokta da burasıydı. Ne diyorlardı, "Yaşarken kendimize hiç PKK'li diyemeyecek miyiz?" Aslında herkes kendine PKK'li diyebiliyor, toplumda kadrolara PKK'li diyor, öyle bir sorun yok. Söylemek istedikleri, "PKK'nin imkânlarından yaşarken hiç faydalanamayacak mıyız? Ölünce mi partili olacağız, parti bizi övecek. Biraz da yaşarken övsün. Parti imkânlarından üye olduk diye yararlanalım. Biraz biz çalıştıysak, biraz da parti bizi ayrıcalıklı kılsın, yaşatsın" şeklinde ortaya çıkmaktadır. İstenen buydu. Böyle olursa tabii ki Önderliğin tanımladığı şehitler partisi çizgisinde yürümek tasfiye olacak, fes olacaktı. Ölçü alta düşecek, ondan sonra herkes kendine göre "PKK'liyim!" diyebilecekti. PKK mirasına sahip çıkmak isteyeceklerdi. PKK o hale gelseydi diğer örgütler gibi bölünmeler kolaylaşacaktı. Fakat yine bölünme olmuyor mu, ihanet olmuyor mu, oluyor. İhanet edenler ayrıldı ve parti kurdu. Kurdular ama kendilerini PKK'den kaçtıktan sonra başlatabildiler. Öncesine sahip çıkamıyorlar, çıkamazlar! Hangi hain, PKK pratiğine sahip çıkabilir ki. Çıkamaz, çıkamadılar da. İşte bu tanımlamayla PKK kendi gerçeğini ihanetten, başarısızlıktan korumaktadır.

2005'teki PKK Yeniden İnşa Kongresi'ni hatırlayalım. O kongrede tartışılan, gündeme getirilen konular vardı. "Kaçanın hakkı ne olacak. PKK'den nasıl ayrılacak, isteyen istediği gibi ayrılсын gitsin kendine PKK'li desin, onun da hakkıdır. Katılmıyorsa ayrılabilir de, demokrasi bunu gerektiriyor!" yaklaşımları oldu. Böyle uyduruk bir demokrasi anlayışını tasfiyecilik içimize soktu. Neredeyse PKK'nin yeniden inşası tasfiyecilerin haklarını koruma üzerinden kurulacaktı. Uzun tartışmalar sonucunda, çok zayıf bir biçimde o tür görüşler biraz aşıldı. Şehitler partisi tanımlaması çok ağır, hayatta gerçekliği olmayan, demokratik olmayan anlayış olarak görülüyordu. Hiç öyle bir tanıma yaklaşılmadı bile. Şimdi de ne

kadar söyleniyor bilemiyorum. Zaten önemli bir sorunumuz buradadır. Önderliğin tanımladığı bazı hususlar var. Ne kadar inanılıyor, ne kadar benimseniyor, belli değildir.

Şehitler partisi diye bir parti olur mu, olmaz mı? PKK'nin şehitler partisi olması gerçeğine sonuna kadar sahip çıkacak mıyız, çıkmayacak mıyız? Yarın, "Bu anti demokratiklik, despotluktur, şehitler olur mu, yaşayan olacak" diye dayatılırsa, o zaman değiştirecek miyiz, değiştirmeyecek miyiz? Burada netleşmek gerekir. İşi doğru anlama ve doğru yürütmemiz buna göre olur. Katılımda bu çok önemlidir. Gerçekten de parti davasına kendimizi sonuna kadar verme temelinde mi katılıyoruz? yoksa "biraz katılalım gelişmelere göre davranırız" mı diyoruz. İşte Şehitler Partisine katılmak birincisini ifade eder. Onu reddetmek ise ikinci durumda olmayı ifade eder.

Önderlik Bir Halkı Savunmak'la ölçüleri yeniden koydu. Eski PKK ölçülerini değiştiren yönleriyle netleştirdi. Onun için kimse ses çıkarmaz hale geldi. Çünkü ses çıkarmaya kalkılsa Önderlikle karşı karşıya gelinmiş olacak, o zaman aşılacaktır. Bu konuda görüşümüz nedir? Şehitlerin partisi olmak mı demokrasidir, yoksa ihanete hak tanıma mı demokrasidir? Bizim partiye nasıl katıldığımızı buradaki netleşme önemli ölçüde belirler. Ama burada yeterince netlik yoktur. Evet, şehitlere sahip çıkma var, bizi izlerinden yürütüyor. Ama nasıl yürütüyor, gerçekten çizgilerinde mi yürütüyor, yoksa yuvarlanıp sürükleniyor muyuz, orası belli değildir. Gerçekten şehitleri doğru anlayan, amaçlarını başarmak üzere kendini şehitler çizgisinde parti davasına veren bir konumda mıyız? Yoksa "eski Kürt geleneği, şehidine sahip çıkmak lazım, izinden gitmek gerekli, silahını kanını yerinde bırakmamak lazım" ölçüleriyle mi katılıyor ve yürütüyor? Bunlar net olmalıdır.

Mesela bazı sorular sorabiliriz: Şehitler partisi ne demektir? Şehitler partisinin mensubu, kadrosu, komutanı, sempatizanı olmak, şehitler izinde yürümek nasıl olur, neyle olur, insandan ne ister? Ne kadar fedakârlık ve cesaret ister? Ne tür sonuçlar almayı ister? Bunun başarıyla bağı ne, bunun fedailikle bağı nedir? Partiye katılmayı böyle tanımlıyor, böyle anlıyor muyuz? Partiye bu biçimde katılıyor muyuz, katılmıyor muyuz? Bu sorular cevaplandırılmalıdır ve "bu da soru mu?" denilmemelidir.

Ölçüleri doğru tutturur, tartışırsak, netlik olursa herkes açığa çıkar. Bilir ve ters olanı görürüz. İhtiyaç duyana yoldaşça yardımcı olunur. Anlamamışsa anlatılır, zorlandığı yer varsa aşmasına yardımcı olunur, ek-sikliği varsa gidermeye çalışılır, düzeltilir, kazanmaya çalışılır. O insana kötülük getirmez, fayda getirir. Doğru bir kabulü, kararlılığı ister. Gerçek-ten şehitler bizi yürüten bir ordu, bir öncü mü, yoksa manevi olarak öyle söylüyor ve kendi bildiğimizle mi yürüyoruz? Pratiğe baktığımızda çoğun-lukla kendi bildiğinde ısrar vardır. Kendi bildiğinde bu kadar ısrar etmek, kendini bu kadar esas almak, partinin yerine kendine koymaktır. Bu ken-dini Önderlik ve şehitlerin yerine koymak anlamına gelir.

Bu konuda son söz olarak şu söylenebilir. PKK şehit anısının örgüte dönüşmesidir. PKK bir Şehitler Partisidir ve bu gerçek doğru bilince çıkarılmalıdır. PKK, kimliği, kişiliği ve ölçüleri olan; Önderlik ve şehitler parti-sidir. Bu pratik mücadeleden çıkan ölçü ve özellikleri kazandıran yegâne etken Önderlik ve şehitler gerçeğidir. Felsefesini, zihniyetini, çizgisini baştan itibaren Önder Apo'nun çabasıyla, düşünce gücüyle, dehasıyla oluşturmuş bir partidir. Bir koalisyon değil, her isteyenin istediği gibi ta-nımlayıp, katılacağı bir parti değildir. Önderlik partisi olmak demek; çizgi partisi olmak demektir.

Önderlik, düşünce gücü, çizgi gücü demektir. Yani felsefesi, ideolojik ilkeleri, programı ve mücadele tarzı var. Önderlik gerçeğinde ifade edilen tarz, üslup ve tempoya sahiptir. Parti, Önderlik gerçeğinin eyleme dö-nüşmüş hali ya da eyleme dönüşmeye hazır, örgüte dönüşmüş şeklidir. Önderlikten ayrı bir parti yoktur. Bu nedenle Önderlik gerçeğini parti gerçeğinden ayırmak olmaz. Ayrı bir Önderlik gerçeği ve ayrı bir parti gerçeği tanımlamak, en baştaki saptırmadır ve çok tehlikelidir. Önderlik nedir o zaman? Provokatörler, örgütsüz, ezbere söylenen güzel sözler olarak ele almak istedi, ama Önderlik reddetti onu. Önderliksiz, PKK'nin varlığını tanımlamak onu saptırmaktır. "PKK ayrı bir olgudur, güçtür; öl-çüleri Önderliğin istediğine göre değil, herkesin istediğine göre belirleni-yor; kim nasıl istiyorsa öyle PKK olur" yanılışına düşmektir. Onu da Fer-hat oluşturmak istedi. Ferhat'ın tasfiyeciliği, PKK tanımındaki anlayışıyla somutlaşıyordu.

Önderlik tasfiyeciliğe ve ihanete karşı uzun süre partiyi hazırlamaya, anlaşılır kılmaya, tanımlamaya çalıştı. Sonunda ulaştığı nokta, şehitlerin PKK'li olma noktası oldu. "PKK bir şehitler partisidir" dedi. "PKK'ye ölçü

ve özellik kazandıran yegâne değer şehitlerdir; gerçekleşmiş. Kanıtlanmış militanlık şehitler gerçeğidir. Onun dışındaki militanlık PKK'li olmaya çalışan militanlıktır. Önderlik “Ben de PKK'li olmaya çalışıyorum” dedi. Bu bağlamda PKK ölçü ve özellikleri, zihniyeti, tarzı Önderlik ve şehitler tarafından belirlenen bir partidir.

d-Halk Severlik ve Halka Yaklaşım

Önderliğin tarihe, ülkeye ve toprağa yaklaşımı gibi halka yaklaşımı da değerlendirilmelidir. Önderlik büyük bir halk severdir. “Dilsiz dil takan, ölüyü canlandıran, kurumuşu yeşerten bir mücadele yürüttük” dedi. Önderlik, PKK devrimiyle Kürdistan’da insan ve toplumda değişen gerçekliği böyle görmüştür. Kürt bireyini ve toplumunu çok eleştirmiştir. Kemal Burkay gibi bir kafasız var. “Bir önder böyle kendi halkına hakaret eder mi!” demişti. Eleştirileri hakaret saydı. Türk okullarında okuya okuya odun gibi olmuş ve hiçbir şey yeşermiyor sandı. Ama toplum Önderliği iyi anladı.

Önderlik Ergani’de memurluk yaparken, “bunları söyledim, bana dediler ki, ‘biz odun gibi olmuşuz beyim! Bize ne anlatıyorsun bunları, bizden filiz çıkmaz” demişti. Ama Önderlik, filizlenmez denilen kuru odunu, filizlendirmek, yeşertmek için ısrar etti ve başardı. İnsana ve topluma bağlılığı, oradan gelişme yaratılabileceğine dair inancı da böyledir. Çorak olarak gördü, kurumuşluk olarak gördü. “Kendine ihanet ettirilmiş bir fert bile bırakılmamış” dedi. O durumu eleştirdi. Yurtseverliğin yolunu gösterdi. Toplumsallığın yolunu gösterdi. O değer yargılarının değişebileceğini gösterdi. Umut verdi, akıl verdi, inanç verdi, güç verdi ve bu gelişmeleri yarattı.

Düşmana ait olanı, kuruyanı, sömürgeciliğin kuruttuğunu, yok ettiğini eleştirdi. Orta sınıf ve küçük burjuvaziye sömürgecilğe, kültürel soykırıma göbekten bağlı olarak tanımladı eleştirdi ve o durumu mahkûm etti. Doğru insan yaşamını, yurtseverliği, toplumculuğu gösterdi. Kürt toplumunun tarihi özelliklerini, değer yargılarını ortaya koydu. “Öyle olmazsınız, böyle olmanız gerekir, sizin gerçeğiniz budur” dedi ve insanları gerçeğe çekti. Bu mücadeleyle insanlara yeniden akıl, ruh, duygu, bilinç verdi.

Bu anlamda bazen “Kürt toplumu çok umutsuz bir vaka” diyordu. Kamburu çıkmış toplum, diye tanımladı. “Böyle bir toplum üzerine bu kadar yük yükleysek acaba kaldırabilir mi?” diye soruyor, bundan kuşku

duyuyordu. Mücadeleyi de şöyle gördü. “Bu toplum bir kadavra gibi ortadadır. Bu durumuyla kendine de, insanlığa da hiçbir faydası yoktur. Herkese zarar veriyor. O halde bir savaşa girilmeli. Yaşama gücü varsa kendini yeniden yaratsın, yaşatsın. Kendisi de kurtulsun, dünya da kurtulsun. Çünkü kadavra halindedir ve bu hal insanlık değerlerini çürütmektedir” diyordu. “Bu durumda kalması, bunu yıkmaması insanlık için bir kara leke! Evet, bunu yaratan kendisi değil, kapitalist sistem yaratmış. İnkâr ve imha güçleri, kültürel soykırım güçleri insanları ve toplumu bu hale getirmişler. Ama sonunda toplum da bunu kabul etmiş ona karşı direnmemiştir. Bunu yaşam sanmış, yaşanır görmüştür.”

Önderlik bu durumu büyük tehlike ve kabul edilmezlik olarak gördü. “Böyle yaşamaktansa ölmek daha iyidir. Direnip ölmeliydiler, bunu yaşam diye seçenek olarak görmemeliydiler. Dolayısıyla o seçeneği yok edelim” dedi. O yaşamı yok etti, o yaşamı hiçbir biçimde yurtseverlik, demokrasi olarak, yaşam olarak görmedi. “Biz bu yaşamı durduruyoruz, olacaksa yaşam ya özgürce olacak ya da hiç olmayacak!” dedi. Önderlik felsefesi böyledir. Bunu esas aldı, dayattı ve büyük bedeller vererek Kürt toplumuna yaşama gücü gösterdi. Özgür, demokratik yaşama bu kadar tutkulu hale geldi. İnsanlığı yeniden yarattı.

Kürdistan’da gerçekten insanlık yeniden yaratılıyor. Bu kültürel soykırım en büyük insanlık suçudur. İnkâr ve imha sistemi, bu faşist sömürgeci rejimler bütün insanlığa bu suçu işletiyorlardı. Bu kara lekeyi tüm insanlığın alınlarına sürüyorlardı. PKK mücadelesiyle ayağa kalkan ve özgürlükten başka yaşamı kabul etmeyen Kürt toplumu ve onun mücadelesi insanlığın yüzündeki bu kara lekeyi ortadan kaldırdı. İnsanlığı yeniden var etti, diriltti.

Kürdistan şimdi insanlığın çöküşüne, değerlerin yitirilmesine vesile olan kadavra durumunda değil. Yeni özgürlük bilincinin, ruhunun, duyusunun filizlendiği bir mücadele merkezi durumundadır. Onun için dünya da bu kadar ilgi duyuyor. Rojava, Kobanê ve Şengal direnişi niye bu kadar ilgi buldu, dünyada etki yaptı? Neden “1 Kasım Dünya Kobanê Günü” oldu? Faşizmin, sömürgeciliğin, kapitalist modernite sisteminin, kültürel soykırım rejiminin insanlığı bu temelde yok etmesine, insanlık suçu işlemesine dur dediği için. Özgür insanlığın yeniden doğuşunu, dirilişini temsil ettiği için bütün dünya insanlığı tarafından bu denli ilgiyle karşılandı, karşılanıyor.

Halka yaklaşımda Önderlik hep tutarlı oldu. Ben bu PKK'den bir şey öğrendim, ilkeleri var, ret-kabul ölçüleri var. Doğru buldukları var, suç saydıkları var. Suç işleyenleri cezalandırıyor, bir yargılama gücüdür. Sert de cezalandırıyor, cezalandırma da acımasızdır. Uygulayanlar uygular ya da uygulayamaz o ayrı, ama Önderlik gerçeğinde sertlik vardır. "Hiç kimse benden köleliğe özgürlük isteyemez" dedi ve o ilkeyle yürüdü. Onu dayatanlara karşı mücadele etti. Suçlar karşısında böyle tutum takındı. Ama her suçu ne kadar ağır da olsa yine de affedilir gördü. Affetti de. Bu Önderlik gerçeğinde var. Ama halka karşı işlenen suçları asla affetmedi.

En ağır suç, PKK ahlakında, kültüründe halka karşı işlenen suçtur. Halkın malına, canına, namusuna, varlığına zarar veren, göz diken suç işlemiş oluyor. Önderlik bu tür durumları hiçbir zaman affetmedi. Halkın bu değer yargılarına saygılı oldu, saygılı olunmasını istedi. Halka karşı kadroları hep saygılı yaklaşma temelinde eğitti. "Halka saygılı yaklaşacaksınız. Değer yargılarına ters düşmeyeceksiniz. Diline, kültürüne ters düşmeyeceksiniz. Halkla kendi diliyle konuşacaksınız" dedi. Manifestoda vardır, özellikle "köylüye Kürtçe hitap edilmelidir" dedi. Çünkü o dili o zaman köylülük yaşıyordu. Halkın değer yargılarına zarar veren, ters düşen, bu biçimde işlenen suçu en ağır suç gördü. Bugün de bu ölçü esas alınmalıdır.

Önderlik belirtilen hususlardaki yaklaşımları çok ağır suç saydı ve cezalandırdı. Hiç cezasız bırakmadı, affetmedi. Bu çok önemliydi. Onun için PKK kadrosunun halkla ilişkileri her zaman çok ölçülü, dikkatli olmuştur. Bu, bir toplumsal gerçeklikle bağlantılı, bir de herhalde özel olarak Kürt toplum gerçekliğiyle bağlantılı. Kürt toplumunu ancak böyle kazanılabilir bir toplum olarak gördü. Toplumu iyi tanıyordu. PKK ölçüleriyle yaklaşmayı o diğer solculuklar fukaralık olarak görüyordu. "Halk da ne bilir, ne anlar" diyen, halktan faydalanmaya çalışan yaklaşımlar vardı diğer örgütlerde. PKK'de bu asla olmadı. Her zaman halk gerçekliğini, onun değer yargılarını esas aldı. Bu halka büyük bir güven ve inanç verdi. PKK'nin, PKK kadrosunun saygınlığı, adalet duygusu, haksızlıklara karşı çıkma durumu o kadar etkili oldu ki, toplum böyle kazanıldı.

Savunmada ne yazdı, "PKK kadrolarının ne söylediklerine değil, nasıl yaşadıklarına, davrandıklarına bakarak halk onlara güvendi, inandı, katıldı." Gerçekten de halka öyle yaklaşmak büyük bir güven verdi. Şehirde, kırdaki, özellikle de kadınlar arasında büyük bir güven yaratıldı.

Ben söyleyebilirim, toplum içerisinde kaldım. Daha 79 ve 80’de Mardin ve diğer yerlerde kadınlar kardeşlerine, kocalarına güven duymadılar ama bir PKK kadrosuna sonuna kadar güven duydular. Gece-gündüz 24 saat kapılarını ardına kadar açtılar. Her şeyden zarar gelir, ama bir PKK’li-den kendine asla zarar gelmezdi. Bu güven yaratıldı ve toplum buna inandı. Önderliğin duruşu ve halka yaklaşımı böyle bir inanç yarattı ve halk böyle kazanıldı.

Mesela, Siverek ve Hilvan direnişi sürecinde belli zorlanmalar olunca, ihtiyaç çıkınca bir baktık bizim arabalar çoğalmış. Bazıları şoför olmuş arabalara binip sürüyorlardı. Biz Mardin’deydik, bize bir araba gönderdiler. “Bu nereden alınıyor böyle?” diye sordüğümüzde “yola çıkıyor, el koyuyoruz, biz halk adına çalışmıyor muyuz? Halk adına çalıştığımız için kamulaştırıyoruz” diyorlar. Derhal bu duruma müdahale edilerek durduruldu. Böyle yaklaşımlar vardı. Terslikler ve yanlışlıklar çoktu. Onlara karşı mücadele ede ede bu düzeyi ortaya çıkardı. En ufak bir tereddüt etmeden, aç kalmak, susuz kalmak, yokluk içinde kalmak var ama halka zarar verici en küçük bir şey yapma kesinlikle yoktur. PKK ahlakında bu tarzlar kabul görmedi. Şimdi bunlar halka yaklaşım bakımından da, halkı etkilemesi bakımından da önemlidir.

Şimdi bazıları menfaatçilik yapıyormuş, çıkar yapanlar var. Kendine göre halkın bazı değerlerini yemeye içmeye, el koymaya çalışanlar oluyormuş. Örgütsel denetim zayıflığından kaynaklanıyor. Bir de bunlar en çok partiden uzaklaşmayı, PKK ölçülerinden, ahlakından uzaklaşmayı temsil ediyor. Yani öyle basit şeyler değil. “Canım bir şey olmaz, bir sefer olmuş” dememek, görmezden gelmemek gereklidir.

Nicelik ayrı, nitelik ayrıdır. Bir suç işlenmişse suçtur, on sefer işlenirse de aynı suçtur. Önemli olan bir sefer işlenmemesidir. Dolayısıyla halka karşı PKK ahlakının ilkeleri önemlidir. Apocu olmak isteyen herkes onu iyi bilmelidir.

Soygun yaparsın, açık yaparsın. Birine ceza verirsin bu ayrı, ama diğeri ayrıdır. Diğer türlü olmaz. O biçimde ölçü tutturulamaz, ilke olmaz. Ülkeye, halka, topluma, toprağa, kültüre bağlılık ilkeleri Apocu ahlakın ilkeleridir. Bu aynı zamanda temel değerlere, ülke ve halk değerlerine, toplum değerlerine bağlılık ve saygı göstermedir.

Halkın değer yargılarına karşı çıkmamak, ters düşmemek derken, toplumda var olan ölçüleri olduğu gibi kabul edip, onları yaşamayı ön görmedi PKK. Elbette kabul etmedikleri vardı. Onları değiştirmek için

mücadele etti. Ama değiştirmek için mücadele etmek var, bir de onu reddedip karşıya itmek var. PKK mücadele etti, birçok insanı değiştirdi. Değiştirebilmek ve karşıdakine bir konuyu anlatabilmek için öncelikle onu, seni dinler hale getireceksin. O bakımdan burada yöntem önemlidir. Yoksa şöyle anlaşılmasın: Toplumsal değerleri, o dönemin halkın var olan durumunu olduğu gibi kabul etti. Yok! En sert eleştirileri yaptı, değiştirmek için en yoğun eğitimler, mücadeleler, toplantılar yürüttü. Ama diğer yandan da bunları anlattı, eğitti, ikna etti. Böyle değişiklik yapana kadar var olan yargılara saygıyla yaklaştı.

Onları hemen reddeden tutumlar vardı. Örneğin dine karşı farklı tutumlar vardı ve Önderlik öyle yaklaşmadı. Onu kesinlikle yanlış ve tehlikeli buldu. Anlatabildiği, eğitebildiği oranda değiştirmeyi öngördü. Bu değişikliği yaratabilmesi için uygun yöntemle mücadele edebilmesi gerekiyordu. Kendini ona göre dinletir, kabul ettirebilir hale getirmesi gerekliydi.

e-İnsanlık Sevgisi

Önderliğin toplumla, ülkeyle, tarihle bağlılığını ve halka yaklaşımını anlatmak için bazı örnekler verdik. Benzer durum insanlık için de geçerlidir. İnsanlık karşısındaki sorumluluk, özgür insanlığa bağlılık önemlidir.

Zayıflığın, köleliğin sevicecek yanı olur mu? Kölelik ağılamak ve çürütmek için vardır. Ona karşı Önderlik “Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir” ilkesini getirdi. Özgürleştiği, özgürlük mücadelesi verdiği ve kazandığı oranda Kürdün sevicecek değerleri olabilir. Bu önemli bir ilkeydi. Önderliğin devrimciliğe, solculuğa, sosyalizme kazandırdığı şeyler oldu.

Önderlikteki devrimcilik sokaklarda görülen, Türkiye’de tanınan solculuklara benzemez. Mesela Türkiye solculuğuna göre köle Kürde ağıt yakmak en büyük devrimcilikti. ‘Vay, Kürtler nasıl kahramandılar, başlarına bunlar geldi, şuna maruz kalıyorlar...’ Devrimciliği köleye ağıt yakmak olarak algılıyorlar. Ezilene ve emekçiye yaklaşımları da öyledir. Oysa Önderlik onu reddetti. “Köle özgürleşmeden muhatap bile alınmamalı” dedi. Bu biçimde köleliği meşruiyet dışına itti. Ezilene methiye dizme “işçi şöyle, işçi böyle, işçi fukara kalmış, emeğini satıyor...” Fukaralık üzerinde özgürlük olmaz. Fukaranın sevicecek yanı, esas alınacak bir yanı olmaz. O seilmeyi, sayılmayı ancak iradeli, özgür hale geldiği zaman kazanır.

Yaşam ölçüleri bakımından da ciddi yenilikler getirdi. Solculuk, Rusya'dan, Hristiyan kültürüyle yaşayan bir toplumdan gelmekteydi. Bizde de solculuk, devrimci militanlık çoğu yerde nasıl tanımlandı: Ne kadar çok kafayı çekersen, ne kadar çok ortada yarı ayık yarı baygın gezer-sen, sigara içersen o kadar devrimcisin. Yani mevcut toplumsal değerlere ters, aykırı ne kadar çok hareket edersen o kadar devrimcisin, sosyalist-sin sanılıyordu. Yaşam ölçüsü buydu. Önderlik "kafayı dumanlandır-makla sosyalistlikle, özgürlükle ne alaka var. Bir defa kendini uyuşturma, baygın hale getirmek irade kaybetmektir. Bir an bile iradesini kay-beden özgürlükten olur" dedi.

Müslümanlıkta bir an gaflet geçirenin abdesti bozulur. Çünkü iradeyi kaybetmiştir. Nasıl yaşadığı bilinmez. Sen o kadar kafayı çekiyor, du-manlıyorsun! İradeli, iddialı, ayık, mücadeleci, etkili bir kişilik değil, biraz meyhane kültürü gibi algılandı, anlatıldı. Toplumun bir kesimi, hem Müs-lüman kesim, biraz da toplumsal değerlere, geleneklere bağlı olan ke-simler buna tepki duydular. Bu biçimde devrimciliği toplum nezdinde ka-raladı kötülediler, gözden düşürdüler. Topluma daha doğru dürüst gö-türmeden bunu yaptılar. O solculuk hiçbir zaman bundan dolayı kitlesel-leşemez. Dar, elit grup olarak kalırlar. 80'lerde bazı örgütler vardı, evle-rine gidiyorduk, kapılarından içeri girilmiyordu. Kapıyı açtın mı sanki içe-ride tren var, dumandan göz gözü görmüyor. Çorap kokusundan durul-muyor. Ne kadar çok kafayı çeker sarhoş olursan, ne kadar çok kendine zarar verir kafayı dumanlarsan o kadar yiğit, özgür ve militan sayılıyo-rdun!

Önderlik bunların hepsine karşıdır. Şimdi Apocu olunmak isteni-yorsa önce sigaranın bırakılması lazım. Sigara içmek veya içmemek, ne farkı var, diyordum. Örneğin benim sigarayı içtiğim zaman ile bıraktığım zaman arasındaki görüşlerim farklılaştı. İradi duruşum ve anlayışım de-ğişti. Sigara bir bağımlılıktır ve her bağımlılık kölelik getirir. Sigara bir za-yıflık durumudur. Güdülere bağımlılık da öyledir, oburluk da öyledir.

Önderlik koyuyordu marka sigarayı masanın üzerine, bir ay iki ay du-ruyordu. Bazen bakıyordun koymuş bir sigarayı eline. Diyorduk "sigaraya başlamış" ondan sonra ikincisi yok. Bir ay geçiyor, herhangi bir şey yok. Bir defasında sigara açılmış ve içinden biraz alınmıştı. Kendisi gezmeye gitmişti. O arada biz, "sigaramız yok birer tane içelim" dedik. Geziden döndü, içeriye geldi, biz öbür taraftaydık. Girmesiyle bağırması bir oldu.

“Kim aldı bu sigaraları!” Nasıl fark etti, anlamadık. Bir aydır orada duruyor, ne bir tane eksiliyor ne bir tane artıyordu. Meğer sayılıymış! O bakımdan Önderlik çözümlerinde bu konu çok vardır. “Sigaraya verdiğiniz değeri örgüt işlerine, halkın işlerine, devrim ve özgürlük işlerine vermediniz” demiştir.

Önderlik yaşamında sağlığa zarar verme yoktur. İnsanların yaşamına zarar verici her şeye karşıdır. İnsanları sarhoş eden her şeye karşıdır. İnsanları bağımlı kılan her şeye karşıdır. Özgür olmak böyle olur. Ayık, iradeli olmak, duyarlı olmak, 24 saat bir müminin iman içinde yaşaması gibi özgürlük duyarlılığı içinde kalmak öyle olur. Kafayı çeker sarhoş olur gidersen, orada örgüt de yıkılır, her şey de olur. Bunlar Önderlik kişiliğine aykırıdır.

Oysaki bütün bunları yapmayı özgürlük olarak tanımlıyordu reel sosyalizm ve klasik solculuk. Önderlik tam tersidir. Bunları bilip katılım yapılmalıdır. Bu son süreçte de bir defa yine duymuş ve HDP heyeti ile görüşürken “biz de hala sigara içenler varmış!” dedi. Düşünüyor ki, bu kadar eleştiri ve değerlendirmeden, bu kadar görev ve sorumluluk yoğunluğu ortamında öyle yapan kimse kalmamıştır. Herkes kendini değiştirmiş, dönüştürmüş ve düzene koymuştur. Ama bizde onlar yoktur. Somut olarak PKK’yle veya Önderlikle tam uyuşmayan yanlarımız var.

Oysaki ideoloji yaşam demektir. Nasıl yaşıyorsan düşüncen odur. Önderlik nasıl yaşıyorsa ideolojisi odur. Önderlik ideolojisi yaşam özellikleridir. Sen o ideolojiye katılacaksın Önderliğin yaşam ilke ve ölçülerine katılacaksın. Benimseyeceksin ve öyle katılacaksın. Yapmıyorsan tam katılamamışsın demektir. Bu başta böyle değildi. Böyle bir parti yoktu, Önderlik gerçeği böyle değildi. Her birimiz bir biçimde katıldık, yer alık. Önderlik örgütledi, geliştirdi. Bambaşka olan insanları topladı. Giderek Önderlik ölçüleri parti olarak şekillendi. Önderlik adı da, tanımı da, etkinliği de, örgütlülüğü de öyle gelişti. İşte o zaman kendimizi değiştirmemiz gerekiyordu. Değiştirenler partileşti ve yürüdüler. Değiştiremeyenler yalpaladılar. Yeni katılanlar da bu gerçeği görerek katılmalılar.

PKK bir partidir ve PKK’de her yiğidin kendine göre bir yoğurt yiyişi yoktur. PKK kendine göre yoğurt yiyen bir yiğittir. Bir üslubu vardır, bu da Önderlik üslubudur. Kazandıran, başarı getiren üslup odur. Apocu militan olacaksın, sen de öyle olacaksın! O öyle Apocu militan, ben böyle Apocu militan olurum, öteki de ötekine göre Apocu militan olsun denemez. Bir parti kadrolarının ideolojik durumu, partinin yaşamını belirler.

Bir kadro ayrı, diğer kadro ayrı yaşıyorsa o bir parti olmaz, iki ayrı parti olur. On kişi ayrı ayrı yaşıyorlarsa orada on ayrı parti var demektir. Herkes istediği gibi olsun ama parti bir olsun, öyle olmaz. Parti bir yaşam bütünlüğüdür. Önderlik hareketi, Apocu militanlık o yaşam ilkelerine göre olmak demektir. O nedenle birisi komün yaşamı sürdürür diğeri evine gider, birisi fedailik yapar diğeri yaşamına bakar, öyle olmaz. Öyle oldu mu her farklılık ayrı bir parti olur. Eğer biz Önderlik yaşam ilke ve ölçülerinden bir konuda bile farklıysak, birimiz ayrıysak ayrı bir partiyiz.

Önderlik ilkeleri çoktur. Kölelik karşısındaki duruş, düşünce ve irade bağımsızlığı temel bir ilkedir. Sorumluluk, mücadelecilik, değişimcilik temel ilkelerdir. Önderliğe dair çok çeşitli özellikler sayılabilir, ilkeler ortaya koyabiliriz. Ama daha büyük ilkeler yaşam ölçülerinde ortaya çıkar. Önderlik yaşam karşısında her zaman coşkuludur. Çoğumuza göre coşku, siyasetten, örgütten uzaklaştığımız, keyif çattığımız zaman olur. Önderlik de ise örgüt işlerini yaparken coşku vardır. Siyasi ideolojik mücadele ve örgüt çalışması yürütmekten zevk alan, heyecan duyan bir duruşu vardır. Yaşamı onunla bütünleştiriyor ve başka bir yaşam aramıyor. Devrimci mücadeleyi yaşam olarak ele alıyor. Çoğumuz devrime katılmı-şız, devrim olsun da ondan sonra yaşamaya gidelim, diyoruz. Neyi yaşayacağız, devrim dışılığı! Önderlikte böyle değildir. Yaşam devrimci mücadeledir Önderlikte.

Düzen, disiplin, giyim kuşam, temizlik, sağlığına dikkat etmek, imkânları doğru kullanmak temel noktalardır. Her zaman amaca bağlılık, yoğunluk içinde olmak, 24 saatin bir saniyesinde bile ondan kopmamak. Önderlik, “bir saniye amaçtan koparsanız çizgiden kopmuşsunuz demektir. Çizgiden kopan partiden kopmuş demektir. O zaman oportünistsin” dedi. Görevden kopmuşsun, parti işinden kopmuşsun ama koptun mu oportünist oldun demektir. Günün belli saatlerinde siyaset yap, belli saatlerinde kendini yaşa, bireyciliğini sürdür. Günün belli saatlerinde partili ol, belli saatlerinde partiden kop. Bu PKK’de olmaz. PKK dışındaki partilerin hepsi böyledir. Reel sosyalist partiler bu temeldeydi. Lenin’in parti ölçütü bu biçimdeydi.

Rusya’da parti üyeliği konusunda sosyalist hareket içerisinde büyük tartışma oldu. Tartışma hangi çerçevedeydi: Bir kanat “kendini partili sayan herkes üye olsun. Hiç bir ciddiyeti, resmiyeti olmasın. Bir kişi sokakta gezerken ‘ben filan partiliyim’ diyorsa öyle partili kabul edilsin” diyordu.

Bunu Lenin reddetti ve bunu aydın yaklaşımı, aydın disiplinsizliği, örgütsüzlüğü olarak ifade ettiler. Buna karşı olması gereken neydi? Kayıt yaptıracak, günün belli saatlerinde partiye çalışacak. Düzenli ve sistemli aidat verecek, günlük olarak da parti işi yapacak. Diyelim günde üç saat, beş saat parti işi yapacak. Bu en ileri parti katılımı sayıldı. Buna, çelik disiplinli parti, dediler. Lenin'in parti ilkesi bu kadardı. Bizim ilk tüzüğümüz de böyleydi.

Önderlik 1. Kongre'de, Lenin'in tartışmalarından hazırladığı tüzük metnini PKK'nin tüzüğü olarak esas almıştı. Sanıyorum, Lenin'inki 7 maddelikti, bizimki 9 maddeydi. Bu tüzük kabul edildi. Üyelik tanımı da böyleydi. "Programı ve tüzüğü kabul eden, düzenli aylık aidat ödeyen, günün belli saatlerinde düzenli olarak partiye çalışan kişi parti üyesidir." Şimdi aidat ödeyecek paramız yoktu, çünkü işimiz yoktu. Bir de daha o zamandan, daha grup döneminden adım adım oluşan PKK yaşamıyla günün belli saatlerinde partiye çalışma uyuşmuyordu. 24 saat parti çalışmasına katılmak zorunlu oldu. Ancak bu temelde bir örgüt düzene kafa tutan, mücadele eden bir örgüt oluyordu. İlk başta böyle bir anlayış yoktu, diğerleri gibi PKK de belli saatlerde çalışan, belli saatlerde kendi işine bakan örgüt olma anlayışıyla işe girdi. Ama Kürdistan'da işler öyle yürümedi. Sömürgecilğe, soykırıma karşı mücadeleyi o ölçülerde yürütmek mümkün değildi. Öyle oldu mu, istediği zaman kulağından tutuyor hapse koyuyordu. Öyle bir parti olsaydık adım bile atamazdık. Öyle olacaksın ki, hapse girmeyecektin. Hapse girmemek için de hapishaneye götüren yaşam ölçülerinden kopacaksın. Bu tam bir profesyonellik gerektiriyordu. Bizde profesyonellik 24 saat devrimcilik profesyonelliğine ulaştı. PKK kurulduğunda, kuruluş kongresindeki tanımı öyleydi, pratikte ise tam tersiydi.

Sadece kâğıtta yazılı programı ve tüzüğü kabul eden bölümü ortaktı. Onun dışında aidat verecek bir durum da yoktu. Kendine çalışma diye bir şey yoktu. 24 saat partiye çalışıyordu. Bu doğrultuda bir fedai duruş vardı. Daha o zamandan oluşmuştu. Dolayısıyla günün belli saatlerinde çalışan değil, 24 saat kendini parti ve dava çalışmalarına katan ve parti davasına adanmış kadro tarzı esas alındı. Pratik böyleydi, ama kâğıda öyle yazmıştık. Çünkü bütün partilerinde öyle yazıyordu. Ancak onlara benzeyerek parti olunabilir, diyorduk. Bu çelişkiyi katılanlar bile farkında değildi. Pratikte farklı kâğıt üzerinde farklıydı. Önderlik baktı ki, biz bu

çelişkinin farkında bile değiliz. Toplantı bittiğinde “tamam, o zaman babalarınızdan para alır getirir, her ay aidat ödersiniz” dedi. Baktı ki kimse itiraz etmiyor, bizim paramız da yok, nasıl aidat ödeyeceğiz. Bu madde kalsın, değişsin, diye kimse itiraz etmedi. Herkes kitaplardan partinin öyle olacağını okumuştı. O halde kitaplarda öyle oluyorsa bizdeki de öyle olur diyerek yazılanı olduğu gibi kabul etme vardı. Çelişkiyi görememe vardı. Önderlik yaşadığımız çelişkiyi kendisi ortaya koydu. Baktı ki biz farkında bile değiliz, bize hissettirdi.

PKK’lilik, parti yaşamı, fedai militan çizgi, 24 saat devrimcilik, komünal yaşam... Bunlar hep partileşme sürecinde ortaya çıktı. Özellikle de Ankara’daki ideolojik grup olmaktan Kürdistan’a taşınarak gençlik hareketi haline gelmede netleşti. Partileşme süreci o süreçti. Kürdistan’da örgüt olma kâğıt üzerinde değil; çalışarak, mücadele ederek, propaganda düzeyinde bile olsa bir takım iddialarda bulunarak gelişti. Bazı şeylere müdahale eden, yeni bazı şeyler geliştiren bir topluluk haline gelme temelinde örgüt oluşturuldu. Böylelikle ortama etkide bulunuyor, değişti-riyordu. İşte bu ilkeler, ölçüler de böyle bir süreçte oluştu. Dolayısıyla pratik reel sosyalizmin kadro ölçülerini aştı.

Daha partileşme sürecinde, resmi parti olmadan PKK’daki kadro du-ruşu ve ölçüleri dünyada var olan partilerin geçer ölçülerini aştı. 24 saat particilik gerçeğini ortaya çıkardı. Fedai militan çizgiye soktu. Neden böyle oldu ve bu nasıl gelişti? İki şeyle bağlantılıdır. Öncelikle bu durum sömürgecilikle, kültürel soykırım rejiminin karakteriyle bağlantılıdır. Kürdistan’a dayatılan sistem öyle bir durumdaydı ki, ona ancak böyle bir devrimcilikle karşılık verilebilirdi. Bir de birçok örnek vardı. Eski direniş-ler vardı. Mesela tarikatlar, mezhepler temelinde gelişmiş direnişler so-nuç almamıştı.

Yine bazı partilere dayalı direnişler vardı, DDKO vardı, TİP vardı, Ke-mal Burkay particilik yapıyordu, KDP vardı. Öyle bir parti ölçütüyle sö-mürgecilik saldırılarına karşı kesintisiz direniş yürütmek mümkün değildi. Düşman üzerine gelince KDP ülkeyi bırakıp kaçıyordu. Düşman gidince geri geliyordu. Bir direnişi ya da savaşı yoktu. Konjonktür ve koşullara göre hareket ediyordu. Koşullar bir yerde imkân veriyorsa yönetim olu-yordu, imkân vermiyor da baskı ve saldırı geliyorsa bırakıp gidiyordu. Öyle bir mücadelecilikle de Kürdistan’da kalıcı bir gelişme yaratmak mümkün değildi. Biraz örgütlenip bir dönem gelişme yaratsa da, düşman

saldırınca ezip geçiyordu. Sıfıra sıfır, elde var sıfır! Taş üstünde taş kalmıyordu. Yeniden bir şey yapınca sıfırdan başlaman gerekiyordu. Dolayısıyla mücadelenin birikimi, gelişmesi ve giderek zafer kazanan bir mücadele haline gelmesi o tarzda mümkün olmuyordu. Onları aşan bir yaşam ve mücadele tarzını Önder Apo geliştirdi. Önderlik tarzı, ilke ve ölçüleri, ideolojisi böyle oluştu. Öyle bir Önder olmalısın, öyle bir parti kurmalısın ve öyle bir hareket gelişmeli ki, saldırılar karşısında ezilmemeli, yenilmemeli, geri çekilmemeli, sürekliliği sağlamalı ve kopukluğa imkân vermemelidir. Dolayısıyla mücadelenin yarattığı değerleri biriktirerek zafere gitmeyi sağlamalıdır.

Önderliğin yaşam, hareket, çalışma, örgütlenme, yönetim tarzı da buna göre oluştu. Önderlik gereksiz yere hiçbir zaman ortalıkta çıkıp gezmezdi. Son ulaşan değerlendirmelerde arkadaşlar belirtiyorlar, “Bizim kişiliğimizde keyfiyet var. Önderlik kişiliğinde keyfiyet yoktur. Rastgelelik yoktur. 24 saatlik yaşam, onun bütün özellikleri amacın gerçekleşmesine, başarısına bağlıdır. Kendisini amaç doğrultusunda başarıyla çalıştırmaya bağlıdır. Amacın başarısına hizmet etmek Önderlikte doğrunun ölçüsüdür. Amaca hizmet etmiyorsa zararlı ve yanlıştır. Amaç bağlılığı tutku düzeyindedir, aşk düzeyindedir. Öyle pamuk ipliğiyle bağlı değil, intiharvari bağlı da değil. Arkadaşlar bugün de bu şekilde Önderliğin yaşam tarzını ortaya koyuyorlar.

“Amaca bağlanırsın, yaşamımı ortaya koyarım, sonra ne olursa olsun!” demek kabul edilemez. Kendini yok etmeyeceksin, sen kazanacaksın. Kazanmanın ve başarmanın hareket tarzı, yaşam tarzı, düzeni ve disiplini hep böyledir. Gezecekse de, dinlenecekse de, yiyecekse de, uyuyacaksa da, çalışacaksa da ona göredir. Her şeyini bu temelde yürütüyor ve amacın başarısına bağlıyor. O ne gerektiriyorsa ve kendisinden ne istiyorsa onu yapıyor. “Ben yapamam, ona gelemem, canım sıkıldı, şuram buram ağrıdı, hasta oldum, şu bu” demiyor. Bunlar uydurma gerekçeler ve aslında oportünist tutumlardır. “Ben hastayım öyle yapamam, ama parti içinde kalacağım” tutumu kabul edilemez. Parti hastaların tedavi olduğu yer değildir.

Önderlik partiyi, “özgürlük için, fedai çizgisinde mücadele etmek isteyen yiğit insanların meydana” olarak tanımladı. Partiden sadece mücadele etme sorumluluğu istenir, başka şey istenmez. Partiyi kişisel yaşam aracı, zorlukları ve zayıflıkları giderme aracı, hastalıkları tedavi etme aracı yapmak kabul edilemez. İmkânsızlıkları imkâna kavuşturma aracı,

bireysel çıkar elde etme aracı, kendini yaşatma aracı benzeri olarak gören yaklaşımlar parti dışıdır. Önderlik gerçeğinden, Önderlik ilke ve ölçülerinden uzaktır. PKK'nin yaşam ilkeleri ve ahlaki burada oluşuyor. Burada katmak, kazandırmak var, kaybetmek yok! Biriktirmek var, tüketmek yok! PKK'den tüketmek üzere bir şey isteyemezsiniz. Başka partilerde farklıdır. Mesela KDP'ye memur olur, para alırsın. PKK'ye ise ancak değer katabilirsin. Yurtseveri isen belli bir değer katarsın, militanı isen yaşamını katarsın. Her şeyini katar kazandırırısın. Bunlar parti yaşamımızın bazı temel özellikleridir.

PKK böyle bir parti haline geldi. Süreç bunu gerektirdi ve adım adım geldi böyle bir çizgiye oturdu. Aslında yaşayanlar bile böyle bir noktaya geliş tam fark edemediler. Maraton koşusu gibi bir mücadele içerisindedeydi ve durmaya asla fırsat vermedi. Birden bire görüldü ki, parti ilke ve ölçüleri buna göre oluşmuş, devrimci militan kadro ölçüleri buna göre oluşmuş. Böyle oldu, derken yanlış anlaşılmasın. Hiç fark ettirmeden birisi sihir yaptı da böyle duruma gelindi ya da kısa sürede bu duruma gelindi, sanılmamalıdır. Zorlu aşamalardan geçe geçe, çok sert bir ideolojik-örgütsel mücadeleyi, siyasi-askeri mücadeleyi yaşaya yaşaya bu hale geldi.

Son noktayı koyan neydi? Bir, zindan direnişçiliği, 12 Eylül faşizmine karşı nasıl mücadele edilebileceğini ortaya koydu. 12 Eylül faşizmi PKK'li-leri idam edemedi. Bundan korktu, ürktü. Öyle bir şey yaparsa devrimci mücadeleyi alevlendirmekten korktu. İtirafçılığı, her türlü baskı ve işkenceyi dayatarak devrimcilikten, amaç ve partiden koparmaya çalıştı. Ona karşı fedai çizgisi, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Ferhatların direnme çizgisi, fedai militan direniş çizgisi gelişti. Önderlik "partiyi temsil etmek için yeterli bir direniştir" dedi buna. Esas direnme çizgisini, mücadele çizgisini zindan direnişçiliği belirledi. Zindan direniş mücadelesi bir temel atmış olsa da, bunun dışarıda nasıl somutlaşacağı net değildi. İkinci olarak da, 15 Ağustos 84 Gerilla Atılımı'ndan sonra, gerillanın kesintisiz geliştirilmesi ve büyütülmesi süreci bu işe son noktayı koydu. Ya bu parti zindan direnişçiliği gibi fedai militan çizgide olur, o zaman gerilla büyür ve gelişir ya da fedai militan çizgiden uzaklaşır. Reel sosyalist partilerdeki gibi belli zamanlarda partiye ve mücadeleye katılan, dolayısıyla düzen yaşamını bir biçimde yaşayan kadrolarla bu iş olmazdı. Devrim dışında ayrı bir yaşamı esas alan kadro olunsaydı, kısa zaman içerisinde gerilla çöker, devam etmez ve yenilirdi.

3. Kongre aslında böyle bir çelişkinin en son odaklandığı ve çözüm bulunduğu yerdi. Öyle bir noktada Önderlik bütün o eski ilişkileri, reel sosyalist ölçülerden gelen, ama bir yerde düzen ölçülerine bulaşmış konumda tutan bütün yaşam ilke ve ölçülerini çözdü. O bağları kopardı, dağıttı. Bu sonuç gerillanın devamını ve büyümesini getirdi. Gerillayı zindan direnişinin fedai çizgisine oturttu. Öyle olabilmesi için düzenden tümünden kopmak gerekti. Düzenin ilkelerinden, ölçülerinden, memurvari yaklaşımdan, aile düzeninden tümünden kopmayı gerektirdi. Fatma ile kopuş öyle ortaya çıktı. O bir örnekti. Parti yaşamının nasıl olacağı konusunda bir arayıştı, örnek oluşturuyordu. Böyle olmazsa gerilla yürümecekti. Gerilla yürümese özgürlük devrimi gelişmeyecek, amaç başarılmayacaktı. Önderlikteki amaç bağlılığı işte bütün bu ilişkileri sorgulamaya, bunların devletle, düzenle, iktidarla bağlarını tarihsel olarak gelişim sürecini sorgulamaya götürdü. Ve düzenden kopuşu çok daha köklü, düzen özelliklerini, yaşamın hepsini bir tarafa atan çizgiye oturttu. Özgürlük çizgisini ve kadın özgürlük çizgisini bu temelde geliştirdi. Bunlar pratik mücadele içerisinde adım adım böyle bir kadro duruşunun ve parti yaşamının ilke ve ölçülerinin önemli gelişim süreçleri oldu.

1. Kongre’de de tüzüğe üyelik ölçüleri bir biçimde yazılsa da pratikte başka biçimdeydi. 3. Kongre bu çelişkiyi çözdü. Yazı ile pratiği bir hale getirdi. Partiyi reel sosyalist etkilerden kopardı, düzenden koptu. Reel sosyalizmin düzene bağlayan boyutlarından koptu. Yeni bir parti, bir özgürlük ve demokrasi partisi haline geldi.

f-Yoldaşlık İlişkileri ve Yoldaşlık Bağı

Yoldaşlık ilişkileri ve yoldaşlık bağı amaç birliğiyle bağlıdır. Bizdeki birlik, bir çıkar birliği, ittifakı değildir. Birbirini kandırma da değildir. Bir amacı başaralım da paylaşalım birliği de değildir. Halkın özgürlük ve demokrasi işlerini başarmaya kendini adamadır. Herhangi bireysel karşılık, çıkar beklemeksizin kendini katma birliğidir. Amaçta birlik böyle bir birliği ifade eder. İttifak değil birlik var ve bu birliği belirleyen amaçtır. Amacı belirleyen ise Önderlik gerçeğidir. Doğru yaşam ve gelişme budur. Özgür yaşamak isteyen insanlar bunun için mücadele etmeli, yaşamalı ve çalışmalıdır. Eğer sen ona doğru diyorsan ona katılacaksın, o amaçta bir olacaksın. O amacın başarısına tümüyle kendini katacaksın.

Katılım ve birlik, amacın başarısı temelinde olunca insan ilişkisi, insan birliği en ileri düzeydedir. Bireycilik, çıkar, dolayısıyla da birbirini

itme kakma, çekiştirme, didiştirme yoktur. Partinin ve partideki yoldaşların senin amaç bellediğin şeyleri başarıya götürmek için kendi yaşamlarını ortaya koymuş olmaları vardır. Yoldaşın senin amacın için var, sen de yoldaşının amacı için varsın. Bundan daha güçlü, bütünlüklü bir birlik olamaz.

Onun için yoldaşlık ilişkilerimiz nasıldır? Birbirini güçlendiren, birbirine destek veren, güç katan, eğiten, yönlendiren, zorlamayan, tam tersine daha çok teşvik eden bir durumdadır. Kendinden daha fazla sevmeyi, saymayı, kendin gibi yoldaşını ele almayı gerektiriyor. Kendin için ne düşünüyorsan, en az yoldaşın için düşüneceksin. Çünkü o sende, sen onda somutlaşmış durumdadır. Bunun için yoldaşlık ilişkileri ve parti yaşamı ıkarsızdır, hesapsızdır, ikirciksizdir. İtici değildir, çekici, eğitici ve güçlendiricidir. Parti içerisinde yoldaşlar birbirlerinin daha çok bilinçlenmesini ve güçlenmesini isterler. Niye? Yoldaşın güçlü olursa başarıyla iş yapacaktır. Neyi başarıyor? Senin başarmak istediğini başarıyor. Bundan daha iyi bir şey olur mu? Eğer sen amacında tutarlıysan ve gerçekten amacın başarılmasını istiyorsan, yoldaşın onu yapıyor. Senin amacını başarmak isteyen yoldaşın için ne verilmez, ne yapılmaz ki? Sen orada somutlaşmış oluyorsun. O nedenle başka tür ilişkilere benzemez. Burada ahabap avuşluk, sırdaşlık, dostluk ilişkileri yoktur. Parti içinde yoldaşlar arasında birlik vardır. Birlik, hiç kimsenin, birinin diğerine katılmasıyla değil, herkesin nderliğe katılmasıyla oluşur. O da nderliğin ortaya koyduğu, partinin programladığı ve planladığı amaçlardaki birliktir.

Yoldaş birliğinin üzerinde, onu aşacak düzeyde bir insan ilişkisi yoktur. Zorla, parayla, kandırarak kurulan ilişkilerin hiçbirisi yoldaş ilişkisi üzerine çıkamaz. Ondan daha ileri değildir, daha güçlü değildir.

İdeolojik duruş ve ilkelere ilişkin birçok şey belirtilebilir. İdeoloji, yaşam ilke ve ölçüleri demektir. İdeoloji katıdır. Politika esnektir. Politika ideolojik ilkelerin başarısı için çok yönlü çalışmayı ifade eder. Teori ideolojiyle aynı değildir. Teori, bir düşünce toplamıdır. Sistemli bir düşünsel analizi ifade eder. Çoğunlukla ideolojiyle teorisi birbirine karıştırılmaktadır. Dolayısıyla da çok yorumlayana, konuşana arkadaşlar “ideolojik” demektedir. Bu yanlıştır. Çok bilgiyle ideolojinin bir ilgisi yoktur. Analiz yapmakla ideolojinin bir alakası yoktur. İdeoloji, partinin ve nderliğin yaşam ilke ve ölçülerini bilmek ve bunları kaskatı savunmakla ilişkilidir. Kim ki, bu ilke ve ölçüleri biliyor ve tutarlılıkla onu uyguluyorsa o ideolojiktir. İdeoloji uygulama alanıdır, söz alanı değildir. Teori söz alanıdır. Onun için

birisinin teorik bilgisi az olabilir. Yeterli biçimde propaganda da yapamayabilir. Ama parti ilkelerini bilir, tutarlılıkla o ilkeleri yaşar ve mücadelesini verir. İdeolojik olan odur. İlkelidir, ölçülüdür. İdeoloji, yaşam ilke ve ölçülerini oluşturur. Dolayısıyla parti yaşamı, partinin ilke ve ölçüleri yani ideolojisidir. Partinin ideolojisi neyse, yaşamı da odur.

İdeolojinin ilkelerini, devrimcilik, yurtseverlik, özgürlükçülük, mücadelelilik, cesaret, fedakârlık ve daha fazlasını sıralamaktayız. Bunlar bizim ilkelerimizdir ve yaşamımızın da esasıdır. O halde parti yaşamının esasını bunlar oluşturur. Söz-eylem birliği, teori-pratik birliği Önderliğin çok önemli bir özelliğini ifade ediyor. Bunların tamamı kitaplarda da vardır. Biz yazıyoruz en güzel kavramları, “militan böyledir” diye. Ama o kâğıt üzerinde kalıyor, pratik ayrı yürüyor. Partinin tüzüğü ne yazmış, programı ne, kararları nasıl olmuş, o çok takip edilmiyor. Böyle bir terslik, yanlış da var. Bunu da kabul etmemek lazım. Fakat PKK’de kadro ölçüleri çok yüksektir. Normal insan ölçüleri değildir. Dolayısıyla parti yaşamı normal toplum yaşamı değildir. Yurtseverlik ölçüleri değildir. Hele hele pasifizm ölçüleri hiç değildir.

Bundan dolayı herkes parti militanı olamaz. Önderlik en son savunmalarında, “Dogmalarının, güdülerinin esiri olanlar, kendini örgütleyemeyen, düzen yaşamından kopamayan, basit ve bireyci yaşama göz dikenler PKK’li olamazlar. Dolayısıyla partinin semtine bile yaklaşmamalılar” dedi. Demek ki bizim dışımızda ilkeleri, ölçüleri ve yaşamı olan bir PKK var. Eğer katılacaksak bu ilke, ölçü ve yaşamı görüp ona göre katılacağız. Onlara uyacağız, uygulayacağız. “Ben bana göre katılımım, kendi ilkelerime göre yaşarım, kendimi dayatırım” demek olmaz. “Parti özgürlük ortamı değil midir, ben de girerim kendi ölçülerime göre yaşarım” demek olmaz. Parti, herkesin istediği gibi girdiği, istediği gibi yaşadığı, istediği gibi çalıştığı ve istediği gibi çıkıp gideceği bir ortam değildir. Kilitlendiği amacı başarmak için savaşılan insanların topluluğudur. Parti içinde bireysel yaşam olmaz. Parti içinde durmak, dinlenmek olmaz. Partiye kendini dayatmak olmaz. Partiden ben şunu istiyorum, demek olmaz. Kendine göre öneri yapmak da olmaz.

Şimdi bu çok gelişmiştir. Tasfiyecilik onu geliştirmiştir. PKK’de bireyin kendine ait önerisi olmaz. Partinin politikalarına, çalışmalarına ilişkin görüş ve önerileri olur. Yoldaşlarına ilişkin görüş ve önerileri olur. Ama “ben kendime şunu öneriyorum, parti bana bunu versin, parti bana bunu yapsın” diye bir şey olmaz. Böyle davranmak, mukavele yapmaktır, şartlı

devrimciliktir. Bu katılmak ve birleşmek değil, ittifak yapma istemidir. Hangi amaçla olursa olsun, uluslararası komploya kadar PKK’de kendisi için öneri yapan tek kişi Şahin Dönmez oldu. 1. Kongre’de kimse onu yönetime önermeyince “Ben Parti Merkez Komitesi’nde olmak istiyorum” dedi. Herkes sustu ve kimse bir şey demedi. Baktı ki, durum gergin, kendisi de öyle bir durumda arkadaşlar arasında da zor durumda, Önderlik “seni kabul edelim” dedi. Öyle merkeze girdi ve polisle karşı karşıya gelince teslim oldu. Bir saniye bile direnmedi. Öneri Şahin Dönmez’le anı-lırdı. Birisi öyle yapacak oldu mu, Şahin Dönmez örnek verilirdi.

Bireysel öneriler, kendini dayatmalar, istekler karşısında Şahin Dönmez örnek gösterilirdi. Bir de böyle olmaması için parti eğitimlerinde de bu kullanılırdı. Şimdi “hakkımızdır, hukukumuzdur” deniliyor. PKK’de bu yoktur. Bazı yönetimlerimiz bunu yapıyorsa da o yönetimlerimiz partiyi bilmedikleri için öyle yapıyorlardır. Tasfiyecilik bu duruma getirdi ve o ölçüyü bozdu. Komplo sonrasında oldu. Önderliğin bilgisi ve onayı dâhilinde olan bir durum değildir. Parti kadrosu olanlar öneri sunmaya kalktıklarında Önderlik tepki gösterdi. Ama yurtseverlere ne istiyorlar, ne-reye koyalım diye soruyordu.

Parti kadrosu profesyonel devrimcidir, her göreve hazırdır ve her yerde iş yapar. PKK böyle kadrolardan oluşmuş bir örgüttür. Bazı kadroları böyle, bazıları başka türlü olmaz. Parti içinde eşitlik vardır. Önder Apo şöyle söyledi: “Ben eşitler arasında hizmette birinciyim. Parti kadrosu olarak bir ayrılığım yoktur. Bir kadro olarak kendi işimi yapıyorum. Bir de bütün kadroların yaptıkları işe yardımcı oluyorum, destek sunuyorum. Onun için beni dinliyorsunuz, onun için bana Başkan, Önder diyor-sunuz” dedi.

Öneri yapmak demek, ayrıcalık istemek demektir. Ne olursa olsun, istersen “en zor mücadeleye gideceğim” desen de yine de ayrıcalık istemektir. Öyle oldu mu, partiyi temsil eden ilgili görevlendirme kurumları endişe yaşar. Çünkü görev verme hakkı onlarındır. Seçimler olur, önerilir, üye olunur, merkeze seçilir. Ama Önderlik şunu söyledi: “Pratik yönetim benim, dolayısıyla pratik görev verme yetkisi bendedir. Partinin Merkez Komite Üyesi olabilirsin, seçilmiş de olabilir, ama bu dönem pratiğe seni hazır görmem ve görev vermem ya da görev veririm. Nasıl bir çalışma planına sahipsen ve seni o plan içerisinde nerede başarılı olur görürsem oraya veririm. Ama ben orada değil, filan yerde yapacağım, dersen olmaz.” Ya herkes aynı şeyi söylerse, o zaman parti bir işi yapacak diğerini

yapamayacaktır. Oysaki bütün işler yapılırsa başarılı olunur. Bir iş yapılır ve diğer işler yapılmazsa başarı olmaz. O bakımdan da çok masumane görülüyor, ama gerçekte bir alakası yoktur. Parti ilke ve ölçüleriyle bir alakası yoktur. Fedai profesyonel militan ölçüleriyle bir ilişkisi yoktur. Öneri o ölçüleri kaydırır, bozar. Müsaade et, yönetim seni görevlendirsin.

PKK'nin 1. Kongresinde 9 maddelik bir tüzük vardı. O tüzük el yazmasıdır. O tüzüğü yurtdışına çıkardık, 1. Konferansa o tüzüğü ben okudum. Kimse bilmiyor ve okumamıştı, belge olarak kalmıştı. Ondan sonra parti arşivine koyduk, nerededir, ondan sonra kimse o tüzüğü görmemiştir. 83'te Önderlik "Kürdistan'da Kişilik Problemi, Parti Yaşamı ve Devrimci Militanın Özellikleri" başlıklı bir kitap hazırladı. Parti Tüzüğü diye bir bölüm oluşturdu ve tüzük ilkelerini genişçe yorumladı. PKK'de tüzük o oldu ve onun üzerinden kadrolar eğitildi. 5. Kongreye kadar bu halde geldi. 1995 başında yaptığımız 5. Kongrede "Artık parti somutlaştı. Reel Sosyalizm çözüldü. PKK de rüşünü ispatladı. Kadro ölçüleri bakımından da parti yaşamı bakımından da somut ilke ve ölçüleri ortaya çıkardı. O halde bir tüzük hazırlayalım dedik. Biz, bir komisyon oluşturduk, bir tüzük taslağı hazırlayıp Önderliğe gönderdik. Geniş bir tüzüktü, büyümüş bir partiyi ifade ediyordu. 8-10 sayfayı bulmuştu. Önderlik sadece üyelik bölümüne bir cümle ekledi: "İradesini parti iradesiyle en üst düzeyde birleştiren kişi parti üyesidir, kadrosudur" dedi.

İradeyi birleştirmek ne demektir? Partinin emir ve talimatlarına harız olmak, partinin kararlarına uymak demektir. Doğru bulsan da bulmasan da, eleştiri hakkın saklı kalmak kaydıyla uyacaksın ve uygulayacaksın. Eleştiriyor ve doğru bulmuyorsan başka yerde eleştirirsin. Ama uygulamamazlık edemezsin. Bir kenara bırakamazsın, eksik uygulayamazsın. O halde her türlü parti görevlendirmesine hazır olacaksın. Kendini görevlendirmeyeceksin. Öneri yapmak demek kendi kendini görevlendirmek demektir. Arkadaşlar, "bizimki öneridir, sunuyoruz, takdir yine de örgütündür" diyor. Sen bunu bir kere söyledikten sonra takdir kalmıyor. O işin inceltilmiş kurnazlığı oluyor. O durumda yine görevlendirirse de gönülsüzce gidiyor. İşler başarısız olur, biri eleştirmek isteyince, "ben zaten buraya gelmek istemedim ki, yönetim zorla gönderdi. O halde kimse benden hesap soramaz. Başarsam da olur başarmasam da." Baştan görevlendirmeyi kendine bağlıyor ve boşa çıkarıyor. Bu bir bozmadır.

Yaşam ölçüleri daha fazla değerlendirilebilir. Önderlik ilkeleri olarak, ciddiyeti ve duyarlılığı, disiplini, yaşam ölçülerine bağlılığı sıralayabiliriz. Yine ilkeli hareket, zayıflıklara karşı mücadele, sürekli kendini güçlendirmeyi ön görme, birey ve toplum zararına olan, amaçlara ters düşen hiçbir yaşam ölçüsüne, alışkanlığına girmeme en belirgin ilkeleridir. Bunlar Önderlik gerçeğinin özgür birey duruşudur. Yaşamda herhangi bir şeye bağlanırsan “bu farklıdır” anlayışına sahip olursun. Örneğin sigara tirya-kiliği. Biz sigara üzerine çok teori geliştirdik. ‘İş yapıyoruz, düşünmemize hizmet ediyor. Bir yerde uzun vadeli kalmamıza, çalışmamıza hizmet ediyor’ biçiminde birçok teori ürettik. Onun kabul görmesi için bunu yaptık. Sigara ayrı, diğer şeyler ayrı da dedik. Bunlar oportünizme teori uydurmadır. Köleliğe gerekçe yaratmadır. Gerçekle ise bir alakası yoktur. Bütün bağımlılıklar için böyledir. Çok ciddi biçimde zararlıdır. Kendine bile zarar veren birisi, başkasına ne yapmaz ki. Oysa devrimci başkalarına zarar veren olamaz.

Önderlik şunu söyledi: “Yüce amaçlar için olmazsa, bir damla kan akıtmak bile cinayettir.” Başka çare olmadığı için yapıyoruz ve büyük amaçlar var. Savaşmazsan yok oluyorsun. Soykırım uygulanıyor, soykırım başarıya gidiyor. Düşman tek çare bırakmış: Savaşacaksın! Bir de kazanmak için doğru savaşacaksın. O nedenle varlık ve özgürlük amaçları için savaşıyor. Bu amaçları başarmanın başka yol ve yöntemi olsa PKK savaşmaz. Başka yol yöntem olmazsa da son nefesine kadar, kanının son damlasına, son ferdine kadar savaşır. Öyle bir savaş yürütmekten de geri durmaz. Bu, yaşama bağlılığın bir gereğidir. Onun için Kemal Pir “yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz” dedi. Zindandaki bu deyim, Önderlik ve partinin bu felsefesini temsil ediyor. Yaşamı kalıcı kılabilmek, Kürt varlığını ve özgürlüğünü garantileyebilmek için kendini feda etmeyi ifade etti o savaşçılık. Yoksa intihar çizgisi değildir. Herkes bunu doğru görmeli, bilmeli ve anlamalıdır. Devrimci yaşamı bu temelde de sevmelidir. Uğruna ölecek kadar sevmelidir. O halde sevinçle katılmalıdır.

Bilin ki, bir kişi mücadele içerisinde moralsizse, başarısızsa, sorun üretiyorsa, demek ki o devrimci yaşamı sevmiyordur. Amaç bağlılığında zedelenme var, katılımında kusur vardır. Yoksa devrimci ortamın insanları zayıf bırakması, verimsiz bırakması mümkün değildir. Tam tersine insan gerçeğinin daha çok açığa çıkarıldığı ve gürül gürül aktığı yerdir yaşamımız. Bir insanın bütün potansiyelini harekete geçirerek, en verimli

çalıştığı ortam devrimci yaşam ve devrimci mücadele ortamıdır. Eğer birisi öyle gözükmüyorsa, o halde o ortama katılmamış, o yaşamı sevmiyor. Bunu başka türlü izah etmemek lazım. “Canım sıkılıyor, hastayım” ya da şu bu değildir. Hasta da olabilirsin, son nefesini veriyor da olabilirsin.

Apocu militanlar gülererek, özgürlük sloganlarını haykırarak son nefesini verdi. Başka bir tutum göstermediler. Ölüm orucunda 60 gün direnen, her günün her saatinde kendini hücre hücre eritme kararlılığını gösteren militanlık varken diğeri anlamsızdır. Biraz hastalanmış, biraz canı acımış, biraz imkânsızlık yaşamış olmanın ne önemi var. Bunlar devrimci yaşam ve mücadele önünde kesinlikle engel değildir. Bunu engel yapmaya çalışmak işin içinde başka şey aramaktır. Kaldı ki hiçbir eksikliği olmayan, dört dörtlük olan bir insan nerede var? Hele hele Kürdistan’da öyle insana rastlanır mı? Öyle olsaydı bu Kürt toplumu yok edilmek istenmezdi. Kültürel soykırım uygulanan ve kendini buna açık bırakan bir toplumda dört dörtlük, sağlıklı-sağlam olmak, eğitilmiş olmak mümkün değildir. Bunların hiçbirisini gerekçe kabul edemeyiz. Gerekçe olarak örgütün önüne koymamamız lazım. Onları parti yaşamı ve görevlerini yerine getirme önünde kesinlikle engel olarak görmemek lazım.

g-Emek Olgusuna Yaklaşım

PKK açısından önemli bir konu da emek ve değer konusudur. Bunlar da parti ahlakımız, kültürümüz açısından önemli konulardır. Emek olgusuna yaklaşım, değerlere ve imkâna yaklaşıma dair ret-kabul ölçüleri vardır. Önderlik gerçeği herkesin kabul ettiğini kabul etmemektedir. Biz emekçi bir hareketiz. Adı üzerinde, işçi partisidir. Yoksul emekçilere dayanan bir hareketiz. Varlıklı, zengin kesimlere dayanan, onların çıkarlarının takipçisi olan konumda değiliz. Bu şekilde oluşturulan baskı ve sömürüye de karşıyız. Baskı ve sömürüye uğrayanların kurtuluşu için mücadele ediyoruz. Dolayısıyla bir işçi ve emekçi hareketiyiz.

Kürt halkı da % 90’dan fazlası emekçi olan bir halktır. Yoksul bir halktır. Bir avuç zengini var. Kültürel soykırım rejimi ile işbirliği yapmış, onlarla çıkar birliği yapan işbirlikçi, hain kesimler var. PKK 70’li yıllarda Kürt toplumunu çözümlerken iki sınıftan söz etti: Bir, Türk burjuvazisinin mabeti olan burjuvazi. Beyaz Türklüğe katılmış Kürtler. Kürtlük geliştiği zaman, Kürtlüğü sahiplenmek kolay olduğu hatta itibar kazandırdığı zaman ortaya çıkıyorlar. Geçen dönemde de bazıları çıktı, “Ben de Kürdüm” dedi. Tümöyle kaderini Türk burjuvazisi, sömürgecilikle birleştirmiş,

Kürtl kle bir alakası kalmamış kesimler. Bu kesim eskiden de vardı, şimdi de var.

İkincisi, feodal-komprador sınıf olarak tanımlanmıştı. Bu sınıf K r-
distan'da olan, biraz ağalıkla da ilişkili ama kompradorluk da yapan, s -
m rgeci burjuvazinin K rdestan'da acenteliğini yürüten bir kesimdir. Bu
kesim daha geniş olarak vardır. K rtl ğ n  söyleyenler de bunlar olu-
yorlar. Mesela günümüzde AKP içerisinde böyle yer alanlar epeyce kişi
var. Buna feodal küçük burjuva kesim de denilebilir. Onun dışındaki ke-
simlerin hepsi halktır, emek idir. Kırd  ve şehirde çalışanlardır. Tabi 40
yılda yeni gelişmeler ve farklılaşmalar olmuştur.

Emekten yana, emekçinin çıkarlarından yana durumu vardır. Emek-
ten yana olma gerçeği ise daha önemlidir. Dolayısıyla emeğe dayalı bir
hareket olma gerçeği daha önemlidir. En büyük değerlerimizden bir ta-
nesi emektir. PKK'li, çalışandır, emek harcayan, kan d kendir. Baştan
beri böyleydi ve bu PKK'ye katılım gönüllüdür. İnsanlar gelip gönüllü ka-
tılıyor, fakat gelen herkes hemen PKK'li de olmuyor. PKK'lilik çalışmaya,
 retmeye, kazandırmaya, başarıya bağlıdır. Kim  alışıyor, emek harcıyor,
partiye kazandırıyor, parti çizgisinin başarıyla uygulanmasını getiriyorsa
o partili oluyor. Partiye doğru katılım da böyle gerçekleşiyor. Yoksa
emeksiz, kurnazlıklara dayalı, başka ölçülere dayalı PKK'li olunmuyor. Fi-
lanın oğlu kızı olmak, filanın aşiretinden olmak, filanın kardeşi olmakla
olmuyor. şehit gerçeğine dayanarak, onu kullanarak partili olunmuyor.

Bir toplumuz ve toplumsal değerleri dikkate almamız gerekiyor. Bi-
zim de böyle değerleri kuşkusuz g zetmemiz gerekiyor. Aileler var, yurt-
sever aileler var, bunları dikkate alıyoruz. Bir ayrıcalık değildir, ama kendi
toplumsal kesimimizi oluşturma bakımından bu vardır. Aşiretler a ısın-
dan, mücadele eden güçler açısından şehitler veriyorlar, değerler veri-
yorlar, g   katıyorlar. Dolayısıyla devrimimizin önemli bir g   ve top-
lumsal kesimi oluyorlar. Ama  rg t içerisinde buna dayanarak yer elde
etme ya da çıkar elde etme yoktur. Özellikle parti militanlık düzeyinde
bu yoktur ve bu değerler yer etmenin bir ölçüsü değildir. Halkı  rg tler-
ken o tür durumları g zetmemiz gerekiyor. Hiç kimseden yana değil mi-
yiz? Hiç taraf olmayacak mıyız? Tabi ki böyle değil, toplumumuz var. On-
lar  rg t  ve hareketi temsil ediyorlar. Ama parti militanlığı düzeyinde
 l  , kişinin kendi emeğiyle, başarıyla, katılımıyla ve  retimıyla parti
içinde yer almasıdır. Esas olan da budur.

Yönetimimiz görev verirken bazı ölçüleri gözetmektedir. Bir aileden üç-beş kardeş katılmış, birkaç şehit olmuş. O durumda olanlara görev verilirken, en azından hazırlayabilmek açısından bazı ölçüler koyuyor, dikkat ediyor. Bazen bu durumdaki arkadaşların kendileri de bunu çok abartıyor. “İşte bize haksızlık ediliyor, başkalarından dolayı biz zorlanıyoruz” diyenler oluyor. Ama o eleştiriler çok gerçekçi değildir. Bir arkadaş, parti böyle bir yaklaşımı kendine uygulandı diye rahatsızlık duyacağına bunu anlamaya çalışmalıdır. Kendisi de örgütü temsil ediyor, bundan dolayı çalıştığı alanda buna uygun davranmalıdır. Öyle yapmazsa yanlış yapmış olur ve örgütü zorlamış olur. Bu durumda yapılması gereken, kişiliğini emekle yeniden yaratarak PKK’lileşmek olmalıdır.

h-Değerlere Yaklaşım

Değer, konusu da önemlidir. En büyük değer insanın kendisidir. Kadrolar büyük değerdir. Geçen dönemde öyle deyince, tasfiyeciliğin etkisiyle bazı arkadaşlar “madem en büyük değer bizsek, parti bütün imkânlarını versin, yiyip içelim!” dedi. Değer olmak demek, yiyip içmek demek değildir. Partide değer nedir ve nasıl yaratılır? En büyük değer Önderlik ve şehitler gerçeği, ülke ve halk gerçeği, kadro ve örgüt gerçeğidir. Mücadele ile ortaya çıkarılan gelişmeler, imkânlar gerçeğidir. Değerlere sahip çıkmak, saygılı yaklaşmak, değerleri doğru kullanmak, daha büyütme çalışmak esas olmalıdır. Buradaki felsefe de odur.

“Değer var, getir kullanayım” demek olmaz. Hazırsa kullanayım, olmaz. Yoksa zaten harcamazsın. Var olanı harcamak bir ölçü değildir. Eğer öyle olursa, harcayacak bir şey bulamazsan çekip gideceksin! Bu işin başka yolu yoktur. İmkâna göre, değere göre örgüte katılan sonunda onu da yapar. Değerler tükendi mi, “deniz bitti, gideyim” der ve geldiği yere gider.

Bu bakımdan, öncelikle değer tanımı önemlidir. İkinci olarak da değere yaklaşım önemlidir. Tanımını yaptık ve az çok bilinmektedir. Ama değere yaklaşım ne olmalı? İlkın değerin kutsal olduğu bilinmelidir. Bu değerler bedava gelmiyor, kolay yaratılmıyor. Büyük bir emekle, cesaretle, fedakârlıkla ve kanla kazanılıyor. En büyük değer şehitler diyoruz ve bu kadar kan dökmüşüz. PKK’de hiçbir şey basit, ucuz, emeksiz ve hatta kansız kazanılmış değildir. O halde değeri korurken, kullanırken, sahip çıkarken bu gerçekliği her zaman göz önüne alarak yaklaşacağız. Böyle olursa değer ucuz tüketilmez, basit yaklaşılmaz. “Koruma heder

olsun, rastgele kullan, tükensin, çarçur et!” Bu yaklaşım, o değerleri yaratan emeğe, çabaya, kana, tere hakaret olur. Daha da ileri gidilirse onlara ihanet etme olur. O açıdan da değer yaklaşımını da önemsemeliyiz ve rastgele yaklaşım içinde olmamak lazım.

Değerleri kullanırken, korurken, sahiplenirken de dikkat edilmelidir. Orta yerde bırakmak, olmaz. Değere sahip çıkamayan, değerleri var eden gerçekliğe de sahip çıkamaz. Değerleri korumayan, gereksiz yere kullanan, tüketen o değerleri var eden gerçekliğe de haksızlık, hakaret etmiş olur. Değer kullanımına dikkat etmek, değeri doğru kullanmak ne demektir? Değeri yerli yerinde kullanmak, mücadelenin hizmetine kullanmak demektir. Doğru yerde ve zamanında kullanacaksın, mücadelenin hizmetine kullanacaksın. Eğer böyle kullanılmışsa o değer doğru kullanılmış olur. Gereksiz, yersiz, çarçur eden bir kullanıma kesinlikle yol açmayacaksın. PKK’de değeri çarçur etme de önemli suçlardan birisidir. Değeri yersiz kullandın mı, emeği yaratan gerçeğe ters düşmüş olarak suç işlemiş olursun. En ciddi ceza gerektiren suçlardan bir tanesi de budur.

Değerleri bireysel amaçlar için, yaşam için kullanmamak gerekir. Bunun için Önderlik kadroya yaşam ölçüsü olarak “bir lokma bir hırka felsefesiyle yaşamak” dedi. Eskiden, “Bir ekmek, bir soğan en kıymetli yaşam değeridir, yeterlidir. Başka şeye ihtiyaç olmaz” diyordu. Bir lokma bir hırka, derviş yaşamıdır. Gösterişli, tüketime dayanan, kendine kullanma olmaz. Bir devrimci değerlere öyle yaklaştı mı değerleri koruyamaz. Kendim için kullanmıyorum ama ölçüsüz, dengesiz, çarçur olmasına yol açıyorsam da benzerdir. O değerler mücadele ile kazanılmıştır ve daha büyük bir mücadelede kullanılmak üzere kazanılmıştır. O halde bütün değerler mücadeleyi daha büyütme için kullanacağız. Bu anlamda tüketici olmayacağız, hazırcı olmayacağız.

PKK’de devrimcilik, çaba ve emekle hayata geçirilen bir üretim tarzı, gelişme ve yaşam tarzıdır. Devrimciliği daha fazla geliştirmeli ve derinleştirmeliyiz. Tasfiyecilik döneminde neredeyse devrimcilik kavramı yasaklanır hale gelmişti. 2002-2004 tasfiyeciliği modası geçmiş bir kavram gibi ele aldı. Örgüte de neredeyse böyle kabul ettiriyordu. Önderlik şimdi “gerçek yaşam devrimci yaşamdır” demektedir. O yüzden devrimcilikte derinleşmeli ve kökleşmeliyiz. Devrimci ilke ve ölçüleri, hem genişletmeli hem de yaymalı ve derinleştirmeliyiz. Böyle bir devrimcilikte en önemli şey üretmedir, kazanmadır, başarmadır.

i-Apoculuk; Maddiyatçılığın, Tüketiciliğın ve Hazırcılığın Reddidir

PKK devrimciliğinde hazırıcılık ve tüketim yoktur. Maddiyatçılık ve değeri çarçur etmek de kesinlikle olamaz. Önderlik, o konuda şunu söyledi: “İmkân başa beladır” dedi. “Bir devrimci imkân istememelidir. İmkânı olan yer aramamalıdır.” Borç yiğidin kamçısıdır, derler. Yokluk ve zorluk da devrimcinin kamçısıdır. Onu yaratıcı olmaya iter. İmkân tembelliğe götürür, rahatlığa götürür.

İmkânsızlık devrimciliği geliştirir, derinleştirir. PKK’de imkâna dayalı çalışma yoktur. Kürdistan gerçeği de buna terstir. Her şey sıfırdan başlayarak, iğne ucuyla kuyu kazarcasına kazanılmıştır. Önderlik kendi tarzının böyle olduğunu söylemiştir. O halde hazır istemek, beklemek bir sapmadır. Eğer Kürdistan’da imkânla hareket edilseydi ve hazırla devrimcilik yapılsaydı PKK olmazdı. Önderlik bir adım bile atamazdı. Çünkü hazır hiçbir şey yoktu, hiçbir imkân yoktu. Her şey akılla, çalışmayla, emekle sıfırdan başlamak üzere dişle, tırnakla sökülerek yaratıldı, kazanıldı. PKK’lilik budur.

Eskiden görevlendirmeler emek ve değer üzerinde olmazdı. Bir kadro bir yere görevlendirilirken, gideceği yerde imkân var mı, hazır şey var mı hesaplanmazdı. Zaten orada bir gelişme varsa oraya kadronun gitmesine gerek yoktur. Orada örgüt oluşmuştur ve kendi kendisi işler. Kadro, bir yere örgüt oluşturmak için gider. Böyle bir felsefeyle ve yönle hareket ettiği için PKK gelişti. Hiçbir imkânın olmadığı yere insanlar görevlendirildiler. Gittiler çalıştılar ve orada örgüt yarattılar, imkân açtılar, gelişme sağladılar. PKK’nin kazanan çizgisi ve zafer çizgisi böyle oluşmuştur. Yoktan var etme çizgisi budur. Hep böyle görev alınıyordu. Bir kadro görevlendirildikten sonra gideceği yerde imkân var mı, örgüt var mı, para var mı diye sorulmuyordu. En fazla oraya nasıl ulaşacağı hesap ediliyordu. Ulaştın mı, gerisi sana aittir. Örgüt sadece kendini, kadrosunu görevlendirdiği yere ulaştırmakla sorumlu görüyordu.

Karasu arkadaş anlatıyordu. “Antep’e indik, cebimizde sadece yemek yiyecek paramız var. Ne yapalım, acıkmışız dedik, yiyip karnımızı doyuralım, ondan sonra ne olacaksa olsun. Ondaki sonrasını kendin yaratacaksın.” Yaşamını yaratacaksın. “Örgüt bize para versin, gezeyim, yiyeyim, bazen de ben PKK’liyim derim” olmaz. O tarzda bir görevlendirme yoktur.

Bir diğeri ise, kendisi görev almışken örgütten başka kadro görevlendirmesini istemesi sapmadır. Örgütten maddi imkân talep etmek sapmadır. Ben örgütsel düzenleme yapan olsam hiç birini vermem, olduğu zaman da vermedim. Çünkü bunları yarat diye birisine görev veriyoruz. Bunları verdikten sonra onun yaratacağı bir şey kalmaz ki. Para yaratacak, örgüt yaratacak, kadro yaratacak. Aldığı görev de odur. O halde kişiye işini önceden vermiş olacağız. Bol bol gezecek, ahkâm kesecek, sağı solu suçlayacak, daha fazlasını isteyecek... Bu durumlarla karşılaşılıyor ve bu anlayışlar sapmadır. Bunlar sonradan üretilmiştir. PKK'yi PKK yapan ölçülerde bunlar yoktur.

Bir imkân gelişmiş ve bir ilişki çıkmıştı. Önderlik Batman'a Haki arkadaş gönderdi. Batman Kürt ulusal değerlerinin yüklü olduğu yerd. Kürdistan adına çalışma yürütürken en azından ortalama bir Kürtçe konuşabilmek gerekiyordu. Bundan dolayı zorlanma yaşandı. Önderlik de Mazlum arkadaş Batman'da görevlendirdi. Görevlendirmelerde bu tür özelliklere dikkat edilebilir, o kadar. Onun ötesi yoktur. Örgüt bana para versin, örgüt gerektiği kadar kadro versin, bir de hazır yer olsun, ben orada görev alayım. Bu, iktidarcı-devletçi bir anlayıştır. Devrimci çalışma yapıp örgüt yaratmak için bir görev değil, var olan örgütü yönetme, onun üzerinde yaşama anlamında görev alıştır. O devrimcilik değil idareciliktir. İdare edeceği hazır örgüt istemektedir. Hazır vermiyor diye örgütü suçlamamak gerekir.

Hiç ilişki olmayan yerlere, oradan buradan adres alınarak, gidilip ilişki kurmaya çalışarak, oraları devrime açıp örgüt kurmaya çalışan pratikler de oldu. Bunlar çok başarılı da oldu. O nedenle bu hazırcılık kötüdür. Devrimciliğin hazır istemekle bir alakası yoktur.

Önder Apo şunu söyledi: "Benim için önemli olan bir değerın kazanılma sürecidir, değerin kendisi değil. Bir yerde bir değer ortaya çıkarsa, onu başkasına teslim ederim, onu kullanmam. Başka yerde yeni değer oluşturmak için mücadeleye girerim." Önemli olan imkânları işletmek değil, yoklukta yaratmaktır. Apoculuk yokluktan, sıfırdan bir şeyler ortaya çıkarma, yaratma, geliştirme, var etme hareketidir. Bu, kulaklarımıza küpe olmalıdır. Apoculuğun tarzı zorlukta, yoklukta çalışma ve kazanma tarzıdır. Yoksa varlığı, imkânları kullanma tarzı değildir. İmkân yaklaşımı bir tür mülkiyetçiliktir.

PKK militanı basit yaşama tenezzül etmez. Kim ki basit yaşama tenezzül ediyorsa, onda PKK'lilik yoktur. Bunun küçüklüğü, büyüklüğü nicelik farkıdır. Önemli olan niteliktir, özdür. Bazı arkadaşlar diyor ki, "Bizim aldığımız paralar azdır." Bugün az, yarın çok olabilir. Parayı para olarak kabul ediyorsan, zaten kapitalist moderniteyi temel yaşam biçimi olarak kabul ediyorsun demektir. Önderlik para için, "sistemin komutanı" dedi. Sen o komutanın emrine giriyor musun, girmiyor musun? Bir kuruş da, bir milyar da birdir. Aradaki fark sadece niceldir. Sen ona dayalı olarak yaşamayı kabul ediyor musun, etmiyor musun? Ediyorsun. Partiden para almak için can atıyorlar. Kemal Pir'e Filistinliler, sigara ihtiyacı için "al sigara parandır" diye para verdiler. Kemal Pir parayı alıp yüzlerine atmıştı; "Ben paralı asker miyim? Bulduğum yerde içerim, bulmasam kalır. Ne kadar bulursam o kadar içerim. Para partinindir." PKK'nin ölçüsü böyleydi.

Şimdi başkasının verdiği değil, "partiden ne kadar alacağız" diyorlar. Azıcık fırsat olsa maaşlı insanlara dönüşeceğiz. "İhtiyaçlarımız var. Parti versin, özel kullanalım" diyorlar. O zaman orada komünalizm biter. Alırsın, nasıl kullanacağını belli olmaz. Orda küçük burjuvalık başlar, bireycilik başlar. Bugün niceliği azdır, bir fukara düzeyinde olabilir, ama yarın imkânlar artar ve işte Sovyetler Birliğindeki gibi bir sınıf haline gelebilirsin. İmkânlar bir anda da artabilir, önemli olan senin imkânlar karşısında nasıl yaşayacağındır.

Arkadaşlar şöyle diyorlar, "Varsa kullanalım, niye kullanmayalım?" Burada ölçü şu; yoksa zaten kullanamazsın ki, önemli olan var olduğunda kullanmamayı başarabiliyor musun? Varlığa karşı bir ilken var mı, duruşun var mı? Bir varlık varsa, orda kendini kaybedip har vurup harman savuran durumuna düşüyor musun, düşmüyor musun? Zaten bir şey yoksa yiyemezsin. Örneğin paran yoksa harcayamazsın, ekmeğin yoksa yiyemezsin. Mecburen azla yetineceksin. O senin marifetin değil, var olan durumun sonucudur.

Kişinin marifeti varlık içinde ölçüyle yaşayabiliyor mu, halkçı kalabiliyor mu? Doğru bir yaşam tarzı tutturabiliyor mu? Kendini kaybediyor mu, yoksa koşullar karşısında direniyor mu? İşte ölçü budur. PKK'lilik ölçüsü burada başlar. Varlığa karşı direnebilmek önemlidir. Yokluk karşısında direnecek bir şey yok ki, o yokluk seni hizaya çekiyor. Önemli olan

varlık karşısında irade gösterip gösteremediğidir. Varlık karşısında tenezzül etmeyebiliyor musun? Bir lokma bir hırka duruşu gösterebiliyor musun, gösteremiyor musun?

Bunlar yeni bir duruş olarak görülebilir, fukaralık edebiyatı olarak sayılabilir. İçimizden bazıları öyle de görüyorlar. Sağa sola gidenlerin nasıl yaşamaya çalıştıklarını, dönüp bize neler söylediklerini biliyoruz, duyuyoruz. Fakat parti ölçüsü ne olacak, burada netliğimiz olsun. Saman altından su yürüten mi parti militanlığının ölçüsü olacak, yoksa halkçı yaşam, ilkel yaşam, özgür yaşam ölçülerinde ne olursa olsun diretecek miyiz? Mücadeleci olacak mıyız, olmayacak mıyız, mesele budur.

İdeolojik öncülük mücadelesi burada ortaya çıkıyor. İdeolojik öncülükteki yetersizlik bu noktada ortaya çıkıyor. Yoksa bunun filozof olup olmamakla bir alakası yok. "Vay be çok geri insanlarmış. Bilgileri azmış" ne alakası var? İleri olmanın ölçüsü ne ki? Burjuvanın bildiğini bilmek zorunda değiliz, sömürgecinin bildiğini bilmek zorunda değiliz. Bizim de kendimize göre bilme ölçülerimiz var. Onların ölçülerine göre kendimizi niye tartalım. Kendi ölçülerimize göre tartacağız.

PKK, böyle PKK oldu. O kazandırdı, o PKK gelişme yarattı. Paradigmanın devletçi olup olmaması değil, kendisinin nasıl yaşadığı ve ne yaptığı belirleyici oldu. Gelişme ve kaybetmede belirleyici ölçü o oldu. Tabi o bilince dayansa, daha geniş bir dünya bilgisine sahip olmak iyidir. Öyle olsa filozoflar en iyi PKK'li olurlar. PKK'nin düşmanları bu anlamda daha iyi öğreniyorlar, daha fazla biliyorlar. Bütün burjuvalar, âlimler daha fazla PKK'li olurlar. Gerçek öyle midir, hayır. İdeolojik duruş, ideolojik ölçü o değildir. İdeolojik öncülük sorunu kadronun bireycileşmesinden, yaşam düşkünlüğü göstermesinden, kapitalist modernitenin etkisinde kalmaktan kaynaklanmaktadır. Önder Apo'nun ön gördüğü PKK'de gerçekleşmiş militan kadro ölçülerini temsil edememesinden kaynaklanmaktadır.

Süslü laflarla, anlaşılmayan kavramlarla durumu ifade etmenin hiç gereği de, anlamı yoktur. İdeolojik sorunlar somuttur. Basit gibi görünür, pratiktir ama işin özüdür. Basit gibi görünür ama her şey basitlikle başlar. Bu Ferhat denen kişi belki yaşamında tek bir kere doğru söyledi. 5. Kongre'de soruşturulurken, "Her şey bir pastayla başladı. Bir pasta hediye geldi İran'dan kabul ettim, ondan sonra ikincisi geldi. Ondan sonra pastanın yerine bilmem ne geldi, ne geldi, Xakurke'de lord oldum. Ama her şey bir pastaya tenezzül etmekle oldu." Şimdi bir pasta mıdır, hepimiz ne

gelse "Allah razı olsun" diyoruz. Şu gelmiş reddediyorum, diyen var mı? Yok. Parti içinde maddi ilişkiler neredeyse meşru bir olgu haline gelecek!

Ben cezaevindeyim, Kani Yılmaz gelmişti. Bir tane kalem getirdi, mahkemede verdi. "Kani bunu göndermiş, hediyesidir" dediler. Şaşırdım, Fuat arkadaşla tartıştık. Getirene sordum, "Kani parti çalışması yapmıyor mu, para için farklı bir işte mi çalışıyor?" "Yok, partinin temsilcisi" dediler. Peki, kalemi nasıl almış, partinin parasıyla. Partinin parasıyla hediye mi olur. PKK'nin parasıyla bana hediye veriyor, beni ayartmaya çalışıyor. Bunlar küçük şeyler gibi görünüyor, ama önü alınmazsa diğeri büyür. Küçük ya da büyük olması nicelik sorunudur ki belirleyici olan bu değildir. Parti parasıyla herkese hediye dağıtıyor.

Cezaevindeyken ha bire para geliyordu. Ben diyorum, "göndermeyin." Para orda duruyor, bize vermiyorlar. Zaten cezaevinin kasasındadır. Dünya kadar harcasam yine de fazladır, onunla satın alıp yiyorum, yine gelenin onda birini ancak harcayabiliyorum. Orada kalıyor, devlet faizini alıyor. "Göndermeyin" dememe rağmen yine de gönderiliyordu. Buna da "Bunu herkese veriyoruz, senin hakkındır, al ye!" dediler. Cezaevinden çıkarken 5-6 bin Mark çıkardım, götürdüm maliyeye verdim. Cuma günü verilen yemek dışında hep kendi paramla satın alıp yedim, yine de o kadar para fazla kaldı. Akıl alır gibi bir şey değildi.

2000'de 7. Kongreden sonra Avrupa'ya gidiyoruz, Şam'a gittik. Meliha diye bizi götürecek birisi vardı. Şam'da evde oturuyoruz. Okuldur, okula bakanlar var. İkide bir "Ben gideyim bir şeyler getireyim." Gidiyor, bakıyoruz bir sürü eşya almış getiriyor. Ona buna dağıtıyor, yiyor. İki saat sonra bir daha, bir, iki, üç. "Meliha, bu neyle oluyor, sen neyle alıyorsun bunu?" diye sordum. "Bizim paramız var, sizin yok mu?" dedi. Parti ona maaş veriyormuş. Ben "Bize vermiyor. Demek ki biz çalışmıyoruz, siz çok çalıştığınız için size veriyor!" dedim.

Öyle olan biri PKK'de olsa bile, düzeni yaşamaktadır. Zaten o kişi de bırakıp kaçmıştır. Öyle olursa PKK'de olmak, olmamak çok farklı oluyor. Ölçüler sisteme yakın olduğu için istersen PKK'de olursun, istersen kaçabilirsin, fark etmiyor. Rahatlıkla düzen yaşamına da uyum sağlayabiliyorsun. Bunların hepsi bozulmadır. Düzeltme ve yeniden partileşme olaksa burada olmalıdır. Özellikle de Demokratik Modernite çizgisinde yeni bir PKK olaksa bu çok büyümüş bir PKK olmayacak, nitelik olarak ölçüleri çok yükselmiş bir PKK olacaktır.

Basit yaşama tenezzül eden, maaşlı yaşamaya çalışan duruşla bir lokma bir hırka duruşunu karşılaştıralım, aynı mıdır? Bu biçimde biz yeni dönemin, Demokratik Modernitenin PKK'si olamayız. Demokratik Modernitenin PKK'si olabilmemiz için yaşam duruşumuzda, ölçülerimizde köklü değişiklikler yapmamız gerekir.

Önderlik her zaman imkânı başa bela görmüştür. Bir devrimci sosyalist için maddi imkânâ sahip olmak, sosyalizmden uzak olmak demektir. Öyle olan birisi sosyalist olamaz. Elinde bir sürü maddi imkân bulunduran ve halka dağıtan bir sosyalistlik olur mu? Bu, AKP'nin yardım dağıtmasına benzer. Onun da sosyalist olmadığı bellidir. Halkın zekât dağıtması ayrı bir konudur. O toplumsallıkla ilgilidir. AKP'nin yardım dağıtması iktidar ve çıkarla ilişkilidir. Onları kandırmak, sömürmek için yapmaktadır. Bir verip beş almak için yapmaktadır. Zekât dağıtımındaki gibi yardımlaşma ruhu ve duygusu yoktur.

Mülkiyet kötüdür. Bir kadro özel mülkiyete sahip olmak istememelidir. Yaşam için asgari gereklilik neyse onunla yetinmelidir. Onun dışındaki şeylerden uzak durmalıdır. Tutarlılık açısından da bu gereklidir, başkalarını ikna etmek için de gereklidir. Düşünün Grand tuvalet, marka giyinmişsin, altın saat kolunda olursa devrimcilik olmaz. Yine kolyelerin var, hatta küpeler takmışsan devrimcilik nasıl olur? Bakur'da bazı kadın yoldaşlar takmaya çalışıyor. Onun özgürlükle bağını biz anlayamadık. "Kadına aittir" deniliyor, ama nerede kadına aittir, nasıl kadına ait olmuş, kadın onları nerede ve nasıl takar hale gelmiş, hiç sorgulanmamaktadır. Gözü kara düzene dalmış farkında değildir. Kapitalizmin sunduklarını kadına ait sanmak yanılgıdır. Böyle olmuş birisi, gitsin halka, yoksula, karnı aç, günlük 15 saat çalışmış birisine emekten, devrimcilikten, mücadeleden söz etsin. Seni dinler mi, dinlemez. O kesinlikle kazandırıcı, eğitici olmaz. Önderlik bunun için halkın değer yargılarına saygılı olunması yanında, bir de halktan biri gibi yaşanması gerektiğini söyledi.

Öyle birisi zaten gidip insanlara propaganda yapamaz, onları eğitemez, onları mücadeleye katıp çalıştıramaz ve oradan bazı değerler elde edemez. Zaten etmek de istemiyorlar. KDP'den etkilenenler de var. Memur gibi parti bize maaş versin, buna fon da denilmektedir, cebimize koyalım, giyinip kuşanalım ve gezelim! Böyle bir çizgi oluşturulmak isteniyor. Bu devrimci çizgi değildir. Halk ayağıımıza gelsin, başkaları çalışsın kazansın, biz onların kazandıklarının ortağı olalım. Bunların hepsi kurnazlık, hırsızlık, sapma eğilimlerdir.

PKK'lilik bir ruhtu, anlayıştı, bir mütevazılıktı, büyük çabaydı. PKK'nin oluşum özellikleri böyledir. Bu özellikleri kaybetmemek gerekiyor. Bu eskidendi, modası geçmiş demeyelim. Şimdi moda denen de eskiden vardı. Önderlik ve PKK oradan koptu. Öylesinin arkasından PKK'nin imkânlarını çek, acından ölür. Karnını bile doyuramaz. Öyle birisine kimse selam bile vermez. PKK'ye bireysel yaşam için, şan şöhet kazanmak için, itibar elde etmek için gelinmez. Öyle PKK militanlığı olmaz. PKK militanı gerçekleri herkesten çok bilen, anlayan, onlara göre yaşıyandır. Onları başkalarına anlatan, dolayısıyla bilmeyenleri bilinçlendiren, doğru yolu gösteren, nasıl özgür birey ve demokratik toplum haline gelecekleri konusunda bilinç ve örgüt aşılayandır. Bu bakımlardan da topluma, insanlara bilinç ve öncülük götüren insan demektir.

Hiç bir karşılık beklemeden, bireysel hesap içerisinde olmadan, kendisini bu işe adayan kişidir. Bu konuda oldukça sözü ve davranışı bütünlüklü olan, tutarlı bir kişilik demektir. Bunu iyi bilip, anlayacağız. PKK kültürü böyledir. Apocu kültür, devrimci kültür böyledir. Devrimci ahlak böyledir.

Çoğu arkadaşımız örgütlü çalışma yürütmemektedir. Bireysel çalışmaktadır. Kendine görev belirliyor, yapıyor. Ne yapıp yapmadığı da belli değildir. Örgüt içinde ahbap çavuşları varsa, onlara dayanarak kendi işlerini yapmaya çalışıyor. Bunların hepsi sapmadır. Parti içindedir, yaşamak için de partinin değerlerini kullanıyor. O değerler kanla, emekle kazanılıyor. Birileri bunları bireysel yaşamına göre kullansın, keyfine göre kullansın diye değil. Bu değerler mücadelenin daha fazla büyütülmesinde kullanılsınlar diye yaratılmıştır.

PKK'de bürokrasi yoktur. PKK yaşamı, ahlakı ve kültürü bürokrasiyi reddeder. Bireyci, gururcu, kendini üstün gören, kendine sevdalı kişilik özelliklerini reddediyor. Tabi PKK yaşamı lümpenizmi de reddetmektedir. Sorumsuz, disiplinsiz, serseri gibi ortalıkta gezen, hiç bir ölçü, ilke, kural tanımayan tutum ve duruşları da kesinlikle reddeder. Önderlik yepyeni bir devrimci yaşam, ölçü çıkardı. Bir lokma bir hırka felsefesini kadro yaşamının temel felsefesi haline getirdi. Sen öyle olma, her gün en güzelini yemeyi, giymeyi, kendini yaşatmayı esas al, kendini beğen, sonra da "ben PKK'liyim" de. PKK'lilik bunu kaldırmaz. PKK'lilik çaba ve hizmet alanıdır. Mücadele alanıdır. Karşılıksız ve çıkarsız bunları yapma alanıdır. "Ben bunları yapıyorum" diye milletin başına kalkan, bir memur gibi bunlara yaklaşan değildir.

PKK’li, tarih ve toplum karşısında kendini sorumlu görerek bu görevleri gönüllüce kabul eden ve bu görevlerin başarısına kendini kilitleyen insan demektir. Emir var diye ya da talimat böyledir diye yapan değildir. Bazılarının “Önderlik için yapıyorum” dediği gibi de değildir. Önderlik “Benim için eylem bile yapmayın!” diye uyardı. “Sizin durumunuz ben-den daha mı iyi de, benim adımı kullanarak eylem yapıyorsunuz. Siz kendi özgürlüğünüzle uğraşın!” dedi. Önderlik için demeyelim, amaçla-rımız için diyelim. Bu amaçları tabi Önderlik tespit ediyor. Ama Önderlik için yapıyorum demek, o amir-memur ilişkisini içerir. Dolayısıyla orada amaç bağlılığını kaldırıyor, sorumluluğu azaltıyor. Örgüt için yapıyorum, öyle de değildir. Tabii ki Önderlik, örgüt karar alıyor ve biz onları uyguluyoruz. Ama biz onlar için yapmıyoruz. Kendi amaçlarımızın başarısı için yapıyoruz. Önderliğe de böyle katılmak lazım. Önderliğe takım tutar gibi fanatikçe değil, amaç ve ilke birliği temelinde katılmak, doğru katılmaktır. Katılım felsefesi öyle olan doğru çalışır, başarılı çalışır ve iş yapar. Sonuçta da kazanım sağlar.

Önderlik, Haki Karer için, “yemedi başkalarına yedirdi, giymedi başkalarına giydirdi. Kendisi oradan buradan bulup, yıkayıp, temizlediği el-biseleri giyip, başkalarının daha güzel giyinmesine ve bu temelde örgüte bağlanmasına çalıştı.” dedi. Bunlar, PKK’yi PKK yapan, onun yaşam ve kadro ölçülerini belirleyen temel özelliklerdir. Hala PKK’de geçerli olan ölçüler de bu ölçülerdir. Bazıları bunu bozmaya, bulandırmaya ve saptırmaya çalışsa da gerçek budur. Ve bunlar çok çok önemlidir. PKK’de fark vardır. Söylenene uygun, tutarlı bir yaşam ve davranış var mıydı, yok muydu? Bir tarafta “Kürdistan’a özgürlük” deyip diğer tarafta küçük burjuva lümpeni gibi yaşayanlara kim inanırdı? Zaten toplum diğer örgütlere de onun için inanmadı. Ama söylediklerini yaşama geçiren, yaşamı ve duruşuyla, çalışmasıyla söylediklerine uygun olanlar inandırıcı oldu.

78’in sonunda ilk manifestoyu basmış, gizli dağıtıyorduk. Diğer örgütlere de verdik. Bu, diğer örgütler üzerinde çok etkili olmuştu. Bir grup KDP’li görüşmek istedi. Amed’teydim, ben görüşmeye gittim. Yedi sekiz kişiydiler ve KDP’nin bir grubuydular. İçlerinde Siverekli ve Amedliler vardı. Manifestoyu okumuşlardı. Gittim ve bana şunu sordular: “Şimdi bu yazılanları PKK gerçekten yapacak mı, yoksa laf olsun diye mi söylüyor?” Ben, “PKK söylediğini yapan, yaptıklarını söyleyendir. Elbette yapmak için söyledik” dedim. Ondan sonra o grup harekete destek verdi, katılanlar da oldu. KDP ise böyle ayrılıp PKK’ye katılanların bazılarını

vurdu. Demek ki teori-pratik, söz-yaşam tutarlılığı çok önemlidir. Önderlik başarıyı yaşam tarzıyla birleştirdi. Başaramamayı da mücadele alanında ortaya çıkan olay olarak görmedi, yaşamda ortaya çıkan bir olay olarak gördü. O yüzden “siz yaşamda kaybediyorsunuz” dedi.

j-Nerede, Nasıl Davranmalı?

Bunlarla birlikte davranış özellikleri de önemlidir. Nerede ne konuşacağını, nasıl davranacağını bilmek önemlidir. Onlara dikkat etmek, bu konularda ölçülü, etkileyici, çekici olmak önemlidir. Rastgele, hiçbir kural tanımayan bir hareket tarzı olamaz, davranış olamaz. Parti kültürü ve ahlakı açısından önceden de vurguladık. Önderlik “Ben bir insanla bile karşılaşmak durumunda olsam saatlerce hazırlık yaparım. Ne söylemem gerektiğini ve nasıl karşılaşmam gerektiğini, ne isteyeceğimi ve ne vereceğimi saatlerce düşünürüm. Bunlar da çözüme ulaştınca karşılaşırım, yaparım, ayırırım” dedi.

Şu bilinmeli ki, başka parti ve Önderliklere herkes bir takım menfaat elde etmek için gitti, görüştü ve çıktı. Kürt toplumu buna alışmıştı. Barzaniler buna alıştırmıştı. Önderliğin yanına da böyle gitmek isteyenler çok oldu. Kimisi imkân elde etmek için, kimisi şikâyet için gitti. Ama Önderlikle görüşmeye giden herkes çıkarken bir sürü görevi yürütmek üzere, görev alarak çıktı. Görüştüğü insanların hepsini, devrime hizmet edecek şekilde görevlendirdi. En son tekerlekli sandalyeyle yürüyen bacısı İmrâlî’ya gitti, onu o haliyle de görevlendirdi. “Bundan bir şey çıkmaz, sen bir şey yapamazsın, buraya gelme ya da şunları yapma” demedi. Tersine, “şunları yap, bunları getir, şunları gönder...” dedi. Neredeyse kadronun yapacağı işler kadar onlara da iş ve görev verdi.

Herkes görev vermek ister, ama Önderlik bunu nasıl yapıyordu? Görev veriyordu, ama insanlar da bu görevi kabul ediyor, yapıyorlardı. Neye dayanarak yaptırıyordu? İşte yerinde, zamanında nasıl davranılması gerektiğini bilmesinden. İnsanlarla ne konuşacağını, ne isteyeceğini ne görev vereceğini bilerek görüşüyordu. Böyle hazırlanarak insanlarla görüşmesi, konuşmasından dolayı bunları yapabili.

k-Önderlik Sevgisi ve Bağlılığı

İnsan ilişkilerinde, topluma ve halka yaklaşımda hata ve yanlışlarla uzlaşmama, onları düzeltmeye çalışma önemli bir ilkedir. Reddeden, karşdakini hiç dikkate almayan, düşünmeyen bir tarzla değil. Karşdakini doğru değerlendiren, yerinde ve zamanında, doğru yöntemle, sözle,

davranışla yapan olmayı ifade eder. Bu anlamda sürekli bir mücadele, değişim ve düzeltme işidir.

Parti kültürümüz, ahlakımız Önderlik ve şehitler kültürümüz ve ahlakımızdır. Yeni özgür yaşamın ilke ve özelliklerini ifade etmektedir. Bütün bunlar Önderlik gerçeği tarafından sıfırdan başlatılarak yaratılıp, geliştirilmiştir. Hareket ve halk açısından böyle bir durum büyük bir Önderlik sevgisi, bağlılığı ortaya çıkarmıştır. Bugün Kürdistan'da ulaşılan düzey, bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde ulaşılan düzeyi aşma noktasına gelmiştir.

Geçtiğimiz günlerde Mandela'nın avukatı, Güney Afrika'da Mandela nasıl halkının desteğini aldığını anlatıyordu. Önderliğin de Kürdistan'da benzer destek aldığını belirtiyordu. Yine Vietnam'da bir Ho Shi Mi sevgisi vardı. Kürdistan'da halk nezdinde Önderlik sevgisi, bağlılığı bu düzeye ulaşmıştır. Önderliğe fedaice katılma ve bağlanma, dünyada örneği bulunmayan bir örgüt düzeyine ulaşmıştır. Bu bakımdan da bütün bu değerlerin, yeni toplum ahlakının, kültürünün yaratıcısı, öncüsü olması gerçeğiyle Önderliğe bağlanma önemlidir. Önderliğe bağlanma, onu esas alma ve uygulama durumu, en temel güven ilkesi haline gelmiştir.

Önderlik bilinç olarak da, etkileme olarak da, imkânlarla sahip olarak da hep böyle değildi. Birkaç sözü vardı, kendine göre ilke ve ölçüleri vardı. Bazı doğruları ve yaşam ölçüleri vardı ve etkileyici bir kişiydi. Böyle yola çıktı. Bu yaşam ölçüleri örgüte, partiye, gerillaya ve halka dönüştü. Gelişmenin her aşamasında, bütün süreçlerde, örgütlü mücadelenin olduğu zemin içerisinde Önderlik sevgisi ve saygısı hep bu düzeyde var oldu. Evet, şimdiki gibi dünyaca tanınmış, topluma mal olmuş, bu kadar güç ve imkân, değer yaratmış bir gerçeklik değildi. Dolayısıyla toplum nezdinde bu kadar bilinmiyordu, sevilip sayılmıyordu. Gerilla mücadelesi geliştirildiği dönemde bunu sadece gerilla biliyordu.

Parti mücadelesi geliştirirken sadece parti, grup döneminde grup biliyordu. Ama şunu bilmek gerekir: Önderlikle doğru yoldaş ilişkilerini oluşturan, Önderlik bağlılığını, Önderlik sevgisini yaratan ve geliştiren Hakiler, Kemaller, Mazlumlar, Hayriler, Saralar oldu. İlk andan itibaren etki düzeyi azdı ama etkileyeceği ortam içerisinde bu saygınlık vardı. Adı 'Önder' değildi, 'Başkan' değildi, bir kişiydi, ama şimdiki gibi sevgiyi, saygıyı, bağlılığı kendi çevresinde her zaman yaratmayı bilen bir kişilikti.

Örneğin, grup dönemi kadrolarının büyük çoğunluğu Önderliğin adını hiç ağızlarına almadı. Birbirlerine hep isimleriyle hitap ettiler, ama Önderliğe hep 'Arkadaş' dediler. PKK grubunda, partileşmesinde, 15 Ağustos Atılımı

sonrasındaki sürece kadar Önderlik hep örgüt içerisinde ‘Arkadaş’ olarak ifade edildi. İsmi söyletmeyecek düzeyde etki, saygınlık yarattı. Bu bağlılığı, saygınlığı Önderlik hep yarattı. Bu hareket hep öncülük, Önderlik hareketi oldu.

Tabii ki bu gökten gelmedi. Kesinlikle tanrı vergisi de değildi. Büyük bir çabanın, emeğin ürünü oldu. Önderlik kendisini çaba ve emekle yarattı. Her şeyi amaca bağlılık temelinde verdiği çabayla, emekle kazandı. Emeğin ve çabanın Önderliği oldu. Yoksa Önder Apo’ya dinlerdeki gibi vahiy gelmedi ya da kimse imkân vermedi. Aklından geldi, duygularından geldi, hislerinden geldi. Önderliğe bir defasında “politikayı neyle yapıyorsunuz?” diye sormuşlardı, “Hislerimle yapıyorum. Ne olacağını hissediyorum ve ona göre tutum geliştiriyorum” cevabını vermişti. Bunları büyük bir emek ve çabayla yeni bir yaşama, özgür birey ilkelerine ve ölçülerine, yeni bir toplum ahlakına, kültürüne dönüştürdü. Onları yarattı. Kendisini onların bileşkesi, örneği yaptı. Bu da yine büyük bir çabayla büyük bir örgüte, partiye, gerillaya dönüştü ve demokratik ulus, demokratik toplum oldu.

I-Özgür Eş Yaşam

Demokratik modernite, özünde özgür yaşamın yaratıldığı modernitedir. Özgür yaşam konusu, salt bireysel ele alınarak liberalizmin tuzağına düşülmeyecek kadar ciddi bir konudur. Ciddiyeti, konunun toplumsal ve tarihsel oluşundan gelir. Ne kadar güncel ele alınmaya çalışılırsa çalışılsın, o kadar tarihe gitme zorunluluğu ortaya çıkar. Zira yaşam, yaşanılan andan ibaret değildir. Bizler yaşamın anlamından söz ediyorsak doğallığında şu anın dışında bir yaşamla kendimiz arasında kurduğumuz bağ var demektir. Bu bağ inkâr etmek, kendini inkâr etmektir. Bu da liberalizmin zaten istediği, beklediği ve sınırsız yatırım yaptığı bir düşünme biçimidir. Aslında düşünmeden yaşadığını sanma biçimidir. Özgür insan ve özgür yaşam, özgürlük mücadelemiz açısından tarihsel-toplumsal öneme sahiptir. Bu önemi oluşturan da demokratik modernite toplumsallığıdır.

Her tür ilişki özgürlük sosyolojisinin konusudur. Özgür eş yaşam, özgür toplumsallığın yeni ifade biçimidir. Ama kavram anılınca kadın konusunun, kadın özgürlüğünün akla gelmesi de olağandır. Özgürlük her ne kadar her iki cinsi ilgilendirse de, özgür eş yaşam konusunun temeli kadındır. Toplumsallık, ahlakın ve politikanın insanı özgürleştirdiği ve insanlaştırdığı alandır. Toplumsallaşmanın neolitik devrimde kadın etrafında geliştiği gerçeği, kadını özgür eş yaşamın da birincil konusu yap-

maktadır. İnsanlaştıran toplumsallaşma kadın etrafında gelişmiş ve sistemleşmiştir. Demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşa etmek anlamına gelen yeni toplumsallaşma da kadın etrafında gelişecektir. Bunun olması için demokratik modernitede toplumsallaşma konusu üzerinde derinleşmek gerekmektedir. Bununla birlikte kadın ve erkek ilişkileri de ele alınmak durumundadır. Ama bu ilişkilenmeler öncelikli olarak toplumsallaşma bağlamında ele alınmalıdır.

Bir kişi tarihi ve toplumu temsil edebilir. İnsan bu potansiyele sahiptir. Ancak kapitalist modernite yüzünden insanın toplumsallaşmasıyla oluşan potansiyeli dahi açığa çıkamamaktadır. Hatta bu potansiyel yutulmakta ve sistemi besleyen bir kaynağa dönüşmektedir. Erkek ve kadınlar, kendinde evrensel değerlerin kolektif bileşkesini oluştururlar. Buda estetiğin, çekici aklın, özgürlük cazibesinin, yaratıcı zekânın, özgürlük ahlakının ve düşünsel güzelliğin kaynağı olur. Kendini bu tanımdaki gibi kaynak yapmayı başarmış olan kişiler, demokratik modernitenin özgür eş yaşamını inşa etme gücünü yaratabilen kişilerdir. Çünkü onlar yaşama adım attıklarında yenilmezler. Sistem hastalıklarının tuzağına düşmezler. Çünkü onların özgürlük düzeyi, kendi bağışıklık sistemlerini de oluşturmuştur. Kapitalist modernitenin zerresi dahi giremeyecek kadar güçlü kılmışlardır kendilerini. Önder Apo bunun en güzel örneğidir.

PKK'nin kadın erkek ilişkileri, insanlığa dayatılan kölece ilişkilerdeki tekrarları reddettiği için sistemi kendi ekseninde durdurma başarısını göstermiştir. En büyük tasfiyecilikler de kadın erkek ilişkilerini cinsellik sınırlarına indirgemeye çalışarak, gelişmek istemişlerdir. Önderliğimizin yarattığı ilişki diyalektiğinin korunmasının, PKK ruhunun korunması olduğunu düşman bilmektedir. Ve bizdeki değişime ancak ilişkiler değişince inanacaklarını, çoğu kez hâkim sistem temsilcileri dillendirmişlerdir.

Demokratik modernite, merkezi uygarlığın oluşumundan çok önceleri başlayan demokratik uygarlık akışının çağsal sürengenliğidir. Tarihin en büyük kesitini kapsayan demokratik modernite, bugün de ağırlıklı olarak yaşanıyor. Buna rağmen bilince çıkarılmaması ve görülmemesi de insanlık olarak içinden çıkıp geliştiğimiz tarihe ve toplumsallığa karşıt konumumuzu ortaya koymaktadır. Özgür yaşam mücadelesi vermenin bu temelde, demokratik modernite mirasını görünür kılmanın en temel yöntemi olduğunu da bilmek gerekmektedir.

Demokratik modernite, özgür yaşamak isteyen insanın yeni toplumsallığının sistem halidir. Bundan dolayı demokratik modernite insanının kendinde gerçekleştirmesi gereken bazı özellikler vardır.

1- Yaşam sorusuna özgür bir zihniyetle cevap verebilmelidir. Bunun için de yaşam ve insan döngüsünü iyi bilmelidir. Bunu bilmenin temeline de hakikat ve yöntem konusu yerleşmektedir. Demokratik modernitede özgür yaşamak isteyen insanın yöntem bakımından düz ilerlemeci, evrenselci, kesinlikçi, sonsuz tekilci olmaması gerekiyor. Yine kendine göreci, mutlakiyetçi, homojenleştiren, aynılaştıran, sürüleştiren ve benzeştiren tarzları aşması şarttır.

2- Evreni ve insanı incelerken, evrenin çeşitlenmesi olarak kadın-erkek cinslerini tanımalıdır. Cinsleri tanımak doğal toplum yaşamı üzerine yoğunlaşmak kadar, ilk insanlaşmanın kanunlarını bilmelidir.

3- Ahlaki politik toplumu esas almalı, namus kavramının güncel sığılığından kendini kurtarmalıdır. Köleleştiren, kadını ruhu olmayan bir cetsit gibi gören anlayıştan kurtulmuş bir ahlak anlayışını esas almalıdır.

4- İnsan doğasını bilmek, anlamak ve özgürleştirmek üçlüsünün doğayı bilmek anlamak ve özgürleştirmekle bağlantısını bilince çıkarmalıdır. Bunu kendi yaşamının temel amacı edinecek kadar bir ekolojik bilince sahip olmak şarttır.

5- Demokratik modernitede özgür yaşamak isteyen insan, demokratik konfederalizmi esas almalıdır. İnsan çeşitliliğine, farklılıklarına ve çok renkliliğine en uygun model arayışlarını da her şeye rağmen sürdürmelidir.

6- Kendini özgür yaratmak kadar, özgürlüğünü korumanın yaşamsallığını hiçbir zaman unutmamalıdır. Özünü ve özgürlüğünü savunmanın gerekleri, ideolojik, siyasi ve fiziki olarak çeşitlenmektedir. Özgür eş yaşamak isteyen insan hangisinin gerekli olduğunu bilen ve gerektiği zaman gerekeni yapma gücünü gösterendir.

Önder Apo, tüm toplumsal kurumların eş yaşamın hizmetinde olması gerektiğini söylemektedir. Ters durumun ise hâkim modernitenin bir yanlış inşası olduğunu belirtmektedir. Tüm bilimsel teknik buluşlar, ekonomik faaliyetler, toplumsal kurumlaşmalar özgür eş yaşamın geliştirilmesi için birer araçtır. Endüstriye de bu anlamda yaklaşmak demokratik modernitenin inşasında önem kazanmaktadır. Önderliğimizin geliştirdiği demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü paradigma, bu sorunların hepsine köklü çözümler getirmenin zihniyetini yaratmaktadır.

Önderlik, özgür eş yaşam konusuna gelene kadar kadın özgürlüğü ekseninde derin çözümlemeler yapmıştır. Bu çözümlemelerle hem kadın hem erkek kişiliğini çözümleyerek nasıl özgür eş yaşamlar inşa edileceğini ortaya koymuştur. Kadın kimsenin olmamalıdır. Kimse kadına “benimdir” dememelidir. Kadın hiç kimseye bu hakkı vermemelidir. Bu hakkı verdiği an, ölüm fermanını vermiş olduğunu bilecek kadar mülkiyet sistemi içinde uyanmış olmalıdır. Bunu kırmak için her iki cinsin de kendini an an sorgulaması gerekmektedir. Verili, kolay, alışılmış, rahat, basit, kazançlı olan ya da benzer gerekçelerle ortaya çıkan davranış kalıplarından kurtulması gerekmektedir.

Benmerkezci yaklaşım erkekte ağırlıklı olarak görülürken iktidara bulaştığı oranda kadında da görülen bir durum olmaktadır. Kendi cinsini nesneleştiren, sıkça eleştirdiği hâkim iktidar tarzını kendi cinsine uygulayan yaklaşımlar var. Kendi cinsiyle ortak dünya oluşturma yerine iş nerde bitiyorsa orda durmayı-dinlemeyi esas alan tarzlar var. Bunlar aşılmadıkça, değil kadın sistemi kurmak, kadın özgürlüğü hakkında söz söylemek dahi mümkün değildir. Bu hâkim sistem alışkanlıklarının aşılaraq özgür eş yaşamın birlikte yaratılacağına gerçekten inanmak gerekir.

Sınıf-devlet-kent üçlüsünün bozduğu zihinlerimizi doğal toplum paradigmasını yaşar düzeye getirmek, demokratik modernitenin temel inşa hedefidir. Mevcut inşaları bozarak öze ulaşmak mümkün olur. Özü yeni anlamlarla yoğurmak için kendini yeniden yaratmak şarttır. Kadın ya da erkekler olarak kendi algılarımızı yeniden yaratmalıyız. Böylece yaşamda iletişim kurduğumuz, ilişkilendiğimiz, birlikte toplum olduğumuz insanlar karşısında nesneleşmemeliyiz. Yine hiçbir insan da bizim karşımızda nesneleşmemelidir.

Yaşam birlikte yaratılır. Sorunlar birlikte göğüslenir. İhtiyaçlar da birlikte karşılanır. Kendini tek başına çözüm merkezi olarak görmemek gerekir. Bu durum kendini tek başına sorun merkezi haline getirme zihniyetini de yaratmanın kaynağıdır. Bir şeyi tek başına yapmak insanın gururunu okşayabilir. Ama toplumsallık yaratmadığından bu gururun ahlaki ve politik toplumsallaşma bazında bir değeri oluşmaz. Zaten devlet de toplumun sorunlarını kendisinin çözeceği iddiasıyla iktidar kurmaktadır. Devrim mücadelesinde bu tarzların sonucu olsa olsa devletçi zihniyeti büyütebilir.

Kadına ilişkin mülkiyet anlayışı terk edilmeden özgürlük gerçekleşmez. Kadının bağımlılaştırılması, bağlanılan erkeği de sisteme bağlar. Bu yüzden üzerinde önemle durulması gereken bir konu olmaktadır.

Kadın, kendini yaratma adımlarını güçlü atarsa, düşünsel, ruhsal, toplumsal olarak kendisi olabilir. Bu yolda ilerlemeler kaydederse, kendi kendini koruyabilecek gücü kendinde yaratırsa, o kadına hiç kimse korumacı yaklaşamayacaktır. İnsan koruduğu şeyi sahiplenir. Onu kendi mülkü yapar. Üzerinde hak iddia eder. Kadınların bu konumdan çıkmaları, özgürlük düzeyleriyle bağlantılıdır. Zira demokratik kurtuluşun ve özgür yaşam inşasının temeline yerleşen ilkelerden biri de kadının korumalık ve mülk konumundan çıkarılmasıdır.

Demokratik kurtuluşun gerçekleşmesi için özgür eş yaşam bir zorunluluktur. Ahlakı kemire kemire kendini var eden kapitalist sistemin panzehiri ahlaki, vicdanî, iradî bir çıkış yapmaktır. Günlük olarak kendini özgür gerçekleştirmenin yolu politikadır. Politikayı bilmek, anlamak ve politikasız olamayacağımızı, yaşayamayacağımızı bilmek zorundayız.

Demokratik modernitenin inşasını kendimizden başlatmazsak başarıdan söz etmek de mümkün olmaz. Demokratik moderniteyi yaşamsallaştıracak olan kişilikler öncelikle zihniyetlerindeki cins statülerini kırmak durumundadırlar. Zihniyetinde farklılıkların eşitliği temelinde bir bakış açısına ulaşamayan kişiliklerin demokratik moderniteyi geliştirmesi beklenemez. Bir çağın kültürünü yaratmak için önce kendinde o kültürün temel özelliklerini yaşatmak gerekir. Zaten demokratik modernitenin gelişmesi, öncelikle demokrasi kültürünün özümsemesini gerektirir.

Demokratik modernitede özgür eş yaşamı mümkün kılan bir diğer konu da kadınla çoğalma konusudur. Biz nasıl çoğalmak istiyoruz? Biyolojik çoğalmaların araçsallığından kendimizi ne kadar kurtarabilmişiz? Biyolojik çoğalmak demek kadın üzerinden geliştirilen soykırımın uygulayıcısı olmaktır. Bu anlamda cinsiyet özgürlüğü için atılan adımların her biri, soykırım karşısında bir duruşu ifade etmektedir.

Biyolojik çoğalmaların anlamsızlığı karşısında, anlamsal ve toplumsal çoğalmalar esas alınmalıdır. Bulunulan ortamda sadece bulunmakla yetinmemeli, demokratik modernitenin inşa görevlerini yerine getirmeliyiz. İlişkilerle ve yaşam duruşuyla anlam yaratıp, toplumsal anlamda ürünler elde etmeliyiz. Böylece yeni toplumsallaşmamız olan özgür PKK'lileşme somutlaştırmalıyız. Eğer böyle olursak orada anlamsal ve

toplumsal çoğalmadan söz edilebilir. Anlamsal ve toplumsal çoğalmanın olduğu yerde, insanlar biyolojik çoğalmanın öldürücülüğüne düşmezler.

Özgürlük mücadelesinde öncülük rolü üstlenenlerin biyolojik değil de, toplumsal ve ekolojik yenilenme-çoğalma üzerine yoğunlaşması gerekir. Devrimciler tüm çocukların anası ve babası sayılır. Bir anlamda devrimciliğe sosyal ebeveynlik de diyebiliriz. Halkımızın tüm çocuklarından, onların geleceğinden kendimizi sorumlu görüyorsak devrimciyiz. Onlar için savaşıyor, mücadele ediyorsak, onlar bizim canımızdan birer parça değil de nedir? Kendimizi hâkim sistemdeki insan üretme makinelerine dönüştürmeyeceğimize göre, böyle bir çoğalmayı esas alarak kendi evrensel hakikatimizle bütünleşebiliriz.

Kadını anne, eş, kız kardeş ya da dost, ahbap, sevgili olarak görmek aşılması gereken bir bakış açısıdır. Tüm bu tanımlamalar cinsiyetçilik eksenli gelişen yaklaşımlardır. Bu aşıldığı oranda kadınla yoldaş olunabilir. Kadınla yoldaş olmanın temelinde, kadınla felsefi temelde ilişkilenebilir. Kadınla düşünce düzeyinde bir ilişki geliştiremeyen, hakikat bütünlüğünü paylaşamayan yaklaşımların aşılması devrimseldir. Bunlar aşıldıkça demokratik modernite gelişebilir.

PKK toplumsallığı bizim yeni toplumsallığımızdır. Bizler de kendi toplumuzu sürdürmenin, kendi toplumsallığımızı çoğaltmanın doğru ve sonuç alıcı yöntemlerini bulmalı ve somutlaştırmalıyız. Demokratik modernite, bizlere özgür insan soyunu sürdürmek için neler yapmamız gerektiğini söylemektedir.

“Öncelikle soy sürdürümünü, çoğalmayı esas almayan, evrensel insanlık idealine uygun, gezegendeki diğer canlıların varoluşunu gözetken ekolojik bir eş yaşam kavramına ihtiyaç vardır. Toplumun vardığı evrensel düzey kadınla özgür yaşamayı zorunlu kılmaktadır. Gerçek sosyalizm ancak kadınla özgür yaşam temelinde inşa edilebilir. Sosyalizmin önceliği kadınla özgür yaşam düzeyini mutlaka tutturmayı gerektirir.”

Demokratik modernitede özgür eş yaşamı geliştirmenin ilk ve temel koşulu kadın bilimi dediğimiz jineolojiyi geliştirmektir. Kadını bilmek yaşamı bilmektir. Kadınlar ve erkekler, kadını bildikleri oranda yaşamı da bilme kapasitesine ulaşırlar. Kadını temel almayan sosyal bilimlerin bilgisizliği, yaşamsal cehaleti, toplumsal körlüğü derinleştirdikleri bilinmektedir. Bunu aşmanın yolu kadın bilimini geliştirmek ve bu yolla yaşam cehaletini özgür bilmelere dönüştürmektir. Kadın bilimi yanında kadın ahlakı ve kadın felsefesi konuları da geliştirilmesi gereken konulardır.

Önderlik tarzındaki gibi, her güne küçük küçük başarılar sığdırarak, yaşamın tamamını birbiriyle örülen bir başarılar zincirine dönüştürmek, demokratik modernitenin inşası için kaçınılmazdır.

6- ÖRGÜT ÖRGÜTSEL SİSTEM VE ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ

Her örgütün kendine göre oluşturduğu, belirlediği hususların başında örgüt, örgütsel sistem ve örgütsel işleyiş gelir. Bunlar genel ilke ve ölçüler olmaktadır. Ancak her ilke ve ölçü bütün örgütler açısından geçerli de değildir. Yine örgütler açısından muğlak bırakılan bir husus da değildir. Çünkü ortak hareket ancak bu temelde olabilmektedir. Bir biçimde bizde de öyledir. Ama bizde bu hususlara fazla dikkat edilmemektedir. Örneğin, arkadaşlarımız örgütlere katılmakta ama programını okumamakta, tüzüğünü bilmemektedir. Üstelik kulaktan dolma bilgiler ve bazı ilişkilerle katılım yapmaktadırlar. Tabi böyle olunca da ondan sonra kendine göre hareket edebilmektedir.

Program ve tüzük tartışması olmuştu. Diyarbakır 12 Eylül mahkemesinde, Mazlum Doğan'ın mahkeme başkanına verdiği cevap önemliydi. 12 Eylül Mahkemelerinin savcılar arkadaşlara başka örgütlerin program ve tüzüklerini “sizin örgütün program ve tüzüğü” diye dayatmaya çalışıyorlardı. Onun üzerinden yargılamak istiyorlardı. “Bu bize ait değildir ve bununla yargılanamayız” diyerek Mazlum arkadaş reddetti. O zaman mahkeme başkanının “Sen nereden biliyorsun!” diye küçümseyici yaklaşımları oluyor. Mazlum arkadaşın verdiği cevap onları susturuyor. “Ben programını ve tüzüğünü bilmediğim bir örgüte katılacak kadar akılsız mıyım? Niçin mücadele ettiğini bilmeyen konumda mıyım?” demiştir. Fakat bu durumlar bugün fazlasıyla yaşanmaktadır.

Örneğin, eğitimler oluyor her türlü tartışma yapılıyor fakat örgütleri bağlayan belgeler okunmuyor, tartışılmıyor. Programlar, tüzükler, manifestolar... Ne tür olursa olsun, her örgüt üyelik ilkesi, katılım ilkesi olarak her şeyden önce amaç ve kurallara bağlılık ister. Amaç ve kurallar da program ve tüzük demektir. Az ya da çok olabilir. Örgütün niteliğine göre amacı belirlenir, kuralları-ilkeleri ortaya konur. Bunsuz örgüt olmaz. Dolayısıyla da katılmak isteyen herkesten onları bilmeleri ve uyup uygulamaları istenir. Bizde ise keyfiyet burada başlamaktadır. Katılırken okunmuyor. Eğitimlerde okunup tartışılmıyor. Örgütün bağlayıcı, resmi belgeleri üzerinde düşüncesini, amacını, ilkelerini tartışmak yerine herkes kendine göre konuşuyor. “Bana göre örgüt böyle ya da şöyle olmalı!” iyi

de örgüt sen değilsin ki. Keyfiyet ve bireycilik burada başlamaktadır. Ondan sonra da pratikte kendisi ne yaparsa örgüt o oluyor. Örgüt, “niye böyle yaptın?” derse, “böyle doğru buldum!” diyor.

Herkesin bildiğini yaptığı yerde örgüt olmaz. Dikkatsiz yaklaşım burada vardır. Önder Apo buna da Kürt işi diyordu. Yani kurala, ilkeye gelmeyen, paramparça olmuş, bireycileşmiş insan duruşu. Böyle bir duruşu kuşkusuz toplumsal bir karakter olarak tanımlayamayız. Hele hele Kürtler gibi klan, kabile, aşiret düzenini çok uzun süre yaşamış, güçlü toplumsal bağlar oluşturmuş bir toplum için ise bunu hiç söyleyemeyiz. Bu, Kürde ait değildir de, Kürt o duruma getirilmiştir. İktidarcı-devletçi güçler tarafından, işgalci-sömürgeci güçler tarafından böyle bir konuma sokulmuştur. Ondan sonra da kötülüyoruz. Hâlbuki kendisinin yarattığıdır o kötilediği şeyler. Kürdün gerçeği değildir. Kürt işi derken de Önderlik bunu kastetmiştir. Düşmanın yarattığı Kürt duruşunu ifade edip eleştiriyordu. Kürt bireyinin, toplumunun getirildiği noktayı vurguluyordu.

Bu bakımdan, örgüt olmak herkes için önemlidir. Örgütsüz olunmaz. Kürtler açısından böyle bir işgalci-sömürgeci saldırı altında bulunan bir topluluk olarak daha önemlidir. Çünkü kültürel soykırımı gerçekleştirebilmek için önce Kürt toplum örgütlülüğünün dağıtılması gerekir. Bireyi asimile edebilmek için, o bireysel özellikleri veren toplumsal yapıyı dağıtmak parçalamak gerekir. Ondan sonra toplumsallığından kopmuş bireyi istediği gibi şekillendirsın, asimile etsin. Bu böyle oldu mu inkâr ve imhayı daha kolay başarır. Asimilasyonu daha kolay uygular. Daha rahat ve derin köleleştirir, boyun eğdirir, itaat ettirir. O nedenle sömürgecilik esasta toplumsal örgütlülüğü parçalamaya, dağıtmaya, yok etmeye dönük saldırmaktadır. Toplumsallıktan koptu mu, o bireyin örgütlülüğü de kalmaz.

Bireysel örgütlülük dağılır. Önder Apo’nun deyimiyle, serseri mayın gibi ortada dolaşan konuma gelinir. Kimliğinden kaçan, utanan bir durum yaşanır. Yarını öngöremeyen, kendisi için düşüneyen, bir karar alıp plan yapamayan bir durum çıkar ortaya. Bir araya gelip ortak çalışamayan, dolayısıyla gelecek ön göremeyen ve yaratamayan bir varlık konumuna düşülür. Bu duruma getirilen bir birey üzerinde de egemenlik sağlamak, şekillendirmek, yönlendirmek elbette çok kolay olur. Kürdistan’da böyle bir sürecin uygulandığını bilmeliyiz. Bu inkâr ve imha dediğimiz sistemin, kültürel soykırım rejiminin temel karakterinin böyle ol-

duğunu bilmemiz lazım. Ona karşı bir mücadele olarak ortaya çıktı özgürlük ve demokrasi hareketi. Önder Apo bu gidişe dur dedi. Ona karşı isyan etti ve direnişe geçti. Bugüne kadar gelen mücadele bu dayatmayı durdurmaya yöneliktir. Önder Apo buna “baş aşağı gidiş” dedi. Bu baş aşağı gidişi durdurarak demokratik ulus çizgisinde yeniden bir demokratik toplum olmaya dönük bir çabadır. Bunun da demokratik toplum bilincini, örgütlülüğünü yaratmayı, geliştirmeyi esas aldığı bir gerçektir.

Demokratik ulus bilinci ve örgütlülüğü nasıl şekilleniyor? Bu bir Önderlik felsefesi, teorisi, ideolojik-politik çizgisidir. PKK bunun çekirdeği, parti örgütüdür. Önderlik “kök parti” dedi. Demokratik ulus olma, demokratik toplum olarak örgütlenme mücadelesinin çekirdeğidir. Partide yaratılan çözüm toplum olma, örgütlenme bilinci, iradesi, sistemi topluma yayılarak örgütlü toplum ortaya çıkarılmaktadır. Buna demokratik toplum diyoruz. Demokratik toplum, örgütlü toplum demektir. Örgütsüz olan bir topluma demokratik denmez.

Demokratik Ulus, kendini örgütlemiş, kendisini kendi örgütleriyle yöneten ulus demektir. Örgütsüz ulusa demokratik ulus denemez. Bir yönüyle demokrasi örgütlülük demektir. Neden? Çünkü kendi olmak, kendi kendini yönetmektir demokrasi. İnsan kendini nasıl yönetebilir sorusunu sorabiliriz. Tabii ki cevabı örgütlenerek olmaktadır. Örgütlü birey ancak planlı, projeli ve başkalarıyla birlikte çalışan yapı kazanabilir. Dolayısıyla demokratik toplum, demokratik ulusun bireyi de örgütlü bireydir. Buna özgür birey diyoruz. Özgür birey olmanın temel karakteri örgütlü olmasıdır. Özgürlükle örgütlülük başattır. Örgütlü olmayanın özgürlüğü olmaz. Çünkü iradesi olmaz. Özgürlüğün çok önemli bir boyutu iradeyse, bu irade örgütlülükle sağlanır. Özgür bireye dayalı demokratik toplum, demokratik ulus örgütlülüğü ortaya çıkar.

a-Örgüt Nedir? Örgüt Bilinci Nasıl Oluşur?

Bütün bu bilgiler temelinde örgüt nedir sorusuna cevabımız çok genel bir planda şöyle olmaktadır. Örgüt, ortak belirlenmiş amaçlar için, belli ilkeler ve kurallar temelinde, birlikte çalışmaktır. Kuşkusuz örgüt bireylerden oluşmaktadır. Tüm varlıkların kendilerine göre örgütlülükleri vardır. İnsan dışındaki varlıklar içgüdüsel hareket olarak tanımlanmakta ama bu konu da tartışılmaktadır. İnsanlar şimdiye kadar hayvanlar ve diğer canlı varlıkların bu tür hareketlerinin oluşum kaynağını içgüdü olarak, kendisindekini ise akıl olarak tanımladı. Fakat bu ne kadar doğru ve gerçekçidir, tartışmalı bir konudur. Diğer canlıların da bu içgüdü denen

özelliğinin ne kadar akıllılık olup olmadığı tartışılmaktadır. Çünkü onları içgüdüsel, kendini akıllı olarak tanımlayınca, insan soyu buna dayalı olarak kendini tüm canlılardan ayırmış olur.

Akla dayalı yaşamı sadece kendisinin var edebildiğini düşünmektedir. Bu düşünce daha ileri götürülürse tehlikelidir. Neden? Madem sadece insan akıyla hareket eden oluyor, o halde bu bir üstünlüktür. Dolayısıyla tüm varlıklara istediğini yapabilir sonucu ortaya çıkar. İnsan eksenli düşünce denen sonuç oluşmaktadır. İnsanın yaptığı her şey doğrudur demek, diğer varlıklar insan için var olmuşlar gibi bir anlayışa götürür ki, bu yanlıştır. Bunun adı insan indirgemeciliğidir. Bu çok ilerletildi ve buradan faşizm doğdu. Bu düşünce kapitalist moderniteyi, ulus-devleti ve faşizmi yarattı. Doğayı tahrip etmenin, birbirini yok etmenin, baskı ve sömürünün kaynağı oldu. Hem insanın birbiri üzerindeki, hem de doğa üzerindeki baskı ve sömürüsü, yağma ve talanı da böyle ortaya çıkmıştır. Faşizmin kaynağından birisi de budur. Doğru bir tutum, yaklaşım değildir. Dolayısıyla hayvanların da, içgüdü ya da akıl da desek, bir tür örgütlülüğü vardır.

Komplo sürecinde Önderlik Mahmut Baksı'yle bir röportaj yapmıştı. Bu röportajda Önderliğin özlü sözlerinden olan "Her Kuş Kendi Sürüsüyle Uçar" belirlemesini başlık yapmışlardı. Her hayvan türünün birlikte olma durumu vardır. Birlikte yaşamakta, bazı türler birlikte avlanmakta, birlikte toplamakta, kendilerini birlikte savunmaktadır. İçgüdüsel bile olsa bunları da ortak hareket diye tanımlayabiliriz. Ama bu insan toplumunda analitik aklın gücüyle çok daha ileri düzeye getirilmiştir. Duygusal ve analitik zekânın birliği hareketi ileri düzeye çıkarmış ve çeşitlendirmiştir. Bu nedenle biz örgüt dediğimizde, insanlık âlemi açısından ifade etmekteyiz.

Toplum olmak bir tür örgütlülüğü ifade eder. En genel planda örgüt olmayı öngörür. Klan, kabile, aşiret ya da ulus, bütün bunlarda ortak duygu birliği, amaç birliği, yaşamı ortak yaratma, kendini ortak savunma gerçeği vardır. Bu da belli kural kaide temelinde gerçekleşir. Toplumsal örgütlülük demektir. Demokratik toplum ise, bireyin en ileri düzeyde örgütlenmiş olduğu toplumdur. Planlı ve örgütlü çalışmayı ve topluluğa bilinçli katılımı en üst düzeye çıkardığı toplum demektir. O nedenle demokrasi, bazılarımızın sandığı gibi, bir keyfiyet işi değildir. Dağınıklık, ser-serilik, istediği gibi ortada rastgele dolaşma işi değildir. Tam tersine demokrasi disiplini ve örgüt demektir. Bu da kuşkusuz bilinç ister. En ciddi,

en üst düzeyde bilince sahip olanlar böyle bir ciddiyeti, disiplini, dolayısıyla örgütlülüğü ortaya çıkarabilir.

Bu açıdan örgütü de, toplum olmayı geliştiren temel bir kurum olarak daha doğru anlamamız gerekir. Örgüt nedir, neden gereklidir, gibi sorulara bu temelde cevap verilebilir. Demokratik toplum olabilmek için örgüt gerekir. Sağlam toplum olabilmek için örgütler gerekir. Örgütsüzlük toplumsallığı, diğer anlamda gelecek ön görmeyi kaybetmek demektir. Bir yok oluşu ifade eder. Eğer yok oluş çizgisinde olmayacaksa örgütlü olacağız. Var olmak ve hem de bunu özgürce gerçekleştirmek isteyeceksek o zaman tepeden tırnağa örgütlü olacağız. Kendimizi örgütlü kişiler haline getireceğiz. Toplumumuzu bin bir türlü örgütlerle donatacağız. Ne kadar örgütlü kılsak o kadar özgür olacak toplum. Geleceğini planlayan, garantileyen demokratik bir toplum haline gelmenin yolu örgütlülüğünden geçer. İşin esası da budur.

Özgür birey örgütlü bireydir. Özgürlüğün örgütsüzlüğü yoktur. Bu liberalizmin uydurması, yalanı, safsatasıdır. Ne kadar çok serseri olursan o kadar özgür olursun gibi ortaya koyuyor. Toplum-birey dağılması olan lümpenizm de buradan geliyor. Kapitalizme özgüdür ve tamamen ulus-devletin toplum kırım amacının, çabasının bir gereği olarak ortaya çıkmaktadır. Bireyi zihniyet ve davranış olarak o duruma getirdin mi ona istediğini yaptırırın. Bütün kural, kaide, disiplinden koparıp, örgütlü yaşamdan uzaklaştırdın mı onu istediğin yere koşarsın. Ortada güç diye bir şey kalmaz. Tümünden güçten düşürülen bir noktaya gelir. Öyle bir bireye hükmetmek de çok kolaydır. Demek ki örgütsüz bırakma bir hükmetme yöntemi, egemenlik kurma yöntemidir. Devleti kendini topluma nasıl yayar? Öncelikle örgütsüz bırakarak paramparça eder, bütün toplumsal bağları, örgütlülüğü koparır. Sonra bireyi lümpen, serseri, örgütsüz hale getirerek onların hepsini kendine bağlar. Bu kadar devlete muhtaç olma, devlete bağlanma, her şeyi devletten isteme de buradan kaynaklanmaktadır. Dünyanın her tarafında öyledir. Bu bizde de öyledir.

Sanılmaktadır ki, tarihte hep böyle olmuştur. Öyle değildir. Örneğin ben kendimi bildiğim, bilinç olarak yaşamı anladığım zamanı değerlendirebilirim ki böyle değildi. Ne Kürdistan böyleydi, ne de Türkiye böyleydi. Okula gittim, okula giderken bütün bunlar mesela oldu. Okula gitmek devlete gitmek olarak algılanıyordu. “Devlete verelim mi, vermeyelim mi?” diye tartışılıyordu. Devlete gitme artık toplumdan kopma, nereye gideceği belli olmayan bir noktaya gitme olarak algılanıyordu. Dolayısıyla

uzun tartışmalara konu oldu. Böyle bir toplumsallık vardı. Devletle ilişkilerde bu düzeyde bir sınırlandırma vardı. Şimdi ise ağzını açan “devlet baba neredesin, niye bizi kurtarmıyorsun!” diyor. Yere düşüp parmağı kanıyor, “niye devlet parmağımı hemen tedavi etmiyor! Niye ayağımı kaydırdı!” diye söyleniyor. Bu kadar devlete muhtaç hale gelinmiştir. Sen birisine bu kadar muhtaç olursan o da sana her şeyi yapar. Devlet de zaten her şeyi yapmaktadır. Muhtaç kılmış, bireyin toplumsallığını dağıtmış ondan sonra da koyun gibi gütmektedir. Gelinek nokta budur. Önder Apo’nun savunmalarda şiddetle eleştirdiği birey ve toplum durumu budur. Buna da ne kadar birey ve toplum denilir, Önder Apo bunu bile tartışmaktadır. Denilemeyeceğini söylemektedir. Bu gidiş, birey ve toplum olmanın tükenişini ifade eden bir gidiştir.

Bu bakımdan örgütü, örgütlülüğü önemsemek gerekir. Tepeden tırnağa örgütlü olmak gerekir. Demokratik toplum olabilmek, kendini savunan ve gelecek öngören bir toplum haline gelebilmek için örgütlü toplum olmayı öngörmek gerekir. O halde toplumsal yaşamın her alanını girift, iç içe geçmiş bin bir türlü örgütlerle donatmak gerekmektedir. Düzleştirmemek de gerekir.

“Her toplumsal alana bir örgüt koyalım yeter” dememek lazım. Bu düzlükler sonunda yine örgütsüzlüğe götürecektir ve hepsinden diktatörlük çıkacaktır. Biraz ilerletilince faşizm çıkar. Bildiğimiz deyimle şimdiki diktatörlüklerin tekçiliği çıkar. Bu ‘tek-tek-tek’ tekerlemesi de buradan çıkmıştır. En büyük faşist diktatörlük olan ulus-devletin tanımlanmasıdır. Faşist diktatörlüğün bir başka ifade biçimidir. O nedenle toplum içerisinde çok değişik, iç içe geçmiş bir örgütsel ağı mutlaka geliştirmemiz gerekir. Toplum ne kadar ağ gibi örülürse o kadar demokratik olur, orada o kadar özgürlük yaşanır, eşitlik yaşanır, adalet gelişir. Ters, örgütlenmesi ne kadar az, ne kadar düz olursa orada o kadar baskı, sömürü, diktatörlük ve faşizm yaşanır. Demokratik Konfederalizmin bu nedenle toplumun gözeneklerine kadar, en karmaşık, iç içe geçmiş, bir ağ gibi örülmüş bir örgütler sistemi olduğunu bilmemiz gerekir. Önder Apo savunmalarda böyle bir toplumsal sistem olarak ifade etmiştir. O halde demokratik konfederalizmi inşa ederken örgütlenmesini böyle ele alıp anlayacağız.

Bunları söylememin nedeni, bu konuda da sorunların bulunmasıdır. Örgütlenemeyen bir durum var. Örgütsel işleyişleri yürütemeyen durumlar var. Biraz örgütsel ilişkiler, duyarlı, aktif, dinamik, çok yönlü birey

istedi mi zorlanıyoruz. “Aman bu nedir, karmakarışık, bizi zorluyor, tek olsun rahat edelim” diyen yaklaşımlar var. Bu anlayış Bakur’da da var, Rojava’da da var. Bu yaklaşım tehlike arz etmektedir. “Demokratik toplum nasıl örgütlenecek? Demokratik konfederalizm nasıl gelişecek? Demokratik ulus örgütlülüğünü nasıl geliştireceğiz?” Esas sorunlarımız bunlardır ve tartışmamız gerekiyor.

Tehlike nereden gelmektedir? Kolaycı, rahat, derin düşünmeyen, çok yönlü olmayan, duyarlı olmayan, gevşek, zayıf insana makul görünüyor. Biz de öyleyiz. Eğitimimiz az, toplumu eğitmemişiz. Böyle bir yaşamı tecrübe olarak yeterince bilmiyoruz. Geçmişte toplumun önemli bir tecrübe birikimi vardı. Ama aşiret toplumunun örgütlülüğü zayıftır. Demokratik ulus örgütlülüğüne göre kıyaslanmayacak kadar sınırlı ve zayıf bir örgütlenmeyi ifade etmektedir. Kaldı ki, o aşiret toplumunu dağıtmak için iki yüz senedir kültürel soykırım saldırısı yürütülmektedir. O nedenle bilinç ve duruş olarak örgütlülüğü çok büyük ölçüde kaybetmiş konumdayız. Böyle bir durumda söz konusu anlayışlar çok daha makul ve daha iyi gibi görünmektedir. Kişi kendi durumuna göre örgütlenme öngörmektedir. Bu yanlış ve tehlikelidir. Üzerinde durulmazsa, tıpkı Sovyet Rusya’da olduğu gibi, karşıt olunanı inşa eden bir sonucu ortaya çıkardığımız görülür. Bu riskler her zaman vardır. Bu nedenle de örgütlenmede çok yönlülüğü ve derinliği ön görmemiz gerekir.

Örgüt bireylerden oluşmaktadır. Her örgüt bir topluluktur. Bize terörist denilmekte, terörist diye de yargılanmaktayız. Örneğin Almanya’nın terör tanımlamasında iki kişiden terör örgütü olmaz. Bir terör örgütü olabilmek için en az üç kişi olmak gerekir. Alman savcılarını kurgularını öyle kuruyor, iddianamelerini öyle hazırlıyorlardı. Anayasa ve yasalarında öyle tanımlanmaktadır. Terör örgütü üç kişiden oluştuğuna göre, örgüt olmayı da üç kişiden başlatabiliriz. Her birey bir örgüttür. Örgütlü birey ayrıdır, ama örgütlü bir topluluk olabilmek için asgari üç kişi olmak gerekir. İki kişiden örgütlü topluluk olmuyor. Bir kişi de birey olarak ortaya çıkar. En üst sınırı ise yoktur. Örgütler yüz binleri, milyonları üye olarak kaydedebilmektedir. Ulusallaşmayı bir örgütlenme olarak tanımlarsak milyarlarca ulaşmaktadır. Çin’de, Hindistan’da gelenek artık milyonlar da değil, milyarlarca ulaşmış düzeydedir.

Örgüt; belirlenmiş amaçlar için, belli kural ve ilkeler dâhilinde birlikte çalışmak şeklinde yeniden tanımlanabilir. Örgüt kavram olarak tekindir ama içeriği çoğuldur, sonsuzdur. Toplum yaşamının her alanını

içine alacak kadar da geniştir. Her yaşam alanında çok değişik biçimlerde örgütlenmeler geliştirilebilir. Örgütü ve örgütlenmeyi yaşama dair, ekonomiden askerliğe kadar toplum yaşamının her alanında büyük bir ilişki sistematığı olarak da değerlendirilebilir. Ekonomik alan da en büyük örgütlülüktür. Ekonomik toplum örgütlü toplum demektir. Yoksa sermaye toplumu demek değildir. Örneğin en çok saptırılan bir alan da budur. Önder Apo savunmalarında çok net ortaya koymuştur. Ekonomiye sermayeye bağlayan kapitalist düzeni, en büyük saptırıcı düzen olarak tanımladı. Buna karşılık en büyük örgütlenme faaliyetinin ekonomik örgütlenme faaliyeti olduğunu ortaya koymuştur. En çok örgütlülük isteyen alanın ekonomik alan olduğunu ortaya koydu. Ekonomi toplumun beslenme anlamında, canlı olarak var olabilmesi için temel varlık alanlarından birini karşılar. O zaman toplumsal örgütlenmenin de en çok geliştirildiği, gerçekleştirildiği bir alandır. Hatta birincil alandır.

Örgütü tanımlarken iki boyuttan söz ediyoruz.

Birincisi; amaçsız örgüt olmaz. Amaçtan kasıt, yapılacak işin ortaya konulmasıdır. Bir tek şey de yapılmak istenebilir, birçok şey bir araya da getirilebilir. Ama mutlaka bir işi yapmayı gerektirir. Demek ki örgüt iş yapma yeri, çalışma alanıdır. Örgütlü toplum çalışan toplumdur. Örgütlü birey çalışan bireydir. Örgütsüz birey çalışmaz, tembel olur. Örgütlülüğü zayıflamış toplum çalışma düzeninden kopar, kendi yaşamını bile sürdüremeyecek bir duruma gelir. O bakımdan birinci alan, amaçtır. Amacı ya da amaçları başarıyla gerçekleştirmek için örgütler kurulur. İnsanlar bir araya gelir ve çalışır. Amaç kadar, edinilen amaçta başarı da esastır. Amaçsız örgüt yoktur. Ama başarısız örgüt de yoktur. Bir amaç belirleyelim, çalışalım da sonu ne olursa olsun demez hiçbir örgüt. Demek ki örgüt olmanın başarıyla iş yapmayla da doğrudan bağı vardır.

İkincisi, ilke ve kurallardır. Bir amacı başarmak için birlikte çalışacağız ama hangi ilke ve kurallara göre çalışacağız? Çünkü birlikte iş yapacağız. Herkes kendine göre yapmaya kalkarsa birimiz bir tarafa, birimiz öbür tarafa çektik mi, ortada iş kalmaz, var olan da parçalanır. O halde başarılı iş yapabilmek ve başarmak için ortak ilkeler-kurallar temelinde, bir disiplin içerisinde çalışmamız gerekir. Örgütün çalışma kuralları, ilkeleri bölümü vardır. Başarılı çalışabilmek için bu ilkelerin-kuralların olması zorunludur. Başarıyı elde edebilmek, örgüt çalışmasına başarıyla katılabilmek için, belirlenmiş ilke ve kurallara, disipline uygun çalışmak gereklidir. Yoksa disiplinsiz, kulasız çalışmayla başarı olmayacaktır.

Parti veya daha büyük örgütlenmelerde amaçları belirleyen bölüme program denilmektedir. İlkeler ve kurallar bölümüne tüzük veya yönetmelik denilmektedir. Buradan hareketle bir toplumu tanımlarsak, amaçlar bölümüne politika denilmektedir. İlkeler bölümüne ise ahlak denilmektedir. Önderlik toplumu böyle tanımlamıştır. Politik-ahlaki toplum bunu ifade etmektedir. Demek ki toplum bir örgüttür. Politik-ahlaki toplum gerçeği, örgütlülüğü ifade eder. Onun da programı politikası, tüzüğü ahlakıdır. Çalışma ilkelerini, ortak yaşam ilkelerini, kurallarını ahlak belirler.

Birey özgür olabilmek için örgütlü olmak zorundadır. Toplum demokratik olacaksa örgütlü olmak zorundadır. O halde örgüt toplum ve birey yaşamı açısından çok önemli bir araç, çok önemli bir alandır. Bir bilinç olarak örgütlü olmak mutlak bir biçimde gerekli görülmelidir. Örgütlü olmanın gereğini duygu, bilinç, davranış olarak hem yeterince anlamak, hem de yetkince yerine getirmek gereklidir. Örgüt bilincinden kasıt da budur. Örgütsüz var olunmayacağı bilinmelidir. Parti açısından Önderlik öncelikle örgütle özgülüğü kazanmak ya da var olmaktan söz etmedi. Önce “Kürdistan’da partisiz yaprak bile kıpırdamaz” dedi. Her şey örgütle olur, partiyle olur. Nitekim kırk yıllık yaşam bu sözü % 100 doğrulamıştır. Örgüt bu kadar önemli, anlamlıdır ve gereklidir.

Örgüt varlık ve özgürlük açısından nasıl ki bu denli gerekli, zorunlu bir araçsa, örgütlenmede tek yanlılık da tehlikelidir. Bu teklik veya düzlük diyeceğimiz durumdan da bürokrasi, baskı, sömürü ve faşizm doğar.

b-Parti Nasıl Bir Örgüttür?

Örgüt gereklidir. Ama bu örgütün nasıl bir örgüt olduğu da onun gerekli olduğu kadar önemlidir. Bunun için örgütsel işleyiş, örgütün içeriği ve tanımı önemlidir. Amaçları, kural ve kaidesi önemlidir. Örneğin, toplumsal örgütlülüğün söz ettik. Ama onun karşıtı olarak da devletten söz edilmelidir. Devlet de bir örgüttür. Bin bir örgütün iç içe geçirildiği bir örgüttür. Faşist diktatörlük ise bu devletlerin en katı, en yoğun biçimidir. Demokratik örgütlülük birey ve toplumun özgürlüğü ve varlığı için iyi, güzel, gerekli ve kaçınılmazdır. Ama devlet ya da faşist diktatörlük de o kadar kötü ve tehlikelidir. Bu örgüt doğru kurulmaz ve yönlendirilmezse en büyük tehlike, en büyük zarar verici halini alır. İktidar ve devlet düzeni de böyle doğmuştur. Bu ulus-devlet faşizmine varmıştır. Mussoliniciliğe, Hitlerciliğe, günümüzde ise TC faşizmine, AKP-DAİŞ faşizmine varmıştır.

O bakımdan doğru ve iyi örgütten kasıt, topluma hizmet etmektir. Özgürlük ve demokrasi içermektir. Örgüt zorunludur, ama örgüt özgür-

lûge ve demokrasiye hizmet etmelidir. Baskı ve sömürü aracı haline gelmemelidir. Bu hale gelmesine asla izin verilmemelidir. Örgütün bir de bu boyutu vardır. Onun için düz, mutlak biçimde örgütseverlik yapamayız. 'Örgüt her şeydir' diyemeyiz. Her örgütü aynı da göremeyiz. İşlevini ve hizmetini aynı ele alamayız. Örgütlenme var, özgür birey ve demokratik toplumu geliştirir. Örgütlenme var, faşist baskı ve sömürüyü geliştirir. Birinci tür örgüte evet, ikinci tür örgüte hayır! Bizim yaklaşımımız böyle olmalıdır. Sloganımız bu esas üzerinde oluşmalıdır.

Örgüt, özgürlük ve demokrasiyle, toplumla, topluma hizmetle birleştirilmezse çok tehlikeli olur. Toplum karşıtı ve topluma en büyük zararı veren bir araç, kurum olarak ortaya çıkabilir. Nitekim ulus-devlet ile iktidarcı-devletçi sistem bu noktaya en ileri düzeyde gelmiştir. Bugün bütün topluma en büyük zararı vermektedir. Eskiden de devletler ve iktidarlar topluma zarar veriyorlardı. Ama toplumla bu kadar iç içe değildi. Toplumla devlet ayırdı. Her yerde devletler vardı, toplumlar vardı. Dünya devletler ve toplumlar diye ikiye ayrılmıştı. Devletler toplumlara baskı yapıyor, sömürüyor, yağmalıyor, talan ediyordu. Fakat bu sürekli değildi, bazen de toplum devletin dışında kendini yaşatabilmekteydi. Şimdi ise ulus-devlet sistemi öyle değildir. Toplum yok, devlet vardır, tekçilik buradan başlamaktadır. Tayyip Erdoğan'ın ruh hali ve bilinci faşist devleti temsil ediyor. 13 yıllık iktidar içinde böyle bir duruş, bilinç kazanmış durumdadır. Bunun özel eğitiminden geçmemiştir. Yaşananlar, iktidarı ele geçirmek, o iktidarın gereklerine göre iktidar sahiplerini eğitmektedir. Bir kalıba sokmakta, onlara bir zihniyet, duruş ve tutum kazandırmaktadır.

Bu örgüt tanımı ve bilinciyle birlikte örgüt çeşitleri üzerinde de durmak yararlı olabilir. Bu bağlamda birçok örgüt tanımlanabilir. Ekonomik, üretim ve tüketim, sosyal, siyasal, sağlık, spor, eğitim örgütleri, kültür-sanat, dil-tarih, doğa örgütlenmeleri, dernekler, sivil toplum örgütleri de denilen çeşitli kurum-kuruluşların hepsi bir örgütlenme işidir. Yaşamın her alanına ilişkin örgütlenmeler vardır. Bunun yanında askeri örgütlenmeler olarak ordular var. Emir-komuta ile yönetilen, çelik disipline sahip örgütler denilmektedir. Bütün toplumsal kesimlerin örgütleri vardır. Gençlik, kadın, emekçi örgütleri, çocuklara kadar toplumun bütün kesimleri örgütlenmektedir. Siyasi örgütlenmeler, ideolojik örgütlenmeler, düşünce alanına dönük akademilerden, okullardan, partilere kadar çok

çeşitli örgütler vardır. Mevcut kapitalist düzen, ulus-devlet düzeni içerisinde devleti yöneten örgütlere partiler denilmektedir. Siyasi partiler iktidar araçlarıdır. Devletin yönetim araçlarıdır.

Biz bu örgüt çeşitlerinin hepsini tanımalı ve bilmeliyiz. Tabi bu örgütlerin işlevlerini doğru anlamalıyız. Mevcut haliyle Kürdistan'da da bu tür örgütlenmelerin hepsi bulunmaktadır. Fakat Türkiye'de olduğu gibi ulus-devletler bütün örgütleri tahakkümleri altında tutar. Devlet budur, faşizm, diktatörlük de budur. Burada belirleyici olan, yön veren devlet örgütlülüğüdür. Diğer örgütlenmelerin nasıl olacağını, ne kadar olacağını, ne yapacağını da devlet örgütü belirlemektedir. Bir kısmı topluma dair örgütlenmeler olarak ortaya çıksa da, onların nasıl olacağını da devlet örgütü belirler. Devleti oluşturan kurumlar, örgütler anayasa ve yasal hükümlere bağlanırlar. Yoksa kendi çerçevelerini çizememektedirler. Devletin çizdiği çerçeve içerisinde, sınırlar dâhilinde hareket edebilmektedirler. Onu aşamazlar. Onun için de, ne kadar çok örgüt olsa da esas belirleyeni devlettir. Bir örgütün hizmetinde olan diğer örgütlenmeler olarak ortaya çıkmaktalar. Örneğin Türkiye'de birçok örgüt bulunur. Bu örgütler demokratik değildir. Neden? Çünkü toplumcu değiller, toplumun içinden çıkmamışlardır, topluma hizmet amacıyla kurulmamışlardır. Devletin çizdiği sınırlar dahilinde, son tahlilde devlete hizmet etmek için, devleti korumak ve güçlendirmek üzere kurulurlar.

Sırnak-Cizre'de HDP milletvekilinin evini polis bastı. Bunun üzerine İçişleri Bakanı "polis de devlet memuru, milletvekili de devlet memurudur. İşbirliği yapacaklarına o milletvekili kalkmış polislere karşı çıkmıştır" dedi. Yani herkes ve tüm kurumlar devlete göre olmalıdır. Her şeyin devlete göre olduğu yerde, örgütler toplumu değil devleti büyütür ve toplum karşında devleti güçlendirir. Devlet büyüyüp güçlendikçe de toplumu küçültür, güçsüz kılar, toplumun güç kaynaklarını kurutur.

Mevcut haliyle bütün örgütlenmeler bu ulus-devlet sistemi altında devlete bağlıdır. Onu korumaya, güçlendirmeye çaba harcamaktadır. Topluma karşı devleti işleten, savunan, yaşatan örgütlerdir. Devlete toplumun böyle bir karşıtlığı vardır. Sosyalist önderler, düşünürler de bu durumu değerlendirip tartışmıştır. "Evet, devlet toplum içerisinden çıkmış olsa da artık toplumun üzerinde yer almaktadır. Ayrı bir topluluk olmuş" dediler. O anlamda devlet ve toplum karşıtlığı vardı. Önder Apo da sa-

vunmalarda bu gerçekliği çok daha somut ortaya koymuştur. Ve esas bilimsel yaklaşımı bunu içerir. Devletle toplumun farklılığını ortaya koymaktadır.

Kapitalist modernitenin küresel hegemonya sağladığı dönemde iktidar ve devlet sistemine karşı partiler çıkmıştır. Toplumun özgürlüğü, eşitliği için bir demokrasi mücadelesi yürütmek üzere işçi, emekçi partileri kurulmuştur. Yine o dönem orta sınıf konumunda bulunan ve aristokrasiye karşı halkla birlikte mücadele eden burjuva kesim de, kendini benzer biçimde partiler şeklinde örgütlemiştir. Daha sonra aristokrasi tümünden aşıp burjuvazi egemen sınıf haline gelince, devletle iktidar aygıtları burjuvazinin eline geçmiştir. Burjuvazi bu sefer kendi partilerini devletin yönetim aygıtı, iktidar gücü haline getirmiştir.

Sosyalist hareket de “baskı ve sömürüye karşı özgürlük ve eşitliği devlet aracılığıyla yapabilirim. Benim devletim baskıcı ve sömürücü olmaz. Özgürlükçü ve eşitlikçi olur” dedi. Ama öyle olmadı. Bütün partiler devlet aygıtına dönüşmüştür. Devleti yöneten, iktidar görevini yerine getiren bir aygıt dönüşmüşler ve böyle partiler haline gelmişlerdir. Şimdi neredeyse dünyadaki bütün devletleri partiler yönetmektedir. Bu bakımdan her yerde parti var, her tür parti var. O bakımdan bu partileri de görüp tanımamız gerekir.

İktidar ve devlet eksenli partiler var. Bir de toplum eksenli olan demokratik siyaset partileri vardır. Kuşkusuz PKK ve PAJK da birer partidir. Geçmişte iktidar ve devlet eksenli olarak kuruldu ve gelişme sağladılar. Paradigma öyleydi. Fakat 3. Önderliksel doğuşla, paradigma değişimiyle birlikte devlet eksenli ve iktidar amaçlı parti olmaktan çıktılar. Demokratik toplum partisi haline geldiler. Demokratik siyaset alanıdır. Demokratik siyaset partileridir. Fakat sadece demokratik siyasetle ilgili olan konumda da değiller.

Önderlik PKK’ye, PAJK oluşumuna “Kök Parti” dedi. Kök Parti’den kasıt demokratik ulus, demokratik toplumun felsefesini, teorisini, ideolojik-politik çizgisini oluşturmastandır. Bunun ruhunu, duygusunu, düşüncesini, program ve tüzüklerini, strateji ve taktiklerini açığa çıkarmastandır. Tüm bunların hepsini belirleyen güç olma anlamına gelir. Buna kimlik denilmektedir. Toplum da böyle algılamaktadır; “PKK halktır, halk burada!” demektedir. Kürt demokratik uluslaşması, kendi kimliğini PKK ile ifade etmektedir. Köklerini Önderliksel doğuş ve PKK oluşumunda görmektedir. Dolayısıyla PKK-PAJK oluşumunu mevcut dünyada

var olan partilerle eşitleyemeyeceğimiz gibi, sadece bir demokratik siyaset partisi olarak da tanımlayamayız. Çok daha farklı boyutları vardır. Kök parti olma, toplumsal köklerle bağlı olma, toplumsal kökleri yeniden şekillendirme, örgütlenme demektir. Dolayısıyla demokratik ulus, demokratik toplumu yaratma gücü olarak görmek ve tanımlamak demektir. Bu nedenle bu parti, sıradan bir parti, devlet ve iktidar partisi değildir. Dar bir demokratik siyaset partisi değildir. Tam tersine demokratik toplumu, demokratik ulusu var eden kök partidir. Onun ruhunu, duygusunu, düşüncesini, ideolojik-politik çizgisini, stratejisini ve taktiklerini yaratmakta ve temsil etmektedir. Öncü parti olmak bu anlama gelmektedir.

PKK-PAJK, diğer partilerle kesinlikle karıştırılmamalıdır. PKK ve PAJK, düzen içerisinde, demokratik siyaset alanında kurulan partilerle benzeştirilmemelidir. Özellikle Bakur'da bu yanlışlık vardır. Zaten kimse partilerin ismini kullanmamaktadır. "Parti" demek ama ne partisi olduğu belli değildir.

Güzün, Mazlum Doğan Parti Merkez Okulu'ndaki platformlara katıldım. Bakur'dan gelenleri de platforma çıkardık. "Partiye kadro olarak katılacağım" diyor. Ben "hangi partiye?" diyorum, o hala "partiye!" diyor. Muğlaktır, HDP'ye mi, DBP'ye mi, AKP'ye mi, PKK'ye mi katılıyor belli değildir. Ben, "Burası PKK okuludur. Sen bu okulda okumuşsun, PKK'ye söz veriyorsun. PKK'ye katılacak mısın, katılmayacak mısın?" dedim. O ise "ne farkı var ki!" dedi. Fark vardır tabii ki! Bu kadar muğlaklaştırır, genelleştirir, iç içe geçirirsek ortada parti, örgüt kalmaz. Zarar gören de tabii ki öncü olur. O en tehlikeli tasfiyecilik türüdür. O bakımdan parti okulu ama bunlar PKK okuludur, PAJK okuludur; öncü parti okuludurlar. Burada öncü parti kadro eğitimi yapılmaktadır. Öyle kadro eğitilmektedir. Eğitimin ilkeleri, çerçevesi buna bağlıdır. Kadroların ölçüleri bu partilerin amaçları ve ilkeleriyle belirlenir. "Parti değil mi, ne fark var!" diyemeyiz. Her partinin programı, ilke ve kuralları, disiplini kendine göredir. PKK ve PAJK'ınki de kendine göredir.

Demokratik siyaset alanında ortaya çıkmış partilerle PKK'yi karıştırmak, yakın dönemde Bakur'da yaşanan en büyük yanlışlıktı. Bütün hata ve eksikliklerimizin, örgüt ve kadro olamayışımızın, doğru kararlar alamayışımızın, imkân ve fırsatları doğru ve başarılı değerlendiremeyişimizin altında bu vardır. En son Önderlik eleştirmiş, "bu HDP'yi de ne kadar çok büyüttünüz! Sanki kurtuluşu, barışı, her şeyi HDP sağlayacakmış gibi arkadaşlar umut bağlamışlar" diyor. HDP'yi PKK olarak görme var. Farklı

tarihlerde birçok defa bu konuya dikkat çektim. PKK ayırdır! HDP, PKK değildir, PKK de HDP değildir! Bazı HDP'lilerde de muğlaklaştırma eğilimi çoktur. Yerine geldi mi kendilerini PKK'nin itibarıyla yürütmek istemekteler. Kaldı ki HDP içerisinde PKK'liler olabilir. Ama PKK'nin ilke ve ölçüleri, amaçları HDP'ninki gibi değildir.

Dolayısıyla PKK kadrolarının ölçüleri, ilkeleri, HDP kadrolarının ölçüleriyle kesinlikle aynı değildir. Aynı olsa, o zaman iki parti olmaya gerek kalmaz. Eğer aynıysak ya HDP gereksizdir, ya da PKK. Aynı partiyi aynı zeminde kurmak, sadece bürokrasi doğurur. Ama aynı değilse o farklılığı, ayrılığı görmek gerekir.

PKK'ye katılmak isteyen, parti eğitimini gören her arkadaşımız bu farklılığı görmelidir. Bu partiler aynı değildir. Aynılaştırmaya çalışmak PKK ile PAJK'ı tasfiye etme demektir. PKK içinde de bu konuda muğlaklık vardı. Bizim öngördüğümüz gibi ele alma ve net yaklaşımda zayıflıklar vardı. Ondan dolayı da bu netliği sağlayamıyorduk. Şimdi daha fazla sağlayabileceğimizi umut ediyoruz.

O halde PKK nedir? PKK nasıl bir partidir? Amaçları nelerdir, ilke ve ölçüleri nelerdir? PKK'nin programı ve tüzüğü nasıldır?

Yeri gelmişken belirtmeliyim ki, parti program ve tüzüğü mutlaka okunmalıdır. Öyle olmazsa herkes kendine göre bir PKK oluşturabilir. Bu, Bakur'da çok fazla yaşanmaktadır. Herkes PKK'li! Ama PKK'nin kural, ölçü ve amaçları, ilkeleriyle uygun yaşam, çalışma yok. PKK böyle bir parti değil her şeyden önce. Bakur'daki mevcut parti tanımlaması, Rus devrimciliğinin örgüt tartışmalarındaki Bolşevik kanadın parti tartışması da değildir. Menşevik kanadı temsil etmektedir. Kendini PKK'li gören herkes PKK'li olsun, denilmektedir.

"Ben de PKK'liyim" diyor, ama ondan sonra PKK'nin amaç, ilke ve kurallarıyla, yaşam ölçüleriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Hiç bir örgütünde çalışmamaktadır. Bir de PKK'nin kadroları profesyonel fedai devrimci militanlardır. Ama o ne profesyoneldir, ne fedaidir, ne militandır. Yiyip içip düzende yaşamak istiyor, PKK'nin de itibar ve imkânlarından faydalanmak istiyor. PKK'lilik böyle olsun, deniliyor. Bu anlamda parti yaklaşımında tam bir oportünizm var, yani tasfiyecilik var. Aynen bu 2002-2004 tasfiyeciliğinin istediği gibi bir parti kurulmak istenmektedir. PKK de KDP gibi bir parti olsun, kendimize göre olalım, denilmek istenmektedir. Gerçi KDP'de de keyfine görelik yok, ama en azından KDP'ye katılmak

için çok ölçü gerekmemektedir. Parti merkezi ve parti başkanının emirlerine uyman yetiyor. Ondan öteye ne olursan ol. Ama PKK’lilik böyle değildir. PKK’de merkeze uymak yetmez. Bunun dışında ilkeleri var, ölçüleri var, bir formasyonu var, kadronun görev ve sorumlulukları var. Onların hepsinin gereklerini başarıyla yerine getirmesi gerekiyor. Katılabilmek, mensubu olabilmek için bunlar gereklidir.

Bir de Önderlik PKK’yi bu anlamda Reel Sosyalist partilerden kopardı. Kürdistan’da devrime öncülük edecek bir parti olarak geliştirdi. 1. Kongredeki çelişkileri ve reel sosyalist ölçülerden kopuşu daha önce de belirtmiştim. Bunu daha da somutlaştırmak üzere 3. Kongrede “şehitler PKK’lidir” dedi. Üyelik tanımı getiriliyor ve parti kimliği şehitlerce temsil ediliyor. Şehitler çizgisinde yürüyenler partileşmeye çalışırlar. “Ben de PKK’li olmaya çalışan bir militanım. Gerçekleşmiş PKK’lilik şehitlerdir” dedi. PKK’nin bir de böyle bir tanımı vardır. Onun için hiçbir üyesine, hiçbir bireysel çıkar ve imkân sunmaz. Tam tersine özgürlük ve demokrasi için, demokratik toplum için bütün yaşamını feda eden bir militanlık ister. Bir lokma bir hırka felsefesiyle yaşayıp çalışan bir öncülük, hizmetkârlık, militanlık ister. PKK ve PAJK böyle bir partidir. Ölçüleri böyledir.

Gençlik Hareketi içerisinde de çeşitli örgütler var. Gençlik örgütüne herkes katılmaktadır. Komelên Ciwan’ın içinde en geniş gençlik kitleleri vardır. Bütün yurtsever gençleri içermektedir. Ama bir de PKK var, PAJK var. Onlarla yurtsever gençlik hareketi bir birinden ayrıdır. İç içedir ama ayrıdırlar. Hem genel yurtseverlik ölçüsünde Komelên Ciwan’ın kadrosu olmak, hem de PKK’nin kadrosu olmak mümkündür. Bunu böyle tanımlamamız lazım. Böyle olduğunda, bir kadro ilke ve ölçü olarak en yüksek olan örgütün ilke ve ölçülerini taşır.

Komelên Ciwan içerisinde PKK ve PAJK kadrosuyum diyenler, elbette PKK ve PAJK ölçülerini, ilkelerini esas alırlar. Onunla da zaten Komelên Ciwan içerisinde rahatlıkla kalınır. Komelên Ciwan ölçülerini esas alır da “ben yine PKK-PAJK kadrosuyum” denirse, ortaya felaket çıkar. O zaman bir tasfiyeci olunur. Hiç bilmeden, istemeden PKK’yi yurtseverlik çizgisine düşürme olur. KCK çizgisine, Komelên Ciwan çizgisine düşürme olur. Dolayısıyla örgütsel yapımızı doğru anlamamız gerekir. PKK-PAJK öncülüğü, ilke ve ölçüleri farklıdır. KCK örgütlülüğü, KCK örgütlülüğüne bağlı olarak KJK, Komelên Ciwan ya da diğer örgütlülükler farklıdır. Bunlar Apocu hareket içerisindeki örgütlenmelerdir. Felsefeleri, teorileri,

ideolojik-politik çizgileri aynıdır. Önderlik çizgisini esas almaktalar. Fakat örgütsel ilke ve ölçüleri farklıdır. Kadro ilke ve ölçüleri farklıdır. Örgütün bir amaçtan bir de ilke ve kurallardan oluştuğunu belirttik. Amaç bölümü olan felsefe, teori, program birbirine yakın ya da aynı olabilir. Ama o amacı hayata geçirecek kurallar, ilkeler, ölçüler farklı olabilir. Böyle olduğu zaman da iki ayrı örgüt olur.

PKK ile KCK böyle iki ayrı örgüttür. Felsefeleri aynı, teorileri aynı, ideolojik-politik çizgileri aynıdır. Fakat örgütsel ilke ve kuralları aynı değildir. Ölçüleri aynı değildir. PKK'ninki fedai profesyonel devrimci militan ölçüleridir. En yüksek düzeyde örgüt, parti yaşamı bunlardan oluşur. KCK'nin ki ise yurt-sever ölçülerdir. Fedai olmak ya da profesyonel olmak gerekmemektedir. Yerel olunabilir. 24 saat devrime hizmet etmek gerekmemektedir. Günlük biraz çalışmalara katılmak, bunun yanında kendi bireysel yaşamını sürdürür olmak da yetmektedir. Örgüt yapıları, işleyişleri, şekillenmeleri, ilke ve ölçüleri farklıdır. Dolayısıyla da kadroları farklıdır. Geçen dönem bu çok karıştırılmıştır. Arkadaşlar, "ortak bir kadro tanımlayalım" dediler. Biz bunu reddettik ve bir sürü tartışmaya yol açmıştır. "Nasıl ayrı olabilir, biz Apocuyuz, tek kadro olur, karıştırılıyor" dendi. Kadro demek örgütün kendisi demektir. Kadro ölçülerine göre örgütler tanımlanır. Birçok örgütü bir kadroya göre tanımlarsan zaten ortada bir örgüt kalır. O nedenle PKK-PAJK kadrosu olmak ayrıdır, PKK-PAJK örgütü olmak ayrıdır, KCK ya da Komelên Ciwan kadrosu ve onların örgüt ilke, kural ve işleyişleri ayrıdır.

Bir kişi iki örgütü de temsil edebilir. Bir kişi birçok örgüt kimliğini taşıyabilir. Bir kadronun bir yerde olması bir görevlendirme gereği olmaktadır. Komelên Ciwan içerisindeki PKK-PAJK kadroları gençlik içerisinde partiyi örgütlemekle görevlidirler. Aynı zamanda gençlik hareketini Önderlik çizgisinde, parti çizgisinde örgütlemek ve eyleme geçirmekle görevlidir. Yani bir görev alanı, iş bölümü alanıdır. Verilen görev ve sorumluluğu başarmakla yükümlüdürler. Başarılı olup olmadıkları bu verilen görevi yerine getirip getirmediklerine göre ölçülerek belirlenecektir.

c) Örgütsel Sistemimiz Nasıldır?

Birey, örgütün karar, düzenleme, plan ve görevlendirme ilkelerine göre çalışmaktadır. Böyle olunca insanlar kendilerini görevlendirilmekte, parti görevlendirmektedir. Militanlar "Ben kendime şunu istiyorum" dememektedir. "Parti hangi görevi verirse ona hazırım" demektedir. 1. Kongrede Merkez Komite nasıl seçilecek tartışmaları olurken birçok arkadaş kalktı tanıdığı arkadaşını önerdi. Önderlik ne kadar kongreye katılmış olmanın bilincindeler diye hepsiyle tek tek tartıştı. Mazlum arkadaşla gelince "zaten ufak tefeksin, bu halinle nasıl Merkez Komite

üyesi olacaksın?” dedi. Mazlum arkadaş “Ben kendimi önermedim arkadaşlar önerdi. Ama üye olabilmem için Merkez Komite üyeliğine de hazır olmam lazım. Bu partinin mensubu olabilmem için bu topluluğun, kongrenin vereceği her göreve hazır olmak lazım” dedi. Bilinci öyleydi ve Önderlik o cevabı alınca geçti.

Mazlum Doğan’a göre parti anlayışı, parti üyelik, kadro ölçüsü böyledi. Her göreve hazır olma ve o sorumluluğu üstlenme. “Ben şu göreve hazır olurum, buna olmam. Onun için ben şu görevi istiyorum.” diyen bir parti üyeliği olamaz. Zaten böyle katılım da olmaz. Öyle oldu mu, orada irade farklılığı ortaya çıkar. O durum iradeyi parti iradesiyle birleştirmek değil, ittifak oluşturma arayışını ifade eder. O da doğru katılım değildir. Onun için öneri doğru bir tutum değildir. Onun üzerine parti kurulamaz. Bu, masada pazarlık yapmak demektir.

2. Kongrenin öncesinde Semir tasfiyecisinin etkisinde olanlardan birisi “bir merkez toplantısı yapalım da kongreye öyle gidelim” diye Önderliğe önerdi. Önderlik, “Bu, pazarlık yapmak istemektir. Ne toplantısı yapacağız? Merkez zaten kongreyi toplamış, görevini tamamlamıştır. Başarılı ya da başarısız, kongre onu değerlendirecektir.” Merkez sürekli değildir, bir görevdir, iş bölümüdür. Kongre görev vermiştir, bir sonraki kongreye kadar partiyi yönetecek. Kongre toplandı mı hükmü biter. Çünkü görevi kongreden almaktadır. Kongre yaptıklarını değerlendirir ve yenisinden merkez seçer, görevlendirir. Ama bir merkez, bir grup gibi pazarlık yapma olmaz. ‘Kongrede ne olursa olsun biz belirleyelim, kongreye öyle gidelim ve dediğimizi kongreye yaptıralım’ anlayışı doğru olmaz. O zaman seçimle göreve gelinen demokratik bir örgüt olayız. Birilerinin örgütün sahibi olduğu ama kendisini örgüt diye de çoğalttığı, maskeleydiği bir durum ortaya çıkar. Bunlar parti tarihimiz içerisinde yaşanmış olaylar ve tecrübelerdir. Ve temel ilkeyi böyle ortaya çıkarmaktadır. O nedenle parti ilkesi, örgüt ilkesi önemlidir.

Örgüt ilkesi iradeyi örgüt iradesiyle bütünleştirmek demektir. Bu da örgütün tüm karar ve emirlerine hazır olmayı gerektirir. Örgüt amacını başarmak üzere, örgütlü ve disiplinli çalışmaya katılmayı, onu esas almayı ifade eder. Daha dar anlamda ise örgütün görevlendirmelerine hazır olmayı içerir. Ben şunu yaparım bunu yapamam, şunu isterim bunu istemem yaklaşımı yanlıştır. Örgüt ne isterse onu başarıyla yapmaya her zaman hazır olmayı içerir. Böyle olunca örgütün program ve tüzüğü

doğru kabul edilmiş olur. “Program ve tüzüğü benimsiyorum ama uygulama da keyfime göre olacak. Ben istediğim yerde çalışırım, istemediğim işte çalışmam” denilemez. Bu doğru ve yeterli bir katılım anlamına gelmez.

Örgütsel süreç bakımından ilk önce ideolojik grup olarak çıktık. Daha sonra bir aydın gençlik hareketi olduk. Sonrasında parti ve gerilla olarak örgütlendik. Günümüzde ise demokratik toplum-demokratik ulus olarak örgütlenmeye çalışıyoruz. Demokratik ulusu Önder Apo, ‘demokratik konfederalizm ilkeleri temelinde örgütlenmiş toplum’ olarak tanımlanmıştır. Demokratik Konfederalizm demokratik ulusun örgütsel yapısı demektir. Siyasi alan olarak da bir yönüyle sayılmaktadır. Ama esas olarak örgütsel boyutu ifade etmektedir. Dolayısıyla biz bu süreçlerden demokratik toplum örgütlülüğü sistemine ulaştık. Demokratik ulus bu temelde örgütlenmiş bir toplum sistemini ifade eder. KCK örgütlü toplum sistemi demektir. Siyasi ve toplumsal örgütlenme sistemi olarak sözleşmesinde kendini tanımlamıştır. Sadece bir Önderlik gerçeği, aydın gençlik grubu, bir parti veya bir gerilla değiliz. Bütün bunlar içinde var, bunlarla birlikte örgütlenmiş bir toplum sistemiyiz.

Bu sistemin genel yapısı nasıldır? Sistemin zihniyetini, teorisini, felsefesini, ideolojik-politik çizgisini belirleyen bir öncülüğü vardır. Bu Önderlik gerçeği, parti öncülüğü, PKK ve PAJK gerçeğidir. Parti Önderliğinin örgütlenmesi demektir.

Bununla birlikte bu sistemin bir örgütsel gövdesi vardır. Bu gövdede öncülük görevi yürütenler var. Parça parça işleri ve görevleri yerine getirenler vardır. Kadın örgütlülüğü ve gençlik örgütlülüğü örgütsel öncülüğün yerine getirildiği bütünlüklü alanı temsil eder. Komelên Ciwan ve KJK böyle bir örgütlülüktür. Çünkü sistemin örgüt ve eylem öncülüğünü, yani inşa görevlerini bütünlüklü biçimde bu örgütlenmeler yürütmektedir. Ve bunlar kendilerini demokratik konfederalizm sistemine göre örgütlemektedir. Sistemin her yerinde varlar. Öncü olmak her yerde olmayı ve herkesten çok görev ve sorumluluk üstlenmeyi gerektirir. Diğer örgütsel kurumların bin bir türlü örgütlülükleri vardır. Partiler, dernekler, sendikalar, üretim birlikleri, kooperatifler gibi kurumlar sayılabilir. Demokratik toplum olmaya hizmet eden her türlü örgüt bulunmaktadır. Bu alana demokratik örgütlenme alanı demekteyiz.

Özetlersek; birincisi, öncülük bölümüdür. İkincisi, örgüt ve eylem öncülüğüdür. Üçüncüsü, demokratik örgütlenme alanıdır. Burada demokratik siyaset partilerinden ekonomik, sosyal, kültürel örgütlere kadar her türlü demokratik toplum olmaya hizmet eden örgütlenmeler vardır. Kendi sistemimize göre bunlar tanımlanmıştır.

Bir de sistemin güvenliğini sağlayan, koruyan bölümü vardır. Buna meşru savunma ya da öz savunma bölümü denilmektedir. Bu da çok değişik biçimdeki gerilla örgütlenmelerinden ya da meşru savunma örgüt-lülüklerinden oluşmaktadır. HPG, YJA STAR başta olmak üzere giderek bütün parçalarda oluşan çok değişik öz savunma örgütlenmeleri vardır. Onlar da sistemin savunma ve güvenlik boyutunu oluşturmaktadır.

KCK, bütün bu örgütlenmelerin iç içe geçmiş organik birliğini ifade eder. Bir çatı gibidir ama bu örgütlerin aritmetik toplamından oluşmuş bir çatı değildir. PKK, Komelên Ciwan, KJK, HPG gibi örgütlerin toplamı eşittir KCK, değildir. Böyle denilirse aritmetik toplam olur ve bu, örgütlerin fonksiyonlarını aynılaştırır.

PKK'nin rolü ve işlevi ayrıdır. KJK'nin, Komelên Ciwan'ın, HPG ya da YJA STAR'ın, demokratik kurum ve kuruluşların rolü ve işlevi ayrıdır. Tamamı sistem içerisinde kendine göre bir role, işleve, misyona sahiptir. Hepsini birleştirdin mi ortak bir organizma, yeni bir bütün ortaya çıkar-maktadır. Bir organizma ayaklar, kollar, gövde ve kafadan oluşur ama kafa ile kolun işlevi ayrıdır. Birleşince bir insan organizması ortaya çıkar. Bu düzeyde bir bütündür. Onu oluşturan bölümler kendine göre misyon, rol, işlev taşır. Şimdi bizim KCK olarak isimlendirdiğimiz demokratik toplum örgütlenme sistemimizin gerçekliği böyledir.

Bununla birlikte bir de örgüt yapısı vardır. Örgüt demek de eninde sonunda bir hiyerarşi demektir. Alt-üst yapıları ve ilişkilerinden oluşan bir kurumlaşma demektir. Üstün etkinliği az ya da çok olur, bu ayrı bir konudur. Ama hiç hiyerarşisi olmayan bütünlüklü bir örgüt, kurumlaşma, sistem var olamaz. O nedenle KCK de alt-üst ilişkilerinden oluşan bir örgütsel sistemdir.

Peki, KCK'nin hiyerarşik kurumlaşması nasıldır? O da KCK sözleşme-sinde tanımlanmıştır; Birincisi, KONGRA-GEL vardır. KONGRA-GEL, KCK sisteminin temel karar organıdır. Bütün sisteme dair kararları alır. Siste-min temel yürütme organlarını görevlendiren ve denetleyen karar kuru-mudur. Bütün kararları orası alır. Değişik alanlardan gelen ve bütünü il-

gilendiren her şey KONGRA-GEL’de resmiyet kazanır. İkincisi, KCK’nin yürütme organı vardır. Yürütme organı en başta Genel Başkanlık Konseyi’dir. Genel Başkanlık ve yardımcılarında oluşur. KONGRA-GEL Genel Kurulu tarafından seçilir. Bununla birlikte KCK Yürütme Konseyi vardır; icrayı koordine eder. Yürütme Konseyi de iki Eşbaşkan ve konsey üyelerinden oluşmaktadır. Mevcut durumla Yürütme Konseyi 35 kişiden oluşmaktadır.

KONGRA-GEL, komisyon esasına göre çalışır. Toplum yaşamının bütün alanlarına, demokratik konfederalizm bütün alanlarına göre komisyonlar görevlendirir. İnceleme-araştırma yapıp toplumun yararına olan öneriler, taslaklar hazırlayıp genel kurula getirir. Bunlar genel kurulda onaylanır ve yasalaşır. Yani yasalar çıkarması gerekir. Toplumun politika alanını oluşturur. Politik toplum görevleri esas olarak KONGRA-GEL’de yerine getirilir. Şimdi buna göre yeterince örgütlendirilememesi ve işletememesi ayrı bir konudur. Ama bazı fırsatların olduğu yerlerde karar organı bu biçimde işlemektedir.

KCK Yürütme Konseyi de komite esasına göre çalışır. Demokratik ulus boyutlarını örgütleyecek, hayata geçirecek çalışmaları yapan komiteleri bulunmaktadır. Bunlarla birlikte Adalet bölümü vardır. Demokratik toplum içerisindeki hata, yanlış düzelter, suçları azaltan ve ortadan kaldırmaya çalışan bir örgüttür. Bu temelde gerekli sorgulama ve yargılamayı yapan, toplum yararına bu tür sorunları çözüme bağlayan alandır. Karar organından da, yürütmeden de ayrı bir bölümdür bu. Bunlar toplumda toplumsal ahlaki kurallara göre sorunların çözüldüğü alandır. Devlet sistemlerinde ya da resmi örgüt sistemlerinde buna hukuk alanı denilmektedir. Toplumda ise ahlaki alan denilmektedir. Ahlak kuralları ve ilkelerine göre sorunlarını çözme yeridir.

Sistemimizin genel örgütlülüğü böyledir. Fakat bu bir düzeydeki örgütlülüktür. Kürdistan’ın bütün parçaları, eyaletleri, bölge, şehir, kasaba, köy ve mahalleye kadar bu biçimde örgütlendirilmesi durumu vardır. Parçalarda KONGRA -GEL yerine halk meclisleri vardır. Meclislerin seçtikleri yürütme ve adalet sistemleri var. Eyalet ve bölgelerde yine halk meclisleri karar organı olarak bulunur. Şehirlerde kent meclisleri vardır. Tabanda, köy ve mahalle gibi en dar yaşam alanlarında ise komünal örgütlülükler vardır. Yani KCK sisteminin esası ve dayandığı mantık toplumsallıktır. Toplumsallık da ortaklığı, paylaşımı, komünalizmi ifade eder. Devletçilik ise toplumsallığın ayrıştığı bireyciliğe göre, bireysel varlık ve

çıkar durumuna göre işlemeyi ifade eder. Bu bakımdan bu sistemin mantığı toplumsallıktır. Temelinde özgür bireye dayalı demokratik komün vardır.

Meclisler, Halk Meclislerinden ve KONGRA-GEL'e kadar seçilmiş temsilcilerden ortaya çıkan karar organı oluşturmayı ifade eder. Komün ise, doğrudan demokrasi alanıdır. Komün, herhangi bir yerdeki komünün bütün üyelerinin karara katılmasını öngörür. Bütün komite, komisyon ve toplumsal adalet sistemine göre toplum yaşamının örgütlenmesini ifade eder. Önderlik, "Bu piramit şeklinde bir örgütlenmedir ama piramidi ters çeviriyorum" dedi. Yani komünler, kasaba ve kent meclisleri piramittin geniş bölümünü oluşturur. En uç noktayı ise belirttiğimiz Genel Başkanlık, KONGRA-GEL Kurulu, Yürütme Konseyi, yargı sisteminden oluşur. Bu bakımdan devletçi sistemde olduğu gibi değildir. Tersine toplum örgüt-lülüğü alttan başlamaktadır. Her şey yukarıdan emirle olmamaktadır. KCK sisteminde ise büyük örgütlülük meclis, komün örgütlenmeleridir.

Kongre meclis demektir. Kongre Latince, Meclis ise Arapçadır, ama aynı anlama gelmektedir. Önderlik genel olanı Halk Kongresi olarak tanımlamıştır. Eyalet kongresi, bölge kongresi de denilebilir. İfade de farklılık olsa da içerikte farklılık yoktur. Temel meclisler ise komünlerdir. Komün doğrudan demokrasi alanıdır. Herkesin katıldığı alandır. Bir komünde karara herkes katılır. Örneğin, bir köy komünü köyün tamamının katılımını ifade eder, seçilmiş temsilcileri değil. Artık icrasını, yürütmesini görevlendirir, bu ayrı ama onun meclisi orada yaşayan ya da komüne katılan herkeştir. Komünde temsilcilik yoktur, katılım vardır. Bir köyde yaşayan herkes komüne katılmaz da, toplum dışında kalanlar da olabilir, bu ayrıdır. Ama komünde temsilcilik yoktur, komünün kendisi temsilcisidir ve herkes vardır.

Burada yanlışlar yaşıyor. Özellikle Bakur'da şu yanlış ortaya çıkıyor. Komite yada birim görevlendirmekte sonra da "komün kurdum" denilmektedir. Komün icra organı değildir. Komitelerin adını ya da grupların, birimlerin adını komün yapıp, "her tarafta komün örgütlüyoruz" demek yanlıştır. Bir kentte on kişilik bir komite kurup "bu kentin komününü kurdum" diyebilmektedir. Hâlbuki KCK'ye bağlı olan herkesin temsilcilerini seçmesi, meclis kurarken meclisini onların temsilcilerinden, onlar adına karar verecek bir organ olarak yapmalıdır. Daha dar bir birim olarak köy ve mahalleyi değerlendirdiğimizde öyle olmaz. Mahallede beş

kişi örgütlemekte ve “mahallenin komününü kurdum” demektedir. Hayır! O mahallede bulunan bütün KCK yurttaşları zaten bir komündür. Kararı da onlar vermelidir. Beş kişi, yedi kişi ya da on kişi, bu ancak bir yürütme ya da herhangi bir görevi yapan birim olabilir. O görevlendirmeleri komünün kendisi, karar organı, meclisi yapmalıdır.

Bu sorunlardan dolayı meclisler örgütlenmediler. Komün örgütlenmeleri topluma dayalı, bütün toplumu içine alan, karara katan örgütler kurmadık. Komiteleri, yönetimleri, icra organlarını o karar organlarının görevlendirdiği kurumlara dönüştürmedik. Onun için demokratik toplum örgütleyemedik. Bu siyasi boyuttur ve biz siyasi boyutunu bile örgütleyemedik. Siyasi alanda örgütlenme, komün ve meclisleri oluşturmak ve halk yönetimlerini onlara dayandırma olmadı. Hala böyle yoğun bir mücadele ve çatışma içerisinde meclis olmaya çalışmaktayız.

Eskiden parti komitesi ya da cephe komitesi, birimi, temsilciliği gibi örgütlenmeleri şimdi komün adı altında yapıldı. Ad değişti ama aynı örgütlülük kaldı. Diğer alanları inşa edecek olan da siyasi kurumdur. Sen meclis kurmaz, komün oluşturmazsan nasıl ekonomik boyutu örgütleyebilir, nasıl sosyal boyutu, eğitimi, sağlığı örgütleyebilirsin? Çünkü bunlara o toplum karar verecek, o toplum uyacak. Onların eğitimini örgütlüyorsun. Onun dışında toplumun katılmadığı bir eğitim sistemi örgütleyemezsin. Katılır ve o nasıl isterse onun örgütlenmesi ona göre geliştirirsin. O nedenle siyasi örgütlenme önemli ve önceliklidir. Diğerlerine karar verecek olan kurumlaşmaları ortaya çıkarır. Aynı zamanda pratiği yapacak icra organlarını ortaya çıkarır. Öyle olmazsa, karar organı, icra organı ortaya çıkarmazsan. Siyasi boyutu örgütlemezsen geriye parti örgütü ve kadro kalır. Sistemi örgütlemekle görevlendirdiğimiz kadro kalır. Şimdi ortaya çıktığı gibi kadrolar da kendilerini meclis yerine koyar.

Her şeyi kadroya tıkatan, halk-toplum örgütlenmesi haline gelmeyen bir durum var. Kararı, gücü, iktidarı, yetkiyi elinde tutan parti ve kadro duruşu böyle ortaya çıkmaktadır. Parti örgütlülüğümüz öncü örgütlenmedir. Toplumun başında kendini kral ilan etmek, kendi sultasını kurmak için görev de almamaktadır. Orada demokratik toplum sistemini örgütlemek, KCK’yi örgütlemek demokratik ulus inşasını gerçekleştirmek için görev almaktadır. Bu ne demektir: Önce meclisini kuracak, komün oluşturacak. Ne kadar yurtsever varsa, bunlar örgütlenmiş bir düzeye ulaştırılacak. Onları bir karar organı haline getireceksin, bilinç vereceksin, örgütlü hale getirecek ve işler kılacaksın. Oradan icra organı çıkacak

ve onlar kendi kendilerini yönetecek, yönetimini seçecekler. Ondan sonra ekonomik, sosyal, kültürel, eğitim ve sağlık alanlarını nasıl örgütlemeliyiz bunlara karar verecek. O karar verecek, yürütme o kararları plan ve projeye dönüştürecek. Görevlendirmelerini, örgütlenmelerini yapacak. Sonrada toplumu katacak ve harıl harıl da ona göre çalışmaları başlatacaktır. Bunları yapmadan bu görev alan kadronun "Sen bunu yap! Sen şunu yap!" demesiyle olmaz. Meclis de, yürütme de, icra da kendisi. Her şey kadro oluyor ve tam bir parti diktatörlüğü ortaya çıkmaktadır. Reel Sosyalizmi eleştirdik. Parti yönetim olmayacak dedik. Ama ondan daha dar, daha bireycisi ortaya çıkmaktadır. Böyle olmayacağı ve sürme-yeceği de açıktır.

d) Örgütsel İşleyişin Esasları Nelerdir?

Örgütsel sistem içerisinde alt-üst ilişkisi vardır. Örgütsel sistem, demokratik katılımcılık ilkelerine göre işlemektedir. Bu örgüt bir parti örgütü ya da gerilla örgütü değildir. Bu demokratik katılımdan kastedilen ise, kendi alanında kendi işlerini yapmaktan görevli ve sorumlu olmasıdır. Oranın meclisi her şeyi kararlaştırmaktan, oranın örgütü bütün görevleri yürütmekten sorumludur. Toplumun işlerini yürütmekle görevlidir. Başkasından beklememesi gereklidir. Burada bir hiyerarşik işleyiş var mı, evet vardır. Özellikle yürütme alanında vardır. Her meclis kendi alanında genel ilkelerine göre, o olanın özgünlüğünü gözeterek her türlü görev ve sorumlulukları kararlaştırma hakkına sahiptir. Fakat kararları üst meclislerin, KONGRA-GEL'in kararlarıyla çalışmamalıdır. Eğer öyle bir ilişki çıksa da çözüm aranmalıdır.

Ülke genelindeki kararları, ilkeleri KONGRA-GEL Kurulu, parçalar-daki halk meclisleri ortaya çıkarmaktadır. Birbirini yönetmek yoktur ama birbirine uyumluluk vardır. Genel meclislerin yerel meclislerin kararlarına ve hükümlerine uygun kararlar alması gerekir. İcra alanında ise ilişki vardır.

Bütün Kürdistan'daki çalışmaları KCK Yürütme Konseyi koordine eder. Genel Başkanlık ve Genel Başkanlık Konseyi hepsini temsil eder, icrayı hem yönlendirir hem de denetler. Yürütme Konseyi genel koordinasyon olarak iki boyutta bir örgütsel ilişki sürdürür. Komelên Ciwan, KJK, HPG, PKK koordinasyonlarıyla ilişki sürdürür. Onlar da genel içerisindedir. Kendi komitelerini örgütler ve yürütürler. Aynı zamanda parça ve yerel örgütlerle, parça ve diğer yerelleri koordine etmektedir. İcralar

o alandaki bütün demokratik toplum görevlerini, çalışmalarını örgütlemek ve yürütmekten sorumludur. Bu bakımdan aşağıdan yukarı rapor verilirken, yukarıdan aşağı talimat verilmektedir. Zaten öyle olmazsa ortada örgüt kalmayacaktır.

-Dikey ve Yatay İlişki

Böyle bir örgütsel ilişki düzeninde yukarıdan aşağıya ilişki sistemi yanında bir de olunan yerdeki örgütlenme sistemi vardır. Orada meclis var, yürütmeyi görevlendirmekte ve o icra organı o alandaki bütün çalışmaları örgütlemek ve yürütmekle sorumludur. Dolayısıyla bünyesinde toplum yaşamının bütün alanlarına dönük görevlendirmeler yapması gerekir. Orada kadın ve gençlik çalışması, diğer toplumsal kesimler çalışması var. Ekonomi, sosyal alan, siyaset kurumları var. Bütün alanlar temsil bulmaktadır. Eğer kendini bu esasa göre örgütlemese zaten o alanda devrimci çalışma içerisinde bulunamaz. Dolayısıyla o alanı kendisi yönetmektedir. O yönetim oradaki bütün örgütleri, çalışmaları bünyesi içine almak durumundadır. Bu bakımdan da örgütsel yapımızın alt-üst ilişkilerini kapsayan dikey ilişki zaten vardır. Bir de kendi olduğu yerde yönetim olma ilişkisi olan yatay ilişkileri vardır. Esas alandan sorumlu olan oradaki meclis ve yönetimdir. Yukarıdan aşağı ona perspektif veren, işlerin ortak görüşler ve kararlar temelinde yürütülüp yürütülmediğini denetleyen, yönlendiren de üst örgütlerdir.

Böyle bir örgütsel yapıyı doğru kavramak ve işletmek gerekir. Bizde bu noktada sorunlar ortaya çıkmaktadır. Dikey örgütlenme Yürütme Konseyi'nden bir köy ya da mahalleye kadar var olan yürütme organlarının ilişkisidir. Yatay örgütlenme ise her yerelde, bölge, şehir, kasaba, mahalledeki yönetim örgütlenmesidir. Meclis ve yürütme örgütlenmesidir. Bunları birbirine karşıt hale de getirmemek gerekir. Birisi olsun diğeri olmasın da denilemez. Mevcut haliyle bu örgütlenme ve ilişkiler karıştırılmaktadır. Eskiden sadece PKK örgütlülüğü vardı. Cephe o örgütlülük tarafından yönlendirilmekteydi ve yatay örgütler esastı. KONGRA-GEL kuruluşundan sonra dikey örgütlülükleri geliştirdik. Bütün alanlar örgütlendi, komiteler örgütlendi ve yerelerde alt örgütlerini kurmaya çalıştı. Kadın, gençlik hareketi örgütlendi ve kendi alt örgütlerini kurmaya çalıştı. Şimdi bu kez en üstte, KONGRA-GEL'de bir araya gelen ama yerelerde birbirinden kopuk ve sadece merkezi dinleyen parçalı bir örgütlenme durumu ortaya çıkmıştır.

Her örgütün ayrı olduğu, sadece en üstte KONGRA-GEL’de bir araya gelen bir konuma gelmiştir. Bu, parçalılıktır. Böyle bir durum sürmektedir ve bir alışkanlık-anlayış haline gelmiştir. Bu parçalılık da bütün çalışmaları birbirinden koparmaktadır. Örneğin, bir şehirde gençlik çalışması kadın çalışmasından, bunlar gerilla çalışmasından kopuktur. Basını, kültürü birbirinden kopuktur. Her alan kopuk ve kendi başına Kandil’le ilişkisi var ama orada birbiriyle ilişkileri yoktur. Kandil’den, merkezden destek almaya çalışmakta ama orada ortak bir örgüt haline gelmeye çalışmamaktadır, birleşmemektedir. Bulunduğu alanı birlikte örgütlemek ve yönetmek üzere ortak bir yönetim haline gelmemektedir. Böyle olmaya çağda açıktır. Bu durumu değiştirmemiz, düzeltmemiz gerekir. Herkes bu tarzda oldu mu, o zaman Demokratik Özerklik bir hayal olur. Demokratik Konfederalizm de bir hayal olur. Toplumu da paramparça eder, toplumsal kesimler bir toplumun parçaları olmaz. Ayrı ayrı toplumlar olur.

En başta da belirtmiştim, şimdi olduğu gibi gençlik kendini ayrı bir toplum olarak görür. Kadın kendini ayrı bir toplum olarak görür. Ekonomi, kültür ya da siyasetle uğraşan kendini ayrı bir toplum olarak görür. Oysa herkes ekonomiye de, sosyal alana da ve tüm diğer alanlara da katılacaktır. Sadece bir yerde değil üç yerde, beş yerde yer alacaktır. Çünkü bütün bu işler kendi yaşamıyla ilgilidir ve bu yaşamın gerektirdiği her şeyi yapacaktır. Birisini yapıp diğerlerinden uzak durursa yaşamı sürdürmeyecektir. O nedenle dikey ve yatay örgütlülüğü doğru anlamak, gerçekleştirmek ve iyi işletmek gerekir. Bundaki yetersizlikleri aşmamız gerekir.

Herkes yerelinde yanındaki ile örgütlenmek yerine üstten akıl, plan, destek beklemektedir. Yukarıdan bekleme ya da hazır isteme de böyle ortaya çıkmaktadır. Bu örgütlülük bizim ortaya çıkmış imkân ve fırsatlarımızın heder olmasına yol açan, devrim yapmamızı engelleyen bir örgütlülüktür. Onun için dikey ve yatay örgütlülüğü, ilişkiyi, birbirine alternatif ya da karşıtmış gibi koymayacağız. Tersine birbirini tamamlayan olacak. Özellikle de bu konuda parti kadrolarının, yine KCK’nin yönetim kadrolarının doğru yaklaşımları gerekir. Görev ve sorumluluklarına doğru sahip çıkmaları gerekir. Bu konuda bilmezlik olduğu kadar, kolayca kaçmak da mevcuttur.

“Yatay ve dikey örgütlenmelerden biri tercih edilmeli!” dayatmasından vazgeçilmelidir. Bu dayatmayı kırmak ve doğru bir çalışmaya bütün parti kadrolarını, KCK kadrolarını çekmek gerekir. Hem yatay örgütlülük içinde olacak ve onu sürdürecektir, hem de dikey örgütlülük içinde olacak

ve o ilişkiyi sürdürecektir. Neleri yatay, neleri dikey örgütlülükle çözeceğini iyi bilecektir. Bu konuda da netleşme sağlamalı ve onun gereklerine uyulmalıdır. Keyfiyet, bireycilik ve kadronun her şeyi kendi başına belirlemesi burada da ortaya çıkmaktadır. Bir kadro yatay örgütlülük içerisinde anlaşılmayınca, “ben talimatı merkezden alıyorum” deyip kendini üstle izah etmektedir. Üst de bunu kabul ederse parçalı örgüt ortaya çıkmaktadır.

Şimdi düşman kuşatmaya almış ve ezmek için her türlü saldırıyı yapmaktadır. En çok kuşatılan ve saldırı altında ezilmek istenen yerden gelen son raporda “biz parça parçayız, birbirimizi dinlemiyoruz, bize çare bulun!” diyorlar. Örgüt merkezinden çare istiyorlar. Bu, tanrıdan inayet beklemek gibi bir şeydir. Böyle örgüt ve kadro olmaz. Bu anlayışı yukardan verenler varsa yanlış yapmaktadır. Yine aşağıdan buna kurnazlıkla yönelen varsa onlar da yanlış yapmaktadır. Şimdi Cizre’dekine buradaki ne yapabilir? Ne yapacaksa oradaki yapacaktır. Yapar ya da yapmaz, o kadar güç ve imkân var. Örgütlü olursa direnir ve gelişme sağlar, olmazsa ezilir. Bu sonuç imkânın olmadığından değil, yanlışlığından olur. O bakımdan bu tehlikeli duruma düşmemek gerekir. “Ben bunun ikisini de yapmam, bana zor geliyor, kabul etmem” olmaz. Dikey ilişkilendirme alışkanlık haline gelmiş. Bazı çalışmalarda çok daha kökleşmiş, asla da bırakılmak istenmemektedir. Buna karşı yerelde de, üstte de ciddi bir direnç vardır.

On yıldır Demokratik Konfederalizm örgütlülüğünde bir arpa boyu yol alamadık. Şimdi düşman ezmek için saldırmakta ama savunma gücümüz yoktur. Oysaki saldıran ve ezen biz olacaktık. On yıldır doğru çalışmış olsaydık şimdi ayaklanan, Kürdistan’ı kurtaran hale gelecektik. Ama şu haliyle ezilecek miyiz, ayakta kalacak mıyız, bunu değerlendirip tartışmaktayız. Bu düzeyde seyretmekteyiz ve bahsettiğimiz anlayış ve tutumlar bizi bu düzeye getirmiştir. Yanlış düzeltmemek, zamanın da doğru örgütlenerek geliştirmemek gücümüzü ve imkânımızı böldü. Bizi parçaladı ve zayıf düşürdü. Düşman ise bütün gücüyle bu parçalılığa saldırmaktadır. Bize kaybettiren bu yanlış anlayış kesinlikle düzeltilmelidir.

-Alt-Üst İlişkileri

Örgütsel işleyişin bir maddesi olarak da alt-üst ilişkilerini ele alabiliriz. Kimse “ben tek yanlı çalışma içerisinde olurum, ötekini kabul etmem” dememelidir, diyemez de. Bunu diyen ciddi hata yaptığı için eleş-

tirilmelidir. Bunda ısrar edeni ise görevsiz bırakmak gerekir. İnşa çalışmaları da bunun için gelişmemiştir. İnşanın adı söylenmekte ama mevcut durumla yapılamamaktadır. Çünkü kimse yapmaya yönelmemektedir.

Biz bir toplumun parçalarıyız. Toplumsal bütünlük esastır. O halde toplumsal bütünlüğün neresinde olduğumuz görülmelidir. Demokratik Konfederalizm de sadece özerklik değildir ya da özgün örgütlülük değildir. Özgün örgütlülüklerin, tüm farklılıkların kendini özgürce örgütleyip birliğe katılmasıdır. Birlik esastır. Birliksiz demokratik Konfederalizm olmaz. Birlik sadece KONGRA-GEL’ de olmaz; komünde de birlik gerekir. Şimdi gençlik “ayrı komün kuruyoruz” demektedir. Böyle komün olmaz. Gençlik örgütü kooperatifler kurmaya çalışmaktadır. Komelên Ciwan kendi maliyesini Demokratik Konfederalizmin ekonomik örgütlenmesinin yerine koymaktadır. Bu çocukça bir yaklaşımdır.

Örneğin, Cizre’deki durumu, imkânların ve fırsatların ne olduğunu merkez nereden bilecek. Kuşatmaya alınmış, bilgi bile alınamamaktadır. Basına bakılmakta, her basın kuruluşu da kendine göre yansıtmaktadır. Merkez ne bilecek oradaki durumu. Üstü, merkezi çok abartıp toplumu sifıra götürmek oluyor ki bu yanlıştır. Hani demokratik Konfederalizm ters piramitti. İnisiyatif daha fazla yerelde olacaktı? Şu anki örgütlülüğümüzle tersine devlet piramidi gibiyiz. Her şey üsttedir. Her şey üstten beklenmektedir. Farklılıklara göre örgütlenmeyi parçaladın mı, yatay örgütlülüklerle birleşmedin mi böyle bir merkezi durum ortaya çıkar. Burada ciddi bir anlayış ve sistem düzeltmesine ihtiyaç vardır.

Bakur’da bu durum daha ileri düzeydedir. Bu son iki yıl çok daha iyi gördük. Adeta “parsel parsel eylemişler Bakur’u” herkes bir parçayı ele geçirmiş ve üzerinden yaşıyor. Buna kimsenin hakkı yoktur ve bu bir örgütlenme de değildir.

43 yıllık Önderlik çalışmasıyla ortaya çıkmış birikimi parçalayıp, her parçanın kendi kendini denetime alıp üzerinde uğraşmasıdır. Oradan demokratik ulus inşası mı çıkar? Devrimci direniş mi çıkar? Toplumun bütün kesimlerinin örgütlenmesi mi çıkar? Hiçbiri çıkmaz. Toplum paramparça edilirse, örgütlerimiz birbirine karşıt olursa olmaz. Kimse kimseyle anlaşılamazsa, bir araya getirdiğinde herkes “benim dediğim olacak” derse sonuç bu olacaktır. O nedenle örgütsel sistemimizin ciddi uygulanma zafiyeti olduğu açıktır. Bu konuda tecrübesiz de değiliz. Sözleşme-

lerimiz, tüzüklerimiz de böyle öngörmemektedir. Tamamı yatay örgütlülükleri, her düzeyde örgütlülüğü öngörmektedir. KONGRA-GEL'den bu yana pratik içerisinde yaşanan, ortaya çıkan örgütlenme tam bir parçalılıktır. Biz özerkliği alanlarda, yerelde toplumu örgütleyip, orayı özerk yapmak olarak görmüyoruz. Pratiğimizde çıkan "her örgüt KCK'ye karşı özerktir, KCK'ye sadece KONGRA-GEL'de ve Yürütme Konseyi'nde bağlıdır. Ama parça da, bölgede, şehirde, komünde bağlı değildir" demek örgütsüzlüktür.

Bu duruma örnek olarak gençliği verebiliriz. Tutum böyle olursa gençlik kime öncülük eder? Gençlik öncülükten sorumludur ve öncü güçtür. Öncü, bütün görevlerden sorumlu olan güç demektir. Bütün örgütlerden, toplumdan kendini koparan bir gençlik kimin öncüsü olur? Sadece kendisinin öncüsü olur. Kendini hem toplum yapar, hem öncü yapar, kendi kendine bir sistem örgütlemeye kalkar. Oysa sistem KCK'dir ve KCK bütünlüğü içerisinde. Yani demokratik toplum, demokratik ulus bütünlüğü içerisinde örgütleneceğiz. O halde gençliğin sadece kendini örgütleme sorumluluğu yoktur. Öncü ise herkesi örgütleyip yönlendirme sorumluluğu vardır. Bunu yaparsa öncü olur, yapmazsa da öncü olamaz.

Bu bakımdan örgütsel sistemimizin alt-üst ilişki boyutunu ve örgütsel işleyişin dikey ve yatay yönlerini doğru anlamamız ve uygulamamız gerekir. Demokratik ulus sistemine ya da KCK'nin meclislerine herkes katılmalıdır. Gençlik özgün meclisini örgütleyebilir. Ama bu demek değil ki, örneğin Amed'teki KCK meclisine katılmayacak, onu örgütlemeyecek. Onun örgütlenmesine de öncülük edecek. Kendi meclisi onun bir parçasıdır, bir koludur. Gençliğin bir komitesi Amed'te olacaktır ama bu gençlik temsilcisi, Amed yönetimine katılmayacağı anlamına gelmez. Katılmazsa ortada bir Amed yönetimi olmaz. Amed yönetimini biz kuramazsak da devlet olacaktır. Vali ile kaymakamlar yalnız başına istedikleri gibi yönetirler. Biz de karşılarında parça parça kalır ve bir şey yapamaz duruma düşeriz.

Bu, şimdi ortaya çıkan bir durum da değildir. Parti olarak örgütlendiğimizde de böyleydi. PKK sadece bir merkez değildi; bölgelerde, eyaletlerde örgütleri vardı ve oralardan sorumluydu.

1979'da PKK'nin Amed komitesi vardı. Yaşar Organ arkadaş komitenin sekreteriydi. Sakine Kirmızıtaş arkadaş kadın temsilcisiydi. Askeri so-

rumlusu Karasu arkadaşı ve diğer sorumlu ve temsilcilerle onu aşkın arkadaş bulunmaktaydı. PKK de böyle bir örgüttü. Dikey ilişkiler kurmaya dönük örgütlenme yapıyorduk ama yerelde de bir komitemiz vardı. Bu çalışmalar ve o alandaki tüm çalışmalar öyle bir komitede birleşmekteydi. Bu, örgütsel işleyişte çok önemli bir husustur.

Toplumu örgütlemeye, yani inşa sorununa kimse sahip çıkmamaktadır. Evet, kendini örgütlemek bir toplumu örgütleme biçimidir. Fakat bunlar birbirinden kopuk olursa, toplumsal birlik ve örgüt bütünlüğü parçalanmıyor mu? Birliksiz özerklik olmaz. Birliğe bağlı olmayan özerklik, özgünlük anlayışı yanlıştır. Bu parçalanmadır. O nedenle her özerkliği, özgünlüğü genelle birleştireceğiz. Nihayet rolünü orada oynayacak, orada işlevsel hale gelecektir. Öbürü darlıktır, parçalılıktır ve hiçbir iş yapamamaya götürür. Böyle olmasaydı şimdiye kadar Bakur'da kırk devrim olurdu. Biz devleti sıfıra çekmiş, her yerde devlet yönetimin tamamını işlemez kılmış bir toplum örgütlülüğü haline geldik. Ama biz bununla uğraşmadık, kendimizi ve toplumumuzu öyle örgütlemedik. Parça parça herkes örgütlendi ve birbirimizi boşa çıkarmaya çalıştık. Bu yanlıştır. Bir defa örgütsel işleyiş çerçevesinde yatay ve dikey örgütlenme ve ilişkilendirme gerçeğini doğru ele almalıyız.

-Örgütsel İşleyişe Yaklaşım

Örgütsel işleyişte bürokratik, teknik, memurvari yaklaşım fazladır. İşlere kendini vererek, ruhuyla, beyniyle yönelme, bu temelde başarıma azmi ve kararlılığıyla kendini sorumlu görerek yapma çok zayıftır. Pratikte arkadaşlar eleştiriler yaparken iktidarcı-devletçi zihniyetin etkileri demektedir. İşte iktidarcı-devletçi sistemin etkileri böyle ortaya çıkmaktadır. Örgütü sadece bürokratik, teknik işleyiş olarak ele alma var. Katılımı amaca bağlı, Önderlikle amaç bağlılığı temeline irade bütünleştirmesi temelinde katılma olarak ele alma zayıftır. Sanki bir amir memur ilişkisi biçiminde katılmış gibi bir duruş var. "Örgüt ne der" diyerek kendini örgüte göre ayarlamaya çalışan yaklaşım önde. görevleri başarıp başarmamaya göre değil de örgütün eleştiri yapıp yapmayacağına göre kendini ayarlamaya çalışan bir memurvari yaklaşım ortaya çıkmaktadır. Kaçak dövüş, ayarlamacılık, dar çalışma durumları ortaya çıkmaktadır. Böyle olunca da imkânlar, fırsatlar ortada kalmaktadır. Onları gözü görmemektedir. Tam tersine ise "üst örgüt bir şey demesin, eleştiri almaya yım da ne olursa olsun," yaklaşımı gelişmektedir.

Militan anlayışı böyle olabilir mi?

İşler doğru yapılır ve başarı ortaya çıkarılırsa, örgüt doğru işletilirse eleştiri de alınmayacaktır. O zaman takdir de alabilirsin. İş yapma üzerine değil de, sadece eleştirilerin önünü kapatma üzerine çalışıldı mı olmaz. Burada ciddi hatalar, eksiklikler, parçalılık, bireycilik, kendine görelilik ortaya çıkmaktadır. Hesapçılık da diyebileceğimiz böyle yaklaşım, anlayış ve duygular vardır. Örgüte hesapçı yaklaşım çok tehlikelidir. Rapor sunmak için eylem yapılmaz. Eleştirilerin önünü kapatmak için çalışmaya yaklaşılmaz. O bürokratik memur zihniyetidir, amir-memur zihniyetidir. Örgütü bir devlet gibi ele almadır. Memur devletlerde olur. Sen KCK'ye, demokratik toplum örgütlenmesine memur gibi yaklaşırsan, o zaman sen KCK'yi devlet olarak ele alıyorsundur. Sendeki zihniyet devlet zihniyetidir.

Memur ne yapar, parasına bakar, doldur zamanı, al parayı. Bu esas üzerine çalışır. İşin olup olmadığı memurun umurunda mıdır? Bugün olmazsa yarın yapar. Bugün işler olmazsa daha iyidir, yarına da öbür güne de iş kalır. İş ne kadar çok olursa o memura devletin ihtiyacı daha fazla olur. O halde görevi amacın başarılmasına göre yürütme değil de, zamanı doldurmaya göre yürütme ortaya çıkar. Memurluk budur. Çalışmasını, önüne koymuş olduğu amaçları başarıp başarmamaya göre değerlendirme değildir. 'Örgüt ne der, ne demez' e göre değerlendirmedir. Dolayısıyla örgütün bir şey dememesini sağlamaya çalışmadır. Maaşını alma veya orada görevli olarak kalma, karnını doyurma aynı derttir. Böyle sonuçlar ortaya çıkmaktadır.

Burada da işin özünde, ruhunda bir terslik vardır. Reddedilmesi ve mahkûm edilmesi gereken bir anlayış da budur. Bunun izleri bile ortadan kaldırılmalıdır. Duygumuzda, düşüncemizde, davranışımızda hiç bir şekilde bu yaklaşımın izi bile kalmamalıdır. Kendini eğitmek, doğru anlayışa ulaştırmak demek de, bu anlayışları yıkmak demektir. Duruşumuzu, tarzımızı, üslubumuzu, tempomuzu, çalışma planımızı buna göre düzeltmemiz gerekir.

Pratiğimizde çok geri, dar, devletçi, iktidarcı, memurvari yaklaşımlar vardır. Ve bu yaklaşımlar örgütlenmemizi engellemekte, iş yapma kapasitemizi zayıflatmaktadır. Çevremizde olan o kadar imkân ve fırsatı değerlendirip devrimci örgütü ve eylemi geliştireceğimize kendimizi kapatıp üstten beklemekteyiz. "Bir sorun çıkmasın, yeter" demekteyiz. Birçok

alandaki örgütlerimiz “İmkân ve fırsat ne, ben bunu nasıl işleteceğim?” soruları temelinde bir çalışma tarzına, örgütsel işleyişe sahip değildir. “Aman sorun çıkmasın, aman kimse bir şey demesin” diyerek durumu idare etmeye çalışmaktadır. İdarecilik de devletçiliktir. “Devlet idare eder, demokrasi yönetir” dedi Önderlik. Demokraside memur-amir ilişkisi yoktur. Herkesin amaç bağlılığı temelinde en yüksek sorumlulukla başarıya kilitlenmiş olması ve çalışması vardır. Pratik çalışmaya katılımımızı da böyle yapmamız gerekir. Çalışmaya böyle yaklaşalım, örgütü böyle işletelim. Bütün kadrolar böyle olsun, bütün komiteler ve temsilcilikler böyle olsun. O zaman ortada her hangi bir sorun kalmayacaktır. O durumda, en zor şartlarda bile çalışır ve başarı elde ederiz. İmkânların en az olduğu ortamda en fazla gelişme sağlanacaktır. Böyle yaklaşan için devrimcilik imkâna sahip olma değildir. İmkânlar başa beladır, zarar vericidir.

Örgütsel çalışmaya, devrimci çalışmaya, devrimci demokratik çizgide katılmak önemlidir. Yüksek bir sorumluluk, Apocu bilinç ve ruhla katılmak önemlidir. Halka hizmet için, devrimin zaferi, Önderlik çizgisinin başarıyla hayata geçmesi için iş yapan, çalışan olunmalıdır. Çalışma ve yaşam felsefemiz bu esas üzerinedir. Her türlü örgüt çalışmasını, işleyişini de bu esas üzerine kurmak durumundayız. Diğer türlü yaklaşımları mahkûm etmek ve reddetmek gerekmektedir.

Örgütsel işleyişe yaklaşımda çok kimlikli olabilmek önemlidir. Birçok örgütsel görevi birlikte yürütebilmek, ama hepsinin de hakkını ayrıca verebilmek gereklidir. Bundan kastedilen, biraz önce çizdiğimiz örgütsel sistem, yapı KCK’ye göre idi. Bir tek KCK yoktur. KCK, sonsuz bir örgütlenme ağıdır. Ağ gibi örülmüş örgütlerden oluşan bir sistemdir. O halde bütün bu örgütleri kurup sistem içerisinde işletmeyi iyi bilmemiz gereklidir. Bunun için de düz ve tek yanlı olmamak gerekir. “Sadece KCK örgütlülüğü olsun, diğerleri olmasın” dememek gerekir. Dolayısıyla birçok örgüt ilişkisini birlikte yürütebilmek ve hepsini kendi programına, tüzüğüne, ilke ve ölçülerine göre yürütebilmek gerekir. Mesela KCK’nin öyle bir örgütsel sistemi var ama bir de PKK vardır.

Kendini PKK’li sayanlar, bu temelde KCK’yi örgütlemeye kalkanlar KCK’den önce PKK’nin program ve tüzüğüne bağlıdır. Ona katılmıştı ve onun gereklerini yerine getirmek, ölçülerini uygulamak zorundadır. Her yerde PKK örgütlülüğünü yaratmak, PKK’nin örgütsel ağı içinde olma so-

rumlulukları vardır. Yine PKK'nin komitelerinde, temsilciliklerinde yer almak, PKK'nin örgütsel işleyişine tabi olmak durumundalar. Çünkü PKK de her yerde örgütlenmektedir. Her yerde, KCK içerisinde ve KCK sistemini örgütlemek için örgütlenmektedir. "Birisi örgütlensin diğerine gerek yok. KCK sistemini işletiyoruz, PKK örgütlülüğü gereksiz" diyemeyiz. O zaman tek düze ve tek örgüt oluruz. KCK sisteminin yurtseverlik, özgür yurttaşlık ölçülerine düşeriz. Oysa PKK'nin fedai, militan, profesyonel devrimci ölçüleri farklıdır. En yüksek ölçüler bunlardır. PKK'ye katılmışsak en yüksek komünal yaşama ve kolektif çalışma ölçüsü, ideolojik-örgütsel kadro ölçüsü PKK'dedir. PKK kadroları öncelikle bunu gözetecek şekilde kendilerini parti örgütlülüğü içerisinde tutmak, çalıştırmak ve denetlemek zorundadır. Kendilerini bu temelde denetime açmak zorundadırlar. Birbirlerini örgütlülük içerisinde, ideolojik öncülüğü ve çizgiyi ne kadar koruyup korumadığı yönünde denetime açmak durumundadır.

Eselden, 2005 öncesi, genelde parti ve cephe örgütlülüğümüz vardı. 2000'de cephe ismi değiştirildi ama yeniden yapılanma 2005'ten itibaren gelişti. KCK'nin ilanıla böyle bir sistem olmaya adım atıldı. O zamana kadar parti-cephe sistemimiz vardı. Örgütlülük partiydi, yönetim aygıtı partiydi. Komiteleri ve örgütleri parti yönetiyordu. Cephe, parti komiteleri tarafından yönetilen kitlelerdi. Örgütsel hiyerarşi ve sistem parti esasları üzerineydi. Örgütsel iskelet partiydi. Şimdi bu değişimi yaşadığımız bir dönemde parti bir sisteme dönüştürülemedi. Öyle bir değişim dönüşüm yaşanmadı. Bu süreç biraz dalgalı, zorluklarla oldu. Önder Apo "bunalım yaşadık" dedi. Diğer yandan Önderlik kendisi için ideolojik bunalım dedi, biz ise ciddi bir örgütsel bunalım yaşadık. Bize provakatif-tasfiyeci çizgi dayatıldı ve neredeyse örgüt dağıtılmak istendi.

Böyle bir zorluk sürecinde yeni örgütlenmeye KCK olarak girdik. "PKK'yi KCK'ye dönüştürdük, adını KCK koyduk. KCK'yi örgütledik" dedik. Ama bu sefer PKK örgütlülüğü ortadan kalktı. Var olan örgütlülüğün hepsine KCK desek, bu sefer PKK'nin profesyonel devrimci militan ölçüleri, parti yaşamı, öncülük yok oluyordu. Yok, hepsi PKK'ye göre olacak desek, toplumun hepsini fedai profesyonel militan yapamayız ki. O zaman herkesi atıp dar bir örgüt haline gelmemiz gerekiyor. Demek ki böyle oluyor. Parti ayrıdır, KCK ayrıdır. O halde hem parti örgütlülüğü olacak, hem de KCK örgütlülüğü olacak. Yani PKK kadroları oldukları yerlerde hem parti komiteleri biçiminde örgütlenecekler, çalışacaklar, işlerini yürüteceklerdir. Hem de KCK yönetimlerine katılacaklar ki, özellikle toplumsal

alandan olanlar, KCK yürütmeleri, koordinasyonları içerisinde yer alacaklar. Bu biçimde KCK çalışmalarını da yürütecekler. Ama KCK örgütlenmesi yaparken PKK örgütlenmesinden çıkmış da değildirler. Bunlar ayrı örgütlenmelerdir. Bu örgütlerin ölçüleri ayrıdır, ilkeleri ayrıdır, ortak görevler yanında daha özgün görevleri de vardır. Dolayısıyla o iki örgütlülüğü birlikte yürütecekler. Birisi olsun diğeri olmasın, demeyecekler.

Komelên Ciwan örgütlülüğü için böyledir. Özgün kadın örgütlülüğü olan KJK geliştirilirken de durum böyledir. Orada ya sadece Komelên Ciwan olsun, herkes Komelên Ciwan ölçülerine göre olsun ya da PKK olsun, her şey PKK'ye göre olsun denemez. Komelên Ciwan KCK'nin parçasıdır ama KCK'nin öncülüğü PKK'dir. O halde Komelên Ciwan'da da öncülük PKK'dir, PAJK'tır. KJK bir parçasıdır ama KJK'de de öncülük PAJK'tır. Kadın öncülüğü, öncü partidir. Bu örgütlülüğü de geliştirip, birbirine karıştırmamamız gerekir.

Sadece parti-cephe örgütlülüğünü geliştirdiğimiz dönemde de böyle ikili bir yanlış anlayış ortaya çıkıyordu. Ya tek parti ölçüsünü kabul etmek ve herkesi profesyonel devrimci olmaya zorlamak yaşıyordu. Bu bütün topluma profesyonel devrimciliği dayatmaktı; bu yurtseverleri zorladı ve kaçırttı. Ya da “cephe olacaksak o zaman hepimiz yurtsever olalım, o ölçülerde kalalım” denilerek bu sefer de partinin profesyonel devrimci fedai ölçüleri tasfiye edildi. PKK tasfiye edildi. Kadro ölçüleri yurtseverlik ölçülerine düşürüldü. PKK örgüt olarak ortadan kaldırılıp ERNK'ileştirildi ya da KCK'ileştirildi. Böyle olunca da profesyonel devrimci öncülük ortadan kalmakta, onun ölçüleri tasfiye olmaktadır. Oysa fedai militan devrimci ölçüler ve onun örgütlülüğü olmazsa ortada yurtsever adına, demokratiklik adına bir şey kalmamakta, gelişmemektedir. Diğer ölçüler faşist sömürgeci saldırılar karşısında, kültürel soykırım rejiminin saldırıları karşısında kendini korumaya, savunmaya yetmemektedir. Yetseydi “öyle de olabilir” denilebilirdi.

Önderlik, “parti öncülüğü olmadan Kürdistan'da yaprak bile kıpırdamaz” dedi. PKK'yi kaldırdın mı darmadağın olursun. 2002 ve 2003'te PKK'nin adını değiştirdik, kendisini de değiştirebilir miyiz diye bir çabaya girildi. Neredeyse dağılıyorduk! Yeniden PKK'nin inşasıyla kendimizi zar zor toparladık, ayakta kaldık. O süreç bir yıl daha uzasaydı sadece PKK tasfiye olmuyor, bütün yurtseverlik tasfiye oluyordu. Yani PKK'nin mevcut ölçüleriyle gerçekleştirdiği öncülük, yurtseverlik bilincini, örgütlülüğünü, eylemini geliştirmektedir. Parti öncülüğünü, parti direniş ruhunu,

bilincini, örgütlülüğünü, gerilla öncülüğünü çekersen kitle hareketinde kimse kalmaz. Parti öncülüğü olmadan kim sokağa çıkabilir, kim Türk sömürgeciliğine karşı “ben özgürlük istiyorum, demokrasi istiyorum” diye mücadele edebilir? Bunu hiç kimse yapamayacaktır. Ruhu, cesareti, fedakârlığı PKK’dan almaktalar, Önder Apo’dan almaktalar. Onun için sokakta PKK ve Önderlik haykırılmaktadır. O güç alma ve cesaret alma yeri olmaktadır. Ona dayanarak insanlar fedakârlık, cesaret kazanmakta, bilinç edinmekte, yeni bir yaşama adım atmaktalar.

Bu bakımdan da “PKK olmasın!” denilemez. PKK olmazsa hiçbir şey olmaz. Ama sadece PKK’yle de olmaz. Yalnızca PKK’yle olunan bir tarihsel mücadele dönemi yaşandı ve tamamlandı. Şimdi “sadece PKK’yle olsun” demek “hep o dönemde kalalım” demektir. O da reel sosyalizm olmak anlamına gelir. Yani partinin her şey olduğu, kendini devletleştirdiği, toplumsallaştırdığı olur. Tek parti kalır. Oysa parti bir araçtır. Kök parti bile olsa yine de bir araçtır. Esas olan ise politik ahlaki toplum gerçeğidir. Toplumun özgür ve demokratik var oluşudur. Parti de topluma bu ruhu, bilinci, duyguyu, düşünceyi, örgütlülüğü, yaşamı vermek için vardır. Onun aracıdır ve ona öncülük etmektedir. Yoksa her şey parti değildir. Her şey parti için, diyemeyiz. Her şey özgür, demokratik toplum içindir. Özgür yaşam, demokratik toplum içindir. Parti de, gerilla da, KCK de onun içindir. Bu anlamda bütün örgütler birer aygıt, araçtır; amaç değildir. En tehlikeli, yanlış, zarar verici anlayışlardan biri de örgütü araç olmaktan çıkartıp amaç haline getirmektir. Örgüt amaç haline geldi mi, orada devlet, iktidar ve memurculuk çıkar. Başka hiçbir şey çıkmaz.

Örgüt özgür birey ve demokratik toplum yaratmanın aracıdır. Demokratik toplumu bilinçlendirir, örgütlenir ve kendisini işletir hale getirmenin aracıdır. Bunu yapmakla yükümlüdür. Toplumu yönetmek ya da iktidar olmakla yükümlü değildir. Reel Sosyalizm partileri öyle tanımlamaktaydı. Ama paradigma değişimiyle PKK kendini öyle tanımlamaktan çıkarmıştır. Önderlik partiyi öyle tanımlamadı ve demokratik topluma bağlı parti olarak öngörmüştür. Dolayısıyla da amaç özgür yaşam demokratik toplumdur. Özgür birey, komünal yaşamdır. Bu amacı bilinçte, örgütte ve eylemde var edebilmek için parti bir araçtır. Fakat esas öncüdür ve olmazsa olmaz kabilinden bir araçtır. Mevcut haliyle onsuz Kürdistan’da yaprağın bile kıpırdamadığı bir araçtır. Bu gerçekliği böyle bilmemiz dolayısıyla da çoklu örgütlülüğe bu temelde yaklaşım göstermemiz gerekir.

Geçen dönemde en çok unutilan ise parti olmuştur. Adı söylendi ama içeriği doldurulamamıştır. Hatta çoğu zaman PKK adını söylemekten bile

korkulan, kaçılan bir durum yaşandı. Bu, Bakur'da da genelde de yaşanmıştır. Devrimcilik kavramını kullanmaktan kaçındığımız dönemler oldu. Tasfiyecilik bize bu kadar zarar verdi. PKK adından kaçınılan zamanlar da oldu. Hala da PKK adını yeterince kullanamayan yaklaşımlar vardır. Son dönemlerdeki gelişmeler, parti öncülüğünün mücadelede kendini daha yakıcı hissettirmesi bunu biraz önledi. Önderliğin PKK gerçeğinde daha çok tanım geliştirmesi sonucunda yeniden belli bir kullanma durumu yaşanmaktadır. Bu konuda da dikkat ve duyarlılık gereklidir.

-Ortak Karar ve İş Bölümü Temelinde Uygulama

Örgütsel işleyişin diğer önemli bir ilkesi ortak kararı iş bölümü temelinde uygulamadır. Karar ve uygulama süreçleri, onun örgütlülüğü iyi değerlendirilmelidir. Buna kolektif çalışma esası denilmektedir. Kolektif çalışma, ortak karar ve iş bölümü temelinde pratikleşme demektir. Bizde çoğunlukla bunun tersi ortaya çıkmaktadır. Kararlar bireysel verilmekte, ondan sonra da diğerine "sen yap!" denilmektedir. Sadece emir verilmektedir. Eğer işler doğru ve yeterli yapılmamışsa sorumluluğa ortak etmek için kolektif yaklaşım gösterilmektedir. Özeleştirici gerektiren yerde, "eleştirileri paylaşalım" anlamında kolektivizm akla gelmektedir. Daha sistemli bir çalışma düzenine ihtiyaç vardır.

Kolektif olmak, ortak karar almak, bir konuyla ilgili olan herkesi o konu hakkında verilecek karar mekanizmasına mutlaka katmak gerekir. Kararın yeterli olabilmesi için kolektif karar almak gereklidir. Akıl akıldan üstün derler, yani o konuyla ilgili olan karar herkes katılırsa daha yeterli, doğru ve tam bir karar çıkar. Yoksa dar bir grup, bir kişi karar vermeye kalkarsa yetersiz karar alabilir. Yanlış karar bile verebilir. Farklı görüşlerin ortaya konması ve tartışılması gerekir ki, doğruya ulaşılsın. O halde doğru ve yeterli karar alabilmek için kolektif olmak ve karara herkesi katmak gerekir. Tabi kastedilen ilgili ilgisiz herkesin karar sürecine katılması değildir. Kendisinin işi olmayan, görev ve sorumluluk kapsamında olmayanın katılması da bir karmaşa yaratmaktadır. Katmak istersin ama ilgili ilgisiz herkesi katarsan olmaz. İlgisiz ve yoğunlaşmasız olanın hazırlığı yok, gündemi tersyüz edebilir, saptırabilir. Sorumlu olanların sorumluluk bilinci de kalmıyor, gereksiz yere en geniş topluluk katılınca "herkes sorumlu" deniliyor. Görev ve sorumluluk muğlaklaşıp ortada kalıyor.

Kolektif karar almak demek, ilgili-ilgisiz herkesin katılması demek değildir. İlgili olan, o işle görevli ve sorumlu olanların mutlaka katılımıyla, tartışmasıyla karar almak demektir. Bu bizi doğru karar almaya götürür.

Bir de sorumluluk bilincine götürür. Burada kolektif karar almada önemli hususlardan ikincisi, kolektif karar alma ve uygulamayı geliştirmektedir. Bizim pratiğimizde ortaya çıkan realite şudur: Herkes katıldığı kararı uygulamak için canla başla çalışmakta, onun başarıyla uygulanmasına yol açacak tarzı, üslubu ve tempoyu geliştirmektedir. Eğer karar aşamasında yer almamışsa, kendisi karar sürecine katılmamışsa uygulama sürecine de istekle katılmamaktadır. Ağırdan almakta, ters yüz etmekte, dahası küsmekte, eleştirmektedir. Karar sürecine katılmışsa, kararın uygulamasından kendini daha çok sorumlu görmektedir. Örgütlülük bilinci çok gelişmediği için şu durumda pratikte ortaya çıkmaktadır. Bir karar verilirken o kararı doğru görmüşse, doğru gördüğünü daha başarılı uygulamaktadır. Karar tartışmasında farklı görüş öne sürmüş, tam ikna olmamışsa pratiğe uygularken örgütün verdiği kararı uygulamaya isteksiz yaklaşmaktadır. Böyle olmaz.

Bir kadronun görüş belirtip tartışmaya katılması doğrudur. Ama bir kere ortak karar çıktı mı, kendi görüşüne uygun olmasa bile örgütün kararını kendi görüşüymüş gibi uygulaması gerekir. Eleştirileri varsa resmi ortamlarda eleştirir. Yanlış olduğunu yine ortaya koyar. Bu anlamda eleştiri hakkını saklı tutar, ama uygulamazlık edemez. “Bana göre bu yanlış” diyerek alınan kararı bir yana itip, başka kararlar uygulamaya geçemez. Bunlar geçen dönemlerde çok olmuştur. Birçok arkadaşımız bunu böyle yaptı, safça bunu ifade de ettiler. İşte “filan konferansın kararlarına baktık, doğru değildi, bunu bir yana bıraktık, biz doğru kararlar aldık ve uyguladık” diyenler oldu. Toplantılara böyle raporlar da verildi. Sen kim oluyorsun ki, kongrenin-konferansın üzerinde oluyorsun. O zaman Kongrenin de üstünde oldun şef. Bu temel örgüt ilkesinin reddidir.

İradeyi örgüt iradesiyle en üst düzeyde birleştirmekten kasıt, senin doğru bildiklerinin ve doğru gördüklerinin uygulayıcısı olma değildir. Sen yanlış bile görsen örgütün aldığı kararların uygulayıcısı olmak anlamındadır temel parti ilkesine katılım. İrade bütünlüğü bunu ifade ediyordu. Eleştiri hakkını saklı tutarsın ama mutlaka o kararı yerinde, zamanında ve tam benimsiyormuş gibi uygulamaya koyacaksın. Onu yaparsan gerçek partilisin. Örgüte doğru katılmışsın. Yapmazsan katılmamışsındır, örgütün içindesindir ama kendi doğrularını uygulamışsındır. Senin doğru partiyle çelişti mi, partiyi değil kendini tercih etmişsindir. Bireycilik, kendine görelilik odur. Bu, örgüte katılmadığın anlamına gelir. Bu izahla be-

lirtmek istediğim odur ki, karara katılış olmak uygulama gücünü arttırmaktadır. Bu anlamda kolektif karar alma uygulama gücünü arttırmakta, uygulama sürecini hızlandırmaktadır.

Kolektif karar almak, toplantılar ve ortak tartışmalarla karar almaktır. Uygulamada ise iş bölümü gerekir. Ortak karar aldın, onu uygulamak için örgütlenmek gerekir. Kararı plana dönüştürüp o plan gereğince örgütlenmek gerekir. Yani bir iş bölümü yapmak ve herkesin o iş bölümü dâhilinde o kararı uygulaması gerekir. Karar aldın ama iş bölümü temelinde uygulamaya koymazsan karar ortada kalır. O karar bir şeye yaramaz. Ayrıca bu karardan herkes sorumlu, herkes aynı düzeyde uygulasin, dersen de olmaz. O zaman herkes aynı şeyi yapar, enerji boşa gider. Otuz kişi bir kişiymiş gibi çalışır. Oysaki bir kişi birkaç kişi gibi çalışır düzeye getirilmelidir.

Bizim tarzımız bireyin emek üretkenliğini o kadar arttırmalıdır. O nedenle de uygulamada iş bölümü, örgütsel işleyişin çok önemli bir yanındır. Kolektif çalışmanın çok önemli bir boyutudur. Bunu kesinlikle esas almak ve uygulamak gerekir. Yani bir karar aldık, planlama yaptık, bundan sonrası iş bölümü yapmaktır. İş bölümü, o plana göre kendimizi örgütlemektir. Herkesin diğerinin yaptığını tekrarlayan değil, yaptıklarını birbirine ekleyen, birbirini bütünleyen, tamamlayan bir örgütsel çalışma düzeni içine girmesi demektir. Bu tarz mutlaka gerekir. Bireyin emeğinin üretkenliği açısından gereklidir. Bütün bireylerin yürüttüğü çalışmaların birbiriyle eklenip, birleşip ortak bir bütün, bir netice ortaya çıkarması için gereklidir.

Bu konularda da tartışma var. İş bölümüne karşı çıkanlar bile olmaktadır. Özellikle bazı tasfiyeci kişilikler buna da karşı çıkmıştır. “İş bölümüne ne gerek var, hepimiz aynı şeyi yapalım, bir komitedeyiz, işleri kararlaştırmışız, herkes aynı şeyi yapsın” dediler. Bu durumda diğeri yapacak diye işe yönelmeme oldu ve işler ortada kaldı. Diğeri ise herkes aynı şeyi yaptı, enerjinin büyük bölümü boşa gitti. Birlikte çalışarak daha büyük bir bütün yaratmak yerine, bir kişiyi tekrarlamış olduk. Böyle olursa orada kolektivizm işlememiş olur. O nedenle her arkadaş iş bölümüne açık olmalıdır. Her komite ve örgüt kolektif karar aldığı gibi uygulamada iş bölümü yapabilme gücünü de gösterebilmelidir. Bunu yapabilmek için her arkadaş, her görevi yapmaya hazır olmalıdır. “Ben şu görevi istiyorum” dememelidir. O karar ve planlamada kendine ne düşecekse onu mutlaka yapabilmelidir.

Kolektif çalışma komünal yaşamla olur. Komünal yaşamayan birisinden kolektivizm çıkmaz, bireycilik çıkar, iktidarcılık çıkar, emir verme çıkar. Eğer örgüt sisteminde yönetim tarzında, çalışma tarzında kolektivizme ulaşalım diyorsak bunun ideolojik duruşla bağı var. Buna uygun bir ideolojik duruş ve yaşam tarzı yaratmamız gerekir.

Kolektivizm adına her türlü bireycilik, parçalanma ortaya çıkmaktadır. Sözde en kolektif örgütüz, ama çoğu zaman kolektivizm yanlış ele alınmaktadır. Mesela bir kişinin yapacağı işi on kişinin yapması kolektivizm değildir. Bazı yerlerde böyle bir tarz gelişmiştir. Reel Sosyalizmin tarzı buydu ve bu tarz çöktü. Kolektivizm bir kişinin yapacağı işin on kişinin yapması değil, üç kişiyle on kişilik iş yapmadır. Karar alma düzeyinde de, uygulama düzeyinde de ortaklık, kolektivizm böyle bir enerji doğurur. Dolayısıyla insanın verimini arttırır. Kolektif çalışmada verim artışı vardır. Bunun da ideolojik duruşla bağı vardır.

Bir yerde doğru karar alamıyorsa, başarı iş yapmada gücümüz yetersiz kalıyorsa kolektif olamayışımızdandır. Kolektif olsak birimizin göremediğini kolektif olarak görürüz, yanlış karar almayız. Birimizin zayıf kalan gücünü ortak bir planlama ve iş bölümü temelinde gideririz. Pratikte zayıf kalmayız, düşman karşısında tedbirsiz kalmayız. Kolektivizm az enerjiyle çok iş yapmaktır. Ve bu tarzla başarılı sonuç almaktır. Hamalın tarzı; çok enerji harcıyıp az sonuç almasıdır. Devrimcinin tarzı; az emek harcıyıp çok sonuç almasıdır. Devrimci tarzın verimliliği, sanatkârane olması buradan ileri gelir. Sanatçı az emekle büyük sonuçlar çıkarandır. Oysa zanaatçı yorulan ama ancak ortaya çıkmış sonucu tekrarlayan konumda kalır, oradan öteye geçemez. Kendisinden önce veya bir önceki seferde ne üretmişse onu tekrarlar. Aynı üretim düzeyini tekrarlar durur, daha ileri gitmez. Unutmayalım, bu, bizde çok çok daha önemli. İşler zor, görevler çoktur. Böyle zorlu bir çalışma ortamında bireysel olarak yapabileceğimiz bir şey yoktur. Zayıflıklarımız ancak kolektivizmle giderilebilir. Kolektif çalışma da komünal yaşamla ortaya çıkar.

Daha uygun, daha sonuç alıcı; kişileri daha üretken ve işlevsel kılacak bir iş bölümüne, görevlendirmeye tabi tutmak da bir örgütlenme ve yönetim sanatıdır. Bu da gereklidir. Eğer öyle yaparsak herkes daha verimli çalışacaktır. Ama bir kişiyi hazır olmadığı göreve vermek de çalışmanın verimini düşürecektir. Görev düzenlemesi yapmanın da dikkat edilmesi gereken hususları vardır. Düz yaklaşmamak gerekir. Örgütün planını, kararını esas almalıyız. Birey oraya tabi olmalı ama bu örgüt kararını planını başarıyla uygulamayı da esas almalıyız. Başarıyla uygulama yapabilmek için herkesi hazır olduğu yere koyabilmek, yerli yerince görevlendirebilmek gerekir. İş bölümü-

müz herkesin işleri başarıyla yapacağı bir temelde olmalıdır. Örgütsel işleyişin önemli bir boyutu olarak kolektif çalışma esaslarıdır. Ortak karar ve işbölümü temelinde çalışmayı hem ön görmeli, esas almalıyız hem de bunu her pratik çalışmada başarıyla uygulamalıyız.

-Toplantı Düzeni

Örgütsel işleyişin önemli bir boyutu toplantı düzenidir. Toplantı sistemi kolektif çalışmayla da bağlantılıdır. Toplantı nedir ne değildir, nasıl yapılır, nasıl katılır, nasıl gündemleşir gibi hususlar önemlidir. Örgütler ortak karar almayı toplantı düzeniyle yapar. Kolektif karar almanın organı toplantıdır. Bunun için rutin bir toplantı düzeni kurmaktadır. Olağanüstü durumlarda ya da olağanüstü gündemler oluştuğunda bu gündemleri görüşmek üzere toplantı yapmaya kendilerini açık tutarlar. Toplantıyı bütün örgütler yapar ve bizim tüm örgütlerimiz de toplantı esasına göre çalışmaktadır. Bir de her örgütün, her komitesi ya da yürütmesinin bir toplantı sistemi vardır. Toplantısız çalışma yoktur. Bireyci çalışmayı kabul etmediğimize göre, kolektif karar alma organı olarak toplantıları yürütüyoruz.

PKK'nin rutin toplantı düzeni vardır. Bu temelde en üst karar organı olarak PKK kongresi vardır. Kongre zamanları yeniden yapılanma sürecinde dalgalı olmuştur. Şimdi yeniden baştaki gibi 4 yılda bir toplanma esasına dönmüştür. Kongrenin toplanmasının gerekmediği, ama olağan üstü ve partiyi bağlayıcı bir karar almak gerektiğinde konferanslar toplayabilmektedir. Konferanslar ile kongre arasındaki farklılık ise şöyle kondu: Konferans sınırlı gündemlerle yapılmaktadır. Önemli ve olağanüstü bir durum ya da herhangi bir gelişme çıktığında, ona ilişkin karar almak üzere olmaktadır. Genel bütün çalışmaları kongre gibi gündemleştirip tartışmamaktadır. Dört yıllık yürütülmüş her türlü faaliyeti değerlendiren sonuca bağlamıyor, sadece tek ya da birkaç konuyu gündemleştirip tartışmaktadır. Bir de ondan dolayı seçim de yapamamaktadır. Bütün çalışmalar için görevlendirdiği yönetimi değerlendirmeye tabi tutmamakta ve yeniden yönetim seçmemektedir. Kongre ise bunları da yapmaktadır.

Kongrenin seçtiği Merkez Komite vardı ve şimdi 55 kişiden oluşmaktadır. 11. Kongrede böyle belirlenmiştir. PKK, 2013'teki kongresi ile birlikte, şimdiye kadar 11 kongre yapmıştır. Tüzüğe göre Merkez Komite yılda bir kez toplanır. Olağanüstü durumlarda toplantıyı erteleyebilmektedir. Öyle durumlarda kongreyi de erteleyebilmektedir. Bu yıl saldırılar

vardı, Merkez Komite toplantısı biraz ertelendi. Geçen yıl Ekim ayında yapmıştık ve şimdi bir yılı geçmiştir. Merkez Komitenin seçtiği Yürütme Komitesi vardır. Bu, 12 kişiden oluşmaktadır. Yürütme Komitesi üç ayda bir toplanır. En son toplantısını seçimlerden sonra Kasım ayında gerçekleştirdi. Yürütme Komitesi toplantısı yapıp seçim sonuçlarını değerlendirdik. Bir de Merkez Komiteyi koordine eden PKK Genel Sekreteryası var ve bu da 5 arkadaştan oluşmaktadır. Bunun yanında merkezi komiteleri var; ideolojik komite, toplumsal komite, askeri komite, maliye komitesi, gençlik komitesi, PAJK komitesi, parça komiteleri vardır. Ondan sonra da alt komiteleri vardır.

PKK komite esasına göre örgütlenmektedir. Bir de temel parti örgütleri, parti hücreleri vardır. Tüzüğe göre tabi köy ve mahallelerde komitelerinin olması gerekir. Tüzüğe göre böyledir, ama bu şekilde örgütlenmesi mevcut durumda yoktur. Rojava'da daha yeni Kantonların, onun altında da bölgelerin komiteleri örgütleniyordu. Kadro gücü ve temeli de var aslında Rojavada. Ama "partiyi örgütleyelim, kadro katalım, onları eğitelim, her yerde bir parti komitesi olsun" biçiminde bir anlayış ve çaba yoktur. Parti örgütlenmesiyle sorumlu olanlarımız bile başka işlerle uğraşmaktadır. Hep genel koordine işleriyle uğraşıyoruz. Bu yanlışdır ve düzeltme gerektirmektedir.

Sekreterayı normalde ayda iki sefer topluyorduk. Fakat şimdi parçalı olundu, düzenli toplantılar yapamıyoruz. Parçalar ihtiyaç duydukları kadar toplantı yapmaktadır, hafta ya da on günde bir. Diğer komitelerin de bir toplantı düzeni var. Bu merkezi komiteler bazı yerlerde aylık toplanmakta, esas olarak ise biz iki aylık öngördük. "Yürütme Komitesi üç ayda bir, diğer ideolojik, savunma, toplumsal alan komiteleri iki ayda bir toplanabilir" dedik. Fakat birçok yerde aylık toplantılar yapılmaktadır.

Toplantıya gelme, katılma ya da katılmama hususları da çok önemli hususlardır. Rutin, zamanı bilinen toplantılarda katılacaklara toplantıya ilişkin bilgi verilir, onlar da gelip katılır. Rutin toplantıların gündemi belli ölçüde bilinmektedir. Toplantılarımızda genel gündemlerimiz, raporları okumak, siyasi-askeri durumu değerlendirmek, ideolojik-örgütsel çalışma ve mücadeleyi değerlendirmek, bir de planlama ve düzenleme gündemi biçiminde yürütülmektedir. Eleştiri-özeleştiri gerektiğinde bu da ideolojik-örgütsel durum gündeminde yapılmaktadır. Fakat yıllık toplantı, kongre ya da konferans gibi toplantılara bir madde olarak ayrıca

eleştiri-özeleştiri konabiliyor. Onların gündemi daha geniş oluyor. Gündemin ne olacağını önceden toplantıyı organize edenlerin belirlemesi gerekiyor. Ama biz gizli koşullarda çalıştığımız için onları çok belirtmiyoruz. Zaten ona göre hazır olarak geliyor, katılacak üyeler. Üst üste iki toplantıya mazeretsiz katılmayanların komite üyeliği düşer, diye bir tüzük hükmümüz vardır. Ama bir üye geçerli mazeret belirterek toplantıya katılmayabilir.

Toplantının organizasyonu, düzenlenmesinden sorumlu komitelerin sekreteryalardır. Yani parti komiteleri de yürüttükleri görevlere göre iş bölümü yapmaktadır. Bir komite üyesi olmak demek o komitenin yürüttüğü görev çerçevesinde görevler üstlenmek demektir. Dolayısıyla her üyenin belli görevleri vardır. Genel bir alan komitesi ise bunun gençlik, kadın, emekçi, askeri ve siyasi alanla ve eğitimle uğraşanlar vardır. Bu şekilde herkes yürüttüğü görevlere göre iş bölümü yapmaktadır. Toplantıyı organize eden sekreterya oluyor. Komitelerin koordinesine sekreterya diyoruz. 11. Kongre ile birlikte öyle bir tanımlama getirildi.

78'de parti kurulurken genel sekreterlikti. Ondan sonra her komitenin de sekreter olması gerekiyordu ama biz komite sorumlusu olarak tanımladık. Uzun süre de öyle kaldı. Sonra 5. Kongrede genel sekreterya genel başkanlık oldu. Daha sonra yeniden inşa sürecinde bir dönem Eşbaşkan oldu. 10. Kongre koordinasyon olarak tanımlandı; 3 kişilikti. 11. Kongre ile birlikte ise, Önderlik de belirtti, sekreterya dendi. Genelde merkez komiteyi ve yürütme komitesini genel sekreterya koordine ediyor. Komitenin hacmine ve görev çerçevesine göre o sekreterya değişmektedir. Toplantıyı düzenleyen, hazırlayan kurum oluyor.

Bir toplantı düzenini hazırlamak da önemlidir. Toplantıyı hazırlayan kurum her şeyden önce gündemi de, içeriğine göre kendisini de hazırlamaktadır. Tabi her üyenin de bir toplantıya katılabilmek için hazır gelmesi gerekiyor. Ne söyleyecekse geldiği alandan söylemesi gereken görüş ve önerileri alarak gelmesi gerekiyor. Örneğin Yürütme Komitesini toplarsak savunma alanından katılan arkadaşlar elbette ki savunma komitesinin görüşlerini getirmektedir. Orayı temsil etmektedir.

Sağlıklı ve başarılı bir toplantı nasıl düzenlenir? Güvenlik sorunlarımız var ve gizli çalışan bir örgütüz, savaş yürütüyoruz. Güvenlik tedbirlerini almak gereklidir. Gizlilik esaslarına göre bir defa toplantının yerini, zamanını düzenlemek, güvenliğini almakla yükümlüyüz. Yerini ve hazır-

lıklarını buna göre belirlemek gerekli. Gündemini hazırlamak lazım. Rapor hazırlamak, faaliyetleri rapor etmek, raporla toplantının gündemini oluşturmak lazım. Diğer ise, tartışma ve karar almadır. Biz çok tartışıyoruz, hala toplantılarımız çok uzun oluyor. Her gündem maddesinde her üye neredeyse istediği kadar konuşmaktadır.

Bazı kurumlar özellikle de devlet kurumları her şeyi hazır ediyor, dağıtıyorlar yazılı olarak. Gelenler sadece görüş ve önerilerini belirtiyor ve oradan onay çıkıyor. Toplantı bir yerde belirlenmiş, hazırlanmış karar taslaklarına ilişkin görüş belirtme ve onları sonuca bağlama, onaylama yeridir. Ama bizimki öyle değildir. Biz çok fazla tartışıyoruz. Kongre ve konferanslarda bile karar tasarılarını önceden hazırlamıyoruz. Sadece raporlar önceden hazırlanıyor, program ve tüzük görüşülecekse önceden hazırlanıyor. Diğer maddeler kendi gündeminde tartışılıyor. Dolayısıyla karar taslakları hazırlayacak komisyonlar kuruyoruz. Kongre ve konferanslarda farklı kararlara göre komisyon kuruyoruz. Yönetim toplantılarımızda yönetim sonuçlarını karar ve planlamaya dönüştürsün, yazılı hale getirsin diye bir komisyon görevlendiriyoruz. O komisyon tartışmanın sonuçlarına göre bir karar ve planlama taslağı hazırlıyor. Planlama ve düzenleme maddesinde toplantıya sunuyor, üzerinde farklılık öneriliyorsa tartışılıyor ve öylece karara dönüşüyor. Alınan kararlara göre varsa örgütsel düzenlemeler de tartışılıyor. Görev değişiklikleri, görevden alma ve görev vermelerin kolektif kararla olması, komitelerin kolektif iradesiyle olması gerekir. Toplantı düzenimiz böyledir.

Mevcut toplantı düzenimizin yürütülüşünde birçok husus eleştirilebilir. Bu temelde de düzeltme öngörülebilir. Fakat toplantı düzeni başlı başına önemli bir husustur. İyi bir işlerlik sağlamaktadır. Kolektif karar alma, herkesin görüşlerini katmasına izin vermesi, örgütsel sorunları çözmesi, örgüt birliğini sağlaması ve görüşleri ortaklaştırmanın temel alanı toplantılardır. Toplantı olmazsa, örgüt sürekliliği iki ay sürmeyecektir. Herkesin görüşleri farklılaşır ve kendi içinde parçalanır, dağılır. Örgütsel bütünlük ve devamlılıkta, sorunları çözen güç olmasında toplantı sisteminin çok önemli bir payı vardır. Bütün eksikliklerine, eleştirilmesi gereken yanlarına rağmen çok toplantı yapılması gereklidir. İşleri toplantılarla yürütmekteyiz. Kolektif çalışma ve kolektif karar almayı toplantılarla sağlıyoruz. O nedenle toplantı olur mu olmaz mı, yapmalı mı yapmamalı mıyız diye tartışılmamalıdır. Toplantılar temel örgütsel gerekliliklerdir.

Toplantı sisteminde sonuç alıcılık ve hız gerekir. Toplantı çok zaman öldürürse iyi değildir. Sonuç alıcı olmazsa iyi değildir. Zaman zaman bu tür durumlarla karşılaşmaktayız. Mesela bazı toplantılarımız çok uzamaktadır. O kadar pratik varken onu bırakıp bu kadar uzun toplantıya girmek de iyi değildir. Toplantıların uzaması hazırlıksızlıktan kaynaklanıyor. Bir de gündemli tartışma yapamamaktan kaynaklanıyor. Gündeme göre konuşamamaktan, görüş ve önerilerini somut, kısa, özlü koyamamaktan kaynaklanıyor. Dahası çok uzun tartışmalı oldu mu, karışmakta ve yeterli sonuç çıkarılamamaktadır. Bazen ise çok tartışıyoruz, ama buna karşın az somut sonuç çıkarıyoruz. Bir de çıkardığımız sonuçlar çok genel oluyor.

Biz neredeyse her toplantıda örgütün her şeyini gündem yapıyoruz. Her konuda yeniden yeniden karar alıyoruz. Alınmış kararları bir daha, bir daha... Evet, yapılmayan kararları almak gerek ama tekrar tekrar aynı kararı almak da genelleştiriyor. Hangi kararın uygulanması gerektiği, hangisinin uygulanmaması gerektiği karışıyor. Dolayısıyla da kararlar kâğıt üzerinde kalıyor. Kararları takip edip uygulamaya koyma gerçekleşmiyor. O kadar çok karar ki, neyi bulup uygulayacağını bilemiyorsun. Hepsini zaten uygulanıyor görüyorsun, genellemeci bir durum çıkıyor. Bazı özgün konularda somut karar çıkıyor, o uygulanıyor ama diğerleri kalıyor. Bu yönlü düzeltme gerekir. Toplantılar daha sade, gündeme göre konuşma, tartışma ve görüş belirtme daha somut olmalıdır. Özellikle de karar ve plan eskiyi tekrarlamayan, somut, uygulanabilir nitelikte olmalı ve bu temelde tabi ki uygulamaya konmalıdır. Öyle ki, sonuçları örgüte taşırmada herhangi bir sorun kalmamalıdır. Toplantı düzenimizde bu yönlü eksiklikler vardır.

Bütün toplantılarımız siyasi-askeri durum değerlendirmesiyle olmaktadır. Büyük bir mücadele yürütüyoruz, kuşkusuz o mücadelenin sonuçları toplantılara yansımaktadır. Fakat ideolojik-örgütsel sorunları, özellikle parti toplantılarında daha fazla gündeme getirmek gerekir. Bu biraz sınırlı kalmaktadır.

Daha önemli bir nokta ise, düzenlemeler parti toplantılarımıza fazla gelmemektedir. Oysaki örgütsel görevlendirmeleri hangi kurumların yaptığı net değil. Kararlarda bazı kurumlar yapsın diye karar alıyoruz ama pratikte başka kurumlar yapıyor. Diğerisi ise çok fazla örgütsel görevlendirme oluyor. Oysa belli dönemlerde, periyotlarla görev düzenlemeleri

olmalıdır. Bizde bazen günde bir kaç sefer oluyor. Çoğu yönetimler bunun dışında iş yapmıyor. Her gün görev düzenlemesi bir karmaşaya yol açıyor. Böyle olmayacağı açıktır. Bundan dolayı yeterince görev alanları, kadroların durumu değerlendirilemiyor. Görev düzenlemeleri yerli yerince yapılamıyor.

Bir yönetim istediği yerde bir kadroyu görevden alıyor başka yere gönderiyor. Ondan sonra oradaki yönetimin üzerine yük olarak kalıyor. Hiç kimse bunu kendi başına yapamamalıdır. İlgili komitenin bilgisi olmadan oraya herhangi bir işi, görevi, kadroyu havale etmemelidir. Görev düzenlemeleri de belli zamanlarda olmalı ve kolektif kararlar olmalıdır. Böyle olmayınca görevlendirmeler örgüt adına oluyor ama çoğunlukla bireyler yapıyor. Hâlbuki en önemli örgütsel çalışma alanlarından birisi, yönetim toplantılarının en önemli gündem maddelerinden birisi örgütsel görevlendirme olmalıdır. Kime o dönemde ne görev vereceğini ciddi biçimde gündem konusu yapmalı ve tartışmalı. Bizde en sona kalıyor. Hazırlıklı olmuyor, dolayısıyla da çok isabetli görevlendirmeler olmuyor. Kadro politikamızın doğru, yetkin, verimli uygulanması, kadrolar üzerinde yeterince denetim sağlanmasını engelliyor bu durum. Düzeltmemiz gereken önemli bir yan da budur.

İlegal ve gizli çalışan bir örgütüz. Gizliliğe dikkat etmek, toplantıları gizli ve düzenli yapmak önemlidir. Çünkü düşman da bunu suç sayıyor. Geçen dönemlerde düşman saldırılarına uğramadık. Genelde toplantı güvenliğini sağlamada bir sonuç alıcılığımız var. Parti kuruluşundan önce de birçok toplantı oldu. Polis baskınının dışında oldu. 1. Kongre ve sonraki kongreler güvenlik içinde gerçekleşti. 1979'un güzünde ilk kongreden sonra Nisan ayında toplanmıştı. Bir de güzün ikinci kez Merkez Komiteyi toplamak isterken, Mazlum arkadaş yakalandı. Bir toplantıya giderken kayıp vermiş olduk. Onun dışında fazla hatırlamıyorum. Bir de Komelên Ciwan toplantılarında oldu. O konuda dikkatsizlik vardır. Yönetimi geçen dönemde bu konuda eleştirdik.

Parti olarak benim hatırladığım bir tek Mazlum arkadaş toplantı sürecinde yakalandı. Onun dışında herhangi bir yakalanma ya da askeri saldırıya uğrama, baskın yeme durumumuz yoktur. Güvenlikli bir biçimde toplantılarımız yapılmıştır. Bu konuda son dönemlerde, geçtiğimiz yıllarda Komelên Ciwan böyle darbeler yedi. Çok değil ama yine de dikkatsizlik vardı.

Bu sistem bütün örgütlerimiz için geçerlidir. Partinin toplantı düzeni diğer bütün örgütler, sistemler açısından da geçerlidir. KCK'nin toplantı düzeni nedir? KCK'nin en yüksek organı Kongre Gel'dir. Kongre Gel yılda bir toplanır. Yılın yarısında da ara dönem toplantısı denen, daha dar katılımlı toplantısını yapar. Genel Kurul, sistemin bütün sorunlarını tartışıyor. Yürütme Konseyini, Genel Başkanlık Konseyini görevlendiriyor, denetliyor, onaylıyor. Bir yılda yapılması gereken kararları, proje ve planları ortaya çıkarıyor. Yani KCK sistemi adına bütün kararları kongre gel alıyor. Ondandır da diğer meclisler de öyle çalışıyor. Parça ve halk meclisleri daha kısa sürede toplanıyor. Bu altı ay, üç ayda toplananlar var. Komünler daha sık periyotlarda toplanıyorlar. Artık alanın sistemine göre bu süre belirleniyor. Görevlendirilen yürütmeler de tıpkı merkez komite düzeni gibi toplanıyor.

Yürütme Konseyi 4 ayda bir toplanıyor. İki Eşbaşkan tarafından yürütülüyor, yardımcıları var ve koordine ediliyor. Ona Eşbaşkanlık diyoruz. Şimdi 4 arkadaş tarafından koordine ediliyor. Yürütme konseyinin koordinesine Eşbaşkanlık diyoruz. Parti Merkez Komitesi'nin koordinesine sekreteryaydı. Eşbaşkanlık düzenli toplantı halindedir. Genel Başkanlık Konseyi ile sürekli iletişim halinde. Genel Başkanlık Konseyi'nin de kendine göre toplantı sistemi var. Yürütme Konseyi'nin de komiteleri var. Komiteler de ayda bir toplanıyorlar. Aylık olarak da Eşbaşkanlığa toplantılar sonucunda rapor sunuyorlar. Parça ve alt yürütmeler de daha sık toplanıyorlar. KJK, Komelên Ciwan, HPG-Askeri Alan sistemi de öyledir. Bütün diğer kurum kuruluşlar toplantı esasına göre çalışmaktadır.

Toplantı iyi hazırlanmazsa başarısız da olabilir, boşa da çıkabilir. Onun için iyi organize etmek, hazırlıklı katılmak, toplantıda katılımcı olmak gerekir. Söz konusu toplantının görev kapsamında ve oluşturduğu gündemler çerçevesinde, net karar alıp plan yapan sonuçlar çıkartabilmek çok önemlidir. Örgütün başarıyla yürüyebilmesi böyle bir toplantı sisteminin oluşmasına bağlıdır.

Toplantı sonuçları talimatlarla örgüt yapısına, bildiri ve açıklamalarla kamuoyuna duyurulmaktadır. Planlamalar alt komitelerde tartışılır ve o komiteler uygulamayı tartışır. Yine toplantı sonuçlarına ilişkin toplantılar yapıyoruz. Bunu ulaşılan sonuçları daha iyi anlatalım, kavratalım ve alt komiteler sonuçları daha iyi uygulansınlar diye gerçekleştiriyoruz. Bu konuda da oluşmuş bir sistemimiz var. Bize göre bir sistemdir, işliyor ve belli sonuçlar veriyor.

-Rapor ve Talimat Sistemi

Örgütsel işleyişimizde toplantı düzeniyle birlikte ele alınması gereken bir diğer önemli konu ise rapor-talimat sistemidir. Bu konuda da bir düzeyimiz vardır. Fakat çok alışkanlık haline gelmiş, iç içe geçmiş, karmaşık bir durumumuz da vardır. Düzeltme gerektiren yanları vardır. Bu sistemi reforme etmek gereklidir. Zaman zaman bunlar tartışılrsa da yeterli çözüm bulunmamıştır. Dolayısıyla giderek rapor-talimat düzeninde aşınma, karmaşa, verimsizlik ortaya çıkmaktadır. Oysaki örgütsel işleyişin de, denetimin de en önemli araçlarından bir tanesi rapor-talimat düzenidir. Rapor, hem örgütün göreve sevk edilmesinin aracı, hem de sonuçlarının toparlanması ve denetlenmesinin aracıdır. Talimat ve emir düzeni olmazsa bir örgüt işlemez.

Talimat ve emirden kasıt ise, yapılması gerekenleri açığa çıkarma ve alt örgütlere iletmedir. Emir daha çok askeri örgütlerimizde geçerlidir ve uyulması-uygulanması gerekir. Emir kesinlikle uygulanmayı gerektiren buyruktur. Emre itiraz olmaz. Uygularsın, eleştirin varsa sonra yaparsın. Ama anında uygulamak zorunluluğun vardır. Talimat da benzerdir. Talimatı üst örgütler alt örgütlere vermektedir. Ve alt örgütleri yönlendirmek, onları göreve sevk etmek için vermektedir. Dolayısıyla alt örgütlerin talimatı uygulamamak, itiraz etmek gibi bir tutumları olamaz, hakları yoktur. Bütün örgütler kendilerine verilen talimatları uygulamakla yükümlüdür. Doğru bulmayabilir, eleştirisi de olabilir. Eleştirilerini daha sonra ya da aynı anda uygun biçimlerde raporla, başka biçimlerde yapabilir. Resmi ortamlarda eleştirilerini dile getirebilir. Görüşlerini de savunabilir. Ama kendisine bir talimat gelmişse uygulamakla yükümlüdür. Talimatı “yanlış buldum” diyerek uygulamamak ya da değiştirmek kesinlikle suçtur. Bunlar örgütsel suç kapsamındadır.

Talimat, yapılması gereken görevlerin belirlenmesi ve alt örgütlere ulaştırılmasıdır. Her yönetim, komite kendine bağlı komiteleri ve yönetimleri işletmekle sorumludur. Dolayısıyla zamanında talimat ya da emir vermekle yükümlü ve görevlidir. Yerinde, zamanında, açık ve net biçimde talimat vermemiş olan bir yönetim, komite en temel örgütsel görevini yapmamış demektir. Bu da suç kapsamındadır. O nedenle talimat vermesi gereken komiteler, kurumlar, örgütler mutlaka yerinde, zamanında vermeleri gereken talimatı hazırlayıp vermekle yükümlüdür. Talimatların, emirlerin açık olması, anlaşılır olması önemlidir. Tartışmaya, yoruma mahal bırakmaması çok önemlidir. Yoruma, tartışmaya mahal

birakan bir talimat, olumsuz bir durum ortaya çıkarır ve uygulanmaz. Ne ifade edildiğini anlayamayan kadro ya da komite onu uygulayamazsa, o zaman talimat yerine getirilmemiş olur. Bunun için açık ve net olması önemlidir. Talimat ve emirler sözlü de olabilir, yazılı da. Daha resmi ve esas olan ise yazılı yöntemin kullanılmasıdır.

Talimat veren her kurum verdiği talimatı, talimat verdiği yere ulaştırmakla yükümlüdür. Kimse “ben talimatı yazdım, ortalığa bıraktım, öbür kurum gelip almamış” diyemez. Zaten tanım da talimat-emir vermektir. Adı üzerinde olduğu gibi vermek kavramı vardır, almak değildir. Bu bir verme işidir. Talimat-emir veren kurum nasıl açık ve anlaşılır kılmakla yükümlü ise, aynı şekilde ilgili yere zamanında ulaştırmakla da yükümlüdür.

Rapor da talimat gibi çok önemli bir örgütsel iştir. Bireylerin ya da alt örgütlerin üst örgütlere çalışmaları hakkında bilgilendirmeleridir. Yürütecekleri çalışmalara dair görüş, plan ve önerilerini sundukları bir çerçeveyi ifade eder. Raporun da bir içeriği ve tanımı vardır. Her şey bir rapor değildir. Raporlar da yazılı da sözlü de olabilir. Her iki yöntem de kullanılmaktadır. Diğer yandan talimat gibi rapor veren kurum kendi raporunu sunduğu kuruma, örgüte ulaştırmakla yükümlüdür. Zamanında ulaşmamasından raporu hazırlayıp gönderen kurum sorumludur. O halde örgütsel işleyiş için rapor alıp talimat vermek açısından, böyle bir örgütsel işleyiş sistemi, bir kurye sistemi oluşturmak gerekir.

Örgüt içi iletişimi biz esas olarak kurye sistemiyle yürütmekteyiz. Yazılı talimat verme ve rapor sunmayı kurye sistemiyle yapmaktayız. Onun dışında rapor, talimat verme aracı olarak teknik malzemeler de vardır. Örneğin, büyük ve küçük cihaz denen teknik araçlar vardır. Onlarla da vermekteyiz ama her teknik araçla vermiyoruz. Mesela telefon ve internet gibi araçları örgütsel yazışma aracı olarak kullanmak yasaklanmıştır. Çünkü düşman doğrudan denetlemekte ve bilgi almaktadır. Düşmanın denetleyemediği araçlarla rapor sunmayı ve talimat vermeyi esas alıyoruz. Bu cihazları da aslında düşman denetleyebilmektedir. Bunun için dikkat etmemiz ve düşman denetiminden çıkarmamız gerekir. Burada en önemlisi güvenilir ve işleyen bir kurye sistemi oluşturmak ve güvenli biçimde raporu da, talimatı da ilgili kuruma zamanında ulaştırmaktır. Bunu sağlamak örgütün güvenliği açısından önemlidir. Bu en önemli örgütsel çalışmalardan birisidir.

Rapora ilişkin şunlar da eklenebilir: Raporun kapsamı iyi bilinmelidir. Bizde rapor konusunda bir karmaşa vardır. En çok düzeltilmesi gereken örgütsel alanlarımızdan birisi bu rapor işidir. Ortalıkta rapor diye çok şeyler gelip gitmektedir. Canı sıkılan kâğıdı kalemi eline alıyor, birkaç şey çıkırtıyor, bir zarfa koyup atıyor ortaya. Oradan oraya sayısız böyle not, yazı gidip geliyor. Neyin ne olup olmadığı belli değildir. Bir defa buna düzen vermek gerekir. Talimatı da, raporu da bir defa kurumlar vermektedir. Bu bilinmelidir. Bir de hangi zamanlarda verecekleri belirlenmektedir. Mesela Yürütme Komitesi adına PKK Sekreteryasına onun alt komiteleri iki ayda bir rapor vermektedir. Bunun zamanı belirlenmiştir. İki ayda bir raporunu ulaştırmak zorundadır. Her zaman rapor verilmemektedir. Önemli konular, acil durumlar oldu mu not şeklinde yazılıp ulaştırılmaktadır. Ama genel çalışmalar için iki aylık belirlenmiş zaman vardır.

Raporun da bir sistemi vardır. Birincisi, bir komite parti ve genel duruma ilişkin ideolojik-örgütsel, siyasi-askeri her alanda görüş ve önerilerini sunmalıdır. İkincisi, yürüttüğü çalışmaları kısa, öz, anlaşılır biçimde yazıp sunmalıdır. Rapor zaten faaliyetler hakkında bilgilendirme demektir. Üçüncüsü, önündeki süreçte yürüteceği görevlere dair karar, plan, önerisi neyse “bunları yapmak istiyorum” diye somut yazıp sunmalıdır. Belki üst örgüt inceler, bazılarının çıkartılmasını ister, bazı şeylerin ise eklenmesini ister.

Rapor, esas olarak böyle üç bölümden oluşur. Bu üç bölüm kendi içinde beş altı maddeye çıkarılabilir. Ama raporlar düzenli hazırlanır, sistemli olur, anlaşılır bir dille yazılır. Buna yeterince dikkat edilmemektedir. Düzenli ve nizamlı olanlar elbette vardır. Ama dikkat etmeyen, yeterince özen göstermeyen, önü sonu belli olmayan şeyler rapor değildir. Rapor yazmak ve bulunduğu alan hakkında örgüte bilgi vermek, en temel örgütsel görevlerden birini yerine getirmektir. Rapor doğru verilmezse de böyle bir görev yerine getirilmemiş olur. Üst örgüt bilmez, bilgisi olmazsa da alacağı kararlar ve yapacağı planlamalarda bu bilgiler eksik kalır. Bu bakımdan doğru, yeterli ve zamanında rapor verilmezse, örgütsel çalışma bundan zarar görür. Yine yeterli, düzenli ve anlaşılır rapor verilmezse de aynı sonuç ortaya çıkar.

Her kadronun ve örgütün partinin, hareketin genel gidişatına dair görüş ve öneri hakkı-görevi vardır. Genel karara katılmakla yükümlüdür, bu hakka sahiptir. Bir kadro sadece kendi çalışmalarıyla sınırlı kalmaz. Bu, dar bir yaklaşımdır. Genele karşı sorumluluk duymamayı ifade eder.

Rapor, kadro ya da komite olsun, her kadronun ve komitenin genel örgüt ve mücadeleye ilişkin üst örgüte ulaştırmak istediği görüş-önerilerini sunmanın aracıdır. Böylece örgütün genel kararlarına katılma imkânı bulur. Onun için bir kadro toplantılara katılmayabilir, üst yönetimde yer almayabilir. Ama raporuyla gerekli gördüklerini, istediklerini görüş ve önerilerini partiye veya üst örgütlere sunabilir. Bunun önü açıktır ve sunmalıdır da. Yaratıcı fikirleri varsa üst örgütlere ve Merkez Komiteye sunulmalıdır. Onların daha doğru ve yeterli, görevleri yeterince belirleyen kararlar almalarına katkı sunmalıdır.

Bir kadro ya da komite her hangi konuda, gelişmede kendi görüş ve önerilerini üst örgütlere sunmalıdır. Sunmayıp ondan sonra da üst örgütler karar almayınca ya da yanlış karar alınca, eleştiri yapması çok anlamlı değildir. Yanlış değil, haksız değil, tabi o kararları almak üst bir komitenin sorumluluğundaysa alabilmesi gerekir. Ama her alt komite ya da kadronun da örgütsel sorumluluk duygusu gereği görüş ve önerilerini sunma yükümlülüğü vardır. “Aman, bana ne! Benim görüşümün ne gereği var, zaten arkadaşlar düşünüyorlardır, tartışıp karar alıyorlardır!” dememek gerekir. Akıl akıldan üstündür. Mümkün olduğu kadar yeni, yaratıcı görüş ve öneriler mutlaka üst örgütlere, Merkez Komiteye rapor edilmelidir.

Görüş ve önerilerimizi raporlarla ulaştırmalıyız. Ne kadar çok görüş ve öneri gelişirse, örgüte ulaşırsa o kadar iyidir. Böylece üst komiteler, daha doğruya yakın, kapsamlı kararlar alır. Ayrıca o kadar da kolektif kararlar almış olur. Sadece komite toplantısına katılan üyelerin görüş ve önerilerine göre karar almaz. Rapor vermiş bütün üyelerinin görüş ve önerilerine göre karar alınmış olur. Bu da toplantıya daha geniş bir kadro topluluğunun katılmış olması anlamına gelir.

Tıpkı talimat gibi yerinde ve zamanında rapor verilmesi de önemlidir. Zamanı geçerse üst örgüt değerlendiremez. Çünkü üst örgüt her an toplantı halinde değildir. Raporları belli bir değerlendirmeye tabi tutuyor ve o değerlendirme zamanında ulaşmazsa değerlendirilemez. 24 saat gelecek raporları incelemek ve değerlendirmek için hazır beklemiyor ki üst örgüt. Öyle olsa başka iş yapamaz. Diyemeyiz ki, üst komite benden gelecek raporu beklesin, o zaman başka iş yapamaz. “Herkes öyle olsun” desek, rapor okuyup talimat yazmaktan başka hiçbir iş yapamayız. Bütün örgütümüz merkezden temel parti örgütüne kadar hepsi rapor okuyan ve talimat yazan noktada kalır. Başka hiçbir iş yapamaz. Oysa biz kadrolar ve komiteler, bütün devrimci görevleri yürütmekle sorumluyuz. Onun

için zamanı iyi değerlendirmeliyiz. Zamanı iyi değerlendirmek için de planlı çalışmak zorundayız. Rapor zamanının tespiti bu bakımdan gereklidir.

Rapor konusunda düzeltilmesi gereken bir kaç hususun daha üzerinde durulabilir. Birincisi, bireysel rapor adı altında yazılan birçok şey rapor değildir. Bunlar, nasıl örgüt olamadığımızı ortaya koymaktadır. Arkadaşlar bireysel rapor adı altında bütün can sıkıntılarını yazmaktadır. “Kafam bozulmuş, başım ağrıdı, annem aklıma geldi, canım sıkılıyor, şu- raya gitmek istiyorum, şu bana yan baktı...” Bir defa bunları dile getirmek dahi ayıptır. Bireysel durum ve talepler üzerine rapor yazılmaz. Can sıkıntıları üzerine rapor yazılmaz. Rapor rgtsel, ideolojik ve siyasi sorunlar ve görevler üzerine yazılır. Bu anlamda bireysel rapor yazmak bir hak ve de görevdir. Her zaman her kadro bütün komitelere, Merkez Komiteye, Yürütme Komitesi’ne, istediği kadar bireysel rapor yazma hakkına sahiptir. Bu, rgtsel işleyişin bir gereğidir. rgtlerle kadrolar arasındaki iletişimin kurulmasının bir gereğidir.

Fakat bireysel raporun nasıl yazılacağı konusunda tam bir anarşi var. Bireysel rapor diye yazılanların yüzde 95’i rapor değildir. Reddedilmesi gereken, eğitimsiz olan ve doğru katılamayan durumu ifade etmektedir. Bütün sıkıntılarını  dört sayfa yazıyor, ondan sonra st örgüte “bir de bunları senle tartışmak da istiyorum” diyebilmektedir. Grşmez ve tartışmazsan kıyamet kopar, bilmem kendime ne yaparım. Bu tehdittir. Bu zaman almadır, ayıptır. Bir kadro örgüte hizmet eden, çalışma yapan mı, yoksa st örgütleri engellemeye çalışan mıdır? Çoğu tutum ve rapor yazma, zaten kendi çalışmadığı gibi st örgütleri de alıştırmamayı ifade etmektedir. Buna kesinlikle bir son vermemiz gerekir. Rapor adı altında yazılan birçok şey, özensiz ve düzensizdir. Başı sonu belli değil, kime yazıldığı belli değil, kimin yazdığı belli değil ve bazen birçok şey okunmuyor. Neredeyse psikolojik savaş yürütülüyor diyeceğiz. Bu konuda duyarlılık ve titizlik gereklidir.

Bizim de bir biçimimiz, estetiğimiz olmalıdır. Bu, duruşumuzda, çalışmamızda olduğu kadar yaptığımız işle de belli olmalıdır. Rapor yazmak en temel örgüt işlerinden biridir. Ama yle ızıktırıyor gidiyor, ondan sonra da bir sürü sağı solu suçluyor. stne ortalıkta her şeyi konuşarak “ben bunları örgüte rapor etmişim zaten” diyerek karışıklık yaratıyor. Bir defa yazdığınla senin halin ortadadır. O suçlamanın ne değeri var ve kim ciddiye alır. Sen ciddi değilsin ki. Karaladığın ve rapor diye gönderdiğin

kâğıttan ciddiyetsiz olduğun belli oluyor. Öyle birisinin görüşleri ve önerileri dikkate alınmaz, kimseyi etkilemez. O nedenle bir düzen ve sistem olmalıdır. Bütün bunlara bir son vermek gerekir. Birincisi, elbette görüş ve önerilerini her kadro sürekli yazmalı ve sunmalıdır. Bu haktır ve görevdir. Orijinal, yeni, yaratıcı düşünce ve önerileri olup da bunu partiye sunmamak bir görev ihlalidir. Hatta bir tür disiplin suçu sayılabilir. En azından çalışmama durumudur. Onun için raporun önü açıktır. İkincisi, rapor doğru ve düzenli yazılmalıdır. Okunur ve anlaşılır olmalıdır. Tabi ki can sıkıntılarını yazma da olmamalıdır. Üçüncüsü, içeriği rapor içeriğine uygun olmalıdır. İdeolojik, örgütsel, politik, askeri gelişmelere dair görüş ve öneriler içermelidir.

Kadro, görüş ve önerilerini partiyle, parti yönetimiyle paylaşmalıdır. Ama bizdeki bireysel raporlar öyle değildir. Can sıkıntıları paylaşılmaktadır. Bireysel darlık ve sıkıntılar yönetimin üzerine atılıyor. Adeta yönetime “biz yapamıyoruz, siz de yapamazsınız, bundan vazgeçin” demeye gelmektedir. Öyle militan, kadro olunmaz. Demek ki kendini eğitmemiş, terbiye etmemiştir. Sıkıntılarıyla dolu bir de onu başkalarının üzerine yüklemektedir. Önder Apo, “ben hiç bireysel sorunumu şimdiye kadar partinin önüne getirdim mi? Parti sorunu yapmak istedim mi? Partiye ‘bunları çöz!’ dedim mi? Demedim. Örgütsel, ideolojik, taktiksel sorunları getirdim. Kendi sorunlarımı kendim çözdüm” dedi. Bu temelde bireysel sorunlarını arkadaşlar kendisi çözecekler. Parti sorunu haline getirmeyecekler.

Diğer yandan gelen öneriler var. İki de bir “şunu istiyorum, bunu öneriyorum!” denilmektedir. Sen partiye bir şeyler istemeye, istemlerini önermeye mi geldin yoksa halkın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşmaya ve mücadele etmeye mi geldin? Bir defa niye geldiğini netleştir. Kendin netleşmemişsin ki yükünü başkasının üzerine atıyorsun. Öyle kadro olur mu? Öyle partiye katılım olur mu? Bunun da düzeltilmesi gerekir.

Öneri çizgisi Şahin Dönmez çizgisiydi. Bu parti böyle kuruldu. Önderlik reddetmedi ama bütün parti bunu yadırgadı. PKK’de 2000 yılına kadar Şahin Dönmez dışında öyle bir öneride bulunan kimse olmadı. Bireysel hak adı altında öneriyi geliştirenler tasfiyeciler çizgidekilerdi. Şimdi ise “bizim hakkımız-hukukumuz” denilmektedir. Öyle bir hak yoktur. O partileşememeyi, partiye irade bütünlüğüyle katılamamayı ifade eder. İrade bütünlüğü temelinde partiye katılmak yerine partiye mukavele yapmayı, ittifak kurmayı hedeflemektedir. Her bireysel öneri o anlama gelir.

Bunun sağı sola çekiştirilecek yanı yoktur. O nedenle bu tür rapor denen şeylerden uzak durulması gerekir.

Diğer bir husus ise, bazı alanlarda rapor yazma kültürü çok zayıftır. Bu da örgüt kültürünün zayıf olduğu anlamına gelir. Doğru dürüst ve yeterli raporlar yazılamamaktadır. Raporlar karmaşık, iç içe geçiyor. Her yere rapor gönderiliyor. Her raporu neredeyse herkes okur hale geliyor. Bunlar da örgütsel gizlilik, disiplin açısından zarar vericidir.

Bir de bu tutanak konusu var, en son Yürütme Komitesi toplantısında bunları tartıştık. Bir komite bir toplantı yapıyor. Oradan çıkan sonuçları kısa özlü rapor etmesi gerekiyor. Ama öyle yapmıyor. Ne konuşmuşsa, konuşulanların hepsini yazıyor. “Al ve ne yaparsan yap!” diye üst örgütün üzerine atıyor. Sen o kadar gün o toplantıya zaman ayırmışsın, üst örgüt de ayıracaksa sana ne gerek var ki? O zaman bunları okumaktan iş yapmaya kimsenin zamanı kalmayacaktır. Böyle çalışırsak sadece tutanak adı altında yazılanları okuyan, zamanı onla geçiren bir topluluk haline geliriz. Halkın özgürlük mücadelesiyle uğraşan insanlar olmaktan çıkarız.

Tutanak, denetim kurmak ve bazı örgütsel zayıflığın olduğu alanlarda, örgütsel işleyişin gelişmesine katkı sunmak için istenilmektedir. Yeni örgütlenmelerin olduğu ya da örgütsel sorunların olduğu yerlerde düzeltmeye katkı sunmak için üst örgütler tutanakları isteyebiliyor. Ama bu kısa zamanlarda, özel ve gerekli olan bazı yerler için geçerlidir. Raporun yerine tutanak sunmak “Ben örgüt olmadım. Ben komite olmuyorum. Ben sorumluluk üstlenmiyorum. Her şeyi senin üstüne yıkıyorum” demektir. “Ne sonuç çıkarırsan çıkar, al başına çal!” demektir. Bu çalışmayı sen yapıyorsun, ne sonuç çıkardın, sorumluluk üstlen ve görüşlerini ortaya koy. Komite olarak görüşünü ortaya koy. Toplantıda birey olarak tartışmışsın, görüşler belirtmişsin ama sen de bir komitesin. Ortak sonuç çıkar ve görüş birliğini üst örgüte sun. Niye yükünü üst örgüte atıyorsun. O gayri ciddi bir durumdur ve sorumsuzca bir yaklaşımdır. Tutanak gönderme rapor sunma değildir. Şimdiye kadar ben hiçbirini okudamım, okumam da.

Tutanakları özellikle de Bakur’daki örgütlerimiz göndermektedir. Tutanak okunması bilgi verir, bunu yadsımıyorum, ama bu bir anlayış haline gelmiştir. Rapor-talimatın yerini tutanak göndermek ve haber göndermek alıyor. Bu örgütsel düzene, disipline ve ciddiyete kesinlikle aykırıdır. Böyle bir yaklaşım partiyi üst örgütten ya da bazı kişilerden ibaret

görmeyi, kendisini ise parti dışı görmeyi ifade eder. “Parti odur, ağadır, ben de yamağayım!” yaklaşımını içerir. Bu kadro olarak görev ve sorumluluklarına sahip çıkma, onun gereklerini yerine getirme değildir. Rapora öyle yaklaşan birisi alandaki çalışmalara da öyle yaklaşır. Ondan sonra da der ki, “şu sorun var, gel çöz. Şu iş var gel yap. Şurada şu iş olacak, parti şunu göndersin yapsın.” Yani kendisi yapmakla yükümlü değil de sanki bir trafik polisi, müfettiş, hep emir veren, iş yükleyen konumda olur. Onun kadrolukla bir alakası yoktur. O bir örgütsel tıkanma ve yozlaşmayı içerir. O tarzda gönderilen şeylere rapor denmez. Onun için de rapor-talimat sisteminde ciddi bir düzeltme yapmak gerekir. Şimdiye kadar yapmaya çalıştığımız düzeltme belli ki yetersiz kalmıştır.

Üst kurumlar rapor vermeye dair, içerik, biçim ve zaman gibi hususlarda belli bir denetim sağlamalı, kural ve sistem oluşturmalıdır. Ama bütün komiteler ve kadrolar da bir örgütsel disiplin içerisinde bunu bir görev olarak bilip düzenli, sistemli yapmalıdır. Bu rastgele olmamalı ve bu konudaki ölçülere herkes riayet etmelidir. Kimse aklına geldiği gibi yapmamalıdır. Eğer bu konuda düzeltme olmazsa kendi kendiyile uğraşan bir topluluk haline geliriz. Bir toplantı düzenimiz, uygun bir rapor-talimat düzenimiz olmazsa hep toplantılarla uğraşan, hep yazma ve okumakla uğraşan bir örgüte döneriz. Kendimizle uğraşmaktan devrimci görevleri yapmaya, halkın işlerini yapmaya zaman kalmaz. Kendiyile uğraşan bir topluluk haline gelmek de ayıp olur. Buradan pratik görevleri yapamamak çıkar, imkân ve fırsatları değerlendirememek çıkar.

Hep kendiyile uğraşan örgüt daralır, büzüşür ve çözülür. Gelişmez ve büyümmez, çünkü iş yapmamaktadır. Sanki toplumun sorunlarıyla uğraşan, devrim sorunlarıyla uğraşan, özgürlük devrimine öncülük eden bir topluluk değilmişiz gibi. Böylece çalışmayı yürütmeyen, bireylerin sorunlarıyla ve kendi iç çelişkileriyle uğraşan, onun içinde giderek boğulan bir topluluk haline geliriz. Bütün bunlar da bizi tasfiyeye götürür. Oportünizm ortaya çıkarır, çözülme yaratır. Böyle bir durumda olmamak için de rapor-talimat ve toplantı düzenini işletmemiz gerekir. Örgütsel işleyiş için bu gereklidir ama zamanımızın sınırlı bir bölümünü buna vermeliyiz. Zamanımızın büyük bölümünü de pratik devrimci çalışma ve görevler yapmaya ayırabilmeliyiz.

Örneğin bazı arkadaşlar var ki, rapor okumak ve talimat yazmaktan öteye başka bir şey yapamıyor. Temel görev olarak onu biliyorlar. Adeta

onunla boğulmuşlar. Bazı arkadaşlar 24 saat çalışıyor, tüm zamanı bununla geçiriyor. Belki partiyi daha iyi tanıyorlar, cevaplar vermiş oluyorlar ama hep böyle yazışmak bir şey kazandırmayacaktır. Biz kadro topluluğuyuz. Toplumla karşı karşıya gelmemiz, sorunlara çözüm bulmamız ve başka pratik işler yapar konumda olmamız önemlidir. Ters durum boğar. Düzeltilmiş bir rapor sistemi olmazsa, o temelde yazılanların çoğu bireysel görüşleri, yanılgıları içermektedir. Denetim mekanizması geliştiremeyen, başka türlü bilgi alamayan birisi hep raporlar üzerinden değerlendirmelere kalkarsa, fazlasıyla yanılabılır. Bu şekilde bireyler örgütü yönlendirmiş olur. Bu duruma da kesinlikle düşülmemelidir. Bunun için düzen ve sistem önemlidir. Örgütsel işleyişin önemli bir bölümüne de düzen, disiplin, kural ve kaide demekteyiz. Bunları oluşturmalı ve hepimiz uymalı, uygulamalıyız.

-Düzen ve Disiplin

Örgütsel işleyişte ortaya çıkan sorunların bilinçsizlikten kaynaklı yanlarını gerekli eğitimleri yaparak gidermeliyiz. Ama yaşanan sorunların hepsi bilinçsizlikten kaynaklanmamaktadır. Bir de biraz aşınma, önemsememe, ciddiye almama da var. Talimatı da raporu da çok işlevsel görme var. Hatta angarya olarak gören yaklaşımlar da ortaya çıkmaktadır. Bunlar tabi bir tür aşınmayı ifade etmektedir. Mevcut duruma boyun eğmek, fırsat sunmak bizi giderek örgütsel yozlaşmaya ve dağılmaya götürür. O bakımdan örgütsel işleyişin önemli bir kısmı da düzen ve disiplindir. Kural ve kaidelere göre, ilke ve ölçülere göre hareket etmek, düzenli ve sistemli olmak, disiplinli olmak gerekir. Bir çalışma disiplinine, yaşam ve hareket disiplinine sahip olmak gerekir. Bu anlamda kuralları ve ilkeleri gözetme, önemseme, öğrenme ve onların gereklerine göre hareket etmek gerekir. Bu konularda da çok fazla dağınıklık vardır. Dikkat, duyarlılık ve özen zayıftır. Dikkatsiz, rastgele, özensiz hareket etme vardır.

Bu, yaptığı işi ciddiye almamak, önemsememek olarak da değerlendirilebilir. Kendini önemsemeyeni ve ciddiye almayı kimse ciddiye almaz, önemsemez de. O duruş kendi kendimizi ciddiyetsiz hale getirir. Kendi önemimizi kendi elimizle ortadan kaldırırız. Devrimcilik kural, düzen ve disiplin işidir. Demokratik kişilik de böyledir. Daha önce de belirttik, örgütlü kişilik dedik. Örgütlü kişilik kurallara, ilkelere göre, disipline

göre hareket eden kişiliktir. Bunu da yönetmelik hükümlerine, tüzük hükümlerine göre yapmaz. Öz disiplin denen bir olgu vardır. Devrimci bilinçten, sorumluluk duygusundan, duyarlılıktan kaynaklanan bir yaşam disiplini vardır. Bunlar örgütlü kişiliğin özellikleridir.

27 Kasım 1978'e kadar parti mi vardı, yoktu. Ama o dönemi bilen arkadaşlar şimdi dönüp dolaşıp "biz gerçekten de 78 öncesi örgütlüyüydük" demektedir. O zamanki örgütsel işleyiş, duyarlılık, disiplin daha fazlaydı. Ortada resmi örgüt yoktu. Örgütsel kurumlar da yoktu. Katılım gönüllüydü. İsteyen yapıyordu, istemeyen yapmıyordu. Yapan örgütü temsil ediyordu ve bir düzeni disiplini vardı. Öz disiplin dediğimiz budur ve PKK'de vardır. Bu, Önderlikten, Hakilerden ve Kemallerden kaynaklanmaktadır. Bir çalışma disiplinine sahiplerdi. Bu anlamda yaşama değer veriyorlardı, ciddi yaklaşıyorlardı. Hiçbir veri yoktu ve ne olacağı belli değildi. İddiaları büyük olsa da yaptıkları işin nereye varacağı belli değildi. Ama büyük iş yaptıklarından emindiler ve onun ciddiyeti içindeydiler. Dolayısıyla yaptıklarının başarı kazanacağına yürekten inanıyorlardı. Şimdi bu kadar gelişme ve imkân var. Bunlar daha fazla düzen-disiplin geliştirecekken, tersine azalma var. Adeta boş verme, rastgele hareket etme var. Nasıl olsa nicelik var, diyorlar. "Devlet malı deniz, yemeyen domuz" gibi bir yaklaşım içindedirler. Bizde de "örgütün her şeyi var, imkânı ve fırsatı çoktur, rastgele hareket edelim, görev ve sorumluluğa da öyle yaklaşım" dercesine bir durum var. Bunun Apocu kişilikle bir alakası yoktur.

Önderlik kişiliği üzerinde önceki bölümlerde durmuştuk, daha fazla da incelenebilir. Önderlik, tepeden tırnağa öz disiplin demektir. Önderliğe kim disiplin uyguladı, hangi kuralları kim geliştirdi ya da kim 'şöyle hareket edeceksin' dedi? Bunları kendisinden yarattı, kendine kendisi söyledi. Neyle söyledi? Sorumlulukla, bilinçle, duyarlılıkla, ciddiyetle bunları ortaya çıkardı. Hiçbir yerde yer almayan, hiçbir kitapta yazılmayan, hiçbir kurumun emredemediği düzeyde bir kural, kaide, düzen ve disiplin ortaya çıkardı. Bu kupkuru, bürokratik, zora dayalı bir düzen disiplini değildi. Son derece akışkan, canlı, hep üretime dayalı, eğitim ve ikna ederek gelişen, iş yapma isteğiyle ve başarıma ruhuyla oluşan, gerçekleşen bir şeydi. Tümüyle istek ve gönüllülüğe dayanıyordu. Bir şeyleri amaç etmeyi ve o amacı başarmayı, bir şeyler yaratıp başarmaktan kıvanç duymayı, heyecan duymayı ifade ediyordu. Öz disiplinin ilkeleri bunlardır. Buna oto-kontrol da denilmektedir.

Kapitalist modernite her türlü oto-kontrolü yok etmektedir. Öyle ki dizginlerinden boşanmış bir insan gerçeği yaratmaktadır. İnsanı darma-dağın etmek de, o anlamda ortaya çıkmaktadır. Gerçeklik budur. Dolayısıyla kapitalist modernitenin bilinçli yarattığı, dejenere ettiği bu insan yapısına karşı durmalıyız. Bunun içinde bizim devrimci-demokratik hareket olarak çok disiplinli olma ihtiyacımız vardır. Bunu da oto-kontrolle, öz disiplinle sağlamamız gerekir.

Disiplin ciddiyettir, disiplin sorumluluktur. Bir şeyleri amaç edinmedir. Disiplin amacı başarmak için kendini örgütleme, yoğunlaştırma, yaratıcılığını geliştirme işidir. Disiplin çalışmanın ve başarının ön şartıdır. Hiçbir çalışma ve zafer disiplinsiz olmaz. Parti disiplinimiz bu bakımdan önemlidir. Bu disiplin bir yerde oturmaya, bir ölçüye göre durmaya, kupkuru despotik olmaya, hep yüzü ekşi, somurtmaya dayanmamaktadır.

Parti disiplini, sorumluluk duygusuna, görev aşkına, başarı inanç ve iradesine, iş yapma isteğine dayanır. Amaçla, istekle bağlı ve gönüllük içerir. Ve buradan doğan çok büyük bir disiplin gerçeği ortaya çıkmaktadır. Tepeden tırnağa disiplinli olma durumunu ifade etmektedir. Önderlik gerçeğinin tepeden tırnağa bir disiplin gerçeği olduğu unutulmamalıdır. “Söyleyin onlara Apo ciddi adamdır” diyerek bizi ciddiyete çağırdı. Kendimizi disipline etmemizi istedi. Başarısızlığın, dağınıklığın, süreci anlamamanın, görevlere sahip çıkmamanın bir ciddiyetsizlik, düzensizlik, disiplinsizlik olduğunu fark etti. Buna kesin son verilmesi gerektiğini ortaya koydu ve bizden de ciddi olmamızı istedi. Bu son derece açık bir durumdur.

Bu noktada kendini eğitmenin ve terbiye etmenin çok önemli bir boyutu disiplindir. Disiplinli kişi başaran kişidir, iş yapan ve yaratan kişidir. Kapitalist modernitenin yozlaştırdığı, dizginlerinden boşalttığı kişiliğe göre disiplinli olmak ahmaklıktır, katı kuralcılıktır. Alakası yoktur. Devrimci disiplin bunları kesinlikle içermez. Disiplin örgütlü çalışmanın, örgüt olmanın, kolektif yaşayıp birlikte iş yapmanın harcıdır. Ortak disiplinimize göre olmazsak nasıl bir arada durur, nasıl birbirimizi dinler, nasıl birlikte çalışabiliriz? Bir saat bile bir arada kalamayız. Birbirimizin sözünü bile dinlemeyiz. Hemen dağılır gideriz. Bu kesin bir gerçektir.

O bakımdan ciddiyeti, düzeni, disiplini, kurallı olmayı, öz disiplini anlamayı ve geliştirmeyi kesinlikle önemsemeli ve yaratmalıyız. Disiplin, kendini terbiye etmenin esas ilkesidir. Eğitim bir boyutuyla kendini terbiye etme işidir. Kendini terbiye etmenin çok önemli bir esası kendini

disipline etmektir. Öz disiplini geliştirmek ve buna göre hareket etmektir.

Parti kendi disiplinini uygulatmak zorundadır. Herkesi ciddiyete, disiplinle hareket eder konuma çekmek zorundadır. Disiplini bozandan hesap sormak, disiplin suçu işleyenlerin cezalandırılmasını sağlamak zorundadır. Onları parti disiplini içerisine çekmek partinin, parti yönetiminin görevidir. Resmi bir organ olarak partinin, bütün örgütlerimizin bir disiplin gerçeğı vardır. Fakat devrimci odur ki, dıştan konulan kurallara, yaptırımlara göre hareket eden olmasın. Kendi kendine kuralları koysun. Apoculuk da odur. Önder Apo gerçeğı böyle bir disiplinli yaşamı ifade eder. Devrimci dıştan dayatılan, istenene göre çalışan değildir. Kendi kendisinden görev ve sorumluluğı yaratandır. Kendi kendine görev veren, onu başarmanın tarzını, üslubunu yaratandır. Büyük bir disiplinle, ciddiyetle çalışarak belirlediğı görevleri başaran insandır. Gerçek devrimci budur. Diğeri parti zorlamasıyla, dıştan gelen istek ve baskılarla iş yapmaktır. Onu da önemsemeli, dikkat etmeliyiz ama öz disiplin çok çok daha önemlidir.

Kendi ciddiyetimize dayalı bir disiplin yaratmamız gerekir. Bu çerçevede kendimizi eğitmemiz, terbiye etmemiz, kural ve kaideye göre yaşar kılmamız önemlidir. Yaşam ve çalışma tarzımızı, hareket tarzımızı, üslubumuzu belli bir kurala, kaideye, disipline göre gerçekleştirmemiz gereklidir. Parti disiplini, parti kültür ve ahlakının başarıyla hayata geçmesi demektir. Bu konular üzerinde de tüm arkadaşlarımız daha titiz durmalı, daha fazla yoğunlaşmalıdır. Bu anlamda parti ilke ve ölçüleri, parti disiplinin ilkeleri öğrenilmelidir. Parti neyi doğru buluyor, neyi suç kabul ediyor bilinmelidir. Yine neyi yanlış ve eksik buluyor, nasıl olunmasını istiyor konularını bilmek gerekir. Parti öyle ölçülür bir hareket değildir. Önderlik gerçeğinin ret ve kabul ölçüleri çok keskindir, nettir. O halde disiplini çok yüksektir. Arkadaşlarımız bunu böyle bilecekler ve parti disiplinini bu temelde ele alıp yaklaşacaklar.

Çalışma tarzında özen çok önemlidir. Çoğunlukla arkadaşlar teknik malzeme gibi görmektedir. Genç yaşta, öyle ya da böyle teknikle uğraşıyorlar, neredeyse insanı teknik bir olgu haline getiriyorlar. Bu yanlıştır. Çok özensiz ve duyarsızlar. Güya örgüte rapor sunuyor. Yazdığı okunmuyor. Çizdiğine bakılmıyor. Konuşması anlaşılmıyor. Hareket tarzı göz durmuyor... Böyle bir kişilikten ne çıkar? Böyle bir kişi neyi ile insanları etkiler? Neyi ile insanları partiye çeker ve eğitir? Öyle birisi parti militanı

olamaz. Önder Apo'nun temsilciliğini, yardımcılığını yapamaz. Bu çizginin uygulayıcısı olamaz. Öyle olabilmesi için Önderlik tarzıyla, üslubuyla, yaratıcılığıyla, çekiciliğiyle, etkileyiciliğiyle dolu olmak gerekir. Yaşama ve çalışmaya o temelde yaklaşmak gereklidir.

Arkadaşların çoğu zaman enerjileri ve zamanları boşa geçmektedir. Önderlik diyordu: "öyle enerjinizi harcayacağınıza oturup yerinizde dursanız daha iyidir." Kendi enerjisine öyle yaklaşan parti değerlerine, halkın malına nasıl yaklaşmaz ki. Her türlü hoyratça yaklaşımı gösterir. Partimizin ve Önderlik gerçeğimizin bu boyutunu iyi görmek, anlamak ve bu çerçevede kendini eğitip terbiye etmek şarttır. Onun gerisinde bir duruş ve tutum kesinlikle esas alınmamalı, kabul edilmemelidir.

-Gizlilik Ve Açıklık

Disiplinli olmak parti içerisinde amacı başarmak kadar partiyi korumayı, savunmayı da ifade eder. Bu anlamda parti ilkelerine uymak, onun gereklerine göre davranmak önemlidir. Onu savunmak ve özellikle düşman karşısında onu savunur hale gelmek önem taşıyor. Bu noktada gizlilik ve açıklık üzerinde de durulabilir. Gizlilik diye bir kavram bizde var mı, evet var. Bunu Parti çalışmasında ele alıp uyguluyoruz. Çok iyi bir kavram olmamakla birlikte uyguluyoruz. Neden? Çünkü partinin güvenliği, çalışmalarının korunması, güvencede tutularak geleceğe taşınması için bu gereklidir. Yine parti çalışanı ve kadrolarının güvenlikte olabilmesi için, düşman saldırılarından kendini koruyabilmesi için gizlilik kurallarından yararlanması gerekir. Çünkü biz savaş halindeyiz. Birçok yerde gizli, illegal örgütlenen bir hareket konumundayız. Düşmanla çatışma yürütmekteyiz. Düşman bizi terör örgütü saymakta ve açık örgütlenmemize, felsefemizi, düşüncelerimizi açıktan ifade etmemize izin vermiyor. Bu yönlü çabalarımızı en ağır suç saymaktadır. Hatta idamlık suç saymakta ve yok etmek üzere de üzerimize gelmektedir.

Düşman, 18 Mayıs 1977'den beri artan oranda böyle üzerimize gelmektedir. Bugün Ortadoğu ve dünya çapında saldırır hale gelmiş durumdadır. Böyle bir saldırı karşısında kendimizi nasıl koruyacağız? Örgütleneneceğiz, silahlanacağız, mücadele edeceğiz ve kendimizi koruma ve savunma yöntemi geliştireceğiz. Ama bunlar içerisinde önemli bir yöntemin de gizlilik olduğu kesindir. O nedenle bizim gizliliğimiz düşmana karşı bir gizlilik. "Kime karşı gizlilik?" dendiğinde bunun düşman karşısında bir gizlilik olduğunu bileceğiz. Kadronun, partinin ve örgütün korunmasını ve savunmasını ifade ettiğini kesinlikle bilmemiz gerekir. Yoksa parti

içinde gizlilik olmaz. Parti içinde açıklık en ileri düzeyde olmak durumundadır. Biz parti içi aleniyeti, yani açıklığı esas alan bir hareketiz. Parti içinde gizli kapaklı hiçbir şey olmamalıdır. Bir fedai hareketi olarak, bireylerin de özel yaşamları, mülkiyetleri olmadığına göre, bireyleri içeren de gizli kapaklı hiçbir şey olmamalıdır.

Kimin ne olduğu, ne yaptığı, nasıl çalıştığı, neyi başardığı örgütçe bilinmelidir. Yeteneğinin nelere el verdiği, kendisini nasıl pratikleştirdiği ve eğittiği; eksikliklerinin, hatalarının ve zaaflarının ne olduğu bilinmelidir. Bu kötü değil, iyidir. Birbirimize yoldaşça destek olabilmek için bunları bilmemizde fayda vardır. Yönetimin daha iyi kadro politikası uygulayabilmesi için bunların bilinmesine ihtiyaç vardır. Daha sağlıklı parti görevlendirmeleri için buna ihtiyaç vardır. Çünkü parti içerisinde görevlendirmeler esas itibarıyla seçimle olmaktadır.

Kongre toplanıyor ve Merkez Komiteyi seçiyor. Merkez toplanıyor Yürütme Komitesini seçiyor. Aslında parça ve bölge komiteleri dediğimiz komiteler de, eğer içinde bulunduğumuz savaş ortamı olmasa oralardaki parti konferansları tarafından seçilirler. İsabetli, sağlıklı ve doğru seçim yapabilmek için parti içi aleniyet en temel araçtır. Ancak parti kadroları birbirlerini en açık biçimde tanırlarsa, doğru ve isabetli görevlendirme yapabilirler. Bu nedenle örgüt içinde birilerinin bilip birilerinin bilmediği, sır sayılacak, gizlilik oluşturacak bir şey kesinlikle olamaz.

Devrimci demokratik bir hareket olarak parti içi açıklığı ilke olarak esas almaktayız. Ulaşabildiğimiz yerlerde de uygulamaktayız. Fakat mevcut koşullarda birçok yerde yasa dışı örgüt sayılıyoruz ve bizi yok etmek için saldırı yapılmaktadır. Saldırıyı isabetli yapabilmek için de bilgiye ihtiyaçları vardır. Bunu alabilmek için keşif, istihbarat faaliyetlerini en ileri düzeye çıkarmaktalar. Açık olursak zaten keşfe, istihbarata gerek kalmaz. Kendimizi ortaya koyarız ve gelip tepemize vururlar. Kendimizi düşmana açık hedef yaparız. O zaman da yeniliriz. İşte gizlilik burada ortaya çıkar ve bu noktada gerekir. Demek ki düşman karşısında gizlilik şarttır. Gizlilik, düşman saldırıları karşısında kendimizi savunmayı, güvenceye almayı ifade etmektedir. Parti, parti komiteleri ve kadroları olarak, düşmana bize saldıracak herhangi bilgiyi vermemeyi, sızdırmamayı ifade etmektedir. “Düşman hakkımızda bilgi alamasın, keşif yapamasın ki, saldırıp darbe vuramasın” amacını gütmektedir.

Demek ki gizlilik parti disiplininin çok önemli bir yanıdır. Partinin, kadronun güvenliğini sağlayabilmek için çok temel bir durumdur. Bu,

partinin savunulması ve partinin sırlarının korunması anlamına gelir. Bunlara uymayan da parti disiplinini ihlal etmiş olur. Partinin gizliliğini korumayan, parti sırlarını ifşa eden, düşmana açık veren parti güvenliğine zarar vermiş olmaktan dolayı disiplin suçu işlemiş olur. Ona göre de parti yargılamaktadır. Çünkü parti varlığını ve geleceğini tehlikeye atmaktadır.

Bu çerçevede de gizlilik kurallarına uymamız gerekir. Bunun için de yapılması gerekenler vardır. Sözümüze, davranışımıza, çalışma tarzımıza, teknik kullanımımıza dikkat etmeliyiz. Gereksiz yerde ve rastgele partiye ve yoldaşlara ilişkin görüşler söylememeliyiz. Özellikle de örgütsel güvenliği gerektiren noktalarda herhangi bir bilginin başka yere taşınmasına fırsat kesinlikle vermemeliyiz. Yoldaştır diye her şeyi her yerde söylememeliyiz. Düşman bize darbe vurmak, saldırmak için neleri öğrenmek istiyorsa, işte o bilgileri ve o bilgilere ulaşmaya yol açacak verileri vermemeliyiz. Keşif ve istihbaratla düşman neye ulaşmak istiyor? Bu soruya cevap olacak hiçbir şeyi düşmana vermemeliyiz. Çünkü o, düşmana hizmet etmek olur. Bunun için sözümüze ve davranışımıza dikkat etmeliyiz. Her yerde her şeyi konuşmamalıyız.

Her bilgiyi edinmeye de çalışmayacağız. Gizli çalışan bir örgüt olarak her kadro, kendisi için gereken bilgileri almalıdır. Onun dışındaki bilgilere kulaklarını tıkamalıdır. Onları öğrenmesi kendisine zarar verir. Yarın düşmanla karşı karşıya geldiğinde kendisine de, partiye de zarar verebilir. O durumda bilmemek daha iyidir. Bilmek tehlike de ifade edebilir. O anlamda çok bilgiye de gerek yoktur. Kendine ait olmayan bilgiler alınmamalıdır, rastgele yerlerde konuşmamalıdır. Bir şey olmaz, diyerek bilgiler yayılmamalıdır. Yazdıklarına, çizdiklerine dikkat etmeli, bunların düşmanın eline geçmemesine büyük dikkat gösterilmeli, tedbirler geliştirmelidir. Buna teknik malzemeleri kullanırken de dikkat etmelidir. Polise bilgi sızdıran teknik malzemeler örgütsel çalışmada kesinlikle kullanılmamalıdır. Telefon ve internet gibi düşmanın doğrudan takip edip bilgi alabildiği araçları, örgütsel çalışma aracı olarak kullanmamalıdır. “Örgüt kuruyorum” derken sen kurduğun örgütü düşmana ihbar ediyorsan. O zaman kurduğun ve geliştirdiğin örgütün kalıcılığı olmaz. Çoğu zaman arkadaşlar dikkatsizdir. Mesela rast gele internet ve telefon kullanılıyor. Bir şey olmaz deniliyor, sonra da çoğu arkadaş yakalanıyor. Hatta yakalandığında düşmanın bilgiyi nereden aldığını dahi bilemiyorlar.

Önderlik hep şunu söylüyordu: “O kadar disiplinsiz ve tedbirsiz hareket ediyorsunuz ki, nasıl vurulduğunuzu bile bilemiyorsunuz. Düşman gelip sizi vuruyor ama nerede açık verdiğinizi, nasıl vurulduğunuzu bile bilmiyorsunuz. Nedenini bile açığa çıkaramıyorsunuz.” Bu örgütsüz, disiplinsiz kişiliktir. Bütün bunlara fırsat vermeyecek şekilde kendimizi disipline etmeliyiz. Dikkatli, tedbirli, disiplinli ve örgütlü hareket etmeli, davranmalı, çalışmalı ve yaşamalıyız. Bazı aletlere kesinlikle yasak koymalıyız. Senin telefonla yaptığın çalışmanın ne faydası olacak ki? Düşman istediği zaman tutabilmektedir. Senin çalışmanın hepsi sonunda düşmana gitti. Sen çalıştın da, düşmana mı yoksa devrime mi çalıştın? Bu biçimde yüz iş yapacağına, güvenli bir iş yap daha değerlidir. İşine düşman ulaşmasın ve düşmana karşı mücadele eden, darbe vuran olsun, en doğru ve değerli olan o iştir. O çalışma tarzıyla halkın ve mücadelenin değerlerini düşmana ihbar etmiş oluyorsun. O tür çalışma bir tür ajan çalışması gibidir. Düşmanın gücüyle değil kendi elinle yaptığın işi düşmana kaptırıyorsun.

Düşmana veri vermemek gerekli ve kendi emeğini koruman gerekir. Kendi emek değerlerine sahip çıkamayan, onu korumayan bir kişilik saygısız bir duruşa sahip demektir. Kendine saygısızdır. Kendine saygılı davranamayan da başkalarından saygı göremez. O halde bu konularda da tam bir ilke, ölçü ve düzen olmalıdır.

-Eleştiri ve Özeleştir

Örgütsel işleyiş esaslarında en önemli konulardan biri olan eleştiri-özeleştir üzerinde de durmak gerekir. Örgütsel sorunların çözüldüğü, kadronun kendini eğittiği, partide ortak anlayış ve tutumun geliştirildiği en temel boyutu eleştiri-özeleştir boyutu ifade eder. Eleştiri-özeleştiriyi de önemsemeli ve esas almalıyız. Her zaman doğru yol ve yöntemlerle etkili biçimde kullanabilmeliyiz. Eleştiri-özeleştirmeden kaçış, uzak durma olmaz. Devletçi sistem, TC düzeni, feodal kültür, faşist-despotizm insanı kupkuru yapabilir. Bu devrimcilik değildir.

Önder Apo dedi: “Devrimci lastik gibi esnek olmalı. Yerine göre esnemeli ama son sınıra geldi mi karşı tarafa feleğini şaşırtacak şekilde çarpabilmelidir.” Apocu devrimciliğin ilkesi budur. Eleştiri-özeleştir böyle bir kişiliği yaratmanın, geliştirmenin, ortaya çıkarmanın aracıdır. Kendimizi eleştiri-özeleştirye kapatmamalıyız, tam tersine tüm gücümüzle kendimizi açmalıyız.

Eleştiri-özeleştiri kendimizi eğitmenin, parti içinde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmenin en temel aracıdır. Onu yerinde, zamanında ve etkili biçimde mutlaka kullanmalıyız. Bu da temel bir parti görevidir. Yerinde ve zamanında gereken eleştiriye yapmayan, hataları karşısında özeleştiri verip kendini düzeltmeyen bir kadro en temel bir parti görevini yerine getirmemiş olur. Dolayısıyla kadrolukta ihlal ortaya çıkar ve öyle bir kadro olmamak gerekir.

Eleştiri özeleştiri bizi devrimcileştiriyor, sorunlarımızı çözüyor, bununla ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi, cins ve sınıf mücadelesi, nefis mücadelesi yürütüyoruz. Kendimizi iktidarcı-devletçi sistemin ve erkek egemen sistemin, kapitalist modernite kültürünün bütün kirinden pasından eleştiri-özeleştiriyle temizliyor ve kurtarıyoruz. O halde eleştiri-özeleştiri nedir? Eleştiri-özeleştiri nasıl olmalı ve burada dikkat edilmesi gereken kurallar nelerdir? Bu soruların cevaplarını da tartışmak, anlamak ve iyi bilmek gerekir. Çünkü eleştiriye dair de, özeleştiriye dair de bilinenler çoğunlukla kulaktan dolmadır. Eleştiri-özeleştirimden ürken yaklaşımlar da buradan kaynaklanmaktadır. Aslında doğru bilirse ve yeterince anlaşılrsa korkmazlar. Hele hele devrimci insanlar, önlerine yüce amaçlar koyan ve onları başarma heyecanı ile dolu olan insanlar hiçbir zaman eleştiri-özeleştirimden korkmazlar.

“Mezar taşıma borçlu yazılsın” derken Hayri Durmuş tarih ve insanlık önünde çok cesur ve korkusuzca durduğunu ifade etmiştir. Cesaretle kendisini böyle bir eyleme götüren gerçekliği ortaya koydu. Bu yüce bir tutumdur. O büyük zindan direnişi bu yüce tutum ve cesur davranışın sonucu gerçekleşti. 60 gün, her saniye hücre hücre eriyen ve buna karşı inancını ve iradesini koruyan insan duruşu bu yaklaşımın sonucu oldu. Buradan da eleştiri-özeleştirimizin gücünü görebiliriz.

Günlük yaşamın her anında da eleştiri-özeleştiriye uygulamak gerekir. Bu bizim hata ve eksikliklerden ders çıkarmamızı sağlar. Kendimizi Önderlik ve Şehitler çizgisinde kişilik devrimi yapmamızı sağlayan ve bizi başarı kişiliği haline getiren tek yöntemdir. Açık olunan, dört elle sarılmayı gerektiren, doğru uygulanan bir yöntemdir eleştiri-özeleştiri. Hem bir hak, hem de bir görevdir. İlk tüzüğün son maddesine Önderlik “eleştiri hakkı engellenemez” diye koymuştu. Her kadro parti içindeki hata ve eksikliklere karşı yapıcı eleştiri gücünü eksiksiz kullanmalıdır. Kendi hata ve eksikliklerini düzeltmek için sürekli özeleştirel bir yaklaşım içinde olmalıdır. Bu bizim bir tüzük hükmümüzdür.

Eleştiri, bir hatayı, eksikliği ya da yanlışlığı nedenleriyle birlikte ortaya koymak ve düzeltme yolunu göstermektir. Onun yerine doğru olanın ne olduğunu göstermektir. İki boyutludur; Birincisi, yanlış, hatayı, eksikliği yıkmaktır. İkincisi, onun yerine Önderlik ve Şehitler çizgisine göre doğru olanı ortaya koymaktır. Yapıcı ve inşa edici yanı vardır. Eğer eleştiri böyle iki boyutlu değil de tek yanlı kalırsa, yapıcılığı bir yana düşer de sadece yıkıcılığı kullanılırsa işte o korkutucu ve tepki yaratıcı olmaktadır. O tarz eleştiri anlayışı yanlıştır. Eleştiriye yıkan ve yapan olarak uygulamalıyız. Önderliğin üslubu ve tarzı yıkan ve yapandı. Onun için hep olumsuz gördüklerinin yerine doğru olanı, olumlu olanı da gösterdiği için insanlar memnuniyet duydular. Kendilerini o eleştiriler temelinde eğittiler. Önderliğin eleştirileri korkutan, tepki yaratan, kaçırtaan değil, daha çok eğiten, kendine çeken, memnuniyet veren oldu. Bu eleştiri yöntemini dikkatle uygulamamız gerekir.

Eleştirimizin içeriği de yöntemi de yıkıcı, bastırıcı, zayıflatıcı olmamalıdır. Tam tersine yapıcı, inşa edici ve kazanımcı olmalıdır. Böyle bir bütünlüğü kesinlikle esas almalı ve içermelidir.

Biz eleştiriye hata ve eksikliklerden kurtulma ve doğruya ulaşmanın aracı olarak kullanıyorsak, doğru nedir? Doğruyu kim belirliyor? Partilerimizin doğruları, Önderlik ve Parti çizgisi, şehitler gerçeğidir. O halde hata, yanlışlık ve eksiklik bulur ve eleştirirken bunları Önderlik, Şehitler ve Parti çizgisinin ilkelerine, ölçülerine göre, parti program ve kararlarına göre yapmalıyız. Kendimize göre eleştiri yapamayız. Kendimize göre bir şeye yanlış diyemeyiz. Bize göre yanlış olabilir ama biz yanlışla doğruyu belirleyen değiliz ki. Bir kadro parti içerisinde bir başkasına göre şekillenmez. Önderlik ve Parti çizgisine göre şekillenir. O halde eleştiri yaparken “ben böyle görüyorum, ben şuna yanlış diyorum” dememek lazım. Sen öyle diyebilirsin, öbürü senin eleştirini kabul etmez. Öyle dersin tepki duyar ve eleştirdiğin kişi de kalkar der ki, “ben senin istediğin gibi olmak zorunda değilim.” O halde eleştiriye Önderlik ve Parti çizgisine göre, şehitler çizgisine göre yapacağız.

“Mezar taşıma borçlu yazın” derken Hayri Durmuş, “gerek dışarıda, gerek mahkeme ve zindandayken, Önderlik ilke ve ölçülerine göre hareket edemedim. Onun tarzını uygulayamadım, onun için görevlerimi başaramadım” dedi. Ölçüyü öyle tutturdu. O halde eleştiri-özeleştiriye kendimize göre yapmayacağız. Benim eleştirilerim” demeyeceğiz. Önderlik ve Parti çizgisine göre eleştireceğiz. Yanlış ve hata buluyorsak “Önderlik

ve Parti çizgisine göre hatadır, buna göre de doğrusu budur. Burada birleşmek lazım” diyeceğiz. Öyle yaparsak eleştirinin etkisi güçlü olur ve tepki yaratmaz. Tam tersine yanlış yıkarken olumluyu ortaya çıkarır. Doğruyu inşa eder ve insanı geliştirir, eğitir, kurtarır. Öyle bir eleştiri çekici ve yapıcı olur.

Eleştirinin üslubuna da dikkat etmeliyiz. İğneleyici, tepki yaratıcı bir eleştiri sadece itmek için eleştiri yapmayı ifade eder. O kesinlikle Önderlik üslubu değildir. O nedenle kelimelerimizi iyi seçmeliyiz. Karşıdakini inciten değil tam tersine duyarlılığa, sorumluluğa çeken, yaklaştıran üslup esas alınmalıdır. Yine yerinde ve zamanında eleştiri yapılması da önemli bir husustur. Rastgele, aklına geldiği zaman, yersiz ve zamansız biçimde eleştiri yapmamak da lazım. Yapabilirsin ama yaptığın eleştiri karşıdakini etkilemez. Tam tersine tepkilendirir ve istenen sonucu vermez. Öyle bir eleştiri muhatabını kapatır.

Oysa bizim eleştirimiz yerinde ve zamanında, doğru içerik ve üslupla karşıdakini kapatan değil, daha çok açan tarzda olmalıdır. Üslubumuz parti içi açıklığa çeken, eleştiriye daha fazla yaklaştıran olmak durumundadır. Yerinde ve zamanında söylenen bir söz bir kişiyi kendine getirir. Yersiz ve zamansız söylenen bir söz doğru bile olsa bir kişiyi daha fazla çökertebilir, ayakta duramaz duruma da düşürebilir. Sadece kendi doğrularımızı veya doğru olarak bildiklerimizi esas almayacağız, düşünmeyeceğiz. Bununla birlikte karşıdakini de gözeteceğiz.

Özeleştiri için de benzer durumlar değerlendirilebilir. Özeleştiri de eleştiriye kendine yöneltmektir. Kendi kendini eleştirmektir. Hata ve eksikliklerini başkası değil de bireyin kendisinin eleştirip, onları aşma ve onların yerine doğruları koyma gücünü, iradesini, bilincini göstermesi durumudur. Dolayısıyla kendi hata ve eksikliklerinden ders çıkararak kendi kendini eğitmesi olayıdır. Bunun için özeleştiri yapmayı kendimizi eğitmenin bir yöntemi olarak ele almalıyız. Eleştiriye açık olmak kadar özeleştiriye sürekli yapabilmek de önemlidir. Günlük yaşamımızı ve pratiğimizi değerlendirebileceğimiz yegâne yöntem özeleştiridir.

Önderlik, “akşam kafanızı yastığa koyunca hiç olmazsa bir düşünün, bugün parti için ne yaptım diye kendinize sorun” dedi. Yani bir sorgulama yap ve oradan ders çıkar. Yaptıklarını yanlış mı yapmışsın doğru mu yapmışsın, bu konularda netlik oluşturun. Bu bakımdan özeleştiriye sadece birisi eleştiri yapınca değil, her zaman yapmalıyız. Parti istedi diye özeleştiri yapmamalıyız. Özeleştiriye yaşamımızın, kendimizi eğitmenin, hata

ve eksikliklerimizden ders çıkararak kendimizi partileştirmemizin temel yöntemi olarak görmeliyiz. 24 saatin her anında böyle bir yaklaşıma tabi olmalıyız. İnsan kendi hata ve eksikliklerinden çıkan derslerle doğruya ulaşabilir. “Devrimci partiler ve devrimci kadrolar hataları üzerinden eğitilir” denilir. Hatalar üzerinden eğitilmek demek, hatanın dersini çıkartacak temelde hatayı aşmak demektir.

Hata ve eksikliği nasıl ele almalıyız? Tabi hep hatalı ya da suçlu olmak iyi değildir. Mücadelede ve yaşamda hep yanlış yap, dolayısıyla hep özeleştiriyi yap, bu iyi ve tutarlı bir duruş değildir. İnsan ister ki, hiç özeleştiriyi yapmasın, her şeyi doğru yapsın. Bunu istemeyen insana deli derler. Fakat hiç hata yapmayan, her şeyi doğru yapan insan olur mu? Lenin, “olmaz!” diyor. Lenin de bu konuda kafa patlatıyor ve sonunda ulaştığı nokta odur: “Hata yapmayan insan olmaz. Akıllı insan hata yapmayan insan değildir. Akıllı insan çok hata yapmayan ve büyük hata yapmayan insandır. Bir de yaptığı hatayı herkesten önce görerek özeleştiriyi kendisi düzelten insandır. Başkasının eleştirisine gerek bırakmadan hatasını düzelten insandır.” Hatasız insan olmaz denir ama akıllı ve tutarlı insan, ağır sonuçlar yaratan büyük hatalar yapmamalıdır. Yine düzeltmeyi kendisi bilmeli, özeleştiriyi yapabilmelidir. O nedenle kendi hata ve eksikliklerimize karşı özeleştiriyi her zaman yapılmalıdır. “Şu sözüm hata oldu, şu davranışım yanlış oldu, şu kararım eksiklik var, şurada şöyle yaptım ama böyle olsaydı daha iyiydi...” Parti yaşamımızı sürekli bu şekilde sorgulamalıyız. Böylelikle yanlışlarla doğruları birbirinden ayırabilmeli, yanlışları aşp doğrulara ulaşabilmeliyiz. Özeleştiriyi de bu temelde yaklaşmak gerekir.

Özeleştiriyi genellemecilik olarak da ele almamalıyız. Hata ve eksikliğin belirtilmesi yerine, “benim de hata ve eksikliklerim var” denilmektedir. Bu da bir tür günah çıkarma yöntemine benzer. Özeleştirmenin somuttan uzak ele alınması doğru değildir. Özeleştiriyi de, eleştiri de somut üzerinde olmalıdır. Ne hata ve eksiklik olmuş, doğrusu ne, bunlar ortaya konmalıdır. “Benim de hata ve eksikliklerim var” demek aslında hiçbir şey dememektir. Öylesine bir tane hatanı söyle deyince ya susup kalıyor ya da “hiçbir hatam yok” diyor. O zaman söylediğini kendini ve karşındakini kandırmak için, laf olsun diye söylüyor. Bu tutum, özeleştiriyi olarak kabul edilemez.

Yine eleştiri-özeleştiri yaparken olay ve olgulara doğru bir bakış açısı ve yöntemle yaklaşmak önemlidir. Olay ve olguları birbirinden koparmamalı, tekil ele almamalıyız. Bütün içinde ele almalıyız, bütünle parçayı, genelle tekili bir uyum içinde ele almalıyız. Olayı da bütün içinde değerlendirmeliyiz. O halde kendimizi eleştirip özeleştiri vereceksek, bunu parti çizgisi ve parti pratiği içerisinde değerlendirmeliyiz. Önce onu görmeli ve ona göre hata ve eksikliğimiz varsa bulmalıyız.

Arkadaşlar olayları tekil ele alarak bütünden koparmaktadır. Bir olayı değerlendirerek doğru yanlışı belirlemeye çalışmaktadır. Kendilerini içinde yer aldıkları örgütten, mücadeleden, hatta çizgi ve partiden koparmaktalar. “Benim hatalarım var, benim şu eksikliklerim var” diyerek sanki her şey kendileriymiş gibi kendilerini merkeze, partinin ve mücadelenin yerine koyarak değerlendirme yapmaktalar. Bu çok sakat bir bakış açısı ve yöntemdir. Böyle oldu mu, oradan çıkan hata ve eksikliğe kimse inanmaz. Onun için parti bütünlüğü içerisinde, partinin kararları ve pratiği içerisinde kendi durumunu ortaya koymak gerekir. Ondan sonra hata ve eksiklik ne yapmışsa onu bulup, buna göre “şu yanlış oldu doğrusu buydu, bu eksik oldu yeterlisi şuydu” diyerek düzeltme yapmak en doğrusudur. Gerçek özeleştiri yöntemi budur. Fazla genelleştirici ve kendini de merkeze alan bir yaklaşım içerisinde olunmamalıdır.

7- SORU-CEVAP

Bu temelde bazı konuları daha ayrıntılı tartışmak isteyen arkadaşlar söz alıp görüş belirtebilir, sorularını sorabilir. Geniş bir çerçeve ortaya çıktı. Bu çerçevede soruları alabiliriz.

Ba... Arkadaş: Önderliğin kadro tanımlamasında, “Örgütsel ve eylemsel kılınmış hakikat” denilmekte. Önderliğin bu sözünü biraz açabilir misiniz?

İkinci bir sorum var. Devrimci kişiliğe değindiğinizde “24 saat tereddüt etmeden yaşmalıdır, İslam’da bir an gaflet yaşarsan imanın bozulur” demiştiniz. PKK’de bizim gafletimiz nedir ya da ne olmamalıdır?

Ab... Arkadaş: İkinci sorudan başlayabiliriz. Arkadaşlar da görüş belirtebilir. Mücadelede bizim gafletimiz nedir, sorusu önemlidir. Zaten ders boyunca hep onları açığa çıkarmaya, eleştirip aşmaya çalıştık. Gerçek olanları, doğru olanları, teori ve pratikten çıkan dersler temelinde ortaya koyarak bunun karşısında bulunan, buna ters olan, hata, yanlışlık

ve eksiklik dediğimiz hususları bulmaya, açığa çıkarmaya çalıştık. Birçok husus ortaya çıktı. Önderliğin en son şöyle bir sözü var: “Siz 24 saatte bir çalışan motor gibisiniz, oysa 24 saat çalışan motor olmalısınız.” Apocu devrimci militan 24 saat kesintisiz, duraksamadan ve tekrarlamadan gelişme sağlama temelinde sürekli çalışabilen olmalıdır.

Bizdeki en büyük gaflet, kesintili yaşamakta, sürekliliği sağlayamamakta, parçalı olmakta ortaya çıkıyor. “Görevlere parçalı yaklaş, süreçleri birbirinden kopar, kafa yorduğun zaman iş yapma, iş yapmak istediğin zaman aklı durdur” diye devam edip gidiyor bizim gafletimiz. Doğru dürüst bütünlüklü kişilik sağlayamama durumu yaşanıyor. Bu da içinde bulunulan ortamı doğru ve derinlikli analiz edememeye yol açıyor. Dolayısıyla doğru sonuçlar çıkaramamaya ve kararlar alamamaya yol açıyor. Bunlar belli düzeyde gerçekleşse bile onu pratikleştirmek için, ortaya çıkartılan sonuçları alınan kararları pratikleştirmek için gerekli pratik hazırlıklara sahip olmamaya, hep kopukluk yaşamaya ve boşluk bırakmaya götürüyor. Kopukluk ve kesinti, belli bir çalışma yapıp bir şeyler yaratılmışsa, onun sonuçlarının bir başka çalışmayla birleşmesini engelliyor ve o sonuçların heder olmasına götürüyor. Yani bir türlü yaptığımız işi üst üste ekleyip büyütüp sonuca götüremiyoruz. Çarçur oluyor, heder oluyor ve bir daha, bir daha sıfırdan başla. Dolayısıyla aynı şeyi tekrarlar dur. Böylece çok ileriye gidememe durumu yaşanıyor. Mücadelede Önderliğin ‘hata’ dediği, yine ‘ne yenilgi ne zafer’ dediği aslında buydu.

Siyaset, askerlik alanları hiçbir şey boşluk kaldırmıyor, kabul etmiyor. Sen boşluk bıraktın mı, karşıdaki o boşluktan sızıyor. O boşluğu değerlendirme istiyor. Düşmanına, karşıtına, rakibine fırsat vermiş oluyorsun. Düşman kendini güçlendirirse seni zorlar. O zaman ona karşı mücadelede başarılı olamazsın. Başarılı olabilmen için düşmana fırsat vermemen çok önemlidir. Bir zayıflat sonra fırsat ver, onu kırk sefer aşacak şekilde güçlensin, ondan sonra yok edeyim diye bir daha mücadele et. Ama düşmanın artık daha güçlü olmuştur ve yenmen bile çok zor olur. Yensen de bedeli çok ağır olur. Oradan başarı çıkmaz. Düşünce ve davranıştaki parçalılık ve kopukluk çok tehlikelidir. Düşünceyle pratiğin kopukluğu var, düşünceyi sürekli kılamama var, pratikte kopukluklar var.

24 saat düzen disiplin içerisinde devrimci yoğunlaşma içerisinde yaşayamama, devrimci görevleri ve sorumlulukları yürütememe, sıkışma, daralma ve ondan kaçış vardır. Boşluk bırakma da öyle oluyor, keyfiyetçilik de öyle ortaya çıkıyor. “Biraz mücadele edeyim biraz da kendime

göre yaşayayım, mücadelenin gerginliğinden, zorluğundan çekileyim, rahat edeyim” tutumu, anlayışı ve istemi bizde var ve bu ortaya çıkıyor. Önemli bir zayıflık ve boşluk durumu bu oluyor. Bilgi eksikliği, imkânların sınırlılığı, ortamın darlığı ve benzerleri de ciddi durumlardır. Yoğun çabayla kişi kendini eğitmeli ve hazırlamalı. Kişi kendi eğitimini aksatmamalı, ertelememeli, başkalarına bırakmamalı. Kendi sorumluluğunu başkasına yıkmak çocukça bir davranıştır. Bu dünyada yaşam hakkı arayan insanın öyle olması mümkün değildir. O bakımdan zamanında kendini eğiteceksin. İmkânlar darsa ona göre bir yaşam ve çalışma tarzı geliştireceksin. Onu büyötmek üzere, Önderlik dedi ya kendine yükleneceksin, kendini çare haline getireceksin. Bütün bunlar önemli hususlardır ve birer gerçektir. Bunları da yapmak gerekir. Fakat bunlar işin bir boyutudur. Diğerleri çok daha yanlış ve tehlikeli olan durumlardır.

24 saat devrimcilik, 24 saat gerillacılık, 24 saat Önderlikle yaşama önemlidir. Bu 24 saat devrimcilik PKK’de var. PKK’ye kadar bu sol-sosyalist hareketler çerçevesinde hiç kimse 24 saat devrimcilik öngörmedi. Dinlerdeki ibadete bakın; süreklilik sağlamak istiyorlar o inançların ritüellerin yerine getirilmesinde ama yine de kesintiye ve boşluğa izin veriyorlar. İslamiyet de öyledir, Hristiyanlık da öyledir. 24 saat sürekli ibadet halini çok genel tutuyorlar. İnsanı zorlamayacak biçimde tutuyorlar. Yine de onlarda zaman bütünlüğü vardır. Fakat sol-sosyalist akımda bu hiç böyle olmadı. Bazı devrimciler çıktılar, 24 saat devrimi yaşadılar, yemediler içmediler, yatmadılar uyumadılar, çalıştılar, çaba harcadılar. Elbette bunlar pratikte oldu ama kişilere özgü oldu. O durum herkes için geçerli sayılmadı. Bir parti yaşamı, bir kadro ölçüsü haline getirilmedi.

Parti militanlığı çerçevesindeki kadro ölçüleri en ileri olan Bolşeviklerin geliştirdiği partiydi, Reel Sosyalizmin esas aldığı partileşmeydi. Onun da ölçülerini belirttik, üç ilke üzerinde geliştiler. Bir, program ve tüzüğü kabul edeceksin. Onlara ters düşüncelerin olmayacak. İki, düzenli ve sürekli aidat vereceksin. Partiyi maddi olarak destekleyeceksin. Bu partilerde eylemden önce üye olmak para vermeye indirgeniyor. Üçüncüsü de, parti örgütünde günlük, düzenli çalışmalara katılacaksın. Yani 24 saat çalışmalara katılacaksın değil, artık ne kadar katılabiliyorsan ama düzenli bir parti üyesi olarak çalışacaksın. Bir parti komitesinde yer alacaksın, günün belli zamanlarında parti çalışmalarına katılacaksın. Bu kaddı. Diğer birçok çevre bu ölçüleri bile çok katı buldu. Gerçekleştirile-

mez buldu. İnsan keyfiyetini, liberalizmi çok zorlar gördü. PKK baştan itibaren böyle bir parti anlayışını teorik olarak öngörmüş olsa da Kürdistan'da pratiğe girip kültürel soykırım rejimiyle savaşmayı ve ondan kopmayı, onu aşmayı hedefleyince bunun böyle günün bazı saatlerinde çalışıp bazı saatlerinde de kendini yaşatan bir militanlıkla asla gerçekleşmeyeceğini gördü. Öyle bir militanlığın değil zafer kazanmak, Kürdistan'ı kurtarmak ya da özgürleştirmek, düşman saldırıları karşısında sahibini bile yaşatmayacağını gördü.

Kendini var edebilmek, savunabilmek için bile 24 saat düşmana karşı savunma konumunda olmak, dolayısıyla mücadele eder konumda olmak gerekli. Pratikte bu gereklilik giderek yeni bir devrimci ölçü ortaya çıkardı; kadro ve militan ölçüsü, yeni tür bir devrimci yarattı. Düşman saldırıları, katliamlar, tutuklamalar, baskı, çalışma koşullarının zorlukları 24 saat mücadele eden fedai militan gerçeğini ortaya çıkardı, böyle bir militanlığı gerektirdi. Düzenin verdiği bütün yaşam kalıplarının tümünü bir yana iterek, ondan kopma temelinde ayrı bir yaşam, duruş, mücadele geliştirmeyi gerekli kıldı. Var olacaksın böyle yapacaksın! Bunun dışında kültürel soykırım rejimini aşan ve onu yıkmayı ön gören bir devrimci duruş gösteremezsin. Pratik bunu dayattı, Kürdistan devrimciliğine bunu gösterdi. Önder Apo da bu gerçeği önceden gören, buna göre devrimcilik yapmanın, yaşamının tarzını, üslubunu, ilkelerini yaratan, böylece bu yeni devrimciliği tanımlayan özelliklerini açığa çıkaran, yaşayan, pratikleştiren ve çevresine gösteren, çevresini bu temelde eğiten oldu. 24 saat devrimcilik de böyle ortaya çıktı.

PKK'nin kadro militan ölçüleri bu anlamda reel sosyalist particiliği çok çok aştı. Program ve tüzüğü kabul etmek değil, onları özümsemek, o amaçların başarısı ve zaferine kendini bağlamak, düzenli aidat vermek değil tüm emek gücünü, her şeyini parti davasına adanmak. PKK ölçüleri fedai militan ölçüleridir. Günün belli saatlerinde devrime hizmet eden, belli saatlerinde de kendini yaşayan değil, 24 saat devrimcilik, 24 saat mücadele için çalışma ölçülerini ortaya çıkardı. Böyle ölçüler ortaya çıkarmak, böyle de particilik olur demek kolay bir iş değildi. Hemen kabul edilebilir bir durum değildi. Buna karşı tepkiler, öfkeler, bunu yanlış bulan değerlendirmeler çok fazlaydı. PKK'de de öyle kolay ve birden bire olmadı. Uzun bir süreci aldı. Bu noktada teori olarak ortaya koyduğu ilkelerle pratikte yaşadıkları 1980'lerin ortasına kadar hep çelişkili oldu.

PKK bu süreçte kendi içinde ciddi çelişkiler yaşadı. Büyük bir iç mücadeleyle, gelişmeyle böyle bir devrimciliğin başarı kazanmasıyla, bunun dışında başarı kazanma imkânlarının ve koşullarının olmadığına kanıtlanmasıyla ortaya çıktı. Ve tabi bütünün birden ortaya çıkması değil adım adım başarıların yaratılmasıyla bütünün oluşması şeklinde ortaya çıktı, netleşti, somutlaştı.

Önderlik bunu devrimci militan özellikler diye 80'lerin ortalarında değerlendirdi. Buna dayalı bir parti tüzüğünü yeniden 90'ların ortasında parti hazırlayabildi. 1995'te, 5. Kongrede böyle bir tüzük hazırlayıp bizim partimizin ilke ve ölçüleri böyledir diyebildi. Hem bu ölçüler ancak o süreçte netleşti. PKK böyle uzun bir teorik, pratik mücadele süreci içerisinde netleşti, hem de bunu söyleme gücü ve iradesi kazandı. Egemen düzen, kapitalist modernite ve onun liberalizmi buna bütünüyle karşıydı. Çünkü liberalizmi yok eden bir özelliğe sahipti. Diğer yandan reel sosyalizm de buna çok karşıydı.

Aslında PKK'ye bunun için terörist diyorlar. Hala bütün dünya PKK'ye 'terörist' diyor. Peki neyine terörist diyorlar? Elinde silah olduğu için terörist demiyorlar. Önderliğin bir tane silahlı eylemini bulamazlar. Ama bütün eylemlerden sorumlu tutuyorlar. Terörün başı, diyorlar. Eğer silahsa, şiddet kullanmaksa bu dünyada devrimci mücadele yürüten, ulusal kurtuluş mücadelesi veren hareketler içerisinde en dikkatli, en ölçülü şiddet kullanan harekettir PKK. PKK'nin bu konuda hataları, yanlışları, kabahatleri yok mu, var. Biraz koşullar ve dönemlerle bağlı olarak ortaya çıkan hatalar var. İçinden çetecilik, kontracılık çıktı. Onların çizgi dışı olarak yaptıkları var. Bunlar yok demiyoruz. Fakat diğer hareketlere de bakalım.

Örneğin, yanı başımızda bir de KDP ile YNK'nin yaptıklarına bakalım. PKK de Kürt örgütü, onlar da Kürt örgütü. PKK silahsız onlar silahlı! Acaba PKK mi şiddeti ölçsüz, örgütsüz kullandı, onlar mı? Her iki örgütün de sicilini bakalım. Başka örgütlere bakalım, örneğin Avrupa bir siyasi örgüt davası olarak PKK davası açtı. Hâlbuki Avrupa'da PKK'nin örgütlü, silahlı bir eylemi yok denecek kadar azdır. Bir iki hain cezalandırılmıştır, o kadar. Oysa örneğin İRA Avrupa'nın her yerinde bir sürü silahlı eylem yaptı. Almanya'da biz de tutukluyduk, İRA üyeleri de. İRA üyeleri terörist sayılmıyorlardı. Silahlı eylem yapmış, suç işlemiş bireyler olarak yargılanıyorlardı ve her türlü hakları vardı. Biz ise değil bir eylem yapma Avrupa'ya

daha yeni gitmiştik. Ama dünyanın en tehlikeli teröristi olarak tanımlandık, muamele gördük, hapiste tutulduk. Silahlı eylem yapıp yapmamamızın terörizm olarak değerlendirilip değerlendirilmediğini orada anladık. Biz de önce “silahlı olunca terörist diyorlar, olmazsan değilsin, o halde silaha dikkat edelim, silahsız terörist değiliz” diyorduk. Bir baktık ki işin o yanıyla karşımızdakiler hiç ilgili değiller.

PKK’nin düşüncesine ‘terörizm’ diyorlar, PKK’nin bu devrimciliğine terörizm diyorlar. PKK, kapitalizmin bireyciliğini, liberalizmini, kölece yaşamını ortadan kaldırıyor. Demokratik komünal yaşam ölçüleri geliştiriyor, insanı iradeli kılıyor, kadını özgürleştiriyor, insanın büyük enerjisini özgürlük ve demokrasi mücadelesine sevk ediyor. Faşistler, egemen güçler, baskıcı ve sömürgeciler bundan korkuyor. Bütün insanlar böyle olsa dünyada kapitalizmin, faşizmin, baskı ve sömürünün izi bile kalmaz. Kendi düzenleri açısından, bu zihniyeti, bu duruşu yaşamı tehlikeli görüyorlar. PKK’nin yaşam tarzına saldırıyorlar. PKK’nin yaşam tarzına terörizm diyorlar. Onu fark ettikten sonra “Biz teröristiz, eğer buysa terörizm başımız gözümüz üstüne, ne diyorsanız deyin. Ondan bizi vazgeçiremezsiniz” dedik. Mücadele böyle oldu. Pratik hikâyeler bu biçimdedir. Karşımızdaki dünya böyledir.

Bu dünyanın ruhumuzda, psikolojimizde, yaşam kalıplarımızda etkisi vardı. Onu tümenden yıkip aşarak onun dışında da bir yaşam olacağını düşünmek ve ona adım atmak, en büyük cesaret gerektiren işti, en büyük eylemdi. Hala da Önderlik “düzenden kopamadınız” diye eleştiriyor. Bazıları Önderliğe zindanlardan mektup yazıyorlar, tartışıyorlar. Düzen-den kopmayan bağlar boşluk bulduğu an hemen fırlıyor. Çünkü kapitalizm saldırı yürütüyor. Bir an yıktım attım, diyemiyorsun. Bu bir mücadele işidir. 24 saat örgütlü, silahlı olmaz ve mücadele yürütmezsen karşıdakinin yönelttiği 24 saatlik bombardıman altında ezilip gidersin. Çünkü o durmuyor, hep saldırıyor; ruhuna saldırıyor, duyguna saldırıyor, düşüncene saldırıyor, davranışına saldırıyor. Baskı yapıyor, kiminde muhtaç kılıyor! Bazen kamçı vuruyor, bazen şeker veriyor! Kendine çekebilmek, kendi ölçülerini yaşatmak için her türlü saldırıyı yürütüyor.

O halde bütün bu saldırıları kırabilmek için senin de 24 saat duyarlı, örgütlü, mevzide direnen olman lazım. Nereden saldırı geleceğini bilip gören, o saldırıları boşa çıkartmak üzere hazırlıklı ve mücadele içinde bir konumda bulunman gerekir. Boşluk bırakırsan saldırı seni bulur ve ezer.

Boşluk bırakmak bu anlamda çok çok tehlikelidir. Özellikle kapitalist modernite ve onun ulus-devlet sisteminin faşist saldırıları karşısında toplum kırımcı saldırıları karşısında bir an bile boşluk bırakmak, bir küçük aralık bırakmak darbe yemeye ve ezilmeye götürebilir. Asla öyle bir boşluk bırakmamayı gerektiriyor.

Önderlik gerillacılığa baktı, “boşluk bırakıyorsunuz” dedi ve şunları söyledi: “24 saat örgütlü, planlı, 24 saat düşman saldırılarını boşa çıkartmak için kendinizi mevzilendirmiş, 24 saat fırsat bulduğu an düşmana saldırmaya hazır değilsiniz. Belli zamanlarda giyininip kuşanıyor, silahlanıyor, kendinizi mevzilendiriyor hazır oluyorsunuz, ama o saatler geçti mi her şeyi atıyor, yan gelip yatıyorsunuz. Düzeniniz disiplininiz olmuyor. Duruşunuz tarzınız her an saldırı geldiğinde kendinizi savunmaya hazır değil. Saldırıları karşı siperleriniz yok. Fırsat gördüğünüzde anında saldırmaya hazır değilsiniz. Fırsat buluyorsunuz ama ‘hele hazırlık yapayım’ diyorsunuz ve ondan sonra fırsat elden kaçıyor, bu sefer gidiyor tahkim edilmiş düşman hedeflerine kendinizi çarpıyorsunuz, çarpılıyorsunuz. Vurmak yerine vuruluyorsunuz.”

Her hedefe saldırılmaz, her zaman saldırı olmaz. Gerillacılık, askerlik ya da düşmana saldırı düşmanın zayıflıklarını yakaladığı zaman saldırıyı yapar. Başka türlü yaparsan kazanamaz, tersine darbe yersin. Her türlü hazırlığı yapmış düşmana saldırdın mı kendini vurursun, kaybedersin. Onun için de elbette ki devrimcilik, gerillacılık, fırsat ve imkânları doğru görme, onları değerlendirmeye her an hazır olma ve yakaladığı an değerlendirmedir. Apocu devrimciliğin temel karakteri budur. Başka da bir devrimci yoktur. Sen fırsat yaratamazsan ve fırsatları bulduğunda değerlendiremezsen bu işi yapamazsın. Zaten o kadar fırsat ve imkân da yok. Her zaman ele de geçmiyor. Arada bir ve ancak zayıf şekilde bulabiliyorsun. Bulduğunu değerlendirdiysen ne mutlu sana, başarılısın o zaman. Öyle yapamazsan da kaybedersin. Bu iş zoraki değil akılla, disiplinle, örgütle oluyor. Gözü kara zor ve şiddet kullanmakla olmuyor. “Ne kadar şiddet kullanıyorsan çok iyi yapıyorsun, başarı elde edersin!” demek doğru değildi.

Fırsat ve imkânı değerlendirmek de eylem yapmaya, çalışmaya hazır olmak demektir. Hazır olursan yapabilirsin. Fırsat ve imkân seni beklemez, gelir, geçer ve gider. Dolayısıyla öyle olduğunda hep geç kalıyorusun. Fırsat ortaya çıkıyor, görüyoruz, değerlendirelim diye harekete de geç-

mek istiyoruz ama hazırlıklı değiliz. “Hazırlık yapalım da geçelim” diyoruz, biz hazırlık yapana kadar fırsat gelip geçiyor. Ondan sonra ya hazırlık çalışmalarımız boşa gidiyor, emeğimiz ve enerjimiz boşa gitmiş oluyor ya da fırsat geçmiş ne yapalım, kendimizi bir yere çarpalım, diyoruz ve gidiyor olmayacak hedefe çarpıyoruz. Bu sefer de dönüp “vay be, yanlış oldu” diyoruz. Yanlış, bizim tarzımız ve zihniyetimizle bağlantılıdır. Bu zihniyet ve tarz aşılmadıkça yanlıştan kurtulamayız. Ancak kişilik devrimi, 24 saat devrimcilikte süreklilik sağlayan, kopukluk bırakmayan, boşluk bırakmayan, akışkan bir devrimcilik yanlışlardan kurtulmayı, doğruları yaparak fırsat ve imkânları anında değerlendirerek başarı yaratabilir.

Önderlik, “gaflet ihanetten tehlikelidir” dedi. Neden ihanetten tehlikeli? İhanet, devrimciliğin dışındadır. Senin ve örgütün dışındadır. İhanet etmiş, karşı taraf olmuştur. Bir de açıktadır ve görünürdür.

Gaflet, bu iki bakımdan da farklıdır. Dışta değil içtedir. Her şeyi sana zarar verir. Açık değil gizlidir. Ne olduğunu bilmiyorsun. Doğru sanıyorsun ama kendini aldatıyorsun, yanlış yaşıyorsun haberin yok. Amiyane tabirle “uyuyorsun!” Uyuyorsun, duyarsızsın, farkında değilsin. Bu iki durum da büyük zarar vericiliktir. Kaleyi içten fethetmek gibidir. İç düşman, dış düşmandan çok daha tehlikelidir. İç düşmana karşı mücadele edip onu yendiğin ölçüde dışta düşmana karşı mücadele edebilir ve zafer kazanabilirsin. Kendi içinde düşmanı yenemeyen, iç düşmana karşı ideolojik-örgütsel mücadele yürütemeyen, düşmanın kendi içindeki etkilerine karşı mücadele edip onları geriletmeyen birisinin dış düşmana karşı doğru tarz ve üslupla başarılı bir mücadele yürütmesi, siyasi-askeri başarılar kazanması mümkün değildir. İşte gaflet iç düşmanı ifade eder. İhanet ise dış düşmanı tanımlar.

Birinci soru da bununla bağlantılıydı. Kadro örgütlenmiş ve eylemli kılınmış hakikattir. Önderlik kadroyu yüceltti. Parti kadrosudur ve parti gerçeğini temsil ediyor. Parti yüceliğini ifade ediyor. Parti felsefesiyle, teorisiyle, ideolojisiyle, siyasetiyle, stratejisiyle, taktiğiyle, doğrusu ve yanlışıyla kadroda somutlaşır. Partiyi temsil eden kadrodur. Bir partinin gerçeğinin ne olduğunu doğru anlamak onun kadrosuna bakmakla olur. Yoksa kendine dair yaptığı tanımlamalarla olmaz. Her türlü aldatıcı sözler söyleyebilir. Büyüklükleri, güzellikleri yakıştırabilir. Kendini de kandırabilir, başkalarını da bu biçimde kandırmaya çalışabilir. O nedenle bir partinin ne olduğunu anlamak için söze değil eylemine bakmak gerekir. Partinin eyleminin ilk görüldüğü yer, bütünlüklü somutlaştığı yer ise

onun kadrosudur. Kadrosunun günlük duruşu, yaşayışı, davranışı partinin ideolojisini ortaya çıkarır. Parti kadrosunun ideolojik duruşu, yaşam ilke ve ölçülerini ortaya çıkarır. O nedenle parti demek onun kadroları demektir.

Farklı kadro ölçüleri demek farklı partiler demektir. Eğer bir partinin içerisinde kadrolar var ama bu kadrolar aynı ilke ve ölçülerle yaşamıyor, çalışmıyorlarsa, farklı duruş gösteriyorlarsa, demek ki, o bir bütünlüklü parti değildir. Her bir kadronun ilke ve ölçü duruşundaki farklılık ayrı bir parti demektir. Kaç tür duruş varsa ortada o kadar parti var demektir. Bütün kadroların her biri ayrı telden çalışırsa orada herkes ayrı bir partidir. Ortada tek parti yoktur. Partilerin koalisyonu, ittifakı vardır. Parti diye sunulan o zaman çok genel bir ittifaktır. Orada parti birliği ortaya çıkmaz.

Bu bakımdan Önderliğin kadroyu hakikat olarak tanımlaması önemlidir. Özgür yaşam gerçeği ve örneğidir. Bu kadroyu yücelten, doğru tanımlayan, kadronun nasıl olması gerektiğini, esas olarak nerede seyrettiğini gösteren bir tanımdır. Fakat hakikat olmak “ben filan partinin kadrosuyum, o halde ben de hakikatin bir parçasıyım” demekle olmaz. Önderlik öyle demiyor ve şart koyuyor. Şart ne: örgütlenmiş olacak ve eylemli olacak. Örgütlenmek ve eylemli olmak niçin, partinin ideolojik, teorik, felsefik, politik ilke ve ölçülerini, zihniyetini, anlayışını ve amaçlarını örgüt ve eylemle pratikleştirmek demektir. Örgütlü ve eylemli ise, bu örgütü ve eylemi partinin zihniyeti temelinde yapmaktadır. O halde zihniyeti anlamış, özümsemiştir. Onu yapmadan zaten parti çizgisinin örgütçüsü ve eylemcisi olamaz.

O halde hakikat olmak o bilince ulaşmayı ifade etmektedir. Ve bu bilince dayalı örgüt ve eylem gücü haline gelersen ancak parti kadrosu olabilirsin. Örgüt ve eylem, parti gerçeğini ve hakikatini yaşamak ve yaşatmak anlamına geliyor. Dolayısıyla 24 saattir ve de süreklidir. Örgüt ve eylemi de ayda yılda yapılan bir askeri eylem, yine ayda yılda bir yapılan örgüt toplantısı ve bunlara katılmak olarak ele almamak lazım. Örgütlü eylemli yaşamak demek, 24 saat parti çizgisinin gerektirdiği pratik yaşam içinde olmak demektir. Onun aktivitesini göstermek demektir. Örgütlü ve eylemli kılınmış diyor. Yani 24 saat o çizginin pratiğe geçirilmesine bağlanmış kişilikten söz etmektedir. Bu anlamda 24 saat devrimcilik anlamındadır.

Önderlik bir kadroyu tanımlarken “fikir, zikir ve eylem birliği” dedi. Kopuklukları, parçalılığı ortadan kaldırmak için fikri zikirden, zikri eylemden, eylemi de fikirden koparmayacaksın. Hepsini iç içe ve birlikte ele alacaksın. Hepsini bütünlüklü yaşayacaksın. Ona ulaşıldı mı, gafleti de aşmış oluyorsun. Ona ulaştın mı, kadrolaşmış oluyorsun. Sadece sözünü söyleyen değil, bütün içeriğini, çerçevesini günlük ve anlık mücadelede yaşayan, yaşatan konumda oluyorsun. Burası çok önemlidir. Söz olarak her şeyi bir insan söyleyebilir. Dilin kemiği yok, derler, o nedenle sözün belirleyici ölçüsü yoktur. Sözün belirlendiği yer yaşama dönüştüğü, pratikleştiği yerdir, eyleme geçtiği düzeydir. O bakımdan da söz konusu belirleme kadronun bir bütünselliği ifade etmesi, onu da parti zihniyetinin, çizgisinin örgüte ve eyleme dönüşmesi temelinde bir bütünselliği, pratikleşmeyi içermesini ifade eder. Bu da her türlü pasifizmi, oportünizmi, eylemsizliği reddeder.

Bir de şöyle bir tehlike var: Söz olarak partinin zihniyeti, çizgisi, amaçlarına ilişkin birçok doğruyu söylemek ayrıdır, ama pratiğe gelince başka türlü pratikleşme ve yaşam ortaya çıkıyor. 24 saat parti esaslarına göre parti çizgisi temelinde yaşamama vardır. Buradan kaçış var ve zayıflık var. Önderlik, bu tanımlamayla bunları eleştirmektedir. Doğru olanı, olması gerekeni net bir biçimde ortaya koyuyor.

Saptırma, açıktan bir şeyleri reddetmekle olmuyor. O tür sapmalar da ihanet gibi tehlikeli değildir. Çünkü açıktır ve görülür. Daha tehlikeli ve zarar verici olan, inceltilmiş biçimde ve gizlilikle sapmaların ortaya çıkmasıdır. Nitekim böyle durumlar çok oluyor. İnceltilmiş biçimde saptırılma nasıl ortaya çıkıyor? Sözle sahip çıkıyorsun, içinde yer alıyorsun, yemin billah ediyorsun, bin defa söz veriyorsun, ben böyle şöyle bağlıyım, bunu yapıyorum ve yapacağım diye. Ama pratikte gereklerini yapmıyorsun, ufak bir yerde ama hassas bir anda kendine göre değerlendiriyorsun. Onun özünü saptırabiliyorsun. O zaman en hassas yerde çizgiyi pratikleştirme yaşanmamış oluyor. Dolayısıyla pratiği koparıyorsun, münafıklık denen de, oportünizm denen de budur. Böyle oldu mu kopuyor, heder oluyor, başarı ortaya çıkmıyor. En kritik anda düşmana öldürücü darbeyi vuramıyorsun. Direniş gösterilmesi gereken yerde gösteremiyorsun. Bu çok daha fazla zarar verici ve tehlikelidir. Bunları görmek, anlamak, bunlara karşı mücadele etmek çok çok daha önemli ve esas olanıdır. Yoksa gözle görülen, açık olanı herkes bilir, biraz da ona karşı kendi

tedbirini alır. Bilinmesi, görülmesi zor olan, dolayısıyla tedbir alınması zor olan öyle inceltilmiş, görülmeyen pratikteki saptırmalardır.

Her iki soru da birbirine yakındı. Kadro gerçeğiyle ve onun sürekliliği, bütünlüğüyle ilgiliydi. Bazı boyutlarıyla doğru kadro duruşunun nasıl olması gerektiğini ifade ediyor. Eğitim yapıyoruz, kadrolaşma çalışması yürütüyoruz. Elbette bu topluluğun yaptığı işin esası budur. En çok yoğunlaştığı, tartıştığı konu budur. Çünkü eğitim yapıyor, eğitimin de özü ve esası budur.

Bu konuya ilişkin görüş belirtmek isteyen arkadaş var mı?

Si... Arkadaş: Belirtmiş olduğunuz gaflet olgusu, yani bilip de yapmamak durumu, yaşadığımız sıkıntıların başında gelmekte. Teorik anlamda birçok şey okuyoruz, birçok şeyi tartışıyoruz. Lakin pratik sahaya gittiğimizde verilen eğitimin, alınan bilgilerin, tecrübelerin doğru pratiğe evrilmediğini görüyoruz. Hareketteki, partideki çözümlemede hakikatin anlam ve oluş durumu var. Anladığını içselleştirme, yani hemen kişiliğe dönüştürme. Bu, hakikat arayışçılarında çok yoğun olan bir şeydir. Öğrenileni hemen özümseyip fikir, zikir, eylemselliğe çevirme. Bizde, zikir sürecinde sıkıntı yaşanıyor. İçselleştirmede ve kendi kişiliğine yedirmede sorun yaşanıyor. Bunun temelinde de sömürgeciliğin kişiliğimize, hücrelerimize kadar işleyen etkileri olabilir. Bunun yanında katılım noktası olabilir. Kendini tam katamama, kaygılı yaklaşım olabilir. Buralarda yanlışlık ve zorlanma olduğundan dolayı fikrin eyleme dönüşmemesi var.

Bir diğer nokta ise, fikrin eyleme çevrilmemesi, insanda var olan zekâ çeşitlerine duygusal ve analitik zekâ deniyor, her ikisi arasındaki uyumsuzluk ile ilgilidir. Örneğin, ya çok duygusalıdır, duygusal katılım tarzıyla gideriz. Bunun sonuçları kaba pratik, duygularla hareket etmedir. Bunun tersi olarak da, tamamen analitik, aşırı soyut yaklaşım olabiliyor. Hep fikir belirtilir ya da hep öneri yapılır, lafazanlık olur. Bu iki şekilde olur. Oysa olması gereken iki zekânın bir dengede buluşmasıdır.

Duyguyu anlamlandırırsak güçlü eylemler çıkar. Sadece duygu boyutuyla kalırsak, ne kadar çok pratik yapılsa da bir süre sonra en küçük daralmada kopuşlar olur. Çünkü duygular hassastır, kırılgan yapıdadır. Duygu, analitik zekâyla bütünleşmediğinde bir çarpışmada hemen o saplantı ayrılır ve o saplantı gider büyük ve bir süre sonra hareketten kopuşu getirir. Onun için, gaflet durumuna düşmemek için, var olan duygularımızı, heyecanımızı akılla buluşturursak daha güçlü eylemler çıkar diye düşünüyorum.

Aş... Ark. : Önderlik sürekli, “savaşta değil yaşamda kaybediyorsunuz” demişti. PKK insan özüne güvenen bir hareket, insan özünün iyi olduğunu düşünüyor ve insanlık değerlerini yeniden yüceltmeye çalışıyor. Kapitalist sistemin bizde yarattığı zihniyet bizimle yoğun çarpışmaya giriyor. Sürekli içte yaşanan bir çatışma ve sürekli yaşanan çelişkiler var. O iç mücadeledeki çarpışma anına dikkat etmezsek, bilinçsizce de gaflete düşüyoruz. O mücadele anını kaçırdığımız için farklı noktalara gidebiliyor, farklı anlayışlar ortaya çıkabiliyor. Kendimizdeki sınıfsal, cinsiyetçi, kapitalist modernitenin yüklediği anlayışları fark edemiyoruz. Bazen de bilinçli olması daha tehlikelidir. Temel sıkıntı kendinle mücadele noktasındaki cesur olamayışımız olabilir. Kendimizi görmek istemediğimizden ve cesurca yaklaşmıyoruz.

Buyurun sorunuz da vardı.

Si... Ark. : Eğitim sırasında gençliğe dönük bir çözümlemeniz oldu. Gençlikte şöyle bir duygu geliyor, “Heval, sürekli halkın evine gidiyoruz, halkın içindeyiz. Genel hareketin perspektiflerini takip ediyor ve uyguluyoruz. Peki, gençliğin halktan kopukluğu nereden kaynaklanıyor.” Bu kopukluğun temel nedeni nedir ve çözümü nasıldır?

Ab... Ark. : Siz böyle bir kopukluk hissediyor musunuz, hissetmiyor musunuz? Biz öyle görüyoruz. Mesela sen nasıl görüyorsun?

Si... Ark. : Cezaevindeydim. Bundan 5 yıldır halktan somut olarak da kopmuşum. Ama bence halktan kopukluğun sebebi, halkı tam olarak anlamama, halkla bütünleşememe olduğunu düşünüyorum. Halkın temel değerlerini tam anlamama, halkı sadece maddi ele alma, halkın manevi boyutunu öğrenmeme veya o manevi boyutla bütünleşememe önümüzde engeldir.

Ab... Ark. : Bu konu tartışılabilir. Birçok nedenle bu sorun ifadelendirilebilir. Bir defa nasılinı ortaya koymak önemlidir. Kopukluğu doğru anlamak da gerek. Kopukluk deyince, ayrılmış ve ayrı bir dünyaya gitmiş anlamında belirtilmiyor. Ben kopmak istiyorum, diyor da değildir. Fakat anlayış, planlama, pratik olarak bazı yanlışlar var. Bu, süreçle de bağlantılı olarak geliyor. Tasfiyecilik, tasfiyeciliğe karşı mücadele süreciyle de bağlantısı var, geçmiş mücadele ölçülerini, tarzını aşamamayla da bağlantısı var. Örneğin, halk çalışmalarının, gerillayı desteklemeye sınırlı kaldığı dönemlerde gençlik çalışması da gerillaya savaşçı kat, iman yarat, bazı eylemlerle de kentlerde destek ol, yeterlidir. Bir destekleyicilikti mücadelesi. Tam özne değildi ya da birincil konumda değildi.

Diğer yandansa kendisiyle sınırlıydı. Topluma şunu bunu yaptır, biçiminde bir görev ve sorumluluğu yoktu. Bu bir anlayış ve tarz oldu. Uzun süre böyle mücadele edildi. Buna göre örgütlenildi, buna göre alışkanlıklar oluştu, çalışma tarzı oluştu. Komplo oldu, komploya karşı mücadele de bu temelde oldu. Ama paradigma değişti, strateji değişti, program değişti, dolayısıyla da rol, görev ve sorumluluklar değişti. Bu değişikliklere uygun anlayış ve örgütsel sistemi, çalışma tarzını düzeltmek gerekti. Yeniye göre kendini yeniden örgütleyip yapılandırabilmek gerekiyordu. İşte bunları da yapamama var.

Görevlerin kapsamlılığı, ağırlığı da bir etken oluyor. Önceki dönemin çizilmiş sınırları, dar görevleriyle uğraşma daha kolay ve rahat geliyor. Zaten ona göre bir tarz da tutturulmuş, sistem oluşturulmuş. Onu tekrarlama daha kolay geliyor. Ama bunu değiştirmek, yeni görev ve sorumlulukları planlamak, programlamak, kendini ona göre örgütleyip onu başarmanın tarzını, üslubunu, temposunu ortaya çıkartmak çok fazla değişim ve yenilik istiyor. Her yeniliğe, değişime girişme zordur. Tutuculuk bir insan gerçeğidir. Değişim de bir insan gerçeğidir. Ama değişim çok ciddi bir mücadele istiyor.

Her yenilik, eskiye alışmış, var olana alışmış insan için her zaman ürkütücü-korkutucu gelir. İnsanlar kendini değiştirmeye doludizgin yönelmez. Öylesi zordur. Çünkü ne olacağı belli değildir. Var olanın hiç olmazsa ne olacağı iyi kötü bellidir. Öbüründe ise belirsizlik var. Neyle karşılaşılacağı net değil. Bu ürküntü yaratıyor, ihtiyat ortaya çıkarıyor. Tutuculuk da buradan kaynaklanıyor. Değişimin zor olması, ciddi bir mücadele istemesi böyle ortaya çıkıyor. Ve burada önderlerin, öncülerin tayin edici rolü kendini gösteriyor. Bu değişim gerçeğini gören, anlayan, onu tasavvur edebilen ve bunda kararlıca yürüyebilenler bu tutuculuğu aştırtabiliyor. O da büyük mücadelelerle ancak başarılabiliyor, gerçekleşebiliyor. O açıdan böyle birçok boyut görülebilir. Daha geniş eleştirel-özeleştirel bakmak, Önderlik düşünceleri, yeni paradigma, demokratik ulus inşasının görevleri, programı, planlaması, bunun bütün boyutları, bu boyutlara göre toplumun örgütlenmesi ve eylemli kılınması görevlerini düşünmek lazım. Bunlar öncünün görevleridir.

Gençliğe öncülük sorumluluğu verildiğinde, bütün bunlardan kendini sorumlu görmek, bütün bu görevleri yerine getirir olmak durumundadır. Dikkat edilirse, bir kol ya da yan örgütlülük gibi mücadeleye katı-

lan, belli bir destek veren konumda değildir. Reel Sosyalizme göre durum, devrimin öncüsü işçi sınıfıydı. İşçi-köylü ittifakıyla devrim yapıyordu. Dolayısıyla mücadeleyi yürüten güçler işçilerdi, grevler yapıyorlardı, bazen köylüler ayaklanıyordu. Gençlik ve kadın hareketleri bunlara destek veriyordu. Yan ve kol örgütleri biçimindeydiler. Ama şimdi demokratik modernite devriminde, demokratik ulus inşasında gençliğin ve kadının yeri, rolü yan örgüt ya da kol örgüt olma, onu destekleme değildir. Öncüsü değildir. Öncü demek merkez olmak demektir. Oysa bizim gençlik örgütümüz merkez değildir. Örgütün içinde de yok. Çoğu yerde örgütten kopuyor. Örgüt de koparıyor, kendisi de kopuyor. Öncülük diyoruz, öncü ayrı yerde artçı ayrı yerededir. Yan yana bile değil. Nasıl öncü oluyor, neyin öncüsüdür, belli bile değil.

Bunları uzun zorluklar, boşluklar yaşayarak fark ettik. Karanlıkta el yordamıyla yürüme, denir, bu durumda hareket olarak karanlıkta el yordamıyla yürüdük. Uzun süre bu gerçeklik görülmedi. Görüldüyse de nedenleri ortaya çıkartılıp hızla düzeltme yapılmadı. Böyle bir çekişmeye, didişmeye de götürüldü. Tereddütlü ele alındı Ama öyle dönemler oldu ki, KCK bir eylem planı çıkarıyor, bakıyorsun gençlik kendine göre bir eylem planı, kadın hareketi ayrı bir eylem planı çıkarıyor. Güç kadın ve gençliktir. Onlar harekete geçiyor, hareketin eylem planı ortada kalıyor. Ne oldu: Gençlik yapmıyor! Gençlik yapmıyor değil, gençlik ona katılmamış ki, o eylem planının içinde bile değil. Böyle dönemler de yaşadık. Bu son dört-beş yıllık süreç çok daha fazla bu gerçeklerin gözümüze parmak batıracak şekilde açığa çıktığı dönemler oldu. Planlar yaptık, ortada kaldı. Ondan sonra “gençlik yapmıyor” dendi. Gençlik “ben planladığımı yapıyorum” dedi. O zaman herkesin planı ayrı. Bu kopukluklar bir eleştiri değildir, bir realite, yaşadıklarımızın somuta yakın analiz edilmesinin gözümüze batarcasına kendi gerçeğini göstermesidir. Son yıllarda bu durum biraz aşılmıştır. Fakat hala çok zayıflık vardır. Bunu pratikte aştırmak ve değiştirmek çok zor oluyor. Hemen düzene koyacağımız etkili bir örgütümüz de yok. Dolayısıyla nasıl olacağı, pratikte yapılması, örgütsel işleminin nasıl olacağı konusunda da hemen uygulanabilir bir pratik çözümlü ortaya çıkartmakta da zorlanıyoruz. Onun için de değişiklikler ağır işliyor. Adeta karınca yürüyüşü gibi ilerleme oluyor.

Bu da mücadeledeki duruşumuzu ciddi biçimde zorluyor. Büyük potansiyelin, enerjinin güçle devrimci eyleme dönüşmesini değil heder olmasını getiriyor. Gençlik de dar, sınırlı, çizginin gereklerinden çok uzak

bir eylemlilik içerisinde kalıyor. Genel hareket de toplum da eyleme geçmiyor. Bunun sonucunda gençlik örgütü kendi dışındaki herkesi suçlayıp eleştirmeye başladı, herkes de gençliği eleştirmeye başladı. Bu kavga değildi ama herkes birbirini suçluyor ve kendi tarafına çekiliyordu. Halkın ve hareketin bir kesimini arkasına alıp götürüyordu. Örgütsel bütünlüğün zayıflamasıyla ilgilidir bu durum.

Bu siyasi partileşme de ciddi bir muğlaklık yaratmış. Örgütün hepsi o mudur, o da bir bölümü müdür, onun dışında örgütler mi var? Varsa bu örgütler kimler? Yani koordine eden örgütler oluşmamış. PKK ve KCK örgütlülüğü yok. Çünkü bütünleşme orada oluyor. Böyle olmayınca kadın ve gençlik öncülüğü yerine oturmuyor, rolünü oynamıyor. Diğer kurumlar ve örgütler halkı harekete geçirecek olamıyor. Herkes bir tarafta kalıyor, kendine çekiyor. Bazen bu boşluk olunca birileri çıkıyor kendini koordine ilan ediyor. Herkes kendini esas almaya başlıyor. Orta sınıf etkisi ya da saldırısı denen şeyler de böyle ortaya çıkıyor. O saldırıdan kasıt, “esas olan benim, öncü olan benim, koordinatör olan benim” demek anlamına geliyor. Bunu açıktan da söylüyorlar. Fiili olarak pratikte çeşitli biçimlerde ortaya çıkıyor. Ortada böyle bir tablo var.

Rojava’da devrim oldu, bu kadar devrimci mücadele oldu. Devrimin öncüsü gençliktir. Bu yılın başına kadar gençlik örgütüyle Rojava’da devrimi yürüten örgütlülükleri arasında en sert mücadele eden konumdaydı. Gençlik genel örgütle bütünleşmiyor. Herkes birbirini eleştiriyor ve apayrı duruyor. İçteki bu durumu arkadaşlar uzun süre yaşattılar. Tarih ve Önderlik çizgisi çerçevesinde bakıldığında çok sorumsuzca bir durum değil midir? Bir dakika bile böyle durulamaz. Bu, tarihle oynamak demektir. Bu kadar saldırı karşısında dıştan devrimci destek olmasa o örgüt bir dakika bile ayakta kalamazdı. Onun için Rojava o kadar sarsıntı geçirdi. Doğru ve yeterli bir örgütlülük olsaydı derhal bu durumdan dolayı hesap sorardı. Kim olursa olsun, bunu yürüten kadroların, yönetimlerin hepsinden hesap sorulurdu.

Böyle olunca sen enerjini boşa götürüyorsun. Yapman gerekeni yapmıyorsun, ondan sonra da kendini iyi görüyor öbürünü suçluyorsun. O yapmıyor da, sen yapıyor musun? Memur zihniyeti işte budur. Ona göre kendini ayarlama! Baktın hiç kimse yapmadı, onlar yapmadı diye “ben de yapmıyorum” mu diyeceğiz. Etrafımızdakiler hain çıktı, “ben de hain olacağım” mı diyeceğiz. Demek ki başkalarıyla kıyaslayamayız, durumu ve kendimizi çizgiyle kıyaslayacağız. Önderlik çizgisi ve parti çizgisine

göre durumumuzu değerlendireceğiz, başka kimseyle kıyaslamayacağız. Biz çizgiye göre rol misyon sahibi oluyor, görev alıyoruz. Onu yerine getirip getirmemek çizgi esaslarına göredir.

Toplumsal hareketle gençliğin bir çelişkinin olması yadırganır bir durum da değildir. Öyle olmazsa ya o gençlik duruşundan ya da o toplumsal duruştan şüphe etmek lazım. Ya toplumsal duruş çok hareketli hale gelmiştir ya da gençlik çok durağan ve geriye düşmüştür. Yenilikçi özünü kaybetmiş demektir. O anlamda bir farklılığın, sürekli birbirini tamamlayıcı iç mücadelenin yaşanması doğaldır. Onu reddetmemek lazım. Öyle olmasa, gençlik de toplum kadar tutucu olursa, aynı pozisyonda olursa nasıl öncü olacak? Doğal olarak tutucu olmayacak, değişim ve dönüşümü geliştiren olacak. Bunun için de toplumu zorlayacak, toplumun geriye çekmesine karşı o da hep toplumu değişim ve dönüşüme zorlayacak. Bu çelişki ve mücadele elbette olacak ama bunları yapıyorum diye birbirinden kopuk, apayrı kulvarlarda yürümek, iş yapmak yerine birbirinin zorlayarak parça parça herkesin “ben devrim yapıyorum” diyerek yürümesi ayrı bir durumdur. Birincisi doğal olandır, ikincisi ise tehlikeli olandır. Çünkü potansiyelin örgüte de eyleme de dönüşmesini engeller. Eylemi daraltır, küçültür, parçalar. Bu da düşmana güç verir. Parçalanmış küçük eylemle bütünlüklü duran düşmanı yenemezsin.

Biz hareket olarak Bakur’da da örgütsel bütünlüğü kaybetmişiz, dışarıdan Bakur’a doğru bakışı da kaybetmişiz. Bir baktık ki, herkes kendi planlamasını yapıyor, uyguluyor, kendine göre de haklı, hiçbir eleştiri kabul etmiyor, ötekini ise eleştiriyor. Niye böyle olduğuna baktık ki örgütler ayrı. Genel örgüt içinde gençlik yok. Olmayınca dışarıda ayrı bir örgüt olarak var. O da kendi örgütünü işletiyor. Örgütsel sistem ve çalışma tarzı sakat. Öyle bir sistem ve tarzla eylem bütünlüğüne ulaşmak mümkün değildir. Onun üzerine değişiklik yapalım istedik. Gençlik öncüyse, bu işi yapacak yerde olsun. Gençlik örgütleri sadece gençlik kesiminin öncüsü değildir. Sadece gençlik kitlesini örgütlemek ve eyleme sevk etmekle sorumlu değildirler. Öncü olmaları gereği bütün halkı örgütlemek ve eyleme seferber etmekle sorumludur. Böyle olmazlarsa öncü örgüt olamazlar, gençlik öncülüğünü de yerine getiremezler. Öncü sadece kendiyle sorumlu olamaz, her şeyden sorumludur.

Öncülük genelden sorumluluk duymak demektir. “Ben öncüyüm ama kendi kendimle sınırlıyım, kendimden sorumluyum, başkaları beni

ilgilendirmez” dedin mi, o öncülük lafta kalır. Sadece kendi kendinin öncüsü olursun. Oysa toplumun öncüsü olacaksın ve böyle olabilmek için de toplumun içinde ve önünde olmak gerek. Örgütsel anlamda toplumsal örgütlenmenin içinde, ortasında, önünde olmak gerekli. Ondan kopuk, ayrı olmak demek toplumun örgütlenmesini ve eyleme sevk edilmesinin nasıl bir planlama ve iş bölümüyle yerine getireceğiz, biçiminde gençlik kendini örgütler. Gençlik örgütünün varlığı bu çerçevededir. Evet, özgün örgütlenmesi olmalı ama onunla sınırlı kalmamalı, o örgütün toplumu nasıl örgütleyip eyleme sevk edeceğinin yolunu yöntemini bulan, planlamasını geliştiren, iş bölümünü ortaya çıkartan bir örgüt olmalı gençlik örgütü. Öyle olursa gençliği de örgütler ve sevk eder, toplumu da örgütleyip, eğitip, eyleme sevk eden ve ona öncülük eden bir güç konumuna gelir. Devrimde gençlik öncülüğü bu biçimde daha büyük pratikleşme bulur, somutluk kazanır. Bu konuları sakince düşünmek gerekir. Daraltmamak, birilerini suçlama ya da suçlamama olgusu olarak görmemek gerekir. Somut analizler yapalım, çok yönlü bakalım. Dar ve kendini esas alan bakış olmasın. Öyle olmazsa tartışma da yapılamamakta, “sen haklısın, ben haklıyım” kavgasına dönüşüyor. Onun için somutta birçok yanlış göz önündeyken onu görme ve düzeltme gerçekleşmiyor.

Bu konuda özellikle eğitimler çok önemli bir düzeltme alanı olabilir. Somut durumu analiz edip gerçekleri açığa çıkartarak, yanlış anlayışları eleştirip aşma, doğru anlayışları ise bütün örgüte, harekete mal etme anlamında önemli bir işlev görmelidir. Eğitim ortamlarında pratiği daha bütünlüklü, sakın analiz etme, değerlendirme, çözümleme imkânı vardır. Pratik içerisinde bu derinliğe ve rahatlığa ulaşamıyor. Ama eğitim ortamında bu derinliğe ve rahatlığa ulaşma imkânı var. Dolayısıyla da bunu yapabilmeliyiz. Bunu sürece yaymadan, daha hızlı ve bütünlüklü, pratiği daha büyük başarıyla yürütecek değişiklikler, düzeltmeler bütün bu alanlarda olabilmelidir.

Düşmanın topu, tankı, mermisi başının üstündeyken bile yeterli bir tutum, bütünlüklü bir anlayış gelişmiyor. Parçalılık, kendine görelilik, darlık devam ediyor. Bu da kaynağını zafer ufkunun olmamasından alıyor. “Zafer kazanmam gerekir, kazanacağım” diyen birisi zaferin gereklerine göre olur ve bilir ki, zafer kazanmak için güç büyütme lazım. Güç büyütme için de bir ve bütün olmak gerekir. Güç sahibi olmadan, Donkişot gibi rüzgâra karşı kılıç sallamakla herhalde zafer kazanılmaz. Zafer ka-

zanma ufku ve iradesi olmayınca amaç da sadece mücadele etmek, savaşmak oluyor. “Mücadele edeyim ve kazanayım” yaklaşımı yok, bunun yerine “mücadele edeyim ve ne sonuç çıkarsa çıksın” yaklaşımı var. Önderliğin de en çok eleştirdiği, ‘imkân ve fırsatları doğru değerlendiremeyen duruş ve kişilik’ olarak tanıladığı da işte budur. Bu yaklaşım yetersizdir ve bu durum aşılmalıdır. Kendi güç kaynaklarımızı doğru işletmeli ve zayıflatmamalıyız.

Bizim hareket ve halk olarak iki temel güç kaynağımız var; Birincisi, eğitim, ikincisi ise, örgütlenmedir. Başka herhangi güç kaynağımız yoktur. O halde eğitimi de örgütlemeyi de derinlikli ve sonuç alıcı yapmak zorundayız. İyi işleyen, bütünlüklü, herkesi katan, seferber ve sevk eden bir örgütsel öncülüğe sahip olmamız gerekir. Bunlar dışında güç kaynağımız yoktur. Bırakalım maddi ve silah gücünü, dünyaya sesimizi bile duyuramıyoruz. Kuşatıp susturmak isteniyoruz. Böyle bir durumda esas güç kaynağımızı kendi elimizle zayıflatırsak, zafer kazanamayacağımız açık bir durumdur. Zafer kazanacağız, desek bile gülünç olur, o sözler anlamsız hale gelir. Bundan dolayı üzerinde daha çok durup yoğunlaşarak doğru ve bütünlüklü bir örgütsel sistem, işleyiş, duruş ve tarz geliştirmek gerekiyor. Toplumun bütününe örgütleyip demokratik ulus direnişine çekecek bir düzey yaratmamız lazım. Başarı da buradan geçer. Toplumu ne kadar fazla eğitip örgütleyebilirsek o kadar başarılı oluruz.

Önderlik, son değerlendirmesinde, “sen ne kadar eğitip örgütlemişsen halk odur. Onun dışında bir halk yoktur” dedi ve halka yapılan rastgele çağrılar eleştirdi. Önderlik, “Ben arkadaşların çağrılarında bir şey anlamıyorum. ‘Toplum şöyle yapsın, böyle yapsın’ diyorlar, toplum kimdir: örgütlediğin ve eğittiğin insanlardır. Onun dışındakiler toplum olmazlar.” dedi. Bu yaklaşımı dikkatle değerlendirmemiz ve doğru anlamamız gerekir. Yoksa dar sınırlı örgütlerle, sadece öncüyle savaşarak özgürlük devrimi zafere gidebilir mi? Özgürlük devrimini dar siyasi ve askeri bir olay olarak göremeyiz. Bu devrimin esas boyutu felsefikdir, ideolojiktir, kültürel, zihinseldir; birey ve toplumla ilgilidir, sadece düşmana karşı siyaset ve askerlikle ilgili değildir. Bunlar bir boyutudur. Demokratik ulus tüm boyutlarıyla toplumsal yaşamın tüm alanlarını kapsar. Çünkü bu bir toplumsal devrimdir. Toplumsal değişim ve dönüşüm olayıdır. Onun için de toplumun tümüne ulaşmak, eğitmek ve örgütlemek bizim devrimci çalışmalarımızın esasıdır. Öncünün yürütmesi gereken çalışmanın esası budur. Ancak böyle olursa ortaya yeterli bir öncülük durumu

çıkarmış. Öncü bunu yaptığı zaman görev ve sorumluluklarını yerine getirmiş ve başarmış olur. Başarmadıkça da “görev ve sorumluluklarını yerine getirdi” diyemeyiz.

Başka sorusu olan arkadaş var mı?

Be... Ark. : Önderlik, uluslararası 15 Şubat komplosu sonrası “yetersiz yoldaşlık” tanımlaması yaptı. Bunu biraz açabilir misiniz?

Ab... Ark. : Komplo ve komploya karşı mücadele gerçeğini çok daha geniş, derinlikli ve bütünlüklü ele alıp tartışmak gerekir. Komployu derinlikli biçimde anlamak, ona karşı devrimci iradede yol yöntem geliştirmek açısından, Kürdistan’da özgürlük yolunu görmek, özgürlük mücadelesi yürütebilmek de, başarabilmek de buna bağlıdır. Komplo sıradan bir olay değildir. Bir anda ortaya çıkmamıştır. İnkâr ve imha sisteminin en örgütlü ve planlı, imha amaçlı saldırısıdır. Önderliğin imhası temelinde özgürlük hareketini tasfiye etmeyi, böylece Kürt soykırımını tamamlamayı hedefliyor. Amacı kültürel soykırımı başarmayla bağlantılıdır.

Komplo bir anda ortaya çıkmadı, 15 Şubat kendiliğinden gelişmedi, 17 yıldır komploya karşı mücadele basit biçimde verilmiyor. Komplo uzun bir süreç içerisinde hazırlanmıştır. Komplodan önce 88 saldırısı, 92 Güney savaşı oldu. Hareketi tasfiye etmeyi amaçlayan küresel saldırılar daha öncesinde de yaşandı ve adım adım 15 Şubat’a gelindi. Komployu yürüten güçler bütün devletleri ve ihtiyaç duyulan herkesi kullandılar. Görev verdiler ve o görevleri uygulattılar. Birçok hile de yaptılar. “Sahte dostlar” dedi Önderlik, bazıları dost göründü ama pazarlık ve hile yaptı. Hatta sattılar diyebiliriz. Şimdi mevcut Rusya yönetimi Suriye üzerinden Türkiye’yle çatışır hale gelince, Kürtleri ve PKK’yi hatırlamış görünüyor ama unutmamalı ki, Önderlik üzerinden en büyük pazarlık Moskova’da yapıldı.

Önderlik CIA’ye Moskova’da teslim edildi. Önderliği Roma’ya süren de, Roma’dan çıkartıp CIA’ye teslim eden de Moskova’daki yönetim oldu. Biz hiç bunları unutabilir miyiz! Şimdi çıkarına gelince hatırlıyor ama o zaman da çıkarına gelince satıyordu, hem de şu anki kavgaya göre daha büyük pazarlıklar oldu. Mavi Akım Projesi denen proje bunun sonucudur. Türkiye başkalarına ihale etmişti, hukuksuz biçimde ihalesini bozdu, Ruslara verdi. Ruslar da Önderliği onun karşısında verdiler. Hukuksuzluk yaptı diye de dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz’ı Yüce Divan’da yargıladılar. Orada yargılama olmadı, övüldü. “Büyük görev yaptım” diye kendini savundu ve hiçbir sonuç çıkmadı.

Kompla kültürel soykırım rejimini başarıya götürmek istiyor. Ama böyle nderliği hedefleyen saldırı nasıl gelişiyor, uzun bir mücadele sonucunda, diğer saldırılarla örgüte, halka, gerillaya dönük uzun süren saldırılarla sonuç alamadığı zaman küresel inkâr ve imha sistemi strateji değiştiriyor. nderliğe saldırarak kültürel soykırım amacını başarıya götürecek gelişmeleri yaratabileceğini öngörüyor. Böylece yeni bir saldırı oluyor ama öncesinde uzun bir mücadele ve saldırı sonucunda bu ortaya ıktı. Bir de sömürgeciliğe ve kültürel soykırım rejimine karşı, onu daraltmanın ve geriletmenin sonucunda ortaya çıktı.

Örgütte ve yoldaşta yetersizlik nedir? Bu uzun mücadele süreci içerisinde çok daha etkili pratik geliştirilmeliydi. Inkr ve imha sistemini parçalayıp yenilgiye uğratan gelişmeler yaratılabilirdi. Özellikle 90'ların başında böyle bir fırsat oluşmuştu. Önderlik o zaman da "kazandığımız devrimi kaybettirdiniz" dedi. Inkr ve imha sistemini daha çok parçalayıp yok etmek önceki mücadele sürecinde gerçekleştirilebilecek bir durumdu. Zordu ama doğru ve başarılı mücadele edilseydi gerçekleşirdi. İmkânlar ve fırsatlar yerinde, doğru değerlendirilemedi. Savaşıldı yiğitçe, kahramanca ama doğru, zafer getiren bir tarz ve üslupla olmadı. Temposu yeterli olmadı. Dolayısıyla inkâr ve imha sistemi paralanamadı, yenilgiye uğratılamadı. O da kendisini örgütledi ve uluslararası kompla gibi bir saldırıyı yapma gücünü gösterdi. Bir yetersizlik buradadır. Doğru rgt ve yönetim olunsaydı, çizgiyi başarıyla uygulayan bir yönetim ve örgüt gerçeği ortada olsaydı 90'lardaki imkânlar, fırsatlar çoktu. Bunlar doğru ve yerinde, başarılı biçimde değerlendirilemedi. Burada gösterilen yetersizlik dolayısıyla inkâr ve imha sisteminin yaşamasına fırsat verildi. O da kendini örgütledi ve uluslararası kompla saldırısını geliştirdi. Bir yetersizlik buradadır.

Diğer yandan, kompla sürecinde de kompla yenilmez, 15 şubat önlenemez değildi. Uluslararası kompla 9 Ekim 1998'de başlatıldı. Uzun süreli bir saldırı olarak planlamadı. Bir günlük bir saldırıydı. nderliği Suriye'den çıkartıp başka bir yere de indirmeyerek, gökyüzünde tutup vurmayı hedefliyorlardı. Onun için Yunanistan'dan başı sahte dostlar ajan olarak kullanıldı. Yunanistan "gelin biz kabul edeceğiz" dedi. Önderlik Yunanistan havaalanına götürüldü. Orada içeriye kabul edilmeyerek, "tek-rar uç, vuralım seni" dediler. Akdeniz üzerinde usaydı vuracaklardı. Hava sahalarının dışına çıkacak bir ortama gelinseydi vuracaklardı ve kim vurduya getireceklerdi. Önderlik o dayatmalar karşısında geri dönmek

ve o sahaya girmek yerine başka yere gitmeyi gündemleştirdi. Araştırdı, düşündü, Rusya, gidilebilecek bir alan olarak kendini gösterdi.

Onun üzerine Rusya'ya giderek aslında 9 Ekim komplosunu başarısız kıldı. Komplo orada başarısız kılındı, komplocular yenildi. Ondan sonra bir süre avına döndü. Bir mücadele haline geldi. 9 Ekim'de başarısız kalanlar bu sefer Rusya'ya yüklendi. Pazarlık yaptı, Amerika'sı, İsrail'i, Avrupa'sı yoğun bir biçimde yüklendi. Rusya'dan çıkardılar, Avrupa'dan çıkardılar, giderek daralttılar sonunda pazarlıkta anlaşarak Rusya'da, Yunanistan'da ve en son Kenya'da denetime aldılar. Bu dört ayı geçen bir süreç oldu. Bir günde başarılmak istenen dört ay boyunca boşa çıkartıldı. Önderlik tarzı, onu desteklemek üzere halkın duyarlılığı, "Güneşimizi Kartamazsınız" şiarıyla gelişen fedai direnişçilik komponun erken başarısını ve imhayı önledi. Demek ki o süreç de doğru anlaşılrsa örgütlü yaklaşılrsa ve iyi yönetilseydi 15 Şubat da önlenebilirdi. 9 Ekim'deki imha nasıl önlendiyse, 15 Şubat kaçırmaması da önlenebilirdi. O da olmadı. Önderlik yalnız bırakıldı. Süreç iyi anlaşılmadı. Örgüt, içinde bulunulan süreci anlamadı, sürecin dışına düştü. Komplo gerçeğini göremedi, kendisini ona karşı mücadele olarak örgütleyemedi.

Önderlik değişim dönüşümü kararlaştırmak için partinin en temel karar organını topladı, 6. Parti Kongresi'ni topladı. Örgüt ve yönetim kongrede birleşti. Aslında amaç stratejik değişimi kararlaştırmaktı. Parti adına tarihi bir karar verilecekti ve bunu ancak kongre verebilirdi. Böyle bir ortamda komplo Önderliğe saldırıyı dayatarak, partinin kongrede olduğu bir dönemde Önderliği daraltıp, yalnızlaştırıp etkisizleştirme fırsatı buldu.

Parti, kongrede değişim dönüşüm gündemini gördü. Önderliğin bu planına göre kendini düzenledi. Ama Önderliğe yöneltilen uluslararası komployu görmedi, anlamadı, görmek istemedi. Diğerleri daha çok hoşuna gitti. Büyük gelişme, değişim dönüşüm olsaydı bütün örgütler ve kadrolar için daha iyi olacaktı. Onun için aklı fikri orada kaldı. Sürecin o boyutu üzerinde durdu ama tehlike, yani komplo saldırısı üzerinde duramadı. Onun sonucunda örgütlü biçimde komplo saldırılarını karşılayamadı. Önderlik uluslararası komplocuların çok yönlü, tehlikeli saldırılarıyla mücadele ederken örgüt kongrede Önderliğin "devletleşiyoruz" dediği sürecin özellikleri ve imkânları ne olacak, bunun örgütü nasıl olacağı tartışmaları

içerisinde kendini tuttu. Birbirinden ne kadar kopuk ve uzak bir durumdu. Bundan uluslararası komplocu güçler yararlandı. Bu durum zemin sundu, önleyemedi.

Komploya karşı doğru, yeterli ve etkili bir mücadele yürütemedi. Kendisini mücadele içine koymadı, toplumu mücadeleye seferber etmedi. Ciddi bir terslik ve yetersizlik yaşadı. Bir yetersizlik de budur. Mücadeledeki başarı ya da başarısızlıkların sonucu komployu getirdi. Sonuç böyle olmayabilirdi. Bu ağır sonuçta tabii sürecin yönetilememesinin payı vardır. Kadro ve yönetim duruşunun böyle bir komplonun gerçekleşmiş olmasında payı vardır. Bu yetersizliği daha 1982 Temmuzunda, 12 Eylül hâkimlerine karşı Mehmet Hayri Durmuş açıkça söyledi. Yetersiz kalmanın, Önderlik düşünce ve tarzına ulaşamamanın, dolayısıyla Önderlik çizgisini zamanında doğru ve başarılı pratikleştirememenin sonucunda bu duruma geldiğini ifade etmişti. Şöyle demişti: “Bu benim için ciddi bir yetersizliktir. Bundan dolayı görev ve sorumluluklarımın gereğini yerine getiremedim, halk ve tarih karşısında borcumu ödeyemedim, borçluyum ve mezar taşıma borçlu yazılısın” dedi. Kadrodaki yetersizliği daha o zaman gördü. İşte böyle bir yetersizlik komplo karşısında da bu biçimde devam etti.

Yetersizlik nedir? Önderlik çizgisinin gereklerini, ideolojik, politik, felsefik, stratejik, taktik ve örgütsel olarak doğru ve yeterli bir biçimde, zamanında bilince çıkaramama, onu örgüte ve eyleme dönüştürerek gerekli devrimci sonuçları alamamayı ifade ediyor. Böyle bir gerçeklik hala da vardır. Eleştirdiğimiz, tartıştığımız da odur.

Şu an yeterli bir yoldaşıklıkta mıyız, değiliz. 17 yıldır komplo da ve komploya karşı mücadele de sürüyor. Buna bir yanılla ‘başarı’ denilebilir. Niye, bir günde sonuç almak isteyen düşman 17 yıldır sonuç alamadı. 15 Şubat’ı yapanlar, 15 Şubat’tan sonra “PKK 6 ayda yok olacak” diyorlardı. Ağustosa gelince PKK’nin yerinde yeller esecek! 17 yıl geçti, PKK hala var ve ayaktadır. Bu anlamda komplocular başarı elde edemedi ve planları boşa çıktı. Şu ana kadar başarısız kılındı. Bu bir yönüyle başarı ve olumlu sonuç gibi görülebilir. Ama 17 yıldır mücadele edilmesine rağmen komplo kesin olarak yenilemedi ve aşılamadı. İmralı sistemi parçalanamadı. Bu kadar şehit verildi, bu kadar uzun mücadele süreci oldu. Komplo öncesinde yetersizlikler vardı ama komplo gerçekleri gösterici, dolayısıyla yeterli hale gelmeyi sağlatıcı özelliklere sahipti. Demek ki ye-

terince ders çıkarılamadı, özeleştiriler ve sorgulamalar tam olmadı. Düzeltme tam gelişmedi. Dolayısıyla bu kadar uzun sürece yayılmış olmasına rağmen uluslararası komployu tam yenilgiye uğratamamış olmak, onu tümüyle yok edememiş olmak da çok ciddi bir eksiklik ve zayıflıktır. O bakımdan da yetersizlik hala devam ediyor.

17 yıl az değildir. Önderlik bu noktada da komplocuları İmralı’da geliştirdiği tutumla, tarzla ve mücadeleyle birçok kez zora soktu. Onları da doğru anlayıp yeterince pratiğe dönüştürmede zayıflık yaşadık. Dahası mücadele etme, komploya karşı doğru, yaratıcı taktikler geliştirme ve onları pratiğe geçirmekten biz sorumluyduk. Pratikte mücadele eden komumda olan biziz. Dolayısıyla komployu yenilgiye uğratabilecek olanlar bizlerdik. Ama biz hala çoğunlukla Önderlikten bekliyoruz. Önderlik bunu reddetti ve “hala benden bekleniyor” dedi. “Burada mucizeler yaratacağım da, komployu yenip Kürdistan’ın özgürlüğünü sağlayacağım! Öyle olur mu? Mücadele imkânları sizin elinizde, buyurun kendinizi özgürleştirin, Kürdistan’ın özgürlüğünü sağlayın, o zaman İmralı da darmadağın olur. Beni burada tutmalarının hiçbir anlamı kalmaz. Siz özgürlük devrimini başarıya götüremediğiniz, devrim yapamadığınız için beni burada tutuyorlar.”

Biz devrim yapamazsak tabii Önderliğin İmralı’da tutulma süreci devam edecektir. Çünkü tutmazlarsa Önderlik devrim yapar. Devrim yapmanın önünü açar. Ama biz devrim yapsak, Önderliği İmralı’da tutmanın bir anlamı kalmaz. Öyle bir şeyi orada tutanlara bir faydası kalmaz. Niçin orada tutuyorlar, özgürlük devriminin Ortadoğu Demokratik Devrimi’nin gelişmesini ve başarı kazanmasını engellemek için. Başka hiçbir şey için değil. Ama bunu bizler yapsak, o zaman Önderliği İmralı’da tutmanın gerekçeleri, amaçları, nedenleri ortadan kalkmış olur. O durumda da zaten tutulamaz, tutanlar da ortadan kalkar.

Devrim yapamamak hala bir biçimde yetersizliğin devam etmesi anlamına gelir. O zaman söyledi ama yetersizlik bitip gitmedi. Hala derinliğine devam ediyor. 26 Haziran 2014 tarihli talimatında sadece yetersizlik de demedi, “sizin yaptıklarınız benim düşüncelerimin uygulanması değildir, benim dışımdasınız. İmkân ve fırsatları bu tutumunuzla ancak % 1 değerlendiriyorsunuz. % 99 imkân ve fırsatlar heder oluyor” dedi. Bir partinin imkânlarını yüzde bir oranında kullanarak o partiye katılınabilir mi ya da o hareketin mensubu haline gelinebilir mi, mümkün değil. Dolayısıyla Önderlik çizgisinden uzak olduğumuzu, koptuğumuzu vurguladı

ve “kendinizi değiştirip düzeltin, gerçekleri doğru anlayıp ve bu temelde kendinizi partiye yeniden katın, partileşmenizi geliştirin” dedi.

Partiye doğru katılmak, güçlü partileşmek ve yeniden katılmak ne demektir? İçinde bulunulan koşullarda devrim yapabilmek, ortaya çıkan fırsatları değerlendirerek devrime dönüştürmek demektir. zgrlk devrimini yapamayan, devrimden korkan bir duruş sahibi olmak değil, onu başarıyla gerçekleştirebilecek bir pratik sahibi olmak demektir. Demek ki yetersizliklerimizi ancak özgürlük devrimini zafere taşıdığımız zaman aşacağız. Komployu ve komploya karşı mücadele gereğini iliklerimize kadar hissederek işte o zaman yurtsever, devrimci görevlerine sahip çıkan, yeterli görev yürüten kadrolar, insanlar haline geliriz.

Bu konuda da zet olarak bunlar belirtilebilir. Başka sorusu olan arkadaş var mı?

... Ark. : neri sunmanın militan kişiliğin ölçülerini bozduğunu ve örgütten ayrıcalık istenmesi olarak değerlendirilmesi gerektiğini belirttiniz. Her neri sunmak kendine grelik ve ayrıcalık istemek midir? İinci sorum ise, örgütsel işleyişe ilişkin talimat boyutunda yaptığınız değerlendirmelerde, talimatı yerine getirmemenin suç olduğunu dile getirdiniz, eleştiniz varsa talimatı pratikleştirdikten sonra sonra yapılabileceğinden bahsettiniz. Bu konuyu biraz daha açabilir misiniz?

Ab... Arkadaş: Her neri için demedim. Bireysel, kendi kendini görevlendirmek isteyen öneriler için onu söyledim. “Ben şuraya gitmek istiyorum, şurada görev verilirse çalışırım” diyen öneriler için onu söyledim. Bir devrimci komple devrimcidir ve her göreve hazır olmalıdır. Bir rgte, “rgtn şu görevlerini yaparım, tekilerini yapmam” diye katılmışmaz. En azından PKK’ye böyle katılım olmaz. Bunu yurtseverler için değil, profesyonel devrimci fedai militanlar için söylüyorum. PKK’nin militanlık ölçüleri böyledir. PKK militanı olarak “ben sadece bazı işleri yaparım” olmaz.

Mazlum Doğan 1. Kongre’de “ben bu kongrenin vereceği her görevi yapabilmekle ykmlym. Yapamazsam bu partinin yesi olamam” dedi. ye olmak her göreve hazır olmak demektir. nder Apo “Parti Mazlum’dur” dedi. Eğer Parti Mazlum ise en temel parti ilkesi de budur. Ben filan görevi istiyorum, denilmesi her göreve hazır değilim, demektir. Bu da bir ayrıcalıktır. Oysa nderlik “parti içerisinde eşitler arasında hizmette birinciyim” dedi. Yoksa bir kadro her zaman görüş ve önerilerini

rapor etmelidir. Siyaset, ideolojik-örgütsel durum ya da örgütün çalışmaları ve yoldaşlara ilişkin her zaman görüş ve öneri belirtmelidir. Kendisine ilişkin de görüş belirtebilir, rapor yazabilir, değerlendirebilir. Ama şunu diyemez: “Ben şu şu görevlere hazırım, diğerlerine değilim!” Böyle PKK militanı olunmaz,

Birisi “her göreve hazırım” dediği zaman PKK militanı haline gelir. O nedenle “ben filan görevi istiyorum” demek öbür taraflara hazır değilim demek anlamına da gelir. Onun için PKK devrimciliği komple ve her göreve hazır devrimciliktir. Herkes her göreve hazır olmazsa parti de ancak ayarlama yapmaya çalışır. O zaman eşitlik bozulur. Bu tarz bir devrimcilik devrimcilik değildir.

Bir kadro süreci değerlendirebilir. Der ki, “şöyle şöyle koşullar var, buna karşı örneğin Rojhilat’ta büyük bir devrimci hamleye kesinlikle ihtiyaç var. İstenirse ben bu görevi yapmaya hazırım” da diyebilir. Bu bir değerlendirmedir ve bir işin yapılmasını istemek ve yapmaya hazır olduğunu da belirtmek demektir. Ama hiçbir şey değerlendirmeden, mücadelenin tarzına ve taktiğine ilişkin hiçbir görüş belirtmeden, sadece ben filan yere düzenlememi istiyorum, demek başka yerlere gitmek istemiyorum, demektir. Ondan sonra “ben istenilen yere giderim, örgütün iradesine tabiyim” demenin bir anlamı kalmaz. Çünkü önce bir defa şart koşmuşsundur. O şu anlama da geliyor: “İstedğim yere düzenlemezseniz, düzenlenen yere giderim ama siz bilirsiniz. Oraya istekle gider başarıyla çalışırım, diğer yerlerde keyfime göre çalışırım. Sorumlu da siz olursunuz!” Bu da ilgili yönetimi zora sokmak ve daraltmaktır. Öyle yapıldığı zaman gidilen yerde başarılı bir çalışma yürütülmüyor ve örgüt özeleştiriyor isteyince “ben zaten kendim isteyerek gelmedim ki, başka yere gitmek istemiştım. Yönetim beni buraya gönderdi. Ben de ancak bu kadar yaptım. Zaten yapamayacağımı önceden söylemişim.”

Yapamamak üzerine, başarısızlık ve hazırlıksızlık üzerine militan olunmaz, PKK’ye böyle katılım yapılamaz. Önderlik çizgisi buna aykırıdır. Önderlik çizgisi başarı, yeterlilik ve bütün görevleri yürütme çizgisidir. Öyle bir durum kendine göre çizgi geliştirmedir. Öyle bir öneriyi doğru bulmadığımızı ve böyle önerilerin yanlış olduğunu ifade ettik. O bakımdan birbirine karıştırmamak gerekir. Buradan görüş ve öneri de yasak anlamı çıkmaz. Hâlbuki tam tersi doğrudur. Yasak değil bir görevdir. Gerçek sorumlu, duyarlı parti kadrosu olmanın temel bir görevi sürekli partinin ve mücadelenin gelişimini takip etmek, izlemek ve bu konuda doğru

bir tarz, taktik yürütmek üzere yaratıcı görüş ve öneriler geliştirip partiye sunmaktır. Bu bir kadroluk görevidir. Bunu yapmamak bir kadroluk görevinin gereğini yerine getirmemek oluyor. Bundan dolayı öneri var, öneri var. Bu nedenle birbirine karıştırmamak gerekir.

Diğer soru ise, bu konu biraz çetrefilli bir konudur. Fakat örgüt olmanın, karar alıp onları etkili biçimde uygulamaya koymanın gereği emir-talimat düzenine göre çalışmak ve bu sistemi işletmektir. Böyle olursa işler yürümez.

Ordu düzeni emir düzenidir. Savaş yapıyorsun, “herkes kendine göre savaşsın,” diyemeyiz. Bireylerin savaşıyla savaş kazanılmaz. Örgütlü savaş, planlı savaş kazandırır. Savaşı kazanmanın esasında bu vardır. Planlı, örgütlü hareket edebilmek için de emir talimatla yönetilmek lazım. Böyle bir yönetme görevini yerine getirmek, yönetilmeye de hazır olmak lazım. Diğer türlü savaşı yapmayı ve başarmayı ortadan kaldırır. Genel örgütlü hareketler açısından da, programı var, toplantılar yapıyor, stratejisini ve taktiklerini belirliyor, tarzını çiziyor. Herkes buna göre kendini planlasın, pratiğe geçirsin denebilir. Bu yanlış değildir. Aktif ve etkin parti militanı olmak, partiye doğru katılmak böyle olmayı gerektiriyor. Önderlik “bana emir veren mi var?” dedi. Dolayısıyla her kadro parti çizgisine göre, bulunduğu yerde ve anda emrin, talimatın ne olduğunu çıkarıp onu uygulayan olmalı, duyarlılığı, bilinci yetisi böyle olmalıdır.

Zindan direnişçiliği örnektir. Kimse Mazlum Doğan’a “sen eylem yap!” diye talimat vermedi. Orada da kararlaşmadı. Zindanda karar verecek yönetim de kalmadı. Talimatı-emri kendinden çıkardı ve uyguladı. Ona Önderlik “benim düşüncemin yerli yerince uygulanmasıdır” dedi. Dahası parti yönetimi olarak cezaevlerinde nasıl direnileceğine ilişkin talimat da vermedik. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra sadece genel süreci değerlendiren, bu süreç karşısında tarihi görevlerimizin gereğini direnerek yerine getirmemiz gerektiğini ifade eden, artık zindanlardaki mücadeleyi de yürütmekle kendilerinin görevli olduğunu belirten, somut “şunları yapacaksınız!” demeyen, hatta “siz bilirsiniz” diyen bir talimat gönderildi. Önderlik belirtti ve ben yazdım gönderdim. Bunu cezaevindeki arkadaşlar eleştirdi. Dediler, “daha somut bize talimat verebiliyordu. Şunları yapın, diyebilmeliydi. Bundan çekinmeye gerek yoktu. Biz böyle emir almaya da hazırдық” dediler. Ama sürecin zorlukları nedeniyle Önderlik öyle somut “şunları yapın, kendinizi şurada yakın” emri vermedi. Genel duruşu ve devrimciliğin görevlerini belirtti. Artık sen anlar

ve göreve sahip çıkarsan yaparsın. Uygulama yapmak militanın işidir. Her şeyi emirle kulağından tutup yaptırmak devlet memuru olmak demektir. İşleri zorla yapmaya götürür. Partide zorla çalışmak ya da çalıştırmak yoktur.

Onun için cezaevinde nasıl direnileceğine oradaki arkadaşlar karar verdi. Örgütlülükleri dağıldığında ve örgütsel karar alamadıkları yerde kendilerini örgüt yerine koydular ve değerlendirdiler. Mazlum Doğan öyle eylem yaptı, Ferhat Kurtay bir grup arkadaşıyla öyle eylem yaptı. Ve bu eylemlerin partiyi temsil ettiğini söyledi Önderlik. “Parti bütünlüğü içerisinde olan bir düşüncenin eyleme geçmesidir,” dedi. Her kadronun böyle katılmış olması lazım. Partide işler böyle yürüse en mükemmeli olur. Fakat her yerde öyle yürüyor mu ya da herkes öyle midir, değildir. Hele hele parti büyüyünce, yeterli eğitimi ve donanımı olmayınca insanlardan bu düzeyde duyarlılık ve karar düzeyi beklemek zordur. O zaman da talimat gündeme geliyor. Aslında parti ve Önderlik talimatları hiçbir zaman emir düzeyine de gelmedi. Hep perspektif verme, görev ve sorumlulukları belirleme düzeyinde kaldı. Önderliğin talimat verışı böyledir ve gerisi kadroya kalır. Kadro onu değerlendiriyor ve yapıyor. Doğru değerlendirip yapana partinin sahibidir diyor Önderlik, yapamayanı da “sen parti-çizgi dışı kalıyorsun. Görev ve sorumluluklara sahip çıkmıyorsun” diyor. O verilen görev çerçevesine göre hareket edilmezse talimatlara uymama oluyor.

Talimatları doğru bulup bulmamak ne demektir? Talimat bir değerlendirme yapıyor ve görüş belirtiyor. Parti yönetimi parti adına tarz ve taktik çiziyor. Herkes ona göre davranmak zorunda ve onun gereklerini olduğu yerde eyleme geçirmek zorundadır. “Ben bu değerlendirmeye karşıyım, uygulamıyorum!” diyemez. Karşı olabilir, o düşünceleri doğru bulmayabilir, ama parti çoğunluğu da ona karar vermiştir. Gerçek parti militanı ise çoğunluğun kararını, partinin ve yoldaşlarının verdiği kararı uygulamalıdır. “Ben kendi görüşümü uygularım” derse o zaman partinin iradesine katılmamış demektir. “Partinin iradesi benim irademle örtüşürse katılırım, örtüşmezse katılmam, kabul etmem ve kendi irademi esas alırım, görüşlerimi uygularım” demek olur. O da partiye katılmamak ve ittifak yapmak olur. Militan partiye bütünleşen ise kendi görüşü farklı da olsa partinin aldığı kararları uygulayan olur.

Kadronun kendi görüşünü savunma, alınan kararları eleştirme ve karşı çıkma hakkı yok mu, var. Ama bu eleştiri hakkı o talimatı uygulamama ya da uygulamasını geciktirme şeklinde olamaz. Uygular, örgütlü olmanın gereğini yerine getirmiş olur, ondan sonra parti resmiyeti içerisinde eleştirir, kendi görüşlerini ortaya koyar ve o da partinin anlayışının-tutumunun ne olması gerektiği konusunda görüşlerini parti görüşü haline getirmek için mücadele etme anlamına gelir. Ama bir kişinin görüşünü parti kabul etmezse de “benim görüşümü parti görüşü olarak kabul edeceksiniz” diyemez.

Her konuda görüş birliğini esas almak lazım ama her zaman görüş birliği yaratılamayabilir. Öyle bir durumda çoğunluğun kararı neyse parti görüşü ve kararı da o oluyor. Öyle olmazsa parti olamayız. Ortak karar talimata dönüşüyor. Ortak karar alamazsak ve alınan ortak kararı uygulayamazsak, kişi kendi görüşünde sonuna kadar ısrar eder ve onu uygulamak isterse o zaman ortada parti kalmaz. Öyle beş on kişi çıkar, herkes kendi görüşünde ısrar edip o doğrultuda yürürse parti birliği, ortak iradesi, kararı, planı ve ortak iş yapması kalmaz. Dolayısıyla da örgüt ve örgütlü hareket kalmaz. Onun için çözüm, örgüt idaresine tabii olmuş militansan talimatı uygulayacaksın. Zor da gelse uygulayacaksın, ama doğru bulmadıklarını da parti resmiyeti ve disiplini içerisinde ortaya koyacak, görüşlerini savunacaksın. Bu temelde yanlışların düzeltilmesi için mücadele edeceksin. Her ikisini birlikte yapacaksın. Özellikle eleştiri yapıp, kendi görüşünü savunup da parti kararı olarak çoğunluğun aldığı kararları uygulamaya koymamak olmaz.

Herkes kendi bildiğine göre pratik yaparsa parti paramparça olur. Ama sonuna kadar kendi görüşünü dayatırsan o zaman partiyle çelişkiye düşersin ve o da bir iç mücadeleye dönüşür. Eğer partiyi ikna edip kendi görüşüne çekemediysen özeleştiri verip kendi görüşünden vazgeçersin. Vazgeçmezsen de koparsın, ayrılır gidersin. Bir hizip olur farklı yöne gidersin. “Bu tür şeyler gelişmesin, biz parti bütünlüğü içerisinde çalışalım, eylem yapalım” diyorsak o zaman parti kararlarını, talimatlarını uygulayacağız. Askeri düzende bu emirdir, anında uymayı gerektirir. Tartışmasızdır. Ama parti de talimat sistemiyle çalışır ve parti disiplini askeri disiplinden az değildir. Askeri disiplin gibi zorla olmaz, bilinçle, gönüllükle, iradeyle oluşur. Bilincin yarattığı disiplin, öz disiplin de kurallar ya da zorlamaların yarattığı disiplinden daha hafif değildir. Tersine daha katıdır,

daha işlevseldir. Çünkü isteğe, iradeye ve anlayışa dayanır. Birey onu kabul eder, bilince dayandığı için de bilerek yapar. Bilincin gücü de hafife alınmamalıdır.

... Ark. : Devrimin kalıcılaşmasının toplumsal ahlaka ve kültüre dönüşmesiyle gerçekleşeceğini belirtmiştiniz. Bundan dolayı biz devrimi kalıcılaştırmak için o toplumsal kültürü ve ahlakı nasıl yaşamsal kılacağız? Kendini bilmek bütün bilmelerin başında gelir, bizlerin de kendini tanıması ve bilmesi, yaşamı anlamlandırmasıdır. Biz bunu Apoculukla nasıl bütünleştirebiliriz?

Ab... Ark. : Kendimizi eğiteceğiz, donatacağiz, düzenin kirinden, pasından ve etkilerinden kurtaracağız. Toplumun geçmişi ve geleceğiyle ilgili olacağız, kendimizi sorumlu tutacağız. Topluma hizmet etme ahlakını oluşturacağız. Kendini değil de toplumu düşünen olacağız. Apocu ruh ve cesaret buradan doğar, yoksa kapitalist modernite sisteminin ilke ve ölçülerini yaşa, ondan sonra da Apocu ruha sahip olayım, her ikisi de bende olsun; adıma Apocu densin ama kapitalizmi de yaşayayım! Her ikisi bir arada olmaz. Birine karar vereceğiz. Ama bu yetmez! Önderlik kusacağiz dedi, yani öfke duyacağız. Kapitalist modernitenin ilkelerini, ölçülerini, verdiklerinin kötü olduğunu göreceğiz. Onları beğenmeyeceğiz. Beğeni ölçülerimizi, ret-kabul ölçülerimizi buna göre oluşturacağız. Kapitalist modernitenin ölçülerini değil, demokratik toplumu esas alacağız. Öyle olursa zihnimiz, düşüncemiz, beğeni ve ret-kabul ölçülerimiz buna göre oluşursa o zaman Apocu ruhu da, coşku ve heyecanı da ortaya çıkarırız. Yaşar ve yaşatırız. Bu da kendini eğitmekle bağlantılıdır. Neleri doğru ve güzel gördüğünü netleştirmekle bağlantılıdır. Kendini mücadeleci kılmak, toplumcu hale getirmek, bireyciliğin her türünü aşmaktan geçiyor.

Komünalizmi sevmek, paylaşmayı ve ortak çalışmayı sevmek gerekir. İnsanlardan kaçan, hep kendi başına kalan ve kendini düşünen, kendini onlardan farklı gören ya da farklı hale getirmeye çalışan olursak, orada Apocu ruh, heyecan, bilinç ve coşku oluşmaz. Çünkü Apoculuk onun tersidir. Toplumsallık ve komünalizm gelişirse bireyciliğin, onun mülkiyet dünyasının alışkanlıkları aşılsa ve “benim değil hepimizin olsun, birlikte yaşayalım” noktasına gelinirse işte o ruh ve heyecan ortaya çıkar, gerçekleşir.

Birinci soru, toplumu eğitmek ve örgütlemek, bunun için propaganda çalışması, kültür-sanat çalışması, ideolojik-örgütsel mücadele yürütmek demektir. Bir devrimin temsil ettiği değerlerin ya da devrimimizin temsil ettiği değerlerin bireye ve topluma, gence, çocuğa, kadına taşırılması, özümsetilmesi, insanların bununla eğitilmesi gereklidir. Devrimimizin temsil ettiği değerler nelerdir? Önderlik ölçüleri, özellikleri, ilke-leridir. Bu, kısmen parti ve gerillada somutlaşmıştır. Biraz topluma taşmış ve bir yurtseverlik oluşturmuştur.

Mevcut haliyle Önderlik ilke ve ölçüleri olduğu gibi topluma taşmış, toplumun hepsi bunu biliyor. Kürt insanı, kadını, genci, erkeği bu ruhla, bilinçle, duyguyla eğitilmiş tamı tamına onu yaşıyor mu? Yok! İşte Önderlik “yüzde bir yaşıyorsunuz” dedi. O halde Önderliğin topluma çok daha fazla taşırılması gerekli. Taşırılacak o kadar çok şeyi var ki. Bu temelde toplumun eğitimini her yolla yapmalıyız. Siyasetin ve askerliğin yoluyla yaptığımız gibi, diğer yollarla da bunu yapmalıyız. Siyasi ve askeri yol dardır, yeterli değildir. Kaldı ki onunla hareket edersen ortada bir siyasi askeri etkinlik çıkar. Bu da güç demektir. Güçle bir süre devam edebilirsin ama ordular kurulur ve yıkılırlar. Dünyada on bin yıl önce kurulmuş ve bugün de devam eden ordu yoktur. Siyasi kurumlar kurulur ve yıkılır. Devletler devlet olarak var ama bin kez değişmiştir. Ama kültür öyle değildir. Kültür, yenilenip değişebilir ama eskisi de içinde kalır.

O bakımdan devrimin yarattıkları ne kadar kültür haline gelirse o kadar kalıcı olur, yaşar. Bireylerin ve toplumun yaşamına dönüşürse o kadar kalıcı olur. Toplum onu 24 saat yaşar. Duyguları, düşünceleri, ruhu ve davranışları ona göre olur. Bunu bir yaşam sistemi haline getirir ve yaşar. Yaşamında devrimi temsil eder. Önderlik gerçeği de böyle bir yaşam gerçeğidir. Toplumun bireylerini bu hale getirmek için yoğun bir ideolojik-örgütsel mücadele yürütmek, eğitmek, yani bu değişimle kültür devrimi yapmak gerekir. Bunu da eğitimle, propagandayla, sanat ve edebiyatla yapmak gerekir. Edebiyat, birey ve toplumun psikolojisini, zihniyetini, iç dünyasını çözümlüyor ve toplumu daha çok değişim ve dönüşüme uğratiyor. Yeni değer yargılarını, yeni paradigmayı özümsetiyor. Doğru ve yanlış insan ayırımlarını netleştiriyor. İnsanın maneviyatını yeniden oluşturuyor. Yeni bir toplumsal maneviyat oluşturuyor. Kültür de budur. Bunu da çok yönlü, özellikle de sanat ve edebiyatın gücünü kullanarak ancak birey ve toplumun maneviyatında değişiklik yapılabilir.

Siyaset ve askerlik toplumun maddi kültüründe değişiklik yapmayı ifade eder. Daha fazla yönetim tarzını değiştirir. Ama onun ruh dünyası, iç dünyası, maneviyatı aynı biçimde değişmiyor. Maneviyatın da değişmesi önemlidir. Maneviyat değişmez de sadece maddi değişiklik olarak kalırsa o bir güç olur ama yıkılır gider. Bir başka maddi güç geliştirdi mi onu yıkar. Ama maneviyat haline dönüşür de toplum ve bireyde içselleşirse devrim değerleri, o zaman o değerler öyle kolay yıkılmaz. Kimse de kolay kolay yıkamaz. Uzun ömürlü ve kalıcı olma böyle gerçekleşir. Biz ancak bu temelde devrimi kökleştirebilir, derinleştirebiliriz.

Birey ve toplumu yeniden şekillendirebilmek, bütün alanlarda devrimci değişiklikler yapmakla gerçekleşebilir. Mücadeleyi tek boyutlu kılmamak, dar ele almamak gerekir. Toplum yaşamının, birey ve toplum varlığının tüm alanlarında devrimci mücadeleyi öngörmek, esas almak ve bütün alanlarda yürütebilmek gerekir. Bütünlüklü bir değişim dönüşüm böyle gerçekleştirilebilir. Toplumu eğitebilmek için de iyi siyaset ve askerlik yaptığı gibi, propaganda da yapacaksın, sanatı ve edebiyatı da geliştireceksin. Bütün bunlar devrimciliğin kapsamındadır.

Gü... Ark. : Demokratik ulus çözümlemelerinde Kürdistan bir model olacak çözümlemeniz vardı. Rojava devrimi, Kobani buna bir öncülük yapabilir mi? İkincisi ise, savaşta gelişim göstermek, dediniz. Bunu biraz açar mısınız?

Ab... Ark. : Tabi yapabilirsek olacak, kendiliğinden olmayacak! İnşa görevleri sonsuzdur, dedi Önderlik. Sürekli bir inşa gelişmelidir. Model olmak her zaman öngörülüyor. Bu model partide var. Hareketin kendisi bir modeldir. Modelin ilke ve ölçüleri harekette yaratılmıştır. Bu modeli başka yerde değil PKK'de arayacağız. Komünal yaşam, özgür birey, sorumluluk, hizmet aşkı, devrimci ruh var. İnşa bunları topluma dönüştürme, uyarılma çalışmasıdır. Toplumsallaştırma çalışmasıdır. Önderlik gerçeğinin partide ortaya çıkardığı, parti içinde deneyerek ve mücadele ederek ortaya çıkardığı insan özelliklerini ve toplumsallığı topluma taşımak. Toplumu bu temelde eğitip, değiştirip dönüştürmek. Yeniden şekillendirmek. İnşa çalışması budur. Demokratik ulus haline gelmek de bununla mümkündür. Bunun için de toplumun bütün yaşam alanlarına ilişkin çalışmalar öngörüldü. Demokratik Modernite kuramının boyutları toplum yaşamında somutlaşır. Demokratik ulus inşası çalışmaları bu boyutları geliştirmeyi ve yaşamsallaştırmayı ifade eder. Toplum yaşamının belirgin boyutları vardır. Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal, öz savunma,

hukuki, diplomatik, ekolojik boyutlar diye sıralayabiliriz. Birçok boyut var ama bunlar belli başlı öne çıkan boyutlardır. Bu boyutlarda toplumsal örgütlülüğü demokratik toplum ilkeleri temelinde geliştirmek, yeniden yapılandırmaktır. Kuşkusuz başta da siyasi boyut gelir.

Demokratik ulusun siyasi boyutu Demokratik Konfederalizm ve Demokratik özerkliktir. O halde Demokratik Konfederalizm'in ilkelerine göre, demokratik toplum örgütlülüğünü geliştirmek gerekir. Bunun da başında meclisler, meclislere dayalı bir siyasi yapı, kendi kendini yönetme sistemi gelir. Diğer yandan ekonomik boyut; örgütlü ve demokratik toplumun önemli bir alanıdır. Önderlik ekonomik boyut için "demokratik komünalizm" dedi. Çalışmada ve paylaşımda bireyci değil komünaldir, ortakçıdır. Buna da yöntem olarak kooperatifleri önerdi. Ekonomik boyut kooperatifçilikle geliştirilebilir, dedi. Başka sistemler de gelişebilir ama kooperatifler bunun önemli bir aygıtıdır.

Diğer yandan bu bilincin gelişmesi için, özgür düşüncenin ortaya çıkması ve özgür düşünceli bireyin yaratılması için akademik sistemlerin gerekliliğine dikkat çekti. Yani her düzeyde eğitim yürütmek, bunu sağlayacak okul sistemleri geliştirmek, toplumu eğitmek temel inşa çalışmasıdır. Reel Sosyalizmin çözülüşünün en önemli nedenlerinden biri olarak kadrosunu yetiştirememesi, toplumu kendi özgürlük, eşitlik, demokrasi düşünceleriyle eğitememesi olarak gördü. Düşüncesi, duygusu başka olan bir toplum ve birey, ona ters olan bir yaşamı benimsemez, hayata geçirmez. Onun için bir demokratik ulus yaşamı yaratacaksa, demokratik ulus bilinciyle insanları eğiteceksin. Öyle yapmazsan bir siyasi aygıt kurar, eline sopayı alır ve tepelerine vurursun! Zor uygularsın! Bu da Stalin'in uyguladığı yöntemdir. Sovyetler bunu da denedi, her şeyini değiştirdi ama bir türlü içselleştirmede. Sonuçta dıştan etkilemelerle geriye döndü. Çünkü bu bir mücadeledir ve dıştan sürekli etkilemeler vardır. O açıdan toplum eğitimi çok önemlidir.

Demokratik toplum, demokratik ulus oluşturacaksa önce onun zihniyetini geliştireceğiz. Bireyin ve toplumun zihnini değiştireceğiz. Demokratik ulus bilinciyle eğitip donacağız. O nedenle Önderlik "demokratik ulus zihniyet ulusudur" dedi. Stalin'in yaptığı gibi ekonomik birlik, dil birliği ya da kültür birliğine bağlamadı ulusu. Ulusu zihniyet birliğine bağladı. Zihniyeti demokratik ulus olmanın en temel özelliği ve birincil harcı olarak ifade etti. Zihniyet ise bilinçle olur. Bu bilinci oluşturmak için yoğun bir toplumsal eğitim yapmamız gerekir. Toplumu bu temelde ele alıp

sürekli eğitmemiz gerekir. Bu gerçekleştikçe toplumsal yaşamın diğer alanlarını örgütlemek ve pratikleştirmek gerekiyor.

Bilinçlenen insan kendi örgütlenmesini kendisi yapar. Toplumu bilinçlendirmezsen başına muhtar koyar ve muhtarlar aracılığıyla yapmaya çalışırın! Bu tarzda başarsan bile kalıcı olmadığını bize Reel sosyalizm pratiği net şekilde göstermiştir. Zorla başarılan kalıcı olamaz. O nedenle zihniyet devrimi ve bilinç çok önemlidir. Demokratik ulus eğitilmiş, bilinçlendirilmiş ulustur. Ortak zihniyete sahip ulustur. Ulusu ortak zihniyete sahip kılabilmek, büyük bir eğitim seferberliğiyle olur. Kadro topluluğu, parti öncülüğü kendini bu temelde eğitmeli, buna dayalı olarak da özümsediği oranda toplumu eğitmeye yönelmeli, toplumun değişim ve dönüşümünü geliştirilmeli.

Askeri boyut, öz savunma boyutu önemlidir. Bu konuda belli bir tecrübe ve güç birikimi var. Fakat diğer boyutlar gibi bunun da çok daha kapsamlı ele alınmaya ve geliştirilmeye ihtiyacı var. Mevcut olanı yeterli görmek mümkün değil. Öyle olsaydı büyük askeri başarılar kazanırdı. O düzeye gelemedik.

Askeri boyutumuzun bir düzeyi var, gerilla direnişi özellikle DAİŞ faşizmi karşısında hem askeri boyutta derinlik sağladı hem de siyasi etkisi çok fazla olan sonuçlar ortaya çıkardı. AKP faşizmi karşısında Bakurê Kürdistan'daki direniş ise şimdi bütün gündemi etkileyen bir konuma gelmiş bulunuyor. Fakat düşman saldırıları da çok yoğunudur. Bu saldırıları kırma, zaferler kazanma, etkinliğini çevreye yayma nasıl olacak, bunlar içinde bulunduğumuz dönemin en önemli soruları ve sorunlarıdır. Kitlenin savaştan halk gerçekliğine göre örgütlülüğü, öz savunmasını kendisi yapar hale nasıl geleceği, onun eğitimi ve yönetimi nasıl şekillenecek, bunlar önümüzde doğru cevaplar vermemizi bekleyen sorulardır. Tabi cevapları sadece sözde vermemiz de yetmiyor, pratik içindeyiz savaş yapıyoruz ve pratikte cevap oluşturmamız gerekli. Pratik gelişmelerle bu soruları cevaplamalıyız.

Diğer yandan nicelik büyümeye de ihtiyaç vardır. Önderlik her parça için 50 bin kişilik gerilla ordusu demişti. Hatta gerillanın yüz bin kişiye ulaşmasından söz etti. Fakat gerillayı profesyonel fedai militan çekirdek olarak görmek gerekir. Öz savunmayı ise toplumun kendisi yapmalıdır. Profesyonel bir ordu değil, savunmayı profesyonel bir orduya vermeme liyiz. Eğer öyle yaparsak toplum kendi savunmasını kendisi sağlamazsa ne olur? Profesyonel olan güç sahibidir. Silah demek güç demektir. Gücü

elinde tutar ve o güce dayanarak siyaset üzerinde etkide bulunmaya çalışır. Bu da gider baskı ve sömürü düzenine ulaştırır, iktidarı yaratır, devlete götürür. Devletler ordular etrafında kuruldu.

İlkçağda devlet kurumu değil ordular vardı. Cengiz Han'ın devleti ordusuydu, ölene kadar da ordunun başındaydı. Ordu nereye ulaşıyorsa devleti orası oldu. Devlet dediği, örgütleyip sefere çıkardığı orduydı. Timurlenk'in yine öyleydi. Moğollar hep bu temelde hareket etti. Şimdi kurumlaşmış bir yapı var. Bu kurumlaşmış siyasi yapı askeri örgütlenme üzerinde oluştu. Çekirdeği oydu.

Devlette çelik çekirdek kesinlikle ordudur. Şimdi "siyaseti ordu vesayetinden kurtaralım" diyorlar, devlet var oldukça siyaset ordu vesayetinden kurtulmaz. Belki üstü siyasi kurumlarla daha çok cilalanır ama temelinde askeri güç gene vardır. Toplum askeri vesayetten kurtulabilir. Kendi öz savunmasını yapan bir toplum ancak vesayetten kurtulabilir ve demokratik siyaseti en derin biçimde işletebilir. Her yerde demokratik siyasetin gücü ve etkisi olur ve rol oynar.

... Ark. : PKK kişiliğinde yaşamsal anlamda askerleşmenin rolü nedir?

Ab... Ark. : Bir önceki soruda da ifade ettik. Bir defa onun temelinde öz savunma anlayışı vardır. Toplumun kendi öz savunmasını yapar olabilmesi için topluma öncülük yapıyorum diyenin öz savunma yapabilmesi gerekiyor. Her şeyi bilmesi gerektiği gibi bu işi de bilmesi gerekiyor. Bunu ordulaşmayı ve devletleşmeyi esas alacak şekilde bilmemeli. Bu açıdan öz savunma bilinci ve pratiği önemlidir. PKK bir askeri örgüt olarak doğmadı, kurulmadı. Önderlik silah donanıp "haydi bir hareket olduk, yürütüyoruz" da demedi. Bu işe düşünce, anlayış ve bilinçle başladı. Bilincini ve düşüncesini başkalarına taşıdı; dilini kullandı, propaganda etti. En önemli silahları dili ve beyni oldu.

Bir röportajda "en büyük silahın nedir?" diye sormuşlardı. Önderlik anında "dilim" diye cevap verdi. O dili de düşüncesiyle, yani beyniyle geliştirdi. Düşüncesini başkasına taşımada silahı dili oldu. Eğitim yaptı, propaganda yaptı ve bu temelde insanları ikna etti, etrafına çekti ve toplandı. Aynı şeyleri düşünen, bilen, inanan ve ona göre yaşayıp çalışmak isteyen bir topluluk ortaya çıkardı; grup oluşturdu. Buna da aydın gençlik grubu diyoruz. Bu da bir silahlı grup değildi, en etkili silah olarak dilini kullanan bir propaganda grubuydu. Yazılar ya da başka şeylerle değil, öğreniyor ve konuşuyordu. Sözlü propaganda esas olan çalışma düzeniydi.

Böyle bir bilinç ve propagandayla dile getirilen gerçeklere dönük TC devletinin saldırıları oldu. Birçok saldırı adım adım başladı en kapsamlısı ise 18 Mayıs 1977 saldırısıydı. Önder Apo'nun "benim gizli ruhum gibiydi" dediği, grubun en faal önde gelen militanlarından Haki Karer planlı bir komployla katledildi. Haki Karer'in şahadetine verilen cevabın askeri açıdan değerlendirilmesi nedir? Birincisi, intikam alındı. Bir intikam mücadelesi oldu. Grubun kendini devam ettirecek bir grup olduğunu mensuplarına gösterebilmesi için bu saldırılara karşı savaşılabileceğini, saldırıganları yok edebileceğini göstermesi gerekiyordu. Bu bir savunmaydı. Güvenlik duygusu, düşüncesi ve tutumunu geliştirmekti. İkincisi, söz konusu grup bu saldırılar karşısında güvenli çalışmayı gündeme getirdi. Bu da çalışma ve yaşam tarzına dikkat etmeyi doğurdu. Daha disiplinli, planlı ve örgütlü hareket etmeyi gerektirdi. Artık PKK militanı değil de herhangi bir insanmış gibi hareket edilmeyecekti.

Diğeri ise, mümkünse herkes kendisini silahla savunacaktı. Bu tür saldırılar arttı ve o saldırılara karşı da PKK hareket tarzıyla da silahla da kendini savundu ve bu savunma bir çatışma durumuna kadar götürdü. Hilvan'da bir büyük direniş oldu, arkasından Siverek direnişine dönüştü ve inkâr ve imha sisteminden gelen saldırı da 12 Eylül faşist askeri darbesi düzeyine ulaştı. Bu saldırı karşısında kendisini nasıl savunacaktı: Gerilla olarak. O halde PKK gerilla olmaya yöneldi. Bilinçle, propagandayla yola çıkan, kendini hareket tarzıyla, silahla savunan parti, 12 Eylül faşist askeri darbesi karşısında gerilla olarak örgütlenmek ve donanmak, savunmasını ve güvenliğini de bu temelde sağlamak zorunda kaldı. Böylece propaganda, örgütleme çalışmalarını da buna dayandırarak yürüttü. Sözlü propagandayı da bunun yarattığı güvenlik çemberinde yürüttü. Yazılı propagandasını da böyle yürüttü. Silahlı hareket de kendi içinde propaganda özelliği taşıdı. PKK'de gerilla böyle gelişti, parti-gerilla içiçeliği de böyle oluştu.

Bu, kültürel soykırım rejiminin askeri karakteriyle ilgilidir. Görünen kurumlara aldanmamak gerekir. Kürdistan'da devlet çıplak zor gücüdür, silah gücüdür. Şimdi Cizre, Silopi, Sur ve Nusaybin'de olandır. Öğretmenlerini çektiler okullara askerleri yerleştirdiler. Önderlik, bizim okul diye adlandırdıklarımızı "beyaz terör kışkılları" olarak değerlendirmişti. Onlar kışla kültürünü topluma içselleştirmek, çıplak şiddeti maskelemek için vardılar. Bütün diğer kurumların hepsi maskelemedir. Gerçek olan zordur. İşte biraz zorlanınca çırılçıplak açığa çıkıyor. Toplum direnişiyse biraz

daha zorlasın o kurumların hepsini kapatacaklar ve ortada sadece ordu ve polis kalacak, devletin terör çeteleri kalacak. Ne milletvekili, ne belediye başkanı, ne şu ne bu hiç kimseyi dinlemiyorlar. Kürdistan'da seçilmiş karşı bir onbaşı bile "her şeyi ben bilirim" diyor. Bunları çok yalın şekilde yaşıyoruz.

O halde bu sömürgeci rejim, inkâr ve imha sistemi, Kürdistan'da devlet denen şey iyi anlaşılmalıdır. Maskeyi indirip esas cismi iyi görelim. Esas cisim ise ordudur, çıplak şiddettir, zordur, terördür, katliamdır. Buna karşı lafla mücadele edebilir misin ya da onu sözle ikna edebilir misin, "dur yapma!" demekle durdurabilir misin? Çivi çiviyle sökülür, derler. Ancak savaşılar ve direnerek durdurabilirsin. PKK bu ilkeyi esas aldı ve bunun doğruluğu kanıtlandı. Bütün gelişmeleri de bu yarattı.

Önder Apo'nun zihniyeti ve çizgisi doğrulandı, kanıtlandı. Parti-gerilla direnişi düşmanı bu kadar zorladı ve bugüne getirdi. Şimdi de her şeyi ayakta tutan direniştir. Gerilla partinin çalışma tarzıdır, cesaret ve fedakârlık tarzıdır, fedai çizgisidir. Bir de kendini var etme gerçeğidir. Bu bizim için bir çalışma ve yaşam tarzı haline geldi.

Önder Apo gerillayı, "Kürdistan'da özgür insanın kendini ifade etme tarzı" olarak tanımladı. Bu anlamda gerilla bir yaşam ve çalışma tarzıdır. Şimdi onu bütün toplum için bir yaşam ve çalışma tarzı haline getirelim, diyoruz. Öz savunma bütün toplumu içine alacaktır. Bütün topluma gerillada temsil edilen yaşam ve çalışma tarzını özümsetmeyi ifade ediyor. Toplumun yeniden örgütlenmesi oluyor. Önderlik buna, savaşılan halk gerçekliği dedi ve her şeyi savaşa göre örgütleyeceksiniz diye ekledi. Demokratik ulus kendi savunmasını yapan ulustur. Kendi öz savunmasını yapamayan bir yerde hangi ulustan ya da ulus yaşamından söz edebilir. "Kendini özgürce yaşatamadığın ve koruyamadığın yerde yuva yapamazsın" dedi Önderlik. Öyle ülke de olmaz, ulus da olmaz. Kendini savunamazsan inşa da edemezsin. Onun için demokratik ulus öz savunmaya dayalı ulustur. PKK'nin düşüncesi de demokratik ulus çizgisiyse o zaman bütün toplumu kendi öz savunmasını yapacak bir bilince, eğitime, örgüt-lülüğe, cesaret ve fedakârlığa ulaştırmak gerekir.

Şimdi çatışma neden başladı? AKP, TC devleti "güvenlik biziz, siz teslim olacaksınız!" dedi. Güvenliğini devlete teslim eden Kürt köle Kürt'tür. Onun özgürlüğü diye bir şey kalmaz. Buna karşı "ben savunmamı kendim yapacağım," diyerek toplum da özgürlüğünü kazanmaya çalışıyor. Öz savunma direnişi de esas olarak budur. Özyönetimler onun bir hedefiydi.

Esas olan kendi kendini yönetebilmek için kendini savunacak pozisyonda olmak, güvenliğini sağlayabilmektir. Güvenliğini başkasına emanet ederek kendi kendini yönetebilir misin? Güç kimde ise yarın sana istediğini de yaptırır. Kendi kendini değil onun istediği gibi yönetilen konuma düşersin.

Bugün böyle büyük bir mücadele içerisindeyiz. Ya toplum, direniş kazanacak ve toplum güvenliğini sağlayarak kendi kendini yönetecek bir ortam yaratacak, Demokratik Özerklik inşa edecek; ya da -ki yenilir ve ezilirse- katliamdan geçecek ve yok olacak. İş bu çerçevede yürümektedir ve ciddidir. Bu kültürel soykırım rejimini yürüten güçlerin zihniyetinden, siyasetinden medet beklenemez. Onlar demokratik olur da bize biraz yaşam imkânı verilir, denilemez. Sen yaşam imkânını bilinçli, örgütlü ve mücadelecî gücünle yaratacaksın. Özgür olmak da böyle olur. Başka türlü bir özgürlük yoktur. Ona özgürlük dersek neye kölelik diyeceğimizi iyi hesap etmemiz gerekir.

O bakımdan askerleşmenin, gerillalaşmanın anlamını, rolünü bu temelde ortaya koyabiliriz. Kürt gerçeği açısından da, bütün halklar ve ezilenler açısından da öz savunmanın gerekliliği açığa çıkmıştır. Örneğin kadının kendini savunma ihtiyacı. Çok çatışmalı olmayacak bir devrim gibi görülüyordu ama en çok silah burada kullanılmaktadır. Daha ileri gitmeden, henüz teorik tartışma içerisindeyken bile kadınlar da birden bire öz savunmayı tartışmak durumunda kaldılar. Aynı PKK'nin 77-78'deki durumu gibidir. Çünkü bazı özgürlük talepleri katliamla karşılanıyor. O halde, "ben istiyorum," demekle yetinirse hiçbir şey yapamaz. Kölelik katmerleşerek devam eder. Mücadele edebilmesi için de saldırı ve katliam karşısında kendini ancak öz savunmayla korursun. Bunu şimdi herkes harıl harıl tartışıyor. Sadece Kürdistan'la da değil Türkiye'deki kadınlar da bunu tartışıyor. Hatta bütün dünyaya taşıyor. Öz savunmanın anlamı ve yeri burada ortaya çıkıyor. Gerilla tarzı temelinde bir toplumun öz savunma düzeni kazanması Kürdün özgürce var olabilmesinin esasıdır.

Önderlik siyaset alanında gerilla üzerine her konuşmaya onun için tepki duydu. Çünkü onu konuşanlar hala düşmanının denetimi altında ama kendini özgür sanıyor. Ne özgürlüğü! Gerilla onun dışına çıkmış ve karşısında bir özgürlük yaratmaya çalışıyor. Bazı siyasetçiler ise kendi ölçüsünü gerillaya dayatmak istiyor. Kendilerine göre akıl vermeye de kalk-

tılar. Birçok tartışmaya neden oldular. “Gerilla ortadan kalkacak” anlayışına da AKP oradan vardı ve devlet bu şiddeti onun için dayatıyor. Gerilla hakkında ulu orta konuşmalar bizi buraya getirdi. Ondan sonra da “bizim sorumluluğumuz” yok diyorlar. Peki, kimin sorumluluğu var! Her şeyi söyle, her şeyi yap, karşı taraf senin durumundan bir sürü politika, taktik plan çıkarsın, ondan sonra sen “benim sorumluluğum yok” de. Bu hiçbir şey anlamamaktır. Bu kadar gerçeklikten uzak, soyut, kendine göre düşünce olmaz, bu tarz düşünce kabul de görmez.

8- SONUÇ

ÖZGÜR BİREY – DEMOKRATİK ÖRGÜT

Eğitim üzerine, onun ideolojik mücadele, üslup ve hitabet boyutuyla bir çerçevemiz vardı. Parti ve Önderlik gerçeği boyutumuz vardı. Kültür ve ahlak üzerinde durduk. Bir de Önderlik sistem ve işleyiş üzerinde durduk. Bazı boyutlarını, güncel durumu, yaşanan hata ve eksiklikleri de dikkate alarak açtık.

Bütün bunların merkezine kuşkusuz partileşme ilkemiz olarak ortaya koyduğumuz komünal yaşam ve kolektif çalışma esasları vardı. Yaşamda komünal, çalışmada kolektif olmak partileşmenin, parti çizgisini doğru ve başarılı yürütmenin kesin şartıdır. Yaşamda komünal olamayan birisinin PKK’lileşmesi, PKK çizgisini anlaması, onu topluma taşıması, propaganda ve örgütleme yapması mümkün değildir. Yine siyaset, askerlik ve diğer alanlarda başarılı bir çalışma yürütmesi mümkün değildir. Bu işler bireycilikle olmuyor. Kapitalizmin bireyciliği ve liberalizmiyle bir yere varılamaz. Onun götürdüğü yer baskı ve sömürdür, devlettir, çıkardır. Bunların da Kürt toplumuna neler verdiği, Kürdistan’ı hangi düzeye düşürdüğü, Kürt toplumsallığını ne kadar dağıttığı ortadadır.

O halde onunla bir yere gitmek bir yana, onu hızla doğru anlamak ve onunla bütünlüklü ve etkili bir karşı koyuşla mücadele etmek gerekir. Ancak böyle özgür insan olabiliriz. Ancak böyle özgür kadın ve özgür erkek haline gelinir. Ancak böyle demokratik toplum olunur. Ancak böyle var olunur. Böyle olunmazsa değil özgür birey ve toplum olmak, demokratik toplum olmak, Kürt varlığının sürdürülmesi bile mümkün değildir. Çünkü karşıt güç sadece köleleştirmeyi dayatmamaktadır.

Silvan sokaklarına da yazdılar, “Türksen övün, değilsen itaat et!” diye. TC’nin zihniyeti, politikası ve stratejisi bu esas üzerine kurulmuştur. Kürdü yok sayan ve yok etmek isteyen sistemin her şeyi budur. Kültürel soykırımı da bu esas üzerinden yürütmektedir.

O bakımdan başka türlü var olmak bile mümkün değildir. Değil özgür birey, demokratik toplum olmak, var olmak bile mümkün değildir. O halde varlığı ancak özgürlükle sağlayabiliriz. “Özgür birey, demokratik toplum” esasları üzerinde kendimizi eğitir ve mücadele edersek Kürt toplumu ve Kürtlük var olabilir. Kürt toplumsallığı gelişerek devam edebilir, politik-ahlaki toplum olarak ilerleyebilir.

Demokratik toplum olmanın, demokratik ulus olmanın merkezinde ne var? Özgür birey ve demokratik örgüt olma vardır. Bütün örgütsel çalışmalarımızda demokratik ilkeleri, özgürlük ve demokrasi ilkelerini esas alacağız, etkili yürüteceğiz. Bu zorunludur. Çünkü demokratik ulusun çekirdeği burasıdır. Demokratik ulusun prototipi özgür birey ve demokratik örgüttür. Bunların toplumsallaşması demokratik ulusu ve demokratik toplumu yaratır. Örgütte, partide ortaya çıkan profesyonel fedai militanlık toplumda özgür birey olmayı, demokrat-yurtsever birey olmayı, özgür yurttaş olmayı geliştiriyor.

Profesyonel devrimci militan olmanın merkezinde de özgür birey olma vardır. Özgür kadın ve özgür erkek olabilmek var. Elbette bu da yetmez, bunu profesyonellik ve fedai çizgisiyle birleştirmek gerekir. Özgürlük felsefesiyle, ideolojisiyle ve duruşuyla donanım yaratılmadıkça da böyle bir profesyonel fedai militan olmak mümkün değildir.

Özgür birey mücadelecidir. Özgür birey iradelidir, toplumsaldır, komünaldır. Özgür birey, zihniyet, duygu, ruh ve fizik, davranış olarak kendini özgürlük amaçları doğrultusunda eğitmiş, örgütlemiş ve yeniden yaratmış kişiliktir. Bunun için de dıştan dayatılan gericiliğe, kültürel soykırım rejimine karşı zafer çizgisinde siyasi-askeri mücadele yürütmeyi ifade eder. Yine bu gericiliğin kendi içimizdeki etkilerine, uzantılarına karşı, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini, sınıf ve cins mücadelesini, nefis mücadelesini çok etkili ve güçlü yürütmemiz şarttır. Kişilik devrimini, zihniyet ve vicdan devrimini ancak böyle gerçekleştirebiliriz. Ancak bu temelde özgür birey, profesyonel devrimci militan haline gelebiliriz.

Böyle bir bireysel gelişme politik-askeri görevler de dahil tüm görevlerde başarılı olmaya götürür. Böyle bir gelişme bizi bütünlüklü kılar ve komple devrimci yapar. Her göreve hazır kılar. Her görevi başarıyla yürütür kılar. Bu durum önemsenmeli, esas alınmalı ve bu başarılmalıdır. Darlığı, tek yanlılığı, zayıflığı baştan reddetmeli ve yıkmalıyız.

Geriliği ve gericiliği her bakımdan reddedeceğiz. Onun her türlü etkisine ve belirtisine karşı kendimizi sürekli eğiterek, yenileyerek, özgürlük çizgisinde derinleşerek çok güçlü ve aktif mücadele edeceğiz. Olumsuzlukları “bir şey olmaz” diyerek geçiştirmeyeceğiz. Bunlar Apocu ilkelere, Önderlik ruhuna, duygusuna, düşünce ve davranışına terstir. Önderlik gerçeğinde olmaz yoktur, olumsuzlukları “bir şey olmaz” diyerek geçiştirmek yoktur.

Önderlik felsefesinde zayıflığa, hastalığa, başarısızlığa, olumsuzluğa, beceriksizliğe sığınmak yoktur. Önderliğin nefret ettiği kişilik bu tür özellikleri kendinde barındıran köle kişiliktir. Bunun için “hiç kimse benden köleliğe özgürlük istemesin” dedi. PKK devriminin özü-esası olarak kişilik devrimini öngördü. Özgür kişilik yaratmayı tüm devrimci gelişmelerin en önemlisi olarak gördü. PKK devriminin özü budur.

43 yıllık mücadelenin sonuçları bakımından mevcut siyasi-askeri gelişmeler çok yetersizdir. Ona bakarak PKK devrimini tanımlayamayız. PKK devrimini siyaset ve askerlik içerisine hapsedemeyiz. Onlardan önce ve her şeyin başında kişilik devrimi vardır. Özgür insan devrimi vardır ve bu temelde zihniyet ve vicdan devrimi vardır. “Benim için bir insan yaratmak bir ülkeyi fethetmekten daha değerlidir, anlamlı ve önemlidir” dedi Önderlik. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi böyle yürüttü ve insan eğitimini bu temelde geliştirdi. İnsanda ortaya çıkan değişimi ve gelişmeyi bu düzeyde tanımlayarak önemsendi. Bir militan yaratmayı, bir özgür insan yaratmayı her şeyden daha değerli gördü. O halde böyle bir felsefeyle kendimizi donatarak yaşama ve mücadeleye yaklaşmalıyız. Bakış açımız ve yöntemlerimiz böyle olmalı.

Kendimizi Önder Apo’nun öngördüğü özgür kişilik, devrimci militan haline getirebilmek için kişilik devrimimizi sürekli derinleştiren, geliştiren bir çaba içerisinde olmalıyız. Burada ulaştığımız sonuçları ve gücü dışarı yansıtmalı, parti içine yani örgüte ve yoldaşlara mal etmeliyiz. Onları da kendimizle birlikte geliştirmeye, değiştirip dönüştürmeye çalışmalıyız. Bu tartışmadan çıkaracağımız en önemli sonuç budur. Bu sonuç, bütün devrimci çalışmaların, siyasi-askeri mücadelenin de belirleyicisidir. Bu, değerli ve gerçekleştirilebilir bir sonuçtur.

Demokratik Ulus Çözümünün Arayışçısı Olmak

...

Kürt sorununu Demokratik Modernite kuramı ile yanıtlamaya çalışmak hem PKK açısından radikal bir özeleştirme hem de demokratik çözümün temeliydi. Toplumsal doğayı bilimsel olarak açıklama imkânı yeni

paradigmayla güç kazanmıştı. Toplumun tarihselliği ve inşasındaki zihniyet payı, esnek ele alınmasını mümkün kılıyordu. Bu yaklaşım ise dogmatizme tarihsel olarak en büyük darbenin vurulması anlamına geliyordu. Ulus-devlet meselesinde tüm zihniyetlere damgasını vuran modern dogmatizm tekçi yaklaşımıyla özünde eski teolojiyi devam ettirdiği gibi, demokrasiye de ölümcül bir darbe vurmuştu. Sağ, sol ve merkez tüm modern zihniyet biçimlerini ortak paydasında birleştiren modern dogmatizm, ulus-devleti biricik kılmakla özünde hem onun somutunda tek tanrıcılığı gerçekleştiriyor, hem de her modern kabileye yani ulusa birer putunu egemen kılmakla sahte çoğulculuk ideasında bulunuyordu. Tüm dinler ulus-devletle tekleşir ve tanrısallıklarını birleştirirken, dileyen her yeni kabileye (ulus-devlete) birer put armağan ediyordu.

Tanrı imalatçılığında büyük tecrübeye sahip Yahudi ideolojisi bunda elbette belirleyici rol oynuyordu. Eski tanrının kabileleri de bu imalatları kapış kapış almakta yarışır hale gelmekten geri kalmıyorlardı. Yahudi sermaye önderliği Batı Avrupa'da mal imalatı ve satışlarına hegemonik anlamda öncülük eder ve yine Yahudi ideolojik önderleri ulus-devlet tanrısını aynı mekânda Panteon'a yerleştirirken, yüzlerce putunu da dünyanın her tarafına pazarlamakta zorluk çekmiyorlardı. Marks gibi Yahudi ideologlar, hem yeni maldaki hileyi (azami kâr eğilimini) hem de yeni tanrısallığı (burjuva idealizmini) sezmekten ve gerçeği açıklamaktan geri durmuyorlardı. Fakat Marks da kısa sürede İsa'nın akıbetine uğramaktan kurtulamayacaktı. Çok garip olan, bu ideolojik geleneğin kurucu figürü olarak yansıtılan İbrahim'in doğduğu yerde doğmam ve aynı şekilde putları kırmak gibi bir role soyunmam, hem de O'nun geleneği adına her tarafı istila eden putlara karşı O'nun gibi davranarak O'nun yürüttüğü yerde bir put kırma hareketini yürütmeye çalışmam, yine O'nunki gibi bir çıkışı gerçekleştirerek yola devam etmemdi.

İmrâlı adasında on ikinci yılını doldurmama az kaldı. Tarihen de sabittir ki, İmrâlı deniz ortasındaki iklimi itibarıyla insan fiziğini alabildiğine yıpratmakla meşhur bir yerdir. Bizans İmparatorluğu'ndan beri devletin en tehlikeli gördüğü mahkûmların sürgün ve ölüm yeri olarak kullanılmaktadır. Eğer çok büyük hakikat gerekçeleri yoksa bir insanın buradaki koşullara bu denli uzun bir süre dayanması zordur. Beni bu Ada Zindanına kapatan hegemonik ulus-devlet tanrısının sadece etkisinden kurtulmak açısından değil, tüm maskelerini düşürmek açısından da İmrâlı mü-kemmel bir okul mekânı oldu. Kürtlerin sadece bu tanrının etkisinden

kurtulmaları için değil, kendi doğalarının bilimsel yorumuna dayalı yeni düzenlerini inşa etmeleri için de İmralı'yı gerçek bir okul gibi değerlendirdim. İmralı okulunun öğretileri sadece halkımızı, halklarımızı değil, modern Türkiye'yi de eskisinden daha iyi hale getirmiştir. Demokratik Türkiye'nin temellerinin İmralı'da kifayyetle atıldığını belirtmeliyim. Bunda tek taraflı bir biçimde sadece kendi payımdan bahsetmiyorum. Bizzat devletin dönüşümü de İmralı'dan alınan cesaretle mümkün olmuştu. Kaldı ki, büyük komployla (1999) bağlantılı olsa bile, modern Kürdistan'ın doğuşu da İmralı'da ortaya çıkan hakikatle direkt bağlantılıdır. Hem modern demokratik Türkiye, hem de henüz başlangıç halinde de olsa modern özgür Kürdistan, iç içe ve birbirleriyle bağlantılı olarak İmralı'dan alınan dersler sonucunda inşa edilmeye çalışılmışlardır.

Kürdistan'da demokratik ulus inşacılığı hem kuram hem de pratik açıdan üzerinde yoğunlaşmayı ve dönüşüm geçirmeyi gerektiren Kürt varlığı ve özgür yaşamının yeni tarihsel ve toplumsal ifadesidir. Kendini gerçek aşk derecesinde adamayı gerekli kılan bir hakikati ifade etmektedir. Bu yolda hiçbir sahte aşka yer olmadığı gibi sahte yolcusuna da yer yoktur. İnsanlık tarihinden olumlu anlamda gerekli olan ne varsa sentezlenip süzölmüş bal kıvamında bu yolun yolcusuna sunulmuştur. Bu yolda demokratik ulus inşacılığının ne zaman tamamlanacağı gereksiz bir sorudur. İnsanlık durdukça tamamlanamayacak bir inşadır söz konusu olan. Evrende kendini her an yaratan varoluşlar kadar, insanın kendi kendisini özgür bilinçle her an yaratan bir varlık olması gibi, demokratik ulus inşacılığı da kendini her an yeniden yaratma özgürlüğüne sahiptir. Toplumsallık açısından ne bundan daha iddialı bir ütopya ne de bir gerçeklik söz konusu olabilir. Tarihsel ve toplumsal gerçekliklerine de uygun olarak, Kürtler demokratik ulus inşacılığına güçlü bir biçimde yönelmişlerdir. Zaten inanmadıkları ve etkisine de zoraki olarak girdikleri ulus-devlet tanrısından zihnen kurtulmakla kaybetmemişler; ağır bir yükten, hem de kendilerini imhanın eşiğine getiren bir yükten kurtulmuşlar; buna karşılık demokratik ulus olma imkânını kazanmışlardır. Kıymeti ne denli bilinirse o denli değerli olan bir kazanımdır bu.

Birey ve toplum olarak Kürtler demokratik ulus inşacılığını kendi tarihleri ve toplumsallıklarının derinliklerindeki tüm hakikatlerinin, direnişlerinin, en eski tanrıça inançlarından Zerdüştlüğe ve İslam'a kadar sürüp gelen bütün ifade edilişlerin bir sentezi, bir süzölme yoğunluğu olarak kavramalı, özümsemeli ve pratikleştirmelidir. Geçmişin tüm mitolojik,

dinsel ve felsefi öğretileri kadar çağdaş sosyal bilimin de öğretmek istediği, yine tüm direniş savaşları ve isyanlarının tek tek ve toplu olarak dile getirmek istedikleri hakikatler demokratik ulus inşacılığının zihninde ve bedeninde temsil edilmektedir.

Kendimi sadece dönem dönem yeniden yaratırken değil, günümüze doğru neredeyse her an yeniden yaratmaya çalışırken, bu gerçeklikten ve onun hakikat olarak ifadesinden hareket ettim. Böylelikle kendimi özgür olarak toplumsallaştırdım, demokratik ulus (Kürt) kılarak somutlaştırdım, demokratik modernite olarak tüm insanlığa, mazlum Ortadoğu halklarına ve bireylerine sundum.

Geleceğe ilişkin kişisel bir ütopyam olabilir mi? İnsan ömrünün sınırları içinde geleceğe ilişkin ütopyaların umutları ve geçmişe ilişkin altın çağların özlemiyle yaşamaya çalışmak, dikkat edilmezse yaşamın kendisini boşa çıkartabilir. Mühim olan an'ın hakkını vererek yaşamaktır. En iyisi an'ı geçmişsiz ve geleceksiz yaşamamaktır. Bilgece yaşam geçmişin ve geleceğin an'da dile gelip özgürce yaşanmasıdır. Kapitalist modernitenin ve onun köleleştirici kültürünün temelinde insanı geçmişsiz ve geleceksiz kılarak an'ın hayvanca tüketicisi haline getirme vardır. Demokratik modernite bireyi, kapitalist bireyciliğin bu hayvanlaştırıcı yaşam kültürüne karşı altın çağlı geçmiş özlemiyle ütopyalı gelecek umudunu an'ın demokratik komünal topluluklarında birleştirip, çalışmayı özgürlük sayarak alternatif olmayı başarmak durumundadır.

Duyulan derin tarihsel ve toplumsal ihtiyaç nedeniyle şimdiye kadar Kürtler için kolektif ve özgür bir kimlik, demokratik ulus kimliği için çalıştım. Bir an için bile olsa bireysel yaşamaya fırsat bulamadım. Bundan sonra fırsatım doğar mı, bilemiyorum. Ama görüyorum ki, halkımızdan ve dostlarımızdan milyonlarca insan sanki yapılacak bir iş yokmuş gibi avare avare dolaşıyor. Bu yaşam tarzı bende büyük öfke yaratır. Buna en aşağılık ve sorumsuz yaşam tarzı da demeyeceğim, yaşamın inkârı diyeceğim. Bu anti-yaşam her birey ve toplulukta mutlaka aşılmalıdır.

Gerilla yaşamında da bu tür avareliklerin yoğunca yaşandığını ve bu durumun bende büyük öfke yarattığını hep belirtmiştim. Silahlı militan eğer sınırsız özgür yaşamın yaratıcısıysa, bu yaşamın aşk derecesinde tutkulusuysa, bir karışık yer ya da dağ parçasında destanlar yazacak denli bilgili, akıllı ve idealliyse dağa çıkış yapmalıdır. Sıradan dağ yürüyüşçüleri ve turistler kadar bile bir heyecan ve iradede yoksun kişilerin

dağların, ormanların ve çöllerin gerillası olamayacağı açıktır. Bu avare işsiz insanlar nasıl böyle yaşama kıyarlar diyordum hep. Kendini işsiz avare durumuna düşüren insan her kimse en büyük namussuzluğu yapmış, onursuzluğa ve alçaklığa düşmüştür derdim. Şunu da söylemiştim: İşsiz karınca ve arı var mıdır? Karıncalar ve arılar işsiz oldular mı hemen ölürlər. Onlar bile işsizliği onursuzluk sayarak buna ölümleriyle yanıt verirler. Demokratik ulusun inşası koşullarında her insanımız için, yedi yaşındaki çocuğundan yetmiş yedi yaşındaki yaşlısına, kadınından erkeğine kadar, eğitim seviyesi ne olursa olsun herkes için bir iş mümkündür. Herkes için hem de ibadet edercesine uğraşacağı, kendini hem koruyarak, hem besleyerek, hem de çoğaltarak yerine getirebileceği ve onunla özgürleşebileceği bir veya birçok iş vardır. Yeter ki demokratik ulus bilincinden ve iradesinden azıcık da olsa nasibini almış olsun!

Mesela ben olsaydım, kendi köyüme, Cudi Dağına, Cilo Dağı eteklerine, Van Gölü çevresine, Ağrı, Munzur ve Bingöl dağlarına, Fırat, Dicle ve Zap kıyılarına, Urfa, Muş ve Iğdır ovalarına kadar yolum nereye düşerse düşsün, her yerde sanki korkunç tufandan çıkan Nuh'un gemisinden inmiş gibi davranır, İbrahim'in Nemrutlardan, Musa'nın Firavunlardan, İsa'nın Roma İmparatorlarından, Muhammed'in cehaletten kaçmaları misali kapitalist moderniteden kaçır, Zerdüşt'ün ziraat tutkusuna ve hayvan dostluğuna (ilk vejetaryen) dayanır, bu tarihsel kişiliklerden ve toplum gerçeklerinden ilham alarak İŞLERİME koyulurdum. İşlerimin sayısı düşünölemeyecek kadar çok olurdu. Hemen köy komüncülüğünden işe başlayabilirdim. İdeale yakın bir köy veya köyler komünü oluşturmak ne kadar coşkulu, özgürleştirici ve sağlıklı bir iş olurdu! Bir mahalle veya kent komünü, konseyi oluşturmak ve çalıştırmak ne kadar yaratıcı ve özgürleştirici olurdu! Kentte bir akademi, bir kooperatif, bir fabrika komünü oluşturmak nelere yol açmazdı ki! Halkın genel demokrasi kongrelerini, meclislerini oluşturmak, bu kurumlarda söz söylemek, iş yürütmek ne kadar kıvanç ve onur verici olurdu! Görölüyor ki, özlemlerin ve umutların sınırı olmadığı gibi, gerçekleştirilmesi için bireyin kendisinden başka önünde ciddi bir engel de yoktur. Yeter ki biraz toplumsal namus, biraz da aşk ve akıl olsun!

*Önder Abdullah Öcalan - Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü